

ISTORIA MIȘCĂRII LEGIONARE

De Horia Sima

EPOPEEA GĂRZII DE FIER

Luptele și martiriul Mișcării Legionare Române,

De Horia Sima

Cuvânt înainte

I. ORIGINILE MIȘCĂRII LEGIONARE

1. România după primul război mondial
2. Tânărul luptător anti-comunist
3. “Garda Conștiinței Naționale”
4. Zdrobirea comunismului la Universitate
5. Mișcarea studențească
6. “Liga Apărării Național Creștine” (L.A.N.C.)
7. Complotul studențesc
8. Educația tineretului – Prima tabără de muncă
9. Teroarea polițienească și epilogul ei
10. Procesul
11. Triumful și prăbușirea Ligii
12. Politicienii

II. ÎNTEMEIEREA MIȘCĂRII LEGIONARE

1. Omul
2. Cadrul
3. Actul
4. Căpitanul

5. “Programul”
6. “Omul Nou”
7. Doctrina
8. Organizarea
9. Influențe străine

III. CREAREA MIȘCĂRII

1. Începutul vieții legionare
2. Tehnica propagandei legionare
3. Mișcarea se îndreaptă spre masele populare
4. “Garda de Fier”
5. Primele măsuri arbitrare – Dizolvarea Gărzii de Fier
6. La alegeri
7. În Parlament
8. Mișcarea Legionară și democrația

IV. PRIMA PRIGOANĂ

(Partidul Liberal se angajează să distrugă Mișcarea de Fier)

1. Organizația legionară în 1933
2. “Echipele morții”
3. Provocările
4. De unde provin banii Gărzii de Fier?
5. “În slujba străinătății”
6. Regele Carol și Mișcarea Legionară
7. Rolul lui Nicolae Titulescu
8. Angajamentul Partidului Liberal
9. Alegerile sângeroase
10. Dizolvarea Mișcării Legionare
11. Generalul Cantacuzino

12. Moartea violentă a lui Duca
13. Sub regimul violențelor
14. Procesul
15. Un document edificator
16. Trădarea

V. FAZA DE EXPANSIUNE (1935-1937)

A) Anul 1935 – Reorganizarea Mișcării

1. Întemeierea partidului “Totul pentru Țară”
2. Crearea “Regiunilor”
3. Politica externă a noului partid
4. Congresul de la Montreux
5. Atitudinea guvernului
6. Sub cenzură și stare de asediu
7. Ofensiva studenților
8. Asociația “Generația Mișcării studențești de la 1922”
9. Taberele de muncă
10. Comerțul legionar
11. Echipa de conferențieri
12. Omul corect
13. O nouă concepție asupra pedepsei
14. Mașinațiunile Palatului
15. Partidele de opoziție și Mișcarea

B) Anul 1936 – Corabia verde pleacă în largul mării

1. Căpitanul își scrie memoriile
2. Congresul studențesc de la Tg.Mureș
3. Preocupări importante de politică externă
4. “Frontul Popular” în România

5. Tabăra de la Carmen Sylva
6. Marșul “Frăților de Cruce”
7. Chestiunea violențelor legionare – Răspunsul memorabil al lui Moța
8. Pedepsirea lui Stelescu
9. Profanarea de pe “Muntele Susai”
10. Presa legionară
11. Apariția cărții Căpitanului
12. “Corpul Muncitorilor Legionari”
13. Memoriul adresat Regelui
14. Expediția legionară în Spania

C) Anul 1937 – Legiunea cucerește țara

1. Schimbarea cadrelor
2. Majadahonda
3. Înmormântarea eroilor
4. “Noul curs”
5. Ofensiva împotriva studenților
6. “Punerea la punct” a justiției
7. Expulzarea prințului Nicolae
8. O lege monstruoasă
9. Ordine confidențiale
10. Organizația “Străjii Țării”
11. Avântul Comerțului Legionar
12. Operația “Fierul vechi”
13. “Batalionul Comerțului Legionar”
14. Un nou Sediul Central pentru Legiune
15. Moartea generalului Cantacuzino
16. Crepusculul partidelor politice

17. Pregătiri pentru alegeri
18. În 48 de ore
19. “Pactul de neagresiune”
20. Guvernul pierde alegerile
21. Triumful Gărzii de Fier

CUVÂNT ÎNAINTE

În literatura contemporană, cărțile și comentariile asupra Mișcării Legionare din România nu lipsesc. S-ar putea chiar spune că ele sunt în abundență. Dacă s-ar vrea să se redacteze o listă de tot ceea ce a fost scris până în prezent asupra Legiunii s-ar obține o bibliotecă impresionantă. Totuși, din acest maldăr de opere și de interpretări, un număr foarte redus respectă adevărul istoric.

Unele dintre aceste opere conțin lacune de informare inadmisibile sau tratează în mod superficial problema legionară ; altele aparțin unei specii istorice dintre cele mai detestabile : e vorba de aceste producții insiduos comandate ori sugerate de către anumite cercuri internaționale dușmane ale Patriei și ale Religiei, în scopul de a lovi Mișcarea Legionară. Se pot număra pe degete autorii care și-au dat cu adevărat osteneala spre a distinge adevărul de neadevăr și de calomnie.

În afara de aceasta, noi trebuie să plasăm într-o categorie aparte lucrările provenind din mijlocul dușmanilor interni ai Legiunii, ale căror ineptii s-au bucurat de o largă difuzare în străinătate. Aceste publicații și comentarii nu mai pot servi la cunoașterea reală a istoriei legionare ; căci ele au fost concepute numai în scopul de a se escamota adevărul și de a justifica, printr-o falsă prezentare a culpabilităților, persecuțiile dezlănțuite împotriva legionarilor.

Realizând această lucrare ce urmează să apară în mai multe volume, am voit să restabilesc, în fața elitelor intelectuale și politice ale Occidentului, adevăratul curs al evenimentelor istoriei atât de frământate a Legiunii. Dincolo de faptele care, în mare parte, sunt deja cunoscute, există o cheie particulară care le explică, un substrat inteligibil, format din înlănțuirea de la cauză la efect. Singură cunoașterea motivelor ce-au determinat manifestările Legiunii permite adoptarea unei hotărâri finale asupra ei.

Pentru ce a avut loc o anume acțiune legionară ? Care au fost efectele și care au fost reacțiile provocate în tabăra adversă ? Și invers, ce gen de acțiuni au întreprins vrăjmașii și cum s-au apărut de ele legionarii ?

Istoria Mișcării trebuie expusă în conexiunile ei intime, în aceste tranziții specifice ce s-au produs la un moment sau altul din existența sa. În afară de asta, nu poate exista istorie, ci o simplă colecție de documente.

Adversarii noștri, primii, au înțeles ce enormă importanță avea geneza activităților legionare și

spre acest punct ei și-au concentrat incursiunile “istorice” ; în intenția de a tulbura izvoarele cristaline din care a luat naștere Mișcarea Legionară și de a altera distribuția reală a responsabilităților în conflictele și șocurile ce-au avut loc între noi și alte grupări politice. Pentru a da un exemplu : Legiunea a fost continuu acuzată de violențe, de acte de teroare, ca rezultat al unei doctrine ce prescria cucerirea puterii prin violență. Nimic mai absurd și mai neadevărat ! Cine va citi această carte se va convinge că adevărul se află exact la polul opus : violențele au constituit constanta de acțiune a tuturor partidelor și regimurilor guvernamentale din România ; în timp ce legionarii au fost victimele lor permanente, plătind un tribut înspăimântător în vieți omenești, din rândul elementelor celor mai alese ale națiunii. Actele noastre rare de violență n-au fost decât reacții legitime ale unor oameni împinși la disperare de către teroarea exercitată de guverne într-adevăr teroriste.

În această operă am urmat, până în 1933, firul expunerii făcute de Corneliu Codreanu în cartea lui, “PENTRU LEGIONARI”. Cu începere din toamna aceluiași an, a trebuit să reconstitui trecutul Legiunii cu materialul pe care l-am avut la dispoziție. Totuși chiar pentru această perioadă – care se întinde până la sfârșitul fazei de expansiune – eu n-am fost singur. Am avut de partea mea un ghid sigur : “CIRCULĂRILE” Căpitanului, în care au fost consemnate cea mai mare parte din evenimentele epocii.

M-am folosit de asemenea, bineînțeles, de faptul că nu am fost străin față de Legiune, că puteri distrugătoare ale comunismului mondial – se găsesc față în față, se pregătesc pentru o luptă finală. Nu numai soarta poporului român, ci și aceea a tuturor popoarelor lumii, depind de rezultatul acestei lupte, care depășește interesele particulare ale fiecărei națiuni și ia proporțiile unui război apocaliptic.

În anii care vin se va decide dacă omenirea vrea să rămână fidelă lui Hristos sau dacă ea dezertează în masă, pentru a se așeza sub domnia lui Antihrist.

Mișcarea Legionară după 40 de ani de sacrificii și de devotament în principiile moralei creștine își continuă lupta pentru apărarea creștinătății alături de toate forțele sănătoase din lume, sub aripa protecție a Arhanghelului Mihail, patronul și protectorul ei cresc.

24 iunie 1967.

I. ORIGINILE MIȘCĂRII LEGIONARE

1) ROMÂNIA DUPĂ PRIMUL RĂZBOI MONDIAL

În timpul primului război mondial, România a luptat

împotriva Puterilor Centrale. Grație sacrificiilor ei și a victoriei repurtate alături de Aliați, țara și-a dublat teritoriul și populația. Transilvania, Basarabia și Bucovina, provincii românești, până atunci sub dominație străină, au fost alipite la Vechiul Regat Român, pentru a forma un stat mare și puternic în ansamblul geopolitic din Estul european.

Totuși, bucuria resimțită de către popor prin faptul realizării unității naționale fu umbrită de apariția pericolului comunist la frontiera orientală a României. După căderea Rusiei în mâinile bolșevicilor la începutul lui noiembrie 1917, întreaga Europă Centrală era expusă să suporte aceeași soartă. De aceea, în timpul verii anului 1919, armata română a trebuit să ducă lupte

înverșunate pe Tisa împotriva forțelor dictatorului comunist BELA KUHN, care stăpânea Ungaria, pentru eliberarea acestei țări de sub tirania sângeroasă instaurată de către implacabilul șef comunisto-marxist. Un an mai târziu, mareșalul PILSUDSKI zdrobea, pe Vistula, armatele bolșevice care invadaseră Polonia.

În urma acestor două campanii militare, una la Sud și cealaltă în Nordul Carpaților, căile de penetrație a bolșevismului spre Europa Centrală au fost tăiate și șefii comuniști din Moscova trebuiau să amâne pentru mai târziu planurile lor de cucerire a Europei mulțumindu-se doar cu victoria obținută în Rusia.

Cu toate acestea, deși operațiunile militare împotriva bolșevicilor se terminaseră spre finele lui 1919, pentru România, amenințarea nu fusese îndepărtată. De dincolo de Nistru veneau fără încetare agenți comuniști, trimiși cu misiunea de a provoca tulburări în interiorul țării și de a antrena masele populare într-o acțiune revoluționară împotriva statului român. Profitând de situația confuză ce caracteriza perioada post-belică, comuniștii voiau să împingă țara într-un război civil.

Iași, capitala Moldovei, părea șefilor sovietici cel mai favorabil teren pentru declanșarea revoluției. Acest oraș suferise teribil în timpul războiului, când un număr considerabil de refugiați s-au masat acolo. În afară de aceasta, el fusese cel mai expus propagandei comuniste, întrucât, de-a curmezișul lui, se scurgeau în debandadă trupele rusești din Moldova, care treceau dincolo de Nistru, atinse de febra roșie.

Chiar în acest oraș, în care comunismul contamina toate păturile sociale, de la muncitori până la intelectuali, apără un tânăr student anticomunist de la Universitatea “MIHĂILEANĂ” (1) : CORNELIU ZELEA CODREANU.

1. Academia “MIHĂILEANĂ”, devenită pe urmă Universitate, a fost înființată de prințul MIHAIL STURZA în 1835.

2) TÂNĂRUL LUPTĂTOR ANTICOMUNIST

Corneliu Zelea Codreanu s-a născut la Iași, la 13 septembrie 1899. El și-a petrecut copilăria în Huși, modest oraș provincial, în care tatăl său, ION ZELEA CODREANU, era profesor la liceul local.

Familia Codreanu era originară din Bucovina, unde bunicul și străbunicul tânărului fuseseră pădurari.

Corneliu Zelea Codreanu și-a făcut cea mai mare parte a studiilor secundare la liceul militar “MÂNĂSTIREA DEALULUI” (2), foarte aproape de Târgoviște, vechea capitală a Valahiei (Țara Românească). Liceul acesta era renumit în toată țara pentru valoarea excepțională a corpului său profesoral.

Educația primită de Corneliu Codreanu în această școală de elită va lăsa neșterse urme în caracterul său. :

“Ordinea, disciplina și ierarhia turnate la o vârstă fragedă în sângele meu, alături de sentimentul demnității ostășești, vor forma un fir roșu de-a lungul întregii mele activități viitoare”(3).

La 15 / 28 august 1916, România intră în război împotriva Puterilor din Europa Centrală. Corneliu Codreanu e surprins de evenimente la Huși, în casa părintească în care-și petrecea vacanța. Deși n-avea încă 17 ani, el pleacă imediat să-și regăsească tatăl pe front.

Regimentul de care aparținea profesorul Codreanu trecuse deja munții și se afla angajat în Transilvania. Tânărul Corneliu ajunge din urmă regimentul și ia parte la campania-ofensivă a armatei române ; totuși, când luptele devin mai dure, colonelul Piperescu, comandantul regimentului, îl obligă pe profesorul Codreanu să-și trimită înapoi fiul. Corneliu Codreanu se reîntoarce acasă și intră în Școala Militară de infanterie din Botoșani, de unde va ieși cu gradul de sublocotenent. Între timp, războiul luase sfârșit.

În primăvara lui 1919, Corneliu Codreanu se neliniștește în fața svonurilor care circulau în toată țara, și care anunțau o iminentă invazie bolșevică, cu proveniență de dincolo de Nistru. Atunci, el adună mai mulți elevi de liceu, și pe câțiva prieteni, în pădurea apropiată orașului, numită DOBRINA, și le pune următoarea întrebare : “Ce facem dacă vin bolșevicii peste noi ?”

Sub impulsul lui Corneliu Codreanu, acești tineri, de 16 până la 18 ani, hotărăsc ca, în cazul în care bolșevicii ar invade țara, să se retragă în munți și să formeze acolo un centru de rezistență , un “maquis”, de unde vor putea să hărțuiască fără încetare dușmanul, pentru a întreține astfel spiritul de libertate în sânul maselor populare.

Decizia acestui grup de elevi n-a fost niciodată pusă în practică. Flăcările revoluției comuniste s-au oprit la Nistru, și tinerii liceeni din Huși n-au avut ocazia să-și probeze vitejia. Totuși, episodul din pădurea Dobrina are o profundă semnificație. **Acest episod constituie punctul de plecare, germele de unde se va naște Mișcarea Legionară.** În acest loc și în acest moment se dezvoltă, pentru întâia dată și cu o intensitate dramatică, personalitatea excepțională a lui Corneliu Codreanu, creatorul Mișcării. La vârsta în care alți tineri se zbat încă în incertitudinile adolescenței, el se simte responsabil de soarta poporului său. Chinul ce pune stăpânire pe sufletul său, de pe când era încă liceean, nu-l va părăsi până la sfârșitul vieții lui.

Ce se va întâmpla cu România, dacă în Rusia comunismul se consolidează ?

Poporul român nu riscă să fie una din primele sale victime ?

Această tragică viziune asupra destinului poporului său l-a determinat să-și consacre toate forțele ființei lui luptei pentru apărarea țării ; ca ea să nu cadă niciodată sub sclavia comunismului.

2. “MÂNĂSTIREA DEALULUI”, fondată în 1504 de principele RADU CEL MARE.

3. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p.10, ed.a 3-a, 1940.*

3) “GARDA CONȘTIINȚEI NAȚIONALE”

În toamna lui 1919, Corneliu Codreanu pleacă la Iași,

unde se înscrie la Facultatea de Drept. O mare decepție îl așteaptă. În loc să găsească un tineret universitar mobilizat împotriva comunismului, un tineret gândind și simțind ca el, află o masă de indivizi, din care majoritatea alunecase deja spre stânga.

Teoriile marxiste erau la modă, propagate -de la înălțimea catedrelor lor- de către înșiși

profesorii. Intelectualii chiar uitaseră sutele de mii de soldați căzuți pe câmpul de onoare și pactizau în mod deschis cu dușmanul de moarte al poporului român. Pentru acești intelectuali pervertiți, doctrina comunistă reprezenta ultimul cuvânt al științei și al progresului. Cine vorbea de “Patrie”, de “Biserică” sau de “Rege”, era luat în râs, socotit drept anacronic și retrograd.

Muncitorii, strâmtorați de mizerie, erau cu ușurință manevrați de agenții comuniști, îndemnați la greve și la manifestații antipatriotice, la defilarea coloanelor revoluționare, care strigau : “Jos armata !”, “Jos Regele !”, “Trăiască Uniunea Sovietică !” . . . Situația nu era bună în Capitală și în alte mari orașe ale țării. România se găsea la un pas de revoluție.

Corneliu Codreanu era înspăimântat de inconștiența ce domnea în rândurile studenților. Cu toate că întreaga atmosferă universitară era ostilă convingerilor sale, el nu ezita nici un moment să se arunce în luptă, pentru a încerca să îndiguiască acest curent vătămător. Dificultățile acțiunii sale păreau insurmontabile. În masa studențească nu avea nici un punct de sprijin, organizațiile universitare se aflau în mâinile comuniștilor. Corneliu Codreanu trebuia să se opună curentului general și să forțeze schimbarea orientării lui cu 180 de grade. Oricare altul decât el ar fi fost descurajat numai gândind la o asemenea problemă. Tentativa era supraomenească !

Câteva săptămâni după venirea sa la Iași, întâmplarea face să cunoască o extraordinară figură de combatant naționalist : muncitorul CONSTANTIN PANCU.

Acesta era președintele unei organizații muncitorești naționaliste și creștine, denumită “GARDA CONȘTIINȚEI NAȚIONALE”. Pancu voia să-i scoată pe muncitori de sub influența sloganurilor internaționaliste și ale șefilor comuniști. Fără să fie un intelectual, Pancu era un cunoscător profund al problemelor muncitorești. În cuvântările pe care le adresa muncitorilor, arăta că revendicările lor drepte puteau fi satisfăcute tot așa de bine în cadrul patriei ; că ei n-aveau nevoie de a se lăsa antrenați de către ideologiile străine. Într-un stat guvernat de o echipă de oameni pasionați pentru țara lor, lucrătorii încetează de a fi tratați drept niște “paria” ai societății.

Constantin Pancu devine aliatul principal al lui Corneliu Codreanu în lupta împotriva comunismului. În sufletul omului acestuia simplu, și în cadrul organizației sale, Corneliu Codreanu găsește elementul spiritual corespunzător propriilor sale convingeri. Datorită aportului tânărului student,, organizația lui Pancu se dezvoltă în proporții încurajatoare. De la reuniuni secrete într-o cameră mică, unde se adunau 20 de persoane numai, se ajunge la mulțimi, strânse la un loc, de 10.000 de persoane, în piețele publice. Grație voinței lor unite, curentul comunist își pierde ascendentul asupra miilor de muncitori și se găsește în final redus la o dimensiune inofensivă, în toate marile întreprinderi din Iași.

Pancu și Codreanu profită de entuziasmul provocat în sânul maselor muncitorești de programul lor și de discursurile lor înflăcărâte, pentru a organiza pe acești lucrători în Sindicate Naționale, primele din România, străine oricărei influențe marxiste. La 9 februarie 1920, ei crează și un partid politic, pe care-l denumesc “SOCIALISM NAȚIONAL CREȘTIN” (4).

În discuțiile Pancu, pentru stabilirea programului noului partid, Corneliu Codreanu își fixează atitudinea față de problema muncitorească în termenii următori :

“Nu admitem nimănui ca să caute și să ridice pe pământul românesc alt steag decât acela al istoriei noastre naționale. Oricâtă dreptate ar avea clasa muncitoare, nu-i admitem ca să se ridice

peste și împotriva hotarelor țării . . . DREPTATEA TA, ÎN CADRUL DREPTĂȚII NEAMULUI. NU SE ADMITE ca pentru dreptatea ta să sfarmi în bucăți dreptatea istorică a nației căreia aparții”.

“Dar nici nu vom admite ca la adăpostul formulelor tricolore să se instaleze o clasă oligarhică și tiranică, pe spatele muncitorilor de toate categoriile, și să-i jupoaie de piele, fluturând prin văzduh neconținut : PATRIE – pe care n-o iubesc, DUMNEZEU – în care nu cred, BISERICĂ – în care nu intră niciodată, ARMATĂ – pe care o trimit la război cu brațele goale! (5).

Mișcarea lui Pancu își atinge apogeul în primăvara lui 1920. Apoi începe să-și piardă din actualitate și din putere, pe măsură ce agitațiile comuniste slăbesc. Când generalul Averescu ajunge la putere, în martie 1920, el ia măsuri energice împotriva comuniștilor, îndepărtând pericolul imediat al unei revoluții.

5. Corneliu Zelea Codreanu, op. cit., p.24.

4) ZDROBIREA COMUNISMULUI LA UNIVERSITATE

După ce a jugulat mișcarea comunistă din cercurile

muncitorești din Iași, Corneliu Codreanu își concentrează eforturile asupra studenților. El reușește să adune în jurul său un pumn de studenți naționaliști și, cu ajutorul lor, pătrunde în lumea universitară dominată de comuniști. Primul șoc al micului grup naționalist cu clica roșie de la Universitate se produce în toamna anului 1920, cu prilejul deschiderii cursurilor.

De când exista această Universitate, obiceiul era ca inaugurarea cursurilor să se facă printr-un serviciu religios, la care asistau cu toții, profesori, studenți și notabilități ale orașului. Or, pentru prima oară în istoria acestei instituții, autoritățile universitare anunțaseră deschiderea cursurilor fără serviciul religios tradițional. Profesorii “progresiști” ai epocii, care formau majoritatea Consiliului Universitar, susțineau că invocarea Sfântului Duh în cadrul unei instituții culturale era o manifestare de “obscurantism” și o “ofensă adusă științei”.

După intervenții inutile pe lângă Consiliul Universitar, pentru a se încerca revenirea asupra deciziei luate, Corneliu Codreanu hotărăște să se opună cu forța acestei reluări a cursurilor fără slujbă religioasă.

În ziua solemnității, el vine primul la Universitate, barează ușile de la intrarea principală și -la ora deschiderii- anunță pe toți cei care deja erau masați în fața portalului, că nu va permite trecerea nimănui, atâta vreme cât nu i se va promite ca anul școlar să fie binecuvântat de către un preot. I se răspunde cu insulte și amenințări.

În timp ce vorbea cu un profesor, profitând de un moment de neatenție din partea lui, masa de afară forțează ușile și valul de studenți comuniști pătrunde furios în clădire, îl dă jos pe Corneliu Codreanu, singurul apărător, îl lovește și îl izbește de perete.

Succesul final rămâne totuși de partea lui. Consiliul Universitar, neliniștit de repercursiunile conflictului de la Universitate în populație și printre studenți, anunță că începerea cursurilor va avea loc la o dată ulterioară, cu slujba religioasă tradițională.

În cursul anului școlar 1920-1921, conflictele se multiplică între grupul mic de studenți

naționaliști, care nu numără mai mult de 14 membri, și marea majoritate a celorlalți, dominați de organizațiile comuniste. Cu toate acestea, lupta împotriva preponderenței comuniste în Universitate este dusă cu atâta bravură și inteligență de Corneliu Codreanu, încât la sfârșitul anului comuniștii nu îndrăznesc să mai manifesteze.

Atunci, Consiliul Universitar vine în ajutorul comuniștilor învinși. Corneliu Codreanu, acuzat de tulburarea ordinii, este eliminat din Universitate. Dar sentința nu poate fi executată, pentru că decanul Facultății de Drept -în care predominau profesorii de tendință naționalistă- se opune hotărârii Consiliului ; și Corneliu Codreanu continuă să facă parte din Facultate și poate să se prezinte la examene.

La începutul anului școlar următor, 1921-1922, Corneliu Codreanu este ales președinte a Societății studenților în drept. Activitatea bogată și fecundă pe care de-ici înainte o desfășoară susnumita societate, atrage de partea sa majoritatea studenților celorlalte facultăți.

Astfel, “CENTRUL STUDENȚESC IAȘI”, organizație oficială ce se afla încă în mâinile comuniștilor, începe să-și piardă influența asupra tinerimii universitare. Acest centru dispare definitiv atunci când, la propunerea lui Codreanu, ia naștere, la 20 mai 1920, “ASOCIAȚIA STUDENȚILOR CREȘTINI” de la Universitatea ieșeană. Această Asociație se substituie fostului Centru Studențesc și -odată cu consolidarea lui în mediul studențesc- dispare influența comunistă din Universitate,

Exemplul studenților de la Iași e urmat de celelalte universități. Revărsatul de zori al naționalismului își face apariția în toate centrele universitare. Masa de studenți, o clipă dezorientată de mișcarea revoluționară rusă și de acțiunea subterană a agenților comuniști, își asumă iarăși tradiționalul ei rol de luptă de pe pozițiile cele mai înaintate ale naționalității române.

5) MIȘCAREA STUDENȚEASCĂ

Corneliu Codreanu își ia licența în drept în iunie 1922. În toamna aceluiași an, părăsește țara și merge în Germania, unde are intenția să-și completeze studiile, urmând cursurile de economie politică. Nu va rămâne acolo decât câteva luni.

Fiind în Germania, el află că puternice agitații studențești au izbucnit în România. Dacă, de-a lungul anilor precedenți, mișcarea studențească nu depășise limitele unui fenomen local (adică Iași, cu repercurșiuni în Cernăuții Bucovinei), de astă dată ea s-a generalizat, propagându-se ca un uragan în toate centrele universitare. La Cluj, la București, la Iași, la Cernăuți, studenții părăsesc cursurile și manifestează pe străzi. Încăierările cu poliția și armata sunt constante. Fenomenul e cu atât mai semnificativ cu cât el nu este rezultatul unei acțiuni organizate. Este o explozie spontană. Este “un mare moment de electrizare colectivă, fără pregătire prealabilă, fără discuții **pro** și **contra**, fără decizii luate în comitete restrânse . . .”(6).

E “un spasm al națiunii bolnave” -cum s-a exprimat Ion Moța, un alt mare român din această generație.

Corneliu Codreanu se simte tulburat până în străfundurile ființei sale de această deșteptare a conștiinței naționale. El își pierde liniștea necesară studiilor. Renunțând la planurile de lucru, revine în grabă în România. Simte că ridicarea maselor universitare e un semn providențial, un

fenomen de o reală semnificație istorică și că nu poate lipsi de la această luptă.

Mișcarea studențească era esențial anticomunistă ; însă primise, în același timp, și un alt caracter : devenise “**antisemită**”.

Trecerea de la anticomunism la antisemitism se produsese în cea mai naturală manieră. Majoritatea conducătorilor comuniști din România, și cei mai numeroși agenți veniți din Rusia, erau de origine iudaică. Combătând pe comuniștii din Universitate, studenții s-au lovit peste tot de evrei. Aceștia erau evreii care excitau masele populare la revoltă împotriva statului român. Erau evreii care cereau ca regele să fie detronat și ca România să se transforme într-o “republică sovietică”. Erau evreii ce propagau ateismul și insultau pe slujitorii Bisericii. Erau acei care, prin presa controlată de dânsii, susțineau toate tendințele antinaționale, își băteau joc de patrie, de tradiție și de întregul trecut al României.

Toate aceste manifestări ale evreilor au condus pe studenți la situația de a vedea în fiecare evreu un dușman al patriei lor, un element în solda acelora care vizau distrugerea statului român abia constituit. ANTICOMUNISMUL NOII GENERAȚII TREBUIA SĂ CONDUCĂ ÎN MOD INEVITABIL LA ANTISEMITISM.

Existau și alte cauze de ordin social și economic, legate strict de stadiul dezvoltării țării noastre, ce explica antisemitismul tinerimii universitare. Un număr mare de evrei pătrunseseră după războiul mondial în școli și universități. În majoritatea liceelor din Bucovina, Basarabia și Moldova, numărul evreilor înscriși depășea pe acela al românilor. Ceea ce nu înseamnă că ei erau mai numeroși în aceste regiuni decât autohtonii.

Anumite facultăți, în special la Cernăuți (Bucovina) și Iași (Moldova) erau literalmente invadate de evrei. La Facultatea de medicină din Iași, de exemplu, în 1920, erau 556 de studenți români față de 831 de studenți evrei. Nimeni nu putea nega faptul că proporția evreilor înscriși în aceste universități era în flagrantă contradicție cu realitatea etnică a țării !

Evreii se aflau într-o situație privilegiată în România. Stăpâni ai vieții economice, ei puteau să-și trimită copiii în școlile superioare ; în vreme ce masa poporului, formată în mare parte din țărani, nu putea în nici un fel să suporte cheltuielile de întreținere a copiilor lor în aceste școli. Pericolul era evident ! Dacă majoritatea elevilor și studenților de astăzi e formată din evrei, atunci pătura conducătoare de mâine a țării va avea fatalmente aceeași compoziție etnică. Și cum evreimea din România simpatiza cu mișcarea comunistă, aceasta însemna că fiecare evreu cultivat putea deveni mâine un factor de dezagregare a națiunii române și de înfeudare la Rusia sovietică.

Conștienți de condițiile de inferioritate economică a poporului român din acea vreme, preocupați să împiedice alienarea clasei conducătoare române, studenții au întreprins singura politică posibilă în fața gravității situației : ei au cerut “NUMERUS CLAUSUS”, adică limitarea numărului de evrei admiși în Universitate, conform cu proporția efectivă dintre evrei și români pe ansamblul teritoriului național.

Agitațiile studenților au plasat “chestiunea evreiască” în centrul interesului public. De fapt, această problemă nu era nouă. Ceea ce era nou era virulența actualizării ei de către tineret.

În analele politice ale României moderne, antisemitismul reprezintă o tradiție. Agitațiile antisemite au început în România încă din prima jumătate a secolului XIX-lea, provocate de

numărul excesiv de evrei, care pătrunseseră în acea epocă în Principatele Române, venind din Galiția (Polonia) și din Rusia. Moldova, în special, suferise enorm din cauza acestei tăcute invazii.

Cele mai ilustre personalități ale culturii naționale au fost antisemite. E suficient să-l cităm pe poetul de renume MIHAI EMINESCU, pe istoricii HAȘDEU, XENOPOL, IORGA, pe filozoful VASILE CONTA și pe omul de stat MIHAIL KOGĂLNICEANU. Aceștia sunt cei care au dat strigătul de alarmă contra pericolului iudaic și s-au opus cu înverșunare asimilării civile, în bloc, a evreilor.

Precizăm, totodată, că antisemitismul poporului nostru **n-a avut niciodată un caracter religios sau rasial**. Din punct de vedere religios, poporul român este cel mai tolerant din lume. Nu se cunoaște un singur caz de persecuție religioasă în România în tot decursul istoriei sale.

Antiseminismul românesc a avut o origine SOCIALĂ ȘI ECONOMICĂ. El a fost provocat de numărul disproporționat de evrei ce s-au stabilit în România în veacul al XIX-lea ; și, care, parveniți în poziții economice preponderente, pretindeau să domine țara. Tensiunea dintre români și evrei s-a accentuat după primul război mondial, datorită participării fățișe și provocatoare a minorităților iudaice la agitațiile comuniste.

Înainte de primul război mondial, a existat un partid care, între alte puncte, avea înscris programul său, “luarea de măsuri în vederea apărării poporului român de exploatarea economică a evreilor”. Acest partid, denumit “**Partidul Naționalist-Democrat**” a obținut 34 de locuri. Însă, curând după acest răsunător succes, el s-a destrămat. Profesorul Nicolae Iorga a părăsit linia antisemită și s-a distanțat de Cuza.

A. C. Cuza a rămas pe vechea lui poziție. Profesor de

economie la Universitatea din Iași, el expunea de la catedră tezele antisemite, cu o rigoare științifică pe care înșiși dușmanii săi nu o puteau ataca. Dezbaterile asupra acestei probleme esențiale pentru neamul românesc, atrăgea la cursuri numeroși studenți de la alte facultăți.

Nu se poate tăgădui influența ideilor “cuziste”, asupra

studenților ; dar ar fi exagerat să pretindem că mișcarea studențească este rezultatul învățământului doctrinar al profesorului. Reacțiunea studenților n-a fost generată de ideile audiate la cursuri, de ideile luate din cărți și de speculațiile filozofice asupra problemei evreiești. Tineretul studios s-a revoltat în momentul în care și-a dat seama, în ambianța în care trăia, de inferioritatea lui numerică în raport cu evreii ce se îndesau la universități. Antisemitismul studenților avea la bază o realitate palpabilă, un fapt vizibil și ușor de verificat.

6. Corneliu Codreanu : Op. cit., p.75.

6) “LIGA APĂRĂRII NAȚIONAL CREȘTINE” (L. A. N. C.)

La întoarcerea din străinătate, Corneliu Codreanu

întâlnește următoarea situație : lumea studențească este în grevă și continuă cu înverșunare lupta pentru a determina votarea lui “*numerus clausus*”. Guvernul, la rândul său, tot atât de ferm hotărât să nu facă nici un pas în sensul dorit de studenți.

Analizând forțele care erau față în față. Corneliu Codreanu ajunge la concluzia că lupta studenților se desfășoară în gol, fără nici o șansă de succes.

Într-adevăr, studenții nu reprezentau decât o fracțiune infimă din populație. Forțele lor, în ciuda bravurii cu care ei înfruntau presiunile guvernamentale, și în pofida tuturor victoriilor parțiale posibile, erau insuficiente ca să constrângă guvernul să cedeze.

Pentru a face să triumfe tezele lor, era necesar ca ele să fie proiectate, pe scară largă, în conștiința națională.

Acțiunea studenților trebuia să iasă din cadrul universitar, din sectorul limitat în care opera până atunci ; pentru **a deveni o mișcare de masă**, o mișcare politică la scară națională ; prin urmare această mișcare, luptând pe căi legale și utilizând formidabilul curent de opinie creat în favoarea ei, ar putea să determine parlamentul să ratifice “numerus clausus”.

Corneliu Codreanu demonstrează conducătorilor studenților necesitatea creării unei organizații politice sub președinția profesorului A. C. Cuza, a cărui probitate ideologică era mai presus de orice bănuială. Studenții trebuiau să constituie avangarda noii organizații, în timp ce persoanele mai în vârstă să formeze cadrul propriu-zis politic.

Acest punct de vedere n-a fost acceptat cu ușurință.

Majoritatea conducătorilor studenților erau de părere că mișcarea nu trebuia să iasă din cadrul universitar. După discuții ample, s-au raliat în cele din urmă argumentelor lui Codreanu și s-a adoptat proiectul său.

La 4 martie 1923, a fost convocată, în Iași, Adunarea Constitutivă a noii grupări politice. În fața a peste 2000 de persoane, venite din toate părțile țării, s-au pus bazele “**Ligii Apărării Național Creștine**” – L. A. N. C., profesorul A. C. Cuza fiind proclamat președinte.

Cel dintâi act al noului președinte este de a însărcina pe tânărul avocat Corneliu Zelea Codreanu cu organizarea Ligii pe întreaga întindere a țării, ceea ce corespundea cu funcția de Secretar General.

7) COMLOTUL STUDENȚESC

Pe frontul studențesc, greva continua în condiții din ce

în ce mai penibile, și se observa cum se multiplicau semnele de dezorientare și de oboseală. Cu greutate teribile, conducătorii acestor mase universitare reușesc să împiedice deschiderea cursurilor în iunie 1923, deschidere hotărâtă de autoritățile guvernamentale, care ademeniseră pe studenți cu perspectiva prezentării le examene la timp, pentru a nu pierde astfel anul școlar. Cu acest ultim efort, studenții ajunseseră la capătul puterilor lor.

E ușor să ne imaginăm sacrificiile consimțite de către

acești studenți, pentru menținerea unei greve neîntrerupte pe durata unui întreg an, în cele patru universități ale țării. După război, masa universitară crescuse enorm. Numai la Universitatea din București erau mai mult de 30.000 de studenți înscriși. Toți acești tineri care refuzau frecventarea cursurilor, nu puteau să se prezinte la examene și, în consecință, erau condamnați să-și piardă

anul. Fiecare dintre ei făcea un sacrificiu dureros, pentru ca bătălia în vederea lui “numerus clausus” să fie câștigată. Și nu era vorba de unul, de o sută sau de o mie de indivizi, ci de zeci de mii.

Guvernul, pentru a forța încetarea grevei, închise cantinele și căminele. Despuiați de resurse, cea mai mare parte din acești studenți, fii de țărani, de muncitori ori de modești funcționari, se vedeau constrânși să se întoarcă acasă. Acolo, îi așteptau lamentațiile părinților, care îi sfătuiau “să termine cu aceste prostii și să se pună pe treabă ; va fi timp să facă politică când vor avea o situație asigurată”. Studenții rezistau, deși tracasați din toate părțile, fără sprijin, fără încurajare . . . Toate forțele dominante se coalizaseră împotriva lor : guvern, profesori, presă, partide și chiar proprii lor părinți.

Între 22 și 25 august, conducătorii studenților din întreaga țară organizează un Congres în vederea examinării situației create. Delegațiile Centrelor studențești decid să se opună deschiderii cursurilor pentru noul an școlar și reafirmă voința lor de continuare a grevei ; mai mult, ceea ce era extrem de important pentru victoria curentului naționalist, se hotărăște a se acorda sprijinul oficial al maselor universitare **LIGII APĂRĂRII NAȚIONAL CREȘTINE**.

Cu toate acestea, decizia continuării grevei nu a putut fi menținută. Marea majoritate a studenților erau obosiți și descurajați. Guvernul, informat perfect de această stare de spirit, era hotărât mai mult ca oricând să nu cedeze exigențelor lor și să aștepte apropiata lor capitulare. El reușise chiar să atragă pe câțiva conducători, prin promisiunea unor situații bune la sfârșitul studiilor, cu condiția de a contribui la spargerea grevei.

Ion Moța, președintele Centrului studențesc de la Universitatea din Cluj, este îngrozit de perspectiva înfrângerii. Atâtea sacrificii inutile îi puneau o gravă problemă de conștiință. El se zbătea să găsească o ieșire onorabilă din impasul mișcării studențești. După ce a reflectat îndelung timp, el se duce să-l întâlnească pe Corneliu Codreanu, pentru a-i prezenta planul său. Întâlnirea are loc într-un mic oraș, Câmpulung, din Bucovina, unde Corneliu Codreanu participase la un Congres al Ligii.

Amândoi s-au dus pe muntele Rarău, unde, în singurătatea naturii, în mijlocul pădurilor seculare, s-au simțit slobozi de orice influență, spre a decide drumul de urmat. Moța îi destăinuie temerile sale. Lumea studențească ajunsese la limita de rezistență. Guvernul și toate forțele antinaționale așteptau, triumfând, iminenta lor capitulare.

Moța era de părere ca studenții să fie lăsați să meargă la cursuri ; dar estima ideea că diriguitorii lor nu puteau abandona lupta, fără a oferi un exemplu generațiilor viitoare. Cu riscul de a muri ori de a fi încarcerați pe viață, ei trebuiau să lovească fără milă toate elementele responsabile de situația tragică a studenților și de suferințele națiunii întregi.

Corneliu Codreanu ascultă cu o intensă emoție pledoaria lui Moța. El însuși gândește că atul final al luptei lor trebuie să fie pedepsirea trădătorilor. El însuși e gata de sacrificiul libertății sale și chiar al vieții ; însă trebuie mai întâi să pedepsească cu asprime pe responsabili. Ei se reîntorc la Iași, pentru a încunoaștința de această decizie pe ceilalți conducători ai studenților.

Responsabilii de suferințele poporului erau prea numeroși pentru a-i putea elimina pe toți, cum ar fi fost just de a face ; ei se fixează asupra a câtorva persoane numai, considerate drept principali vinovați ; câțiva miniștri liberali, câțiva bancheri evrei (aceștia fiindcă finanțau partidele și

corupeau viața publică), care vor trebui să cadă sub gloanțele șefilor studenților ; după ce a fost determinat rolul fiecărui participant, în această istorică acțiune punitivă, membrii echipei vor pleca la București, unde trebuiau să aibă loc atentatele.

Evenimentele n-ajung până în stadiul final, din pricina unei defecțiuni survenite printre membrii echipei. Studentul VERNICHESCU îi denunță autorităților. Acest student, s-a aflat ulterior, era un agent al Siguranței, care se infiltrase printre conducătorii studenților. În timp ce întregul grup era reunit acasă la un prieten din București pentru a regla ultimile detalii ale operațiunii și a-i fixa data, casa e încercuită de poliție și toți cei prezenți sunt arestați, inclusiv Vernichescu, pentru a deturna bănuielile.

Toți presupuseseră că arestarea rezulta dintr-o indiscreție ori o stângăcie, ca să se ajungă până acolo încât poliția să afle locul în care erau ascunse revolverele și scrisorile lăsate de ei părinților și prietenilor lor, și în care explicau sensul gestului lor. Ei fură siguri că aveau printre dâșii un trădător și, mai târziu, după declarațiile făcute la Parchet, el putu fi identificat.

Studenții arestați sunt mai întâi transportați la Prefectura Poliției, unde sunt înregistrate primele lor declarații. Dovezile de culpabilitate erau destul de grave ; totuși cu o anumită abilitate, era posibil s-o scoată la capăt și să evite orice condamnare.

Când vine rândul lui Corneliu Codreanu de a-și face depoziția, acesta era încă chinuit de îndoială. Nu știe cum să se comporte. Nu poate admite, în sufletul și în conștiința sa, să se apere, adoptând o atitudine de duplicitate în fața justiției, renegându-și propriile convingeri și acte. Cere un minut de reflecție, în timpul căruia ia hotărârea de a spune întreg adevărul, și nu numai de a-l mărturisi ; însă de a-l afirma cu putere, de a insista asupra lui, de a-l transforma într-o armă de luptă, pentru a lovi, ca ultima oară, pe dușmanii neamului, înainte de a fi condamnați la închisoare pe viață (căci asta-i aștepta, în cazul unei condamnări).

Declarația lui Corneliu Codreanu și a celorlalți studenți provoacă o comoție în guvern. Acesta prefera ca procesul să nu ia această turnură dramatică, și ca el să se mărginească la stigmatizarea acțiunii nedemne a câtorva exaltați. Totuși, opinia publică e profund afectată de mărturiile studenților, deoarece afacerea complotului se ivise chiar în momentul în care cercurile guvernamentale anunțau emfatic că studenții renunțaseră la manifestații și se hotărâseră să-și reia cursurile.

Descoperirile poliției, și mai ales declarațiile inculpaților, seamănă panică în mediile vizate, întrucât, departe de a se calma, manifestațiile studențești luau o întorsătură alarmantă.

Presa iudaică, dezlănțuită, reproșează guvernului slăbiciune față de studenții agitatori și cere pedepsirea exemplară a “complotiștilor”.

Ceea ce neliniștește mai mult guvernul și toate partidele este **calitatea spirituală a acestor tineri**. Pe scena naționalismului românesc, **un tip nou de student apăruse**. Până atunci, mișcarea studențească se mărginise la acte ușor de controlat de către autorități : studenții refuzau să apară la cursuri ? Asta era în propriul lor detriment și al părinților lor . . . Făceau manifestații pe stradă ? Forțele de ordine erau acolo pentru a le împiedeca . . . Spărgeau vitrinele caselor evreiești ? Chiar dacă poliția nu putea să le prevină, nu era o pierdere, căci tocmai statul plătea pagubele ocazionate . . . Dar, de astă dată, acești tineri adoptaseră un comportament diferit : ei renunțaseră la agitație de stradă și se apucaseră să conspire, voiau să omoare pe conducătorii țării

...!

În fond, nu atât complotul în sine înspăimânta pe guvernanți. Exaltați sunt în fiecare generație, gata să rezolve problemele politice cu ajutorul revolverului. Cu vârsta, fanatismul se potolește, entuziaștii intră în funcțiuni, își fondează familii, și nebuniile juvenile se sting . . .

Ceea ce alarmează guvernul e spiritul de decizie al acestor tineri, luciditatea convingerilor, credința în misiunea lor. O altă specie de individ s-a iscat : sunt oameni care au o viziune integrală a luptei naționaliste și sunt gata să-și dea viața pentru triumful idealului lor. Acesta era un fapt inedit în istoria politică a României.

Cu “complotul studențesc” se deschide o nouă eră în raporturile dintre guvernanți și guvernați în România. Generația nouă nu mai era dispusă să se încline în fața ilegalităților și abuzurilor. Ea era hotărâtă să nu mai tolereze sistemul de guvernământ în vigoare, bazat pe exploatarea poporului de către clasa posedantă, aliată cu evreii. Timpul acomodărilor facile trecuse. Înaintea uzurpatorilor puterii și a trădătorilor neamului se ridica un tineret intransigent, care nu mai ceda amenințărilor, nu mai putea fi cumpărat prin mijlocirea unor lingușiri, beneficii materiale ori onoruri.

La finele instrucției preliminare, numai șase persoane au rămas implicate în complot : Corneliu Zelea CODREANU, Ion MOȚA, Corneliu GEORGESCU, Ilie GÂRNEAȚĂ, Tudose POPESCU și Radu MIRONOVICI.

Până la data judecării, ei sunt depuși în celebra închisoare “VĂCĂREȘTI”, din împrejurimile Bucureștiului. Această închisoare era o veche mănăstire, a cărei capelă fusese rezervată deținuților. Acolo, în această capelă de închisoare, începe extraordinara evoluție spirituală ce va da naștere MIȘCĂRII LEGIONARE.

Pe ușa din stânga a altarului era icoana Arhanghelului Mihail, de o rară frumusețe. Când Corneliu Codreanu a văzut-o, el s-a simțit fascinat de ea. Ori ce câte ori capela era deschisă, el mergea ca să se roage în fața icoanei, subjugat de calitatea extraordinară a expresiei sale. Arangelul părea viu . . .

De pe urma nenumăratelor meditații dinaintea icoanei, o idee a izvorât, umplându-i sufletul și gândul : să pună bazele, în cadrul LIGII, unei organizații de tineret, care să poarte numele “ARHANGHELUL MIHAIL”.

Această organizație trebuia să călăuzească noile generații, să le împiedice de a cădea în mocirla politicianismului sordid. Tineretul intelectual al țării, în loc să rățăcească în cadrele vechilor grupări politice, pierzându-și calitățile spirituale, cum se produsese până atunci, trebuia să se concentreze într-un organism care să reflecte propriile aspirații. Această organizație nouă ar fi avut un alt scop : “Corupția politică” nemaifiind alimentată prin aportul statornic al tinerimii, ar muri de moarte bună și această rană a societății românești, dispărând ea însăși printr-un natural proces de extincție.

După eliberare, Corneliu Codreanu a încercat să pună în aplicare această idee în cadrele Ligii ; însă, în fața incomprehensiunii prof. A. C. Cuza, el trebuie să aștepte despărțirea lui de Ligă spre a trece la realizarea planului.

În ajunul procesului, o tragedie izbucnește în închisoarea Văcărești. Ion Moța trage mai multe focuri de armă asupra lui Vernichescu, trădătorul, și îl rănește grav.

Gestul lui Moța nu pornea dintr-o dorință de răzbunare : era expresia unei concepții superioare de etică națională. Forțele poporului nostru fuseseră, într-o manieră permanentă, anihilate de trădători. Toate marile figuri ale neamului muriseră prin trădare. În aceste condiții, orice efort de renovare națională era consacrat eșecului. Convingerea aceasta era generală în cercurile naționaliste și în sufletul tuturor patrioților. Nu se putea continua lupta studențească tolerându-se trădarea unui Vernichescu ; alții îi puteau urma exemplul, lăsându-se cumpărați de inamicii națiunii române, siguri de nepedepsire.

Gestul lui Moța era pe atât de impresionant, pe cât el a avut loc în ajunul marelui proces care avea să decidă soarta tuturor. Pedepsirea lui Vernichescu agravează considerabil situația grupului. Totuși, Moța nu se gândea să-și menajeze șansele de achitare, lăsând pentru mai târziu pedepsirea trădătorului. El sesizase prima ocazie propice, fără nici o speculație asupra oportunității actului său.

Procesul “complotul studențesc” s-a judecat la București, pe 29 martie 1924. Guvernul nu putea decât indirect să exercite vreo influență. Soarta celor șase studenți depindea de decizia juraților. Or, jurații erau supuși la două presiuni antagoniste : de o parte, guvernul, partidele politice și presa iudaică ; pe de alta, studenții din Capitală, la care se adăugau delegațiile numeroase venite de la celelalte universități. Miile de studenți concentrați la București întrețin Capitala într-o continuă efervescență și reușesc să câștige opinia publică de partea cauzei lor.

În ziua procesului, Tribunalul e păzit de puternice cordoane de jandarmi, înconjurat și ele de zeci de mii de oameni, care intonează cântece patriotice și cer achitarea studenților.

Procesul s-a desfășurat într-o atmosferă ce sfârșește prin derutarea cercurilor guvernamentale. Rolurile se inversaseră : nu mai era vorba de procesul studenților, ci de acela al clasei conducătoare. STUDENȚII ACUZAȚI DEVENISERĂ ACUZATORII GUVERNULUI, MANDATARI CONȘTIINȚEI NAȚIONALE. Opinia publică identificase pe adevărații vinovați în rândurile guvernului.

Presiunea opiniei publice a anulat aparatul de intimidare al guvernului, ca și influența presei controlate de evrei. Juriul a dat verdict de achitare, în aplauzele întregii asistențe. Verdictul acesta era de altfel, din punct de vedere juridic, perfect motivat : nu erau reunite toate elementele necesare pentru ca acțiunea studenților să poată fi încadrată în categoria “**complot**”, așa cum noțiunea aceasta e definită de Codul Penal -studenții nu fixaseră data la care trebuia să aibă loc acțiunea lor ; și această lipsă formală anula valoarea juridică a rechizitoriului.

Totuși, mult mai important decât aspectul legal și formal al verdictului, era semnificația politică a acestei achitări. Jurații recunoscuseră că revolta acestor tineri pornea de la o legitimă neliniște pentru soarta națiunii ; această revoltă exprima bruscă tresărire de conștiință națională, continuu jignită de către partide și politicieni. Revolta era aceea a unui popor întreg împotriva profitorilor și “învârtiților” de război (acela din 1914-1919), care, ridicați acum în fruntea statului, posturi de comandă, continuau jefuirea țării și exploatarea poporului. Jurații ratificau sentimentele întregii națiuni. Curentul naționalist reputase o victorie mare contra claselor parazitare care sufocau țara.

Atunci când mulțimile rămase afară, așteptând ore întregi sfârșitul dezbaterilor, auziră rezultatul judecății, ele izbucniră în aclamații nesfârșite. Capitala trăi un moment de neuitată emoție. În cele din urmă, la ieșire, studenții sunt purtați în triumf. Împreună cu jurații, opinia publică ratifica gestul lor, condamnând forțele regimului, care, prin politica lor de slăbire și de persecutare a elementului românesc, împinseseră pe acești tineri la gesturi de disperare.

Un oarecare timp, guvernul și aliații lui oculte nu s-au manifestat public. Curând, însă, inamicii implacabili ai mișcării naționaliste au înjghebat noi planuri în vederea distrugerii acestei mișcări care deranja într-atâta uneltirile lor secrete.

8) EDUCAȚIA TINERETULUI – PRIMA TABĂRĂ DE MUNCĂ

Întors la Iași, Corneliu Codreanu își reia activitatea din

cadrul Ligii, ocupându-se în mod special cu educația tineretului, așa cum își făurise planul în închisoarea Văcărești. Totuși, când el și-a început acțiunea, s-a lovit de o greutate majoră : nu exista local de adunare. Erau așa de săraci, încât nu aveau din ce să închirieze o cameră. În afară de aceasta, sălile Universității, ca și căminele studențești, le erau interzise de către autoritățile guvernamentale, care îi expulzaseră.

Atunci Corneliu Codreanu convoacă un grup de studenți și elevi de liceu și le propune construirea, cu propriile lor brațe, a Căminului de care aveau ei nevoie. Propunerea aceasta e primită cu stupefaccie și cu o anumită răceală. Nu numai că acest plan le părea drept irealizabil, însă el contraria mentalitatea dominantă. Intelectualii români de-acuma să se dedea muncii manuale ! Și Corneliu Codreanu subliniază acest lucru în discursul său, ținut în fața studenților și elevilor :

“ . . . ne trebuie în primul rând curajul de a sfărâma mentalitatea în care creștem noi, mentalitatea care face pe tânărul intelectual să-i fie rușine, a doua zi după ce a devenit student, să mai ducă un pachet în mână pe stradă” (7).

Construirea Căminului de către studenți avea astfel o misiune educativă : **înnobilarea muncii manuale**. Tinerimea care trece prin această experiență avea să privească pe muncitori cu alți ochi și să ia în seamă SOLIDARITATEA TINERETULUI INTELECTUAL CU MUNCITORII.

Fără bani, fără să aibă chiar mijloacele (instrumentele) de muncă necesare, Corneliu Codreanu, însoțit de 26 de tineri, pleacă la Ungheni, un mic târg pe Prut, aproape de Iași ; și acolo, pe un teren pus la dispoziția lor de un om înțeleghător, ei încep să sape pământul și să confecționeze cărămizi. Este o dată memorabilă pentru România Nouă : la **8 mai 1924, primul șantier de muncă voluntară ia naștere în țară**.

Țăranii și muncitorii din târg priveau cu stupefaccie această echipă de studenți și de elevi care călca argila sub picioare. Așa ceva ei nu mai văzuseră niciodată !

O generație nouă se pregătește sub ochii treji ai lui Corneliu Codreanu : o generație căreia nu-i era rușine de greutate și de muncile poporului de rând și care fraternizează cu durerile și nenorocirile lui :

GENERAȚIA ACȚIUNII CREATOARE.

“Prima noastră tabără de muncă -spune Corneliu Codreanu- a avut efectul unui început de revoluție în mentalitatea curentă. Toată lumea din jur -țărani, muncitori, și, nu mai puțin, intelectuali- se aduna plină de curiozitate să ne privească. Această lume era învățată să-i vadă pe studenți plimbându-se, eleganți, pe Lăpușneanu, sau cântând cântece de veselie în jurul meselor din berării, în ceasurile lor libere. Acum îi privea cum frământă lutul cu picioarele, plini de noroi până la brâu, cum cară apă din Prut cu căldările, cum stau aplecați pe sapă sub arșița soarelui. Lumea asista la sfărâmarea unei mentalități stăpânitoare până atunci : e rușine pentru un intelectual să muncească cu brațele, mai ales în muncile greoaie, rezervate în trecut robilor sau claselor disprețuite . . . “(8).

Pentru a-i ajuta pe acei care lucrau la cărămidăria de la Ungheni, Corneliu Codreanu deschide în Iași o a doua tabără de muncă ; era o grădină de zarzavat, pusă gratuit la dispoziția lor de o admiratoare a mișcării studențești.

7. *Corneliu Codreanu : op. cit., p.189-190.*

8. *Corneliu Codreanu : op. cit., p.191.*

9) TEROAREA POLIȚIENEASCĂ ȘI EPILOGUL EI

Munca se desfășura în liniște și cu rodnicie în cele două

tabere de muncă. Se putea crede că chiar autoritățile căpătaseră respect pentru acest tineret care, în loc să se amuze sau să se ocupe de frivolități și de scandaluri, își petrecea vacanța muncind pe malurile Prutului.

Asta nu-i decât o iluzie!

Guvernul se pregătea să dea o nouă lovitură mișcării studențești, decretând drept subversivă orice muncă desfășurată în taberele voluntare. Dar studenții nu mai sunt în grevă, nu mai sparg vitrinele evreilor, nu mai au loc ciocniri cu jandarmii... Ceea ce înfăptuiesc ei acum pare mult mai grav autorităților : e un gen nou de subversiune și un contagios exemplu.

Până atunci, tinerii fuseseră copleșiți cu o mulțime de acuzații specifice : ei nu munceau; se delăsaseră de studii; erau derbedei și vagabonzi... Acum, nu numai că s-au reîntors la carte, dar fac un lucru în plus : își construiesc Căminul cu propriile lor mâini. Disprețuind viața ușoară, se înhamă voluntar la treburile dintre cele mai dure. Lucrează în comun, duc o viață disciplinată, fără ca nimeni să-i forțeze și fără să primească remunerație.

Un asemenea lucru nu se mai văzuse niciodată în România, unde muncile grele erau repartizate claselor inferioare. Acest Codreanu, după opinia guvernului și a autorităților, era un om periculos, căci tulbura tineretul, indicându-i un mod de viață contrar obiceiurilor societății existente. După părerea lor el creaa un curent redutabil care tulbura ordinea socială, economică și politică. Trebuia să se pună capăt unei astfel de influențe, aparent inofensive, încărcată în realitate de primejdii viitoare pentru securitatea statului.

Într-o zi, pe când Corneliu Codreanu lucra la zarzavaturi cu un grup de 50 de voluntari, poliția și jandarmii năvălesc în grădină și, sub amenințarea puștilor, îi aruncă la pământ, îi lovesc cu picioarele, cu vânele de bou și paturile armelor. Apoi, tinerii, legați, sunt duși de-a lungul

străzilor principale ale orașului, până la Prefectura de Poliție. Acolo, prizonierii sunt din nou brutalizați sub pretextul ca să le scoată vreo vorbă despre “ceea ce le-a spus Codreanu”, planurile de revoluție pe care le urzesc în timpul muncii din grădina de zarzavaturi”. Cum nenorociții n-au nimic să declare, loviturile se dublează; tălpile picioarelor sunt negre de sânge.

Călăii îl aduc pe urmă pe Corneliu Codreanu la locul de tortură, pentru a-i aplica același tratament. În momentul în care brutele își încep mârșava lor treabă, se aude zgomot pe culoar. Sunt părinții studenților torturați care, aflând de violențele săvârșite la Prefectură, au venit să-și salveze copii. Ei solicitaseră de asemenea, prezența Primului - Procuror și erau însoțiți de profesorii naționaliști de la Universitate, în frunte cu A.C.Cuza. prins în flagrant delict de abuz de putere Prefectul de Poliție, MANCIU, e obligat să elibereze victimele.

Orașul fierbea de indignare! Mai trebuia puțin ca polițiștii vinovați să nu primească o corecție sângeroasă din partea publicului.

Părinții studenților și elevilor trimit o plângere împotriva lui Manciu către Ministerul de Interne, cerând destituirea acestuia și pedepsirea sa. Ministerul de Interne, nu numai că îl menține pe Manciu în postul său, dar îi decerne o decorație, în timp ce comisarii ce au participat la torturi beneficiază de înaintare în grad.

Manciu fusese numit Prefect al Poliției de Iași în intenția evidentă de a înfricoșa tineretul, de a-l obliga să renunțe la lupta lui naționalistă. Înainte de toate, Manciu atacase pe Corneliu Codreanu. Voia să-l provoace, făcându-l să-și piardă răbdarea, obligându-l să riposteze, făcând un gest de apărare, ce-ar putea furniza omului regimului un motiv pentru a-l tortura, a-l pune în afara luptei sau chiar de a-l omorî.

Mișcarea naționalistă se găsea la o răscruce: ori se lasă intimidată de violențele lui Manciu și riscă să se sfarme, în care caz, din toate sacrificiile consimțite până aici nu mai rămânea decât amintirea unei agitații sterile; ori să nu cedeze deci să se opună insultelor, violențelor, pe care Manciu le săvârșea sub acoperământul funcțiilor sale și al imunității de care se bucura; în care caz, tineretul ar fi fost el însuși vinovat de violență.

În agitata istorie a Mișcării Legionare, șefii ei s-au aflat adeseori în situații similare : să capituleze sub loviturile și atacurile nedrepte; sau să răspundă acestor atacuri, deschizându-și un drum cu sabia în mână, după ce s-a văzut eșuându-se toate resursele legale de luptă și de afirmare.

Corneliu Codreanu rămâne multă vreme frământat de problema aceasta. După umilințele și loviturile îndurate, el pare un alt om, un om disperat. Ceva se prăbușește în el... El nu mai are încredere în propriile forțe, nici în lupta căreia i-a consacrat cei mai frumoși ani de viață. Nu se mai simte capabil de nimic. Taberele de muncă, nici ele nu-l mai interesează. E un vultur cu aripile tăiate...

Zdrobit spiritualicește, se retrage în liniștea munților. Pe muntele Rarău, în Bucovina, la 1500 de metri altitudine, își construiește o cabană, se izolează de lume timp de o lună și jumătate, și meditează asupra ultimilor evenimente... Se sfâșie fără să găsească vreo soluție. Cu toate acestea, un lucru i se cristalizează în conștiință : hotărârea neclintită de a nu accepta nicicând cea mai mică umilință, cea mai mică lovitură, indiferent de unde vine aceasta. Dacă cineva îndrăznește să-l atace, să-l atingă chiar, va riposta chiar cu prețul vieții la nevoie.

În starea aceasta de spirit, se întoarce la Iași, unde își reia ocupațiile obișnuite de la cărămidărie și de la grădina de zarzavat; în scris, în afară de acestea, ca avocat în baroul de Iași, el își împarte timpul între o treabă civică și Tribunal. Totuși, violențele polițienești n-au slăbit. De la Iași, luând exemplul lui Manciu, autoritățile extind teroarea asupra întregii Moldove. Orice comisar doritor de avansare sau de sporire a lefii dispune de un mijloc infailibil: **brutalizarea unui student.**

La 25 Octombrie 1924, Codreanu se prezintă la unul din Tribunalele Iașului, unde trebuia să pledeze într-un proces intentat de un student împotriva Prefectului Poliției, Manciu, pentru lovituri și ofense. Prefectul vine la ședință cu întregul său stat – major, plus 25 de polițiști înarmați. Abia începuseră dezbaterile când Manciu, cu grupa sa de polițiști, în prezența judecătorului, se precipită asupra lui Corneliu Codreanu și a persoanelor chemate să depună ca martori. Corneliu Codreanu, în fața numeroaselor atacuri și intenții agresive ale lui Manciu, se consideră în stare de legitimă apărare. Scoate revolverul și trage. Manciu cade, lovit mortal; doi comisari sunt grav răniți; alți polițiști dispar.

Știrea morții lui Manciu se răspândește ca o dâră de praf de pușcă în tot orașul. Populația respiră, ușurată. O spaimă apăsătoare s-a risipit. Torționarul și-a primit pedeapsa meritată. Studenții părăsesc căminele, ies pe străzile orașului și-și exprimă bucuria prin cântece patriotice.

10) PROCESUL

Un mandat de arestare e lansat împotriva lui Corneliu Codreanu, care este închis în pușcăria GALATA, lângă Iași, supus fiind unui tratament de distrugere fizică. E depus într-o celulă neîncălzită cu o simplă scândură de lemn drept pat. Iarna venea și temnița era așa de umedă, încât apa șiroia pe pereți. Nu i se dă nimic pentru a se înveli; și astfel suferă teribil de frig. Ca hrană, primește o pâine neagră pe zi. În asemenea condiții, trăiește timp de 13 zile.

Guvernul voia cu orice preț să obțină condamnarea lui Corneliu Codreanu. Totuși, atmosfera de la Iași nu i se părea destul de favorabilă; de aceea Ministerul de Justiție ordonă transferarea acuzatului în orașul Focșani. Cum procesul trebuia să se desfășoare la Curtea Criminală (Tribunal), era de maximă importanță ca mediul social din care proveneau jurații să nu fie contaminat de curentul naționalist. Focșanii erau considerați drept o citadelă a partidului liberal. Or, spre marea decepție a guvernului, îndată ce Corneliu Codreanu e adus în acest oraș, o schimbare radicală se manifestă în opinii. Citadela liberală se transformă în citadelă naționalistă. Întreaga populație, indiferent de culoarea politică, merge să-l aclame pe eroul tineretului. Cele mai bune familii din oraș se îngrijorează de soarta lui și copii lor se înscriu printre apărători.

Procesul e fixat pentru 14 Martie 1925. Acuzatul fusese deja adus în sală și jurații trăsese la sorți, când se anunță amânarea procesului, în urma unui ordin venit de la București. Mulțimea care a venit cu grămada în Focșani ca să asiste la proces – numai din Iași sosiseră 300 de persoane – manifestează zgomotos, împreună cu populația locală, pentru a protesta împotriva acestei amânări și pentru a înfieră procedura abuzivă a guvernului.

Acesta a fost informat, de către autoritățile locale, că nu se poate conta pe jurații locului, și că achitarea lui Codreanu e sigură. Trebuia să fie găsit de urgență alt oraș, în care să nu fie populație evreiască dominantă; căci existența elementului evreiesc declanșa în mod automat reacția naționalistă a românilor.

Ministerul de Justiție ordonă transferul procesului la Turnu Severin, oraș din Oltenia, într-o

regiune pur românească, ce părea a corespunde din plin dorințelor ascunse ale guvernului. El număra foarte puțini evrei și agitațiile antisemite îi erau necunoscute. Autoritățile locale au garantat guvernului că, acolo, Corneliu Codreanu va fi condamnat.

Totuși, calculele guvernului se arătau a fi la fel de greșite ca și prima dată. Moartea lui Manciuc a luat proporțiile unui eveniment național. Curentul de simpatie pentru Corneliu Codreanu s-a răspândit în toată țara, și rezultatul judecății a fost pretutindeni același: ACHITAREA. Cu cât regimul se înverșunează să se amestece în derularea procesului, cu atât indignarea populară sporește.

La Turnu Severin, zilele procesului sunt de sărbătoare. Închisoarea în care se găsește Codreanu a devenit un loc de pelerinaj. Acuzatul e înconjurat de caldă afecțiune a populației. Mii de persoane au alergat din toate colțurile țării ca să-și manifeste simpatia. Autoritățile locale, nu numai că nu sunt capabile să-și țină angajamentele luate față de guvern, însă se văd antrenate de entuziasmul general.

Procesul are loc pe 20 Mai 1925. Președintele Tribunalului primise 19.300 de cereri de înscriere pentru apărarea tânărului naționalist. În sală nimeni nu ascultă lectura actului de acuzare; toate dezbaterile seamănă cu o simplă formalitate. Martorii acuzării, comisarii din Iași care au torturat pe studenți, abia de se strecoară printre mulțimea iritată.

Când verdictul de achitare e citit, un entuziasm indescriptibil stăpânește mulțimea. Ochii tuturor se îndreaptă spre tânărul om, calm și mândru în boxa acuzaților. Este purtat în triumf pe străzile orașului.

De la Turnu Severin, Corneliu Codreanu, cu apărătorii lui și cu studenții veniți la proces, pleacă cu un tren special spre Iași. De-a lungul drumului, mii și mii de oameni se adună în gări, pentru a-i saluta. La București, în Gara de Nord, 50.000 de persoane așteaptă sosirea trenului. Un impuls misterios a adus mulțimile la gară în acea zi, cum afirmă Corneliu Codreanu:

“Veniți la gară, pentru că din toate trenurile care trec, este unul care merge astăzi pe linia destinului românesc ! Toate merg pentru interesul celor din trenuri, acesta merge pe linia neamului, pentru neam”.

11) TRIUMFUL ȘI PRĂBUȘIREA LIGII

Curentul provocat în țară de proces este imens. El se repercutează în chip favorabil asupra organizației politice din care eroul făcea parte: LIGA APĂRĂRII NAȚIONAL CREȘTINE.

Din nefericire, profesorul Cuza, președintele L.A.N.C., nu știe să folosească acest moment unic; el lasă să se stingă entuziasmul popular. Corneliu Codreanu insistă pentru lansarea imediată a unei campanii de canalizare a acestui curent, creând organizații acolo unde ele lipsesc, consolidându-le pe acelea care deja există.

Din această deosebire de puncte de vedere se nasc primele neînțelegeri dintre profesorul Cuza și Corneliu Codreanu. Președintele Ligii e convins că partidul va învinge fără osteneală, adus la putere de elanul irezistibil al maselor; în timp ce Codreanu, mai conștient de deficiențele omeniești, pune accentul pe necesitatea organizării. Pentru a nu agrava mai tare divergențele dintre profesorul Cuza și el, pe marginea organizării Ligii; și pe de altă parte, simțind nevoia

desăvârșirii studiilor, Corneliu Codreanu hotărăște să plece în străinătate, alegând pentru astă dată Franța. În toamna lui 1925, el părăsește țara și se stabilește la Grenoble, unde urmează cursurile de economie politică în vederea doctoratului.

În Martie 1926, generalul AVERESCU vine la putere. În luna Mai a aceluiași an, se anunță noi alegeri și L.A.N.C. se prezintă pentru întâiași dată. La insistența câtorva notabilități ale Ligii, profesorul Cuza acceptă să fie desemnat candidat de Focșani Corneliu Codreanu. Codreanu își întrerupe studiile și revine în țară, pentru a participa la campania electorală.

În județul Putna (capitala – Focșani), e împiedicat în mod sistematic să ia contact cu populația. “Starea de asediu” a fost decretată și, ca să mergi în turneu de propagaandă, trebuia să obții un permis de liberă trecere. Deși Codreanu avea acest bilet în buzunar, deși era candidat, jandarmii voiau să-l împiedice să iasă din oraș. El refuză să se supună acestui ordin ilegal și trece mai departe. Jandarmii trag; mașina își vede de drum cu două gloanțe în caroserie. Prin miracol, Codreanu și tovarășii lui nu sunt atinși.

În urma acestui incident, Codreanu se duce la București, pentru a se plânge Ministrului de Interne, Octavian GOGA, de la care emana în relitate ordinul de arestare. După o discuție cu Goga, obține autorizația de a desfășura liber campania electorală; dar, nu mai rămâneau decât două zile până la alegeri; în afară de aceasta, în fiecare sat nu i se autorizează să vorbească decât UN MINUT.

În ziua alegerilor, delegații Ligii sunt tratați cu asprime și împiedicați să ajungă la birourile de votare. Sate întregi sunt puse în imposibilitatea de a vota. Rezultatul fusese prevăzut dinainte : Codreanu nu e ales, cu toate că se bucură de o popularitate enormă în acest județ.

Totuși tânărul candidat e satisfăcut de rezultatele obținute. Liga a reputat un foarte frumos succes, cu toate abuzurile guvernului : în întreaga țară, ea a obținut 120.000 de voturi și zece locuri în Cameră. Profesorul Cuza, împreună cu un grup excelent de personalități, intră în Parlament. Liga vede deschizându-se în fața ei perspectiva de a deveni, în câțiva ani, principala forță politică a țării ; dacă acest prim nucleu poate acționa victorios și poate da asigurările necesare, de fidelitate față de credo-ul naționalist. Toate privirile și toate speranțele națiunii sunt fixate asupra **grupului celor zece deputați ai Ligii**. De energia lor, de curajul și devotamentul lor depinde soarta naționalismului românesc.

Corneliu Codreanu se reîntoarce la Grenoble ca să-și continue studiile. La începutul lui mai 1927, o veste consternantă îi parvine din țară : Liga Apărării Național Creștine s-a scindat în două. Scrisori disperate – de la Ion Moța, printre altele – îl roagă fierbinte să revină în România, pentru a încerca salvarea LIGII.

Bulversat de acest trist eveniment, el roagă pe profesori să-i permită avansarea datei examenelor lui ; și, după ce le trece, se reîntoarce în patrie.

Situația pe care o găsește aici era mai gravă de cum și-o imagina, profesorul Cuza exclude din Ligă pe majoritatea notabilităților, printre care opt deputați din zece câți numărau. Spre marea satisfacție a celorlalte partide, Liga, această, organizație pe care neamul românesc își întemeiase atâtea speranțe, se prăbușea, minată de dispute interne. Marea mișcare naționalistă, fruct al atâtor lupte și sacrificii, care, după elanul începutului, trebuia în câțiva ani să cucerească puterea, era redusă la neant, sfărâmată și neputincioasă.

Principalul răspunzător al acestei stări de lucruri nu era altul decât președintele ei, profesorul Cuza. Acesta nu avea anvergura unui conducător ; nu era nici un organizator, nici un animator. Era un om de știință și un doctrinar. Calificat excepțional în sfera teoriei, era neputincios și stângaci atunci când cobora în domeniul realității. Corneliu Codreanu recunoștea, cu toată loialitatea, că o parte din vină pentru acest revers cade și asupra lui însuși și asupra întregului grup de tineri care l-au îndemnat și l-au forțat pe profesor să accepte o situație pentru care el nu era făcut.

După o tentativă disperată de regrupare a Ligii, tentativă ce nu are drept rezultat decât confirmarea imposibilității reconcilierii, Codreanu hotărăște să nu urmeze nici pe una, nici pe alta din cele două fracțiuni. În fața dezastrului acesta, el se sforțează să opună adversarilor **o linie nouă de rezistență**, formată de către frontul unic al tinerimii naționaliste. Mișcarea universitară trebuia pusă la adăpost de consecințele dezagregante ale rupturii produse în sânul grupării “bătrânilor”. Cu acest tineret intact, trebuia început un lucru nou.

12. POLITICIENII

Corneliu Codreanu își începuse lupta pe o bază

anticomunistă, pentru a se lansa apoi, în mișcarea studențească, în favoarea lui “numerus clausus” din universități. O dată cu organizarea Ligii, el adoptă programul antisemit al profesorului Cuza. Propaganda desfășurată de Ligă susținea că “Evreul” era cauza tuturor relelor de care suferă poporul român și că odată rezolvată “problema evreiască” de către un Parlament ar avea majoritatea, în mod automat soarta maselor românești s-ar ameliora.

Minoritatea evreiască reprezenta incotestabil un factor puternic împotriva dezvoltării neamului nostru, atât prin sechestrarea bogățiilor țării, cât și prin tendințele politice pro-comuniste. Dar, a afirma, cum susținea profesorul Cuza, că evreul era unicul responsabil al perturbațiilor din viața economică, socială și politică a țării, era o exagerare. Dacă evreul ajunsese la o poziție economică preeminentă, dacă el redusese pe român la starea de sclavie, dacă exercita o influență nefastă în politică, artă, literatură, presă, administrație și în toate instituțiile statului, asta s-ar datora, înainte de orice, corupției care pustia clasa conducătoare românească.

Dacă această clasă diriguitoare ar fi fost conștientă, evreul n-ar fi putut să se dea la activități nocive și ar fi fost constrâns – din pricina unei rezistențe generale – să devină un factor constructiv în societate ori să-și caute o altă patrie.

În definitiv, la o populație stabilită într-o țară doar de câteva decenii, și care, în toată lunga ei istorie din diasporă, niciodată n-a cunoscut munca direct productivă, mulțumindu-se să speculeze bunurile produse de alții, la o populație care nicicând n-a manifestat atașament ori sentimente de recunoștință față de poporul care a primit-o, nu se poate cere să-și schimbe obiceiurile de azi pe mâine și să colaboreze loial cu neamul care a primit-o ! Oamenii politici români, partidele, conducătorii de stat, guvernele succesive, trebuiau să facă proba loialității. Ele aveau misiunea să vegheze ca neamul românesc să nu devină victima instinctelor de pradă ale minorității iudaice. Ele, care se cuvenea să vegheze ca energiile naționale să se dezvolte în totală libertate și în condiții de capacitate competitivă cu evreul și cu toți ceilalți străini din țară.

În cazul acesta, nu mai era nevoie de o politică antisemită propriu-zisă. Demnitatea oamenilor politici era suficientă. Prin legi echilibrate și prin severa lor aplicare, printr-o bună administrație

și o politică economică sănătoasă ce-ar fi avut drept principal obiectiv emanciparea maselor populare, în special a țărănimii, pericolul evreesc ar fi fost în mod considerabil redus și agitațiile din perioada post-belică nu s-ar fi produs niciodată.

La capătul acestor nouă ani de lupte și de suferințe, Corneliu Codreanu descoperă că există un rău la fel de mare ca și “comunismul” și “problema evreiască”, un rău ce roade vitalitatea neamului : flagelul politicii necinstite (“politicianismul”).

Prin acest termen, Codreanu înțelege spiritul, mentalitatea, educația susținute în cadrul partidelor politice și inculcate elementelor chemate să formeze pătura conducătoare a țării. Viitori deputați, senatori, înalți funcționari, miniștri, departe de a fi formați în sensul educației voinței și a patriotismului, departe de a fi conștienți de îndatoririle lor față de popor și față de țară, erau deprinși să gândească numai la interesele lor personale sau la cele ale grupului căruia aparțineau ; să deteste caracterul ca pe o piedică în calea carierei politice ; să folosească orice expedient pentru a-și croi un drum în viața publică ; pe urmă, ajunși la putere, le mai rămânea să se îmbogățească, asociindu-se cu toți cei asemănători lor, în opera de jefuire a bugetului de stat și a bogățiilor țării. În partidele politice tradiționale, noile generații învățau lașitatea, trădarea, sperjurul, imoralitatea.

Pentru Codreanu, în acea epocă, “politicianismul” reprezenta un pericol înfinat mai grav decât comunismul, decât acapararea avuțiilor de către evrei, decât toate suferințele neamului luate împreună ; deoarece el mina esența morală a națiunii, slăbea capacitatea ei de reacție în fața acestui pericol, nimicea chiar posibilitățile de regenerare ale țării. El spunea în legătură cu aceasta :

“Cea mai mare primejdie națională stă în aceea de a ne fi deformat, de a ne fi desfigurat structura noastră rasială daco-romană, dând naștere acestui tip de om, creând această căzătură, această stârpitură morală : **politicianul**, care nu mai are nimic cu noblețea rasei noastre ; care dezonorează și ne omoară”.(10)

Politicianul era prezent în toate partidele. Toate, fără excepție, erau corupte până în măduva lor. Nici o reformă salutară nu putea fi realizată în profitul neamului nostru, atâta vreme cât acest personaj pernicios guverna destinele țării ; și Mișcarea naționalistă nu putea să învingă decât răsturnându-i definitiv dominația. În luptele susținute până atunci, Codreanu s-a lovit constant de acest inamic, care-și apăra cu îndârjire și cruzime privilegiile, **asociindu-se evreilor în exploatarea neamului.**

Politicianul e acela care s-a opus revendicărilor drepte ale mișcării studențești, care a îndemnat poliția să brutalizeze tineretul ; el a încurajat și acoperit abuzurile lui Manciu ; el a aruncat clasa lucrătoare în mizerie, abandonând-o agitatorilor comuniști ; în fine, tot el, falsificând întreaga viață politică, a transformat democrația într-o farsă vulgară și tragică. Corneliu Codreanu a făcut, în plus, o experiență politică tristă în timpul alegerilor din 1926. Iată ce zice el despre modul în care guvernul respecta principiile constituționale :

“Vai de dreptatea și legalitatea din țara aceasta ! Îmi dai drept de vot, mă chemi la vot, dacă nu vin, mă condamni la amendă, iar dacă vin mă snopești în bătai. Politicienii români, indiferent dacă sunt liberali, averescani sau național – țărâniști, nu sunt decât o ceată de tirani, care la adăpostul” “legalității”, “libertății”, “drepturilor omului”, calcă fără rușine și fără teamă, în

picioarele lor, o țară, cu toate legile, cu toate libertățile și cu toate drepturile ei. Oare pe viitor ce cale ne va rămâne de apucat ?”

“Cum se va putea învinge, dacă toate guvernele vor face alegeri la fel, întrebuițând corupția furtul și forța statului în contra voinței populare ?” (11)

10. Corneliu Codreanu : *Op.cit.*,p.285

11. *idem*, *Op.cit.* p.254-255

II. ÎNTEMEIEREA MIȘCĂRII LEGIONARE

ÎNTEMEIEREA MIȘCĂRII LEGIONARE

În istoria unei națiuni, orice mișcare revoluționară, orice eveniment ce schimbă viața neamului până la fundamentele lui, este produsul a doi factori: **un complex de circumstanțe**, care-i pregătesc apariția, și **omul**, care-i degajă urzeala, proiectând-o în lume sub forma unui ideal politic și spiritual nou.

În cazul revoluției legionare, sinteza acestor doi factori apare într-o luminoasă transparență. După realizarea unității naționale, neamul românesc era în căutarea unei formule de interpretare a destinului său. Toate manifestările politice și culturale de după război exprimau aceeași neliniște, aceeași aspirație spre o concepție de viață nouă.

Corneliu Codreanu își făcu apariția în momentul cel mai propice din istoria românească, pentru a-și îndeplini misiunea; adică chiar în momentul în care asupra spiritului românesc sufla vântul marilor transformări. Zece ani mai devreme, chemarea lui n-ar fi avut același răsunet în comunitatea națională. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că fără autoritatea morală a personalității sale excepționale, Mișcarea nu s-ar fi realizat în stilul său specific. După toate probabilitățile, fără intervenția providențială a lui Corneliu Codreanu, mișcarea naționalistă, deja existând sub formă destul de confuză, n-ar fi ieșit din faza infatilismlui politic; sau, în cel mai fericit caz, nu s-ar fi ridicat deasupra nivelelor de expresie ale vechilor partide, dintre care noi am avut un exemplu cu “Liga” lui Cuza.

1. OMUL

Ceea ce impresiona cel mai mult, îndată ce luai primul contact cu Corneliu Codreanu era prestanța sa fizică. Nimenea n-ar fi putut trece pe lângă el fără să o remarce, fără să se simtă atras de aspectul lui, fără să se întrebe cine era el. Simpla lui apariție în public provoca curiozitatea. Acest tânăr părea un zeu coborât printre muritori.

De statură înaltă, avea un cap cu mult mai mare decât media la români; fără să fie totuși un uriaș capabil să deranjeze pe ceilalți. Procesul creșterii lui s-a oprit acolo unde trebuia pentru a-l înzestra cu un aer natural de dominare. Bine făcut, subțire și suplu, el nu era decât mușchi, vibrați de eleganță.

Dacă se examinează detaliile feței sale cu trăsături perfecte, admirația crește. Nici o notă falsă nu tulbura armonia ansamblului. Fața lui era ovală, și tenul pal; o frunte dreaptă, cu arcadele ușor

proeminente; părul șaten abundent. Între ochi, două pliuri paralele îi indicau puterea de concentrare interioară. Ochii mari și verzi, de un verde deschis, cald și potolit; nasul drept, regulat; gura admirabil desenată.

O voce de bariton, melodioasă; mâini lungi, fine, pe care le-ar fi putut invidia orice pianist; o ținută imperială.

Dacă s-ar voi să fie apreciat după canoanele artistice ale civilizației noastre, s-ar putea spune că era o sinteză între frumusețea tipului nordic și idealul de frumusețe al Greciei antice. Chiar frații J.J.Tharaud, în cartea lor “Trimisul Arhanghelului”, o carte de altfel fără nici o bunăvoință pentru Căpitan, remarcaseră “trăsăturile sale de o frumusețe antică”.

Privindul te simțai cucerit, vrăjit. Fața exersa o irezistibilă fascinație. Era “un manifest viu”, cum aveau obiceiul să spună legionarii.

Conducătorul prin excelență, acela ce se impune prin el însuși în întreaga societate, în orice împrejurare. În prezența lui, toți ceilalți treceau pe planul secund; el singur rămânea totdeauna unicul obiect de interes general.

Există fără îndoială, în lumea aceasta, tot felul de indivizi cu aspect agreabil, dar care sunt goi în interiorul lor; la care nu simți nici o aspirație morală sau spirituală lângă darurile fizice cu care natura i-a binecuvântat... La Corneliu Codreanu, acestui fizic magnific îi corespundea o excepțională plenitudine interioară. Exclamațiile de admirație ale oamenilor îl lăsau indiferent. Laudele îl înfuriau. Nu avea decât măreția luptătorului și ambiția marilor reformatori.

Bunul simț al Căpitanului era proverbial. În relațiile omenesti, era de o rară modestie și de un tact perfect. Incapabil de a face o nedreptate, indiferent cui, de a face cel mai mic rău în mod conștient. Din această structură spirituală derivă, de altminteri, una din marile lui învățături : să te porți corect și elegant, chiar cu proprii tăi dușmani; să întrebuițezi numai armele loiale în luptă. O victorie câștigată cu prețul unei infamii e viciată la baza ei și nu poate dura.

Totuși atunci când împrejurările o cereau, chiar acest suflet încărcat cu dulceață fierbea de o energie vulcanică. Gesturile lui, de obicei calme și măsurate, tăiau aerul, precum o lamă de oțel. Trăsăturile potolite se întăreau și ochii aruncau scânteii.

Caracteristica sufletului său era bunătatea. Dacă vrei să pătrunzi până la motivul inițial ce l-a determinat pe Corneliu Codreanu să se arunce într-o luptă atât de grea și de aproape disperată, cel mai bun răspuns este acela că el a făcut-o din milă pentru suferințele poporului. Inima însângerată de mii de răni vedea mizeria în care se zbăteau țăranii și muncitorii. Dragostea lui pentru popor – nelimitată ! Era sensibil la orice suferință pe care o îndurau masele lucrătoare. Avea un cult pentru cei umili, și manifesta o infinită atenție față de aspirațiile și speranțele lor. Cel mai mic geamăt, cea mai neînsemnată jalbă, erau examinate cu aceeași seriozitate cu care aborda gravele problemele politice.

Din această mare iubire de neam s-a născut și a crescut Mișcarea Legionară. În temeliile ei și-a pus întreaga putere de afecțiune și de sacrificiu. Și-a însoțit neamul cu mândrie și devotament, pe drumul suferințelor lui milenare, până ce mâna călăilor săi i-a luat viața. Moartea lui a fost o crimă nu numai contra națiunii române și a Mișcării Legionare, ci și împotriva principiilor morale și spirituale ale umanității, întrucât el a știut să se apere și să se încarneze ca un adevărat

martir. Viitorul îi va fi cu siguranță mult mai recunoscător de cum a fost în propria epocă.

Totuși sacrificiul său n-a fost în zadar !

Deasupra dărmăturilor unui holocaust ce urma să marcheze sfârșitul unei speranțe, în arborele vieții doctrinei legionare înmuguresc neîntrerupt ideile nemuritoare ale marelui Căpitan...

Rolul hotărâtor al Căpitanului în formarea noii conștiințe românești și a Mișcării Legionare, ca expresie politică a acestei conștiințe, a fost admirabil evocat de dr. Ion BANEA. Acest camarad din primele momente, unul dintre cei mai iubiți de către condiscipolii săi, și care, ca și el, a murit martir, îl caracterizează astfel pe conducător:

Căpitanul !

“Este o piatră de hotar; o graniță. Sabie întinsă între două lumi. Una veche, pe care o creează, îi dă viață, o chiamă la lumină.

Figura lui în cuprinsul mișcării naționale, de la război încoace, apare ca o **linie de foc**, în jurul căreia se rotesc toate evenimentele mari. El a fost conducătorul și animatorul. Totdeauna pe poziția mai înaltă a frontului de luptă, plin de credință și hotărâre, niciodată șovăielnic sau fugind de răspundere.

Viața lui se îmbină cu lupta și mișcarea națională până într-atâta încât nu mai rămâne nimic vieții, confundându-se totul într-o continuă și mare acțiune în slujba intereselor Nației. Predestinat la jertfe, a trăit intens și zbuciumat. Existența i-a fost plină de fapte și pândită de primejdii. A atins culmi, cum rar i-a fost dat cuiva să dorească, și a coborât în adâncuri, din care numai puterea lui Dumnezeu, în care credea așa de tare, l-a scăpat. A cunoscut perspectiva muncii silnice pe viață și măreția solidarității Neamului românesc cu faptele lui. I-au ros sănătatea asprele zile de închisoare și i-au dat fiori de viață clipele mari, când îl înconjurau zeci de mii de oameni.

A mers de mână cu vremea, primind cu zâmbetul pe buze și batjocurile și laudele.

Iubitor al luptei, vitejiei i-a închinat tot rostul. S-a dat tot Mișcării, dar el n-a cerut nimic. Îl doreau dușmanii răpus și el tot mai tare s-a înălțat.

Căpitanul ! Gând, hotărâre, acțiune, vitejie, viață !”.

Și astăzi putem zice, împreună cu Ion BANEA, deși s-au scurs mai mult de 30 de ani de la asasinarea lui infamă, că în ciuda dușmanilor săi de a-l vedea zdrobit, Corneliu Codreanu a crescut irezistibil în conștiința poporului nostru, devenind centrul spiritual al rezistenței împotriva invadatorului din Răsărit

2. CADRUL

Sub această denumire înțelegem toate antecedentele istorice, toate eforturile națiunii noastre pentru o viață mai bună, care, chiar dacă ele n-au adus rezultate pozitive, au nivelat drumul în vederea apariției Mișcării Legionare.

Mișcarea n-a ieșit din capul unui singur om și nu a fost nici expresia unei agitații superficiale. Ea

s-a născut din profundele neliniști ce-au bulversat toate păturile neamului nostru. După terminarea primului război mondial și reunirea tuturor regiunilor românești într-un stat unitar, opinia publică căuta o compensație la sacrificiile făcute pe front, năzuind la o viață mai dreaptă și mai bună sub toate aspectele. Tendința generală a epocii era de a reclama conducătorilor politici reforme structurale în toate sectoarele vieții naționale.

Vom face aici o descriere sumară a vieții politice românești între anii 1919 și 1930, spre a elucida cauzele care au determinat masele populare să-și piardă încrederea în vechile partide politice, ca și în acelea create imediat după război, și să-și plaseze ultimele speranțe în tineretul legionar.

Generația foștilor combatanți – ofițeri și soldați care făuriseră România Mare cu prețul atâtor sacrificii – s-a întors din tranșee, cu sufletul revoltat împotriva vechilor cadre politice. În cursul acestui război au fost revelate toate relele de care suferea statul român : armata era trimisă la luptă prost înarmată și pregătită, administrația își dovedise incapacitatea; și, în spatele frontului, se dedase fără pudoare favoritismului și “afacerismului”. Foștii combatanți voiau, deci, oameni noi în guvernarea țării și o completă renovare, până la temelii, a vieții publice. Vechile partide deveniseră odioase.

Înainte de război, două partide guvernau alternativ țara : Partidul Conservator și Partidul Liberal. După război, Partidul Conservator dispăru curând, nemaiputând supraviețui schimbărilor provocate de război în structura politică, economică și socială a României. Partidul Liberal ar fi împărțășit aceeași soartă, dacă o altă forță nu intervenea pentru a-l salva. Lipsit de suport popular, acest partid își prelungea existența într-o manieră artificială, datorită doar complicității sale cu Coroana. Regele Ferdinand I aducea pe liberali la putere ori de câte ori Ion Brătianu, conducătorul acestui partid, considera că-i oportun, violând astfel cu regularitate voința națiunii.

Când generalul Al. Averescu, unul din comandanții militari care s-au acoperit de glorie în timpul războiului, a intrat în viața politică și a fondat Partidul Poporului, generația tranșeeilor s-a plasat dintr-o dată sub drapelul lui. Dar Partidul Poporului după o strălucită victorie electorală, și o perioadă de guvernare dintre cele mai fructuoase, s-a pierdut în mlaștina politicii murdare, devenit, în final, un simplu pion electoral în jocul subtil al Partidului Liberal.

Steaua politică a generalului Averescu se stinge odată cu cea de-a doua guvernare, în timpul anilor 1926 – 1927.

Totuși, ca expresie dinamică a noilor tendințe de însănătoșire a vieții publice, apare după primul război mondial, un alt partid : Partidul Țărănesc, sub conducerea lui Ion Mihalache.

Acest partid, spre deosebire de celelalte, avea un caracter de clasă. Se sprijinea pe țăranimea care voia să se ridice din punct de vedere politic și economic. Neageat de Regele Ferdinand – care rareori respingea sfaturile lui Ion Brătianu, șeful Partidului Liberal – Partidul Țărănesc a fost în mod artificial ținut departe de putere, în ciuda mării sale popularități de care se bucura.

Toate aceste partide își aveau originea și bazele în Vechiul Regat. Cu toate acestea, tabloul vieții politice românești de după război trebuie completat cu aportul politic nu mai puțin entuziast al noilor provincii : Transilvania, Basarabia și Bucovina, reîntoarse la patria-mamă.

În Transilvania, exista “Partidul Național Român” sub steagul căruia luptaseră românii din

această regiune împotriva dominației maghiare. Sub conducerea lui Iuliu Maniu, acest partid începu să se extindă și în Vechiul Regat, pretinzând cucerirea singură a puterii. N-a reușit din aceleași motive care puseseră în dificultate Partidul Țărănesc. Coroana, dominată de Partidul Liberal, mult timp i-a barat calea.

În 1926, cele două partide ostracizate (Partidul Țărănesc și Partidul Național Român) fuzionează, în vederea luptei unite împotriva tradiționalului Partid Liberal, ce avea intenția perpetuării la putere, fie în mod direct, fie printr-o persoană interpusă.

În atmosfera epocii, neamul românesc îl privea pe Iuliu Maniu ca pe un salvator. Când, după o opoziție de aproape 10 ani, național-țărăniștii au ajuns în sfârșit la putere, în 1928, nici președintele, nici partidul în sine, n-au corespuns așteptărilor națiunii. În loc să introducă o mentalitate de onestitate în instituțiile statului, cadrele politice din Transilvania (care constituiau elita noului partid) s-au adaptat moravurilor corupte ale clasei conducătoare din Vechiul Regat, aducând astfel o nouă decepție maselor populare.

Până în 1928, anul ascensiunii lor la putere, național – țărăniștii duseseră o nemaicunoscută politică plină de promisiuni. Totuși, după dezastruoasa lor guvernare de aproape trei ani (1928 – 1930), partidul lor își pierde rapid popularitatea.

În ceea ce privește oamenii politici din Basarabia și Bucovina, aceștia, cu foarte rare excepții, s-au împărțit între formațiunile politice existente în țară și au împărțit soarta acestor organisme.

Ceea ce poporul nădăjduise, adică **renovarea vieții politice** pe ansamblul țării, sub impulsul cadrelor politice originare din provinciile eliberate, ea a dispărut numai după câțiva ani de coexistență demagogică sub acoperișul României unite.

Al treilea curent de masă ce și-a propus modificarea fizionomiei politice a țării după război, a fost **mișcarea naționalistă**. Am vorbit mult despre originile acestei mișcări, am arătat și cum ea a ajuns să se transforme într-un organism politic : **Liga Apărării Național Creștine** (LANC).

Trebuie remarcat că acest curent naționalist devenise atât de puternic spre 1926, încât dacă Liga nu se descindea în două, ea ar fi putut deveni cel mai puternic partid din țară. Din pricina deficiențelor ei structurale, Liga, nu numai că nu a realizat acest frumos vis al tuturor românilor, dar chiar a pierdut locul pe care-l avea până atunci în viața politică. În vreme ce la alegerile din 1926, Liga cucerise zece locuri în Parlament, la alegerile din anul următor, nici una din cele două fracțiuni nu reușește să trimită măcar un singur deputat în Parlament. Mișcarea naționalistă cauzase ea însăși națiunii o nouă decepție.

După aceste trei revoluții ratate, poporul român s-a repliat din nou în resemnare și în indiferență, vechile lui arme de apărare în fața vicisitudinilor istoriei. El suporta dominația partidelor, cum ar suporta o calamitate a naturii. Însă marile probleme naționale, acelea care îndemnaseră masele să-și pună speranța, rând pe rând, în persoana generalului Al. Averescu, a profesorului Cuza și, pe urmă, a lui Iuliu Maniu, nu fuseseră rezolvate de nici una din ele. Scandaloasa exploatare a maselor populare nu se diminuase nici atunci când partidul, zis “al țăranilor”, sub conducerea lui Iuliu Maniu, ajunsese la putere. Acesta a fost ultimul val de popularitate pe care l-au cunoscut partidele de structură tradițională. Din cauza slăbiciunilor lor, toate miturile politice ce antrenaseră generația tranșeelor s-au prăbușit. Începând din anul 1930 terenul e liber pentru acțiunea Mișcării Legionare.

Mișcarea Legionară avea să umple un gol în conștiința națiunii. Spre Corneliu Codreanu se vor îndrepta de-acuma înainte masele populare, în căutarea justiției sociale și a măreției naționale. Speranțele refulate se trezesc la o nouă viață, când prin satele și orașele României, răsună cântecele legionare

3. ACTUL

Vineri, 24 iunie 1927, Corneliu Codreanu scrie într-un registru **Ordinul de zi numărul 1** :

“Astăzi, vineri 24 iunie 1927 (Sf. Ion Botezătorul), ora 10 seara, se înființează : “LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL”, sub conducerea mea. Să vină în aceste rânduri cel ce crede nelimitat. Să rămână în afară cel ce are îndoieli.

Fixez ca șef al gărzii la Icoană pe Radu Mironovici”.

Corneliu Codreanu (12).

Așa e actul de naștere a Mișcării Legionare.

Câteva linii. Un ordin dat pe câmpul de bătaie, în momentul în care chiar forțele naționaliste se dispersau în derută. Un comandant de armată își asumă responsabilitatea situației, așa cum se face în caz de dezastru. Numai după ce scrisese acest ordin, care semnifică crearea Mișcării, Codreanu apelează la camarazii lui de luptă, cei din vremea mișcării studențești, pentru a le citi actul acesta și a le cere să hotărască dacă pot să-l urmeze sau nu.

Nici o grupare politică n-a fost creată în România sau aiurea cu mijloace atât de simple : **un singur om ia o decizie în numele unei generații**; ceilalți au ales între a-l urma ori a-și continua viața de sclavi. Întreaga dramă omenească e conținută în libertatea aceasta de alegere. Corneliu Codreanu, un mare vizionar și psiholog, a înțeles bine importanța acestui moment de sinceritate a omului față de el însuși. Chiar cei mai intimi prieteni ai lui, acei cu care a împărțit atâtea suferințe și închisori, sunt invitați să se pronunțe.

Creând Mișcarea Legionară fără nici o prealabilă consultare a maselor populare sau a propriilor lui camarazi, Corneliu Codreanu a comis un act arbitrar ? Nicidecum ! Arbitrar înseamnă să faci un lucru după bunul plac, fără altă rațiune decât capriciul propriu. Or, Corneliu Codreanu n-avea în vedere nici interesul său personal, nici satisfacerea vreunei ambiții nemărturisite; el interpreta un destin, dădea expresia unei stări de spirit. Cine putea să-l ajute în această întreprindere, căreia singur îi pricepea întreaga valoare politică și socială, istorică și umană ! El acționa mai presus de orice, sub impulsul imaginii nepieritoare a patriei și a națiunii, amenințate de dezagregare morală. Nu un partid nou se întemeiase; se făurea un instrument de regenerare și de afirmare a destinului românesc în lume. Dușmanilor implacabili ai neamului românesc trebuia să li se opună, fără întârziere, un nou front de luptă, în momentul în care frontul cel vechi se sfărâma, de pe urma instigațiilor și în mijlocul aplauzelor lor.

Corneliu Codreanu, adresându-se tinerilor din generația lui, le spunea: “Iată drumul meu. Nu eu l-am ales. El mi-a fost desemnat de către o putere mai înaltă. Voi, dacă aveți curaj, și dacă spiritul de sacrificiu pentru o cauză superioară nu s-a stins în voi, urmați-mă pe acest drum dificil, unde, la fiecare colț vă pândește câte o primejdie. Dacă bucuriile vieții vă sunt mai scumpe, atunci nu vă veți arunca în lupta asta, care cere individului să rupă cu toate plăcerile

omenești”.

12. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, ed.a 2-a, 1940, p.275*

4. CĂPITANUL

Atunci când legionarii se adresau șefului lor sau îi scriau, ei foloseau expresia “**Căpitan**”; în afara camarazilor vârstnici, cu care el împărțise cele dintâi lupte și primele închisori, care îi spuneau foarte simplu: **Corneliu**.

Titlul de “Căpitan” s-a ivit destul de devreme în relațiile dintre legionari și conducătorul lor, încă de la debutul Mișcării. Nu Corneliu Codreanu l-a ales. Numele apărut spontan pe buzele legionarilor; și a rămas ca o zvâcnire naturală de respect față de fondatorul Legiunii.

Denumirea aceasta n-are nici o legătură cu gradul corespunzător din ierarhia militară modernă. La români, “căpitan” este o noțiune ce se întâlnește foarte adesea în istoria neamului. Înainte de Corneliu Codreanu, au fost alte figuri istorice onorate, de către contemporani, cu titlul de “căpitani”. Au rezistat astfel celebri “căpitani de oaste” ai domnitorilor români – ca faimosul BABA NOVAC al domnitorului Mihai Viteazul -, comandanți de importante unități în cadrul forțelor militare ale Principatelor.

În veacul al XVIII-lea, au apărut nu mai puțin celebrii “căpitani de haiduci”, conducători ai revoltelor românilor împotriva dominației fanariote. Ei trăiau ascunși în munți și în păduri, de unde atacau pe reprezentanții regimului ce oprima poporul.

Totuși, adevărații “căpitani” ai poporului nostru, printre care legionarii îl asimilează și pe Corneliu Codreanu, au fost marile figuri revoluționare din secolul al XVIII-lea și al XIX-lea : HORIA, Tudor VLADIMIRESCU și Avram IANCU. Aceștia nu erau comandanți ai anumitor formațiuni militare, mai mult ori mai puțin importante, sau ai unor grupuri de patrioți constituite din câteva zeci de combatanți. Acești “căpitani” au adunat în jurul lor mulțimea de români din provincia ori din regiunea de unde proveneau. Sub comanda lor, zeci de mii de oameni au fost adunați și influența lor s-a exercitat asupra unei mari părți din țară.

“Căpitani”, în sens revoluționar, s-au ivit de-a lungul istoriei noastre ori de câte ori conducătorii legitimi – domnitori, voievozi sau boieri – au încetat să mai fie apărătorii poporului ; fie că au murit în războaie, fie pentru că s-au despărțit de națiune, pactizând cu dușmanul spre a-și păstra privilegiile de clasă.

În aceste momente, când nu mai era nimenea din clasa conducătoare care să apere neamul de opresiunea străină, poporul își lua în propriile mâini soarta. Din sânul lui țâșnea un impuls nou, ce n-avea de-a face cu clasa decăzută. Atunci, veneau “căpitani”, oameni viteji ieșiți din popor, hotărâți să-l apere până la moarte contra abuzurilor împovărătoare.

Acești căpitani, instruiți sau nu, erau țărani ori fiii de țărani. Ei au apărut întotdeauna în momente de deznădejde pentru poporul român, când suferința impusă de către dominația străină devenea intolerabilă. Gata să se sacrifice, pentru a deschide o nouă cale în istoria neamului, “căpitani” erau figuri redutabile, adevărate ale naturii, capabile de a răscula, cu un cuvânt sau cu un gest, masele necăjite. Niciodată anarhici sau anarhizați, ei urmăreau scopuri politice precise. Nu erau partizanii violenței ; dar când constatau că aceasta e singura cale de combatere a injustițiilor, nu

ezitau să facă uz de ea.

Toți căpitani au avut o soartă tragică ! Temeritatea lor de a se situa în fruntea maselor populare a provocat coaliția forțelor reacțiunii, a dominatorilor privilegiați și cruzi ; și au sfârșit prin a fi doborâți. Căpitani neîmblânziți au murit în misiune ; dar gândirea și faptele lor au fost definitiv încorporate în istoria națiunii noastre și au dat mai târziu rezultate, inspirate de aparițiile lor.

În România, în perioada interbelică, în pofida unei aparențe de trăinicie și bunăstare, s-au reprodus fenomenele politice și sociale care odinioară bântuiseră masele populare și le îndemnaseră să-și caute salvarea în figurile mitice ale “căpitanelor”. Clasa diriguitoare, grupată în partide, se despărțise completamente de popor, aliindu-se cu profitorii străini.

În această întunecată perioadă pentru neamul nostru, a izvorât, din profunzimile lui, Corneliu Codreanu. Ca și căpitani din trecut, el a chemat poporul la luptă, pentru ca, împreună, să elimine pe jefuitorii străini, concentrați în partide, și să deschidă calea unei vieți mai bune. Corneliu Codreanu pare apropiat de toți acești mari predecesori ce-au știut să deschidă drumuri noi în istoria națională ; fiind recunoscut ca atare și primind numele de “CĂPITAN” ; mai întâi, din partea legionarilor, apoi, de la țara întreagă, atunci când națiunea și-a pus încrederea și speranța în gândirea și acțiunea tânărului luptător.

5) “PROGRAMUL”

Examinând actul de întemeiere a Mișcării Legionare,

suntem surprinși de constatarea că el nu conține nici un program, chiar sub o formă rudimentară. O misiune tulburătoare pentru acela care cunoaște precizia gândirii lui Corneliu Codreanu și cultul lui pentru detaliu. În realitate, el a refuzat, în chip voluntar și conștient, de a se conforma ritualului de constituire a partidelor care, de obicei, își anunță apariția printr-un program. În concepția lui, Mișcarea nu putea fi definită printr-un singur program. Legiunea era o organizație politică cu substrat spiritual. Ea izvora din adâncurile neamului, reprezentându-i linia istorică.

Un program e o chestiune de moment și de oportunitate. Este prea îngust și prea și prea legat de accidental, pentru a putea exprima finalitățile naționale. Nu poate să reînchidă în el “ethosul” unei națiuni. Marile aspirații și directive naționale nu se pot exterioriza printr-o simplă listă de obiective materiale oferite maselor populare. Funcția educativ-spirituală rezervată Mișcării, l-a împiedecat să se prezinte în fața publicului cu un program în mână. **Oricine poate elabora un program, dar el a putut crea o mișcare.** Și această mișcare, încă de la nașterea ei, poseda ceva mai mult decât un program : **ea poseda o doctrină** – sinteză socio-spirituală a naționalismului românesc.

Mișcarea Legionară avea un caracter distinct față de toate celelalte grupări politice existente. Ea nu reprezenta interese de grup sau de clasă. Îmbrățișa și exprima interesele și năzuințele unei totalități naționale. Corneliu Codreanu considera Mișcarea drept un **instrument de exprimare a destinului național**. Fiecare popor își are felul său de a trăi, și o modalitate unică de a se manifesta în istorie și cultură. Codreanu nu avea numai viziunea globală a destinului românesc în lume, acest “sentindo de la patria”, cum definesc spaniolii relația dintre individ și factorii permanenți ai unei națiuni.

O concepție asupra lumii și a vieții, izvorâtă din laboratorul spiritual al unui neam, nu poate fi

închisă din nou în cadrul rigid al unui program. Limitele lui sunt prea înguste spre a putea exprima întreaga bogăție interioară a unei națiuni. Între programele diverselor partide românești nu erau decât **diferențe de nuanțe**. Între noua Mișcare și toate partidele luate la un loc exista o **diferență de esență**. Corneliu Codreanu a lansat o doctrină în care se aflau reunite toate darurile fundamentale ale sufletului românesc.

Anumite elemente de bază pentru un program de acțiune politică nu lipseau, totuși din structura actului de întemeiere. Acestea erau, cum el o va spune ulterior, “viața mea de luptă și aceea a camarazilor de închisoare”. Căci, la data în care a stabilit fundamentele mișcării, Corneliu Codreanu nu era un necunoscut; el nu apărea pentru prima oară pe scena politică și în viața politică a României. Luptele lui, procesele sale, din care ieșea totdeauna învingător, îi creaseră deja un renume de legendă. De aceea, prezența lui în fruntea mișcării era suficientă pentru a trezi un puternic ecou în opinia publică. Trecutul său era tot un program; și acțiunea lui prezentă reprezenta mai mult decât un program : ele dădeau un sens afirmativ energiei naționale.

Astfel, când, în anii 1918 – 1919, țara se afla direct amenințată de anarhia comunistă, tânărul Codreanu se opuse acestei primejdii, împiedicând-o să se realizeze, chiar în regiunea cea mai expusă a țării. Câțiva ani mai târziu, când avu loc conștientizarea tineretului în fața invaziei evreiești din școli și universități, el se găsea iarăși în fruntea acestei acțiuni, transformând o mișcare pur universitară într-o mișcare națională. Când, în fine, descoperă că pericolul evreiesc și comunismul nu sunt niște epifenomene, adică faptul că ele își datorau existența dezordinii ce domnea în viața publică, începu neîntârziat lupta și contra acestui rău, voind să elimine din stat și din societate **corupția politicianilor**.

Aceste atitudini : anticomunism, antisemitism, “antipoliticianism”, pot fi socotite, fără îndoială, drept părți ale unui program. Dar ele nu reprezintă decât un program negativ. Ele indică primejdiile ce trebuie combătute și îndepărtate din viața unui neam; vor fi păstrate intacte esența și existența unei națiuni. Aplicarea lor era totuși necesară, deoarece numai eliminând și atenuând aceste pericole se putea spera în deschiderea căilor ce duceau la restabilirea spirituală și socială a neamului. O națiune asediată de dușmani vicleni, și trădată de aceia care au misiunea să o apere (clasa conducătoare), nu se poate consacra unei opere constructive.

Acest program inițial fusese completat de cuvinte de ordine constructive, inspirate dintr-o nouă viziune asupra statului și a istoriei. Aceste preliminarii ale luptei naționaliste vor fi de altminteri rapid depășite. Corneliu Codreanu lansează o formulă creatoare și dinamică : “omul nou”, cu ajutorul căreia spera să rezolve toate problemele politice, economice și sociale ce se puneau în fața României posbelice.

13. Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, 1040, p. 276.

6) “OMUL NOU”

A crea o mișcare, afirma Corneliu Codreanu, înseamnă, în primul rând, să dai naștere unei numite **stări de spirit** în popor. A crede că, dacă se elaborează un “program” și un “statut” s-a creat o mișcare, e ca și cum ai imagina că, făcând un costum de haine pentru un om, s-a și creat omul.

Mișcarea Legionară este mișcarea imponderabilelor naționale. Acolo unde sufletele nu vibrează de dragostea curată pentru neam, nu există Mișcarea.

Starea aceasta de spirit, pe care se bazează Legiunea, n-a fost creată “ex nihilo” de Corneliu Codreanu. După propriile sale declarații ea s-a născut din fuziunea mai multor elemente :

- 1) Aportul personal al capacității noastre de simțire.
- 2) Aportul capacității de simțire a celorlalți români.
- 3) Prezența, în conștiința tuturor, a morților neamului.
- 4) Chemarea pământului ancestral.
- 5) Binecuvântarea lui Dumnezeu.

Baza doctrinei legionare este expresia inteligibilă a acestei stări de spirit. De altfel, fenomenul legionar, în semnificația lui autentică, a rămas în toate timpurile un fenomen de viață și de înțelegere interioară. Nu e legionar acela care a reușit să se apropie doar pe cale rațională de doctrina și de normele Mișcării, ci numai acela care le-a asimilat și le-a încorporat pe acestea existenței lui, care, zi de zi, le aplică în viața lui.

Întemeind “LEGIUNEA ARHANGHEL MIHAIL”, Corneliu Codreanu nu făcea decât să creeze organul vizibil de expresie a acestei stări de spirit. După ce a participat la o serie de experiențe, toate avortate, fără a avea responsabilitatea principală, Corneliu Codreanu nu mai putea să se lase alunecat pe aceeași pantă, care l-ar fi împins către rezultate negative. Trebuia să tragă învățămintele necesare, pentru ca niciodată aspirațiile neamului să nu fie înșelate.

Meditând la insuccesul mișcării studențești și la dezastrul ce se abătuse asupra “Ligii”, el a ajuns la concluzia că toate eșecurile acestea erau datorate **absenței unei elite conducătoare**. Oamenii politici nu erau suficient de pregătiți spiritualicește, pentru misiunea pe care destinul le-o încredințase.

Naționalismul a izvorât ca o putere elementară din sânul tineretului universitar și al maselor populare; însă n-a găsit conducători conștienți, capabili să-l transforme cu luciditate în fapte valabile și de importanță istorică. Masele erau gata să-și urmeze conducătorii, dar conducătorii nu se aflau nici pe departe la nivelul aspirațiilor neamului și a misiunii ce incubă din acestea. Se poate afirma că politicienii de carieră nu se vor teme niciodată de formațiunile naționaliste, atâta vreme cât diriguitorii lor nu vor reuși să-și clarifice pozițiile interioare. Indivizii, mânați de ambiții și de interese meschine, vor fi ușor manevrați de către politicieni; și organizațiile pe care ei le reprezintă se vor dezagrega. Cu asemenea șefi, nu se va putea nicidecum câștiga ultima bătălie; și chiar dacă ea ar fi câștigată, acești oameni nu vor fi în stare să efectueze reformele impuse de spiritul epocii. Preocupările lor fiind prea strâns legate de propria persoană, a doua zi după victorie ei își vor fi uitat îndatoririle față de națiune.

Nu poate fi redresată o țară, atâta timp cât această țară nu dispune de o echipă de oameni consacrați totalmente binelui general...”Țara pierde din lipsă de oameni, nu din lipsă de programe. Deci, nu programe trebuie să creăm, ci oameni, OAMENI NOI.” (15) Strigați în toate părțile –zice el în alt loc- că răul, mizeria, ruina ne vin de la suflet. Sufletul este punctul cardinal asupra căruia trebuie să se lucreze în momentul de față. Sufletul individului și sufletul mulțimii.” (16) De aceea piatra unghiulară de la care pornește Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice.” (17)

Corneliu Codreanu și-a concentrat întreaga putere sufletească în direcția aceasta : **a creării unui tip nou de român**. În locul specimenului corupt, ce dominase până atunci scena vieții publice, trebuia să se ridice un om integru, un om de caracter, un om pentru care moralitatea publică să fie o dogmă. Dacă clasa aceasta de oameni politici integri nu-i formată, înainte de toate, e inutil să se înceapă lupta împotriva vechilor partide.

Realizarea obiectivelor politice ale Mișcării nu era posibilă, decât în măsura în care apariția unui “om nou” în sânul colectivității devenea o realitate. Mișcarea Legionară, înainte de a fi o mișcare politică, va trebui să realizeze o înaltă misiune educativă în viața neamului : “Ea are mai mult caracterul unei școli spirituale, în care dacă va intra un om, la celălalt capăt va trebui să iasă un erou.” (18)

Omul nou nu-i doar un tip de caracter, în obișnuitul sens al termenului, adică un om corect în relațiile cu ceilalți indivizi, cu societatea, cu statul. Conceptul are o semnificație mult mai profundă. Educația legionară urmărește înflorirea puterilor creatoare ale individului. Fiecare om este înzestrat cu energii nebănuite. Dar, la cea mai mare parte dintre indivizi, aceste energii sunt lăsate în paragină, necunoscute chiar de propriul lor posesor. Aceste gigantice forțe ale sufletului omenesc ar putea fi comparate cu energia atomică. După cum energia atomică nu poate fi degajată decât după ce este supusă bombardamentului forțelor exterioare, tot așa zăcămintele enorme de energie ale sufletului nu pot izbucni la suprafață fără intervenția procesului educativ. Pentru a se ajunge acest obiectiv, educația legionară readuce individul de la periferia vieții pe linia unui curent creator, integrându-l în națiune și deschizându-i perspectivele trăirii creștine. Dintr-un individ în stare vegetativă, **care își suportă existența**, ea formează un individ dinamic, **care crează existența**, care-și afirmă prezența activă, atât în viața națiunii cât și în ordinea universală.

În sensul acesta al unei reforme interioare, a unei transformări a individului într-o entitate creatoare, Mișcarea Legionară dă semnalul unei **mari revoluții spirituale** în sânul neamului românesc.

14, 15, 16, 17. Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, 1940, p.310 și p.286.

18. Corneliu Zelea Codreanu : “Cărticica șefului de cuib”, p.89.

7) DOCTRINA

Trebuie subliniat că, într-o operă de sinteză ca aceasta, nu se pune chestiunea de a face o expunere completă a doctrinei legionare. Ne vom mărgini, deci, a-i fixa câteva puncte de reper privind ansamblul ei, pentru ca cititorul să se poată orienta mai ușor.

Legiunea are o dublă viață : o activitate politică propriu-zisă, specifică oricărui partid, și o activitate educativ-spirituală, ce servește de suport celei dintâi. În capitolul acesta, noi vom arăta numai în ce constă infrastructura Mișcării, care sunt impulsurile doctrinare, de unde emană celelalte activități.

În actul de întemeiere al Legiunii, găsim un element caracteristic și semnificativ : Mișcarea Legionară și-a ales un Patron ceresc, Arhanghelul Mihail, al cărui nume îl poartă din primii ani ai existenței sale. Că Legiunea se plasează sub protecția Arhanghelului nu trebuie considerat drept un act de conformism religios. Ea are o semnificație mult mai înaltă. Primele încercări de

filozofie legionară sunt ancorate în Evanghelie. Neîndoios, Mișcarea urmărește obiective politice și sociale, lupta ei vizează asigurarea, pentru neamul românesc, a celor mai bune condiții de dezvoltare, deopotrivă istorică și morală. Totuși, activitatea politică nu poate fi separată de adevărul primordial al vieții, care este ideea religioasă. Nu se poate face politică ignorându-se realitatea eternă. Neamurile, ca spirit și misiune, sunt o creație divină. Datorită acestei origini, ele trebuie să se raporteze mereu la învățăturile Bisericii, pentru a urmări o perspectivă justă de realizare. Numai păstrând un strâns contact cu Biserica, un popor poate să evite căderea în greșală (rătăcirea).” Adevărurile primite prin revelație –scrie Ion Moța- sunt singurele care pot să ducă la liman viața de-aici.” (19)

Filiația creștină a Mișcării Legionare se regăsește și în implicațiile ei practice :

- în politica internă, toate problemele naționale, economice, sociale, culturale, trebuie tratate și rezolvate în spirit creștin;
- în politica externă, naționalismul suferă o atenuare, o îndulcire. Subordonat concepției creștine, naționalismul nu degenerază în șovinism sau în imperialism. **Adevăratul naționalism respectă dreptul de a trăi al celorlalte popoare;**
- elementul de sudură al organizației legionare este dragostea creștină. “Omul nou” e un individ detașat de el însuși, despovărat de ambiții sordide și de interese meschine. Fiecare legionar intră în mișcare cu potențiala lui capacitate de sacrificiu și de generozitate, fără să umble cu limba scoasă după onoruri și recompense. Legiunea este comunitatea românilor ce au de oferit ceva Neamului și Creștinătății, în contrast cu vechile partide, comunitate a celor care sunt legați prin ambiții individuale. “Priviți drept în ochi pe cei ce vin în rândurile noastre și dacă simțiți că strălucește cel mai mic interes personal, să știți că acela nu poate deveni legionar” – zice Codreanu. (20)

Un al doilea principiu al doctrinei legionare este națiunea. Corneliu Codreanu face distincția între colectivitatea națională actuală și neam, luat în înțelesul istoric. Neamul, în calitate de entitate istorică, înglobează atât pe cei morți, cât și pe cei vii și cei ce se vor naște, purtând numele de români. Națiunea “trăiește de la începutul istoriei pe acest pământ și va trăi și în viitor.” (21)

Colectivitatea actuală, așa cum e ea, este subordonată neamului istoric. Ea administrează un patrimoniu ce trebuie îmbogățit și transmis viitoarelor generații. Colectivitatea națională nu trebuie să consume bunurile și să ceară neamului mai multe sacrificii decât sunt necesare pentru asigurarea continuității sale. Tendința generală a epocii noastre este ca generația actuală să sacrifice viitorul națiunii pentru satisfacerea unor interese materiale imediate, ceea ce constituie de fapt, o violare a ordinii naturale ce guvernează viața popoarelor.

Veritabilul domeniu în care un neam realizează și se realizează este acela al culturii. **Doar crearea unei culturi proprii justifică existența unei națiuni.** Un neam n-ajunge la glorie, la splendoare, decât prin ceea ce aduce el în domeniul culturii universale. Nu există cultură internațională. “Cultura este internațională ca strălucire, dar națională ca origine” (22).

Întreaga cultură emană din concepția de viață a unui popor. Efortul lui istoric nu vizează decât ridicarea unui baraj de protecție împotriva tendințelor de cucerire, spoliatoare, ale altor popoare. Deci, adevăratul sens al istoriei ar trebui să fie asigurarea dezvoltării libere a unui neam în domeniul culturii.

În fine, în ordine descrescândă, al treilea și ultimul suport al doctrinei legionare este **individul**. Acesta este subordonat colectivității naționale, care la rândul ei e subordonată neamului. Și cum aspirațiile națiunii converg spre absolut, spre Dumnezeu, personalitatea umană se realizează în măsura în care ea participă în mod conștient la esențele de ordin spiritual.

Există o axă ascendentă a existenței : individ – neam – Dumnezeu.

Individul se condamnă pe sine la sterilitate dacă se îndepărtează de ordinea fundamentală a creației. Într-o formulă lapidară, Corneliu Codreanu a rezumat filosofia legionară în termenii următori : “Individul în cadrul neamului. Neamul în cadrul și în slujba lui Dumnezeu și a legilor divinității” (23).

19. Ion Moța : “Cranii de lemn”, p.62.

20, 21, 22, 23. Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p.299 ; p. 397 ; p.397 ; p.65.

8) ORGANIZAREA

Organizația legionară s-a dezvoltat în etape, într-o manieră evolutivă, conform cu creșterea Mișcării. Corneliu Codreanu n-a creat, de la început, un sistem complet și imuabil. A plecat de la o unitate de bază, “CUIBUL”; și pe această fundație a edificat puțin câte puțin întreaga organizație. N-a creat o haină, prevăzând dinainte cum ar fi organizația ajunsă la stadiul ei final, ci a ajustat neîncetat haina, pe măsură ce Mișcarea se dezvolta.

Când se născuse “Liga” exista un formidabil curent de mase ce trebuia imediat captat. De aceea s-a procedat, fără tranziție, la constituirea de organizații județene în toată țara. În momentul în care Legiunea fu întemeiată, acest curent nu exista. Corneliu Codreanu nu putea să conteze decât pe indivizi izolați în orașe și sate. Asta era tot ceea ce mai rămăsese din miile de tineri care luptaseră în rândurile mișcării studentești. Cea mai mare parte dintre ei, luați de curentul vieții, se îndepărtaseră de politică; alții stagnau încă în incertitudine. În condițiile acestea sistemul anterior de organizare, întemeiat pe comitete județene, nu mai era valabil. Nu se puteau numi șefi de județ, acolo unde nu existau decât câteva elemente în fiecare județ. Corneliu Codreanu s-a văzut constrâns să adopte un alt sistem de organizare, ce reunește într-un ansamblu dinamic și maleabil cele mai slabe efective existente. De aici necesitatea “CUIBULUI”.

Ce este “cuibul”? Este un grup de trei până la 13 persoane, sub comanda unui șef. Elementul constitutiv al cuibului este individul. Fiecare din rarii aderenți ai Legiunii, în momentul întemeierii ei, a fost încurajat să adune în jurul lui mănunchi de prieteni și să organizeze împreună un cuib. Șefii de cuib nu erau numiți direct de Corneliu Codreanu, ci erau ulterior recunoscuți de el în această funcție, după ce ei făcuseră dovada meritelor lor.

Prin acest sistem, membrii izolați ai Legiunii își făureau un spirit de corp, fiind animați de aceleași principii. Câțiva legionari izolați într-o localitate nu reprezentau o forță; dar grupați sub comanda unui șef, ei pierdeau senzația de vid politic, care îi înconjura, și deveneau o unitate dinamică. În felul acesta, în primii ani, organizația legionară n-a fost formată decât din cuiburi izolate, răspândite pe toată întinderea țării.

Când cuiburile s-au înmulțit, Corneliu Codreanu a creat alte forme de organizare mai complexe. Dacă, bunăoară, într-o comună, mai multe cuiburi reușiseră să se constituie, atunci ele formau

împreună o unitate superioară denumită **Garnizoană**, aflată imediat sub comanda unui șef de garnizoană. Mai târziu, garnizoanele au fost grupate în **Sectoare**, apoi în **Circumscripții** (plase), acestea în **Județe** și ultimele în **Regiuni**.

Șefii de județ au fost numiți în 1932, și abia în 1935 s-au creat Regiunile. A trebuit deci să treacă opt ani de la fondarea Mișcării, pentru ca organizația legionară să se desăvârșească.

În afara organizației de bază, existau și **Corpuri legionare**:

- **Corpul studențesc**, ce cuprindea pe studenții care au aderat la Mișcare;
- **Corpul Muncitoresc**;
- **Organizația feminină** și
- **Frățiile de Cruce**, această ultimă organizație fiind

rezervată tineretului sub 18 ani, ce frecventa școlile secundare.

Principală misiune a cuibului era de ordin educativ. În sânul cuibului, legionarul își făcea educația politică și spirituală, deoarece cuibul e imaginea redusă a patriei. În cadrul “ședinței de cuib”, legionarul trăiește momente de comuniune mistică cu neamul. După cum la biserică, în timpul liturghiei, credinciosul își alungă grijile lumești și se înalță până la Dumnezeu, tot astfel legionarul, în timpul “ședinței de cuib” se distanțează pentru un moment de preocupările cotidiene și-și înalță sufletul și mintea spre durerile și aspirațiile patriei.

Cuibul îndeplinește multiple funcții. El este o **unitate vie**, care pune în imediată aplicare principiile învățate. Legionarii nu se mulțumesc să participe la ședințe; ei creează cuiburi noi, difuzează material de propagandă, realizează marșuri de propagandă, procedează la strângerea de cotizații și execută munci de interes general. În felul acesta, între teorie și practică, între ședințe și acțiunea pe teren, se stabilește o continuă circulație. Cele două mijloace educative clasice, îndemnul și exemplul, se completează reciproc. Corneliu Codreanu precizase, de altfel, că “sistemul de educație dinamic, adică educație plus acțiune, este mult superior sistemului static” (24).

Șeful de cuib nu conduce cuibul după propria-i voință, după bunul său plac. Aceasta ar fi o dictatură în miniatură, zice Corneliu Codreanu. El o face conformându-se anumitor legi :

1) **Legea Disciplinei** : Fii disciplinat, legionar, căci numai

așa vei învinge. Urmează-ți șeful și la bine și la greu.

2) **Legea Muncii** : Muncește, muncește în fiecare zi.

Muncește cu drag. Răspлата muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înflorirea României.

3) **Legea Tăcerii** : Vorbește puțin. Vorbește ce trebuie.

Vorbește când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiește. Lasă-i pe alții să vorbească.

4) **Legea Educației** : Trebuie să devii altul. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.

5) **Legea Ajutorului Reciproc** : Ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.

6) **Legea Onoarei** : Mergi numai pe căile indicate de

onoare. Luptă și nu fii niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

Mișcarea Legionară funcționează pe **temeiul ierarhiei și al disciplinei**. De aceea, diverși adversari răuvoitori ne-au acuzat deseori de totalitarism. Acuzația aceasta este absurdă, întrucât totalitarismul este cu totul altceva decât ierarhia și disciplina. Totalitarismul e o doctrină care tinde să sufoce toate manifestările libere ale individului. Or, cel care a izbutit să se familiarizeze cu mecanismul intim de funcționare a Mișcării, descoperă o cu totul altă panoramă. Ordinea, ierarhia, disciplina, nu au sensul monolitic pe care ni-l atribuie adversarii noștri. Aceste elemente nu constituie temelie supremă a Legiunii. Toate principiile și legile legionare sunt clădite, dimpotrivă, pe libertatea interioară a individului. Disciplina există în organizație, doar atât că ea este **liber consimțită**.

Când un legionar își îndeplinește misiunea încredințată de către superiori, el nu o face constrâns sau forțat, ci mânat de o convingere. Numai aparent execută un ordin. În realitate, el participă, prin efort personal, la crearea de valori ce depășesc propria lui persoană.

Comunitatea legionară este o comunitate de oameni liberi.

Disciplina legionară încetează atunci când, în sufletul individului, se stinge conștiința valorilor supreme. Cuibul este o mică familie care are drept bază dragostea. Acolo unde nu este iubire, disciplina se clatină și întreaga viață legionară suferă.

Ierarhia și disciplina sunt necesare pentru două motive :

a) Ele asigură concentrarea eforturilor individuale spre

obiectivul fixat. Îndată ce de la Centru se dă semnalul unei bătălii, toți legionarii, din toate colțurile, se pun în marș ca să asigure triumful acțiunii propuse.

b) Ele asigură selecția cadrelor legionare. Elita unei națiuni

nu poate fi aleasă pe baza sufragiului universal. Poporul nu poate aprecia un individ la justa lui valoare. Mulțimile pot să se pronunțe asupra valorii unui partid politic în totalitatea lui, asupra unui program de guvernământ privit global, însă nu asupra calităților adânci ale indivizilor izolați. Selecțiunea cadrelor rezultă exclusiv din competența șefului și a colaboratorilor săi cei mai apropiați.

24. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, 1940, p.328*

9) INFLUENȚE EXTERNE

Mișcarea Legionară, încă de la primele manifestări, a fost obiectul a tot soiul de calomnii. Una din cele mai răspândite acuzații lansate de nenumărații ei adversari interni și externi, a fost aceea că Legiunea ar fi “o sucursală a nazismului”. Asemenea afirmații se pot face ca urmare a ignoranței ori a relei credințe.

Antisemitismul Mișcării Legionare n-are nimic în comun cu antisemitismul german. Luând poziție împotriva pericolului evreesc, extrem de activ și amenințător în România, Corneliu Codreanu, continua pur și simplu o tradiție românească veche de aproape un secol.

În afară de aceasta, între cele două mișcări, există o profundă deosebire doctrinară : Național-Socialismul german era o mișcare substanțial rasistă, în vreme ce Mișcarea Legionară are un cracter, înainte de toate, național, deoarece noi credem că neamul este factor creator de istorie și de cultură.

În plus, Național-Socialismul s-a îndepărtat de Creștinismul pe care l-a profestat în timpul primilor ani, evoluând către o specie de panteism. Mișcarea Legionară, nu numai că menține relațiile filiale cu Biserica creștină, dar caută în Creștinism elemente pentru propria și doctrină.

Trebuie să semnalăm, pe lângă acestea că lupta naționalistă a început în anul 1919, dată la care încă nimenea nu auzise vorbindu-se de Adolf Hitler.

Subordonarea Mișcării organizației hitleriste este de neconceput și dintr-un alt motiv. Generația studentescă de la 1922, din care au fost recrutate primele cadre ale Legiunii, trăise epoca celui dintâi război mondial și păstra amintiri dintre cele mai triste asupra ocupației germane într-o parte a teritoriului național. Mulți alți factori au trebuit să intervină pentru ca, încetul cu încetul, să se stingă ostilitatea tineretului românesc față de tot ceea ce venea dinspre Germani.

Corneliu Codreanu n-a fost niciodată tributar vreunei oficine străine. Dimpotrivă, prin lupta lui, în timpul tinereții, el a anticipat cu câțiva ani fenomenul renașterii naționaliste în Europa. Mult mai târziu vor avea loc, în celelalte țări, reacții naționaliste de amploarea naționalismului românesc. Iată de ce Corneliu Codreanu se cuvine a fi situat printre precursorii fenomenului.

Când mișcarea naționalist-socialistă germană începu să se manifeste, Corneliu Codreanu contempla cu simpatie această organizație nouă, descoperind în ea una din multiplele manifestări ale aceluiasi fenomen. În România, a apărut Legionarismul; în Italia, Fascismul; în Germania, Național-Socialismul; în Spania, Falangismul... Toate aceste mișcări s-au născut independent, fiecare fiind expresia geniului politic al poporului în care a izvorât; însă toate au fost create dintr-o necesitate comună tuturor națiunilor europene.

Mișcarea Legionară n-a acceptat niciodată să fie plasată sub tutela altui stat sau altei mișcări similare. Totdeauna ea a avut conștiința manifestării destinului românesc în lume și în istorie. Iată în câteva fraze cum răspundea Ion Moța acelor care acuzau Mișcarea Legionară că este o imitare a Național-Socialismului, sau mai rău, o agentură a hitlerismului :

“Dacă într-adevăr hitlerismul german devine un pericol pentru România, ei bine, nimic n-ar putea să îndepărteze într-o manieră mai eficace acest pericol al pan-germanismului decât ridicarea în fața lui a pan-românismului “de extremă dreapta”...

Niciodată “spiritul Genevei” nu va putea fi înlocuit printr-un “spirit al Berlinului” sau al

Romei... Politicienii d-lui Titulescu ne-au judecat după propriile lor măsuri, crezându-ne capabili să sacrificăm realitățile românești de dragul nu știu cărei internaționale hileriste”. (25)

Mișcarea Legionară a suferit, nu-ncape îndoială, anumite influențe din partea Fascismului italian. Însă aceste influențe se limitează la câteva chestiuni de ordin pur formal : portul uniformei (cămașa verde) și salutul roman. Ideea organizării Legiunii pe baza ierarhiei și a disciplinei aparține lui Corneliu Codreanu. Încă de pe vremea trecerii lui prin Școala militară el păstra o mare admirație pentru disciplina militară. Îi plăcea armata și o considera drept o contrapondere la vorbăria și iresponsabilitatea din viața publică. Când a întemeiat Mișcarea, i-a imprimat un spirit militar, pentru a îndepărta sterilitatea politică specifică celorlalte grupări politice.

Corneliu Codreanu avea o mare admirație pentru Mussolini, pentru că, întâiași dată în istorie, fondatorul Fascismului a demonstrat că problema socială poate fi soluționată la nivelul națiunii; el a respins prin aceasta pretențiile comuniștilor care susțineau că ameliorarea condițiilor de viață ale lucrătorilor nu-i posibilă fără distrugerea patriei și crearea unui stat mondial proletar.

Odată cu apariția curentelor naționaliste, o speranță nouă **reînsufletește aspirațiile** maselor populare.

25, Ion Moța : “Cranii de lemn”, p.82-83.

III. CREAREA MIȘCĂRII (1927 – 1933)

CREAREA MIȘCĂRII (1927 – 1933)

În momentul în care el punea bazele Mișcării, Corneliu Codreanu nu a fost urmat decât de un pumn de oameni : foștii săi camarazi de închisoare, “Văcăreștenii” (de la numele vechii închisori Văcărești, transformată în închisoare), câțiva studenți din Iași și câteva persoane mai vârstnice, vechi combatanți ai “Ligii Cuziste”. Tot ce rămăsese în picioare după naufragiul Ligii...

Unde se aflau așadar miile de studenți ai generației eroice de la 1922 ?...Unde se aflau zecile de mii de persoane care-l aclamaseră la Iași, Turnu-Severin, la București ?...Unii fuseseră luați de valurile vieții; alții, decepționați de sfârșitul lamentabil al Ligii, se dispersaseră, lăsând descoperit frontul naționalist.

Corneliu Codreanu a fost profund îndurerat de atitudinea studenților și a pronunțat cuvinte severe cu privire la ei. Dacă era dificil, de nu și imposibil, să ceară maselor populare -coplesite de grijile zilnice- să continue lupta, nu era permis tinerilor intelectuali, familiarizați cu dialectica naționalismului, să se piardă sub robia cotidianului. “Cumînțirea” lor reprezenta o adevărată dezertare. Căci ei știau pentru ce luptă; știau, îndeosebi, ce probleme se puneau poporului nostru, ce pericole îl amenințau. Cea mai mare parte din acești tineri vor reintra în viața politică; însă acest lucru nu pentru a veni în ajutorul celor ce rămăseseră în tranșee “cu fața la dușman”, ci pentru a întări rândurile vechilor partide, deschizând focul asupra foștilor lor camarazi de luptă.

Dar Căpitanul n-avea timp de pierdut în lamentări. Reproșurile nu serveau la nimic. El era un soldat al neamului. Datoria lui era să stabilească o linie nouă de apărare a națiunii române, cu puțină lume ce răspunsese la apelul său.

1) ÎNCEPUTURILE VIEȚII LEGIONARE

Căpitanul nu era doar un mare animator și un vizionar al destinului românesc. El avea în vedere cu aceeași dezinvoltură activitatea practică. Poseda arta organizării, acționând cu precizie în toate împrejurările. În urmărirea obiectivelor Mișcării, nu confunda niciodată lucrurile, nu le vedea niciodată într-o manieră discordantă. Tacticianul nu era inferior strategului. Deși gândirea lui acoperea un orizont vast, nu se îndepărta de pământ; ceea ce îi îngăduia să folosească cu maxim de eficacitate mijloacele de care dispunea.

Examinându-și mica lui armată, el ținu cont că, abia cu câteva zeci de oameni, chiar hotărâți, chiar eroici, nu putea să pornească la cucerirea maselor populare. Efortul trebuia limitat la posibilitățile existente. Trebuia procedat în etape. Iată de ce, în timpul primilor doi ani de existență ai Legiunii, nu-l vedem pe Căpitan deplasându-se prin orașe și sate, ca să adune oamenii și să țină întruniri publice. Era prematur să creeze un curent de mase, căci lipseau cadrele destinate să le organizeze și să le conducă. De aceea, el își concentră tot efortul asupra grupului restrâns care-l urmasa din primele luni, și caută să-l educe în sensul ideilor sale.

Primul lucru de care se ocupă tânărul conducător al Mișcării, a fost sediul organizației. Această problemă părea acum mai ușor de rezolvat, fiindcă era aproape gata construcția Căminului Cultural Creștin din Iași. O cameră a fost amenajată acolo pentru a servi drept sediu.

Astfel Căminul din Iași devenea unicul punct de sprijin material al Mișcării în formare. Acolo locuiau puținii studenți legionari; și tot la această adresă parvenea și corespondența.

După ce rezolvase problema sediului, Căpitanul se gândi la publicarea unei reviste, destinată să contribuie la lărgirea cercului de influență legionară. Țara trebuia să afle de existența noii organizații și să cunoască spiritul în care ea căuta să se afirme. Revista apăru la 1 august 1927, sub titlul de **“PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC”**. În articole scurte semnate de fondatorii Mișcării se punea accentul pe necesitatea reconstituirii frontului naționalist și se fixau primele reguli de viață legionară.

Odată cu publicarea revistei începură și dificultățile materiale. Toți acei ce se grupaseră de la început în jurul Căpitanului erau atât de săraci, încât nu erau capabili să adune împreună o sumă de bani suficientă pentru asigurarea corespondenței organizației. Le era rușine de crunta lor sărăcie !... “Să pornești la o organizație politică fără nici un ban – scrie Corneliu Codreanu – era și o greutate și o cutezanță. În acest secol în care materia este atotstăpânitoare, în care nimeni nu pornește la ceva cât de mic, fără să întrebe mai întâi, “câți bani are”, Dumnezeu a vrut să arate că, în lupta și biruința legionară, materia n-a jucat nici un rol.”(26)

Jena pecuniară nu constituie un accident în istoria Legiunii. Niciodată Mișcarea n-a dispus de alte surse de venituri decât acelea pe care ea însăși și le crease, făcând apel la spiritul de sacrificiu al legionarilor. Corneliu Codreanu a refuzat categoric să bată la ușile capitaliștilor, așa cum făceau toate celelalte grupări politice. El știa că cel mai mic pas în direcția aceasta, ar fi însemnat aservirea Mișcării. Organizația și-ar fi pierdut astfel libertatea de acțiune, deoarece acei oameni care i-ar fi “avansat” bani, i-ar fi impus și anumite obligații. Pe de altă parte, un partid care ajunge să fie finanțat, nu mai poate să-și dezvolte propriile idei și să devină un organism autonom puternic. Mai mult, dacă finanțarea încetează, ce se întâmplă... Ce devine el ?...

“Este ca și omul – zice Corneliu Codreanu – care-și învață organismul să trăiască cu medicamente. În măsura în care administrezi unui organism medicamente, în aceeași măsură îl

condamni să nu mai reacționeze singur. Și mai mult, în momentul în care i-ai ridicat medicamentele, moare. E la discreția farmacistului ! Tot astfel o mișcare este la discreția celor care o finanțează. Aceștia ar putea, la un moment dat, să înceteze finanțarea și mișcarea, neînvățată a trăi prin sine, moare”(27). O mișcare nu trebuie să consume mai mult decât produce prin propriul ei spirit de sacrificiu. Altfel, își pierde independența și vegetează toată viața.

Hotărârea de a proceda la crearea Mișcării fără nici un ban în buzunar avea și o semnificație morală elevată. Corneliu Codreanu voia să creeze o mișcare care să nu fie pătată de stăpânirea materiei și să nu fie tributară ei. “Prin gestul nostru cutezător, ne desolidarizăm de mentalitatea atotstăpânitoare peste veac și peste lume. **Ucidem în noi o lume, pentru a înălța o alta**, înaltă până la cer. Domnia absolută a materiei este răsturnată, pentru a fi înlocuită cu domnia spiritului, a valorilor morale. Nu negăm și nu vom nega existența, rostul și necesitatea materiei în lume, dar negăm și vom nega de-a pururi dreptul stăpânirii ei absolute.” (28)

Pentru susținerea revistei, Corneliu Codreanu angajează **prima bătălie legionară** : bătălia ABONAMENTELOR. Legionarii -59 în total- aleargă în toate părțile pentru a face subscrieri de abonamente. La 15 octombrie, rezultatul bătăliei era : 2586 de abonați. Publicarea revistei era asigurată pentru un an de zile.

Imediat după succesul acesta, el aruncă legionarii într-o nouă bătălie, în vederea cumpărării unei camionete. Două luni mai târziu, și acest obiectiv era atins. La 10 februarie 1928, camioneta, supranumită “Căprioara”, face primul vvoiag de la București la Iași.

Pentru vara lui 1928, Corneliu Codreanu dă directive pentru ca legionarii să se adune la cărămidăria din Ungheni și la grădina de zarzavat din Iași. Un mic comerț cu legume era proiectat și pus în funcțiune. Legionarii trebuie să cumpere marfa de la Iași și să o transporte cu camioneta în localitățile climatice ale Moldovei. Bani câștigați erau vărsați la casieria Legiunii.

Evident, considerate pe plan național, aceste “succese” nu reprezentau mare lucru. În afara unui cerc restrâns de prieteni și de cunoștințe, puțini oameni auziseră vorbindu-se despre ele și puteau să le aprecieze. Însă pentru acești iluminați, ce se angajaseră să creeze o lume nouă, primele succese luaseră proporții epice : SE CREASE CEVA DIN NIMIC -un Cămin – o revistă – o camionetă...

O imensă bucurie le inunda sufletele ! Au scos apă din piatră seacă. Legionarul, ca un nou principiu de viață socială, apărea drept un om minunat. Nu exista problemă pe care legionarul să n-o poată rezolva, obstacole pe care să nu le poată depăși, situație pe care să n-o poată domina, dacă s-aruncă în acțiune cu elan și cu total dezinteres...O normă de trăire se formase : succesul depindea de energia depusă și de intensitatea spiritului de sacrificiu.

Paralel cu aceste “bătălii”, Căpitanul se preocupa de organizare. El voia să verifice funcționarea sistemului “cuibului”. La 3-4 Ianuarie 1929, conoacă în Iași pe șefii de “cuiburi” din toată țara. Erau în jur de 40 sau 50, ceea ce înseamnă că efectivul Legiunii era la acea dată de aproximativ 400 ori 500 de oameni. Din rapoartele acestor șefi, el concluziona că sistemul de organizare prin “cuiburi” putea crea o forță cu mult superioară efectivului existent. Sistemul acesta era fructuos și trebuia continuat.

Cu ocazia acestei adunări, Căpitanul a creat și “**Senatul Legionar**”, ca organism consultativ al Mișcării, format fiind din legionari mai în vârstă, aparținând tuturor păturilor sociale. În grupul

aceasta, Căpitanul avea intenția să adune pe toți “înțelepții” Legiunii, pe care avea posibilitatea să-i consulte în momentele cele mai grele pentru Mișcare. Intrarea în acest grup reprezenta onoarea maximă pe care Șeful Legiunii o putea acorda unui legionar. Primii senatori ai Legiunii, numiți chiar în timpul acestei ședințe au fost : Hristache SOLOMON, general dr. MACRIDESCU, general Ion TARNOSCHI, Spiru PECELI, colonel Paul CAMBUREANU și Ion BUTNARU; nucleu completat , câteva luni mai târziu, prin intrarea prof. univ. Traian BRĂILEANU, cel mai mare sociolog din România.

Cum de s-a putut crea atât de devreme acest organism, când, sub alte aspecte, organizația nu se afirmase decât mult mai târziu ? Iată explicația : când s-a format Legiunea, câteva personalități au aderat la ea din primul moment -generali în rezervă, profesori universitari, mari invalizi de război, medici și ingineri ; era vorba de câțiva reprezentanți din vechea generație, formând un grup suficient pentru ca garanția lor morală să ateste în fața opiniei publice seriozitatea întreprinderii de salvare națională creată de Corneliu Codreanu. Prezența lor în sânul Legiunii era și o încurajare pentru tinerii care constituiau de la început aproape totalitatea membrilor. Aceste personalități reprezentau prin ele însele, prin trecutul lor, prin viața lor de muncă și de creație, un capital politic și moral ce depășea cu mult de tot valoarea celor mai tineri. De aceea Căpitanul, trecând peste normele obișnuite de selecție, stabilite chiar de el pentru promovarea membrilor Mișcării, i-a constituit într-un “corp” aparte înaintea apariției celorlalte corpuri și i-a organizat în Senat Legionar, încredințându-le greua misiune de a fi consilierii lui cei mai apropiați.

Dar principala grijă a lui Corneliu Codreanu s-a concentrat în domeniul educației. El voia să transforme pe “soldații primei ore” în energii autonome, în elemente de inițiativă, capabile să înfrunte nu doar adversitatea, ci și să se descurce singuri, când vor fi trimiși în vederea exersării funcțiilor de comandă în diverse puncte ale țării.

Prima școală de cadre a Legiunii a fost deschisă în vara anului 1929. Legionarii veniți din toate colțurile țării, întreprind un marș lung în munții Moldovei și ai Bucovinei. Voia, trăind alături de ei, să-i observe și să le studieze reacțiile în fața oboselilor și a dificultăților. Prin marșuri anevoioase într-o căldură puternică, prin ploaie, vânt, voia să dezvolte într-înșii puterea de rezistență și voința. Nu îngăduia nici un ocol, când întâlneau vreun obstacol pe drum ; coloana trebuia atunci să escaladeze stâncile ori să treacă cursuri de apă. Pentru a făuri o altă structură umană, pentru a crea eroul, învingătorul, obstacolele trebuiau forțate și nu înconjurte. “În locul omului slab și învins, care se apleacă mereu la toate bătaile de vânt, om care covârșește, ca număr, în politică, ca și în celelalte ocupații – trebuie să creăm neamului acesta un învingător. Neaplecă și neînduplecat” (29).

Momentele de repaus erau utilizate de Căpitan pentru a dezvolta în ei spiritul de corp, prin instrucția și explicația scopurilor fundamentale ale Mișcării. Odată cu practicarea de exerciții fizice, tinerii legionari învățau să-și cunoască țara, să-i admire frumusețile și asimilau noțiuni elementare în materie de organizare, de educație și politică. Din participanții acestei școli s-au ridicat elemente ce s-au distins ulterior, devenind șefi de organizație.

Eforturile depuse de mica armată legionară se succedau într-un ritm extenuant. Nu exista pauză. Legionarii erau în permanență mobilizați, căci lipseau echipe de schimb. Acești oameni ieșeau dintr-o bătălie pentru a se arunca în alta. Însă pe fețele lor, nu se afla o urmă din această viață tensionată și de continui privațiuni. Poporul privea cu uimire pe acești tineri, totdeauna plini de voiciune, ce-și aminteau râzând de probele dure prin care trecuseră. Bucuria de a vedea

ridicându-se, cărămidă cu cărămidă, edificiul legionar, grație muncii și sacrificiului lor, compensa toate suferințele.

Mai greu de suportat erau atacurile infame al căror obiect erau ei. Dușmanii mișcării naționaliste, politicieni și evrei, percepuseră imediat deosebirea dintre caracterul tranșant al Legiunii și fragila organizație cuzistă. Corneliu Codreanu nu era un simplu conducător teoretic ca profesorul Cuza. El dăduse strălucite dovezi de curaj și voință. Nu mai putea fi manevrat prin infiltrările din propria lui organizație, cum se întâmplase cu conducătorii Ligii. El acumulasă o experiență politică puternică în timpul luptelor studențești, și știa să distingă o acțiune utilă Mișcării de una inspirată de către dușman. Mai mult, legionarii nu se lăsau antrenați în dezordini, cum ar fi dorit-o evreii. Aceștia nu puteau să se plângă că sunt maltratați, sau că legionarii le-ar fi spart geamurile. Felul de luptă al cadrelor era diferit. Ele dădeau exemple palpabile de ceea ce s-ar putea construi printr-o muncă colectivă, consacrată binelui general. Căpitanul încuraja pe acești tineri ca să creeze, să construiască, să demonstreze prin exemplul lor că țara nu putea fi repusă pe calea cea mai bună decât prin muncă și sacrificii consimțite.

Vechile arme folosite de partide pentru discreditarea mișcării naționaliste nu mai produceau efect, în cazul Legiunii; iată de ce ei trebuiau să le schimbe. Acum, minciuna, calomnia și atacurile ocolite aveau preponderență : “Unde au găsit legionarii bani să-și cumpere camioane ?” – exclama presa evreiască.

Atacurile acestea nu surprindeau pe nimenea. Ceea ce se petrecea era în natura lucrurilor. Dușmanii nu dormeau deloc. Dar ce rănea cel mai adânc sufletul Căpitanului și a tuturor camarazilor lui, au fost loviturile date de foștii camarazi de luptă. Atât partizanii Ligii rămăși alături de profesorul Cuza, cât și alții care trecuseră de partea “Statutarilor”, îl acopereau cu cele mai infame calomnii : “Corneliu Codreanu – afirmau ei – s-a vândut evreilor..., a creat Mișcarea exclusiv în propriul său interes, mânat de-o ambiție maladivă...” Tot trecutul lui, toate suferințele, toți anii de închisoare, aportul său fără egal în vremea mișcării studențești și pe urmă în timpul Ligii, nu mai reprezentau nimic pentru detractori. Acela care servise cu o credință de neclintit credo-ul naționalist și suferise mai mult decât oricine pentru a-l impune în viața publică era acum stigmatizat, de către gazetele cuziste, drept un “exploatare al ideii naționale”...

Corneliu Codreanu era scârbit în adâncul sufletului de aceste atacuri sordide. În timp ce adversarii unei anumite clase pot să se respecte mutual, acești pigmei, acești lași, ce se serveau de armele cele mai mârșave pentru a-l doborâ, îl dezgustau profund. Nu putea să-i combată, nici să-i neutralizeze, atât de mult îi disprețuia. De aceea, în cursul Consiliului ținut cu legionarii, se ajunsese la concluzia că nu trebuie să răspundă acestor atacuri; erau prea josnice. Era moralmente dificil să avansezi prin acest nor greu de provocări fără să reacționezi împotriva canaliei acesteia. Dar, răspunzându-le, te-ai fi coborât până la nivelul lor abject. Adversarii comuni, pe de altă parte, ar fi fost fericiți s-asiste la o ceartă între grupuri naționaliste. Corneliu Codreanu nu le-a dat această satisfacție. El își continuă drumul, lăsând pe seama viitorului grija de a combate cu argumente temeinice calomniile detractorilor săi.

Din analiza manifestărilor legionare din primii ani de existență a Mișcării reiese că aceasta a trecut atunci printr-un adevărat proces de cristalizare internă. Înainte de a lua contact cu masele populare, Legiunea trebuia să-și definească personalitatea. Acești ani au fost consacrați operei de regrupare și de sudură a câtorva elemente salvate din naufragiul Ligii. Efortul de creare a unui mediu legionar specific a fost predominant. Acești primi combatanți și-au dedicat viața Mișcării.

Cu un mic grup de oameni decepționați și de tineri inexperimentați, trebuia creat un nou centru de gravitate al mișcării naționaliste. Trebuiau, de asemenea, integrați toți aceia care nu abandonaseră rândurile naționalismului într-o formulă de acțiune. Chiar bătăliile ce trebuiau duse întăreau, în ultimă analiză, structura intimă a Mișcării; ele serveau mai curând punerii la încercare a elementelor în joc și selecționării, prin efortul constant la care ele erau supuse.

Corneliu Codreanu a imprimat micului grup și o viață și o voință proprii. I-a fixat coordonatele spirituale și politice și l-a dotat cu caracteristici ce nu mai puteau fi confundate. VEDEA LUMINA ZILEI O LUME NOUĂ, cu legile și moravurile ei particulare, total deosebită de ceea ce reprezenta, până atunci, societatea românească.

După aproape trei ani de acțiune intensivă, Mișcarea trăia și se afirma în societate, după impulsul original și reacționa în fața evenimentelor după legea ei intrinsecă. Devenise un organism. În momentul acesta, Corneliu Codreanu putea să se lanseze în lume și să înfrunte necunoscuta maselor populare.

29. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p.338.*

2) TEHNICA PROPAGANDEI LEGIONARE

Cucerirea maselor devenea indispensabilă realizării politice a Legiunii. Corneliu Codreanu se împotrivi absolut oricărei tentative de a ajunge la putere datorită răzmeriței sau a loviturii de stat.

Încă de la început, el adoptase principiul de a nu acționa decât în cadrul legalității. “Noi vom urma linia trasată de legile țării, neprovocând niciodată, evitând și orice provocare, nerăspunzând la nici o provocare.” (30)

Calea legală în vederea afirmării unui partid politic în România era lupta electorală. Conform Constituției, România era o democrație parlamentară. Pentru ca un partid să poată accede la guvernare, trebuia să obțină încrederea maselor populare și, grație votului acestora, să câștige majoritatea. Decizia lui Corneliu Codreanu de a se conforma stric condițiilor luptei parlamentare, l-a obligat să transforme Legiunea într-un partid de masă.

Încă din primele contacte cu aceste mase populare, echipele de propagandă ale Legiunii au obținut remarcabile succese. Cea mai bună dintre toate mijloacele de propagandă era bineînțeles apariția Șefului Legiunii în diverse regiuni ale țării. După fiecare reuniune publică la care participa Corneliu Codreanu mii de oameni se înrolau în Legiune. Totuși Căpitanul nu-și putea folosi întregul timp propagandei, oricât de benefice puteau să fie deplasările sale. El doar din vreme în vreme intervenea, pentru a defrișa terenul, pentru a deschide vreo breșă în masa electorală a partidelor. În chip normal, propaganda era făcută de corpul legionar în totalitatea lui.

Cea mai mare parte din legionari erau tineri. Rareori, vreunul dintre ei depășea 30 de ani. Unii, chiar nu-și terminaseră studiile universitare. N-aveau nici bani nici situație socială. Deci, nu prin prestigiul personal, nici prin alte mijloace de convingere (bani, promisiuni, amenințări) – familiare vechilor partide – puteau ei câștiga masele populare. EI NU POSEDAU DECÂT CREDINȚA, ELANUL PATRIOTIC ȘI TINEREȚEA.

Pentru a se măsura mai bine cu vechile partide, Căpitanul introduse schimbări revoluționare în

tehnica propagandei. El puse în valoare chiar acele elemente mai puțin apreciate de către conducătorii partidelor: **imponderabilele vieții colective**. Proclamă : din adâncul inimii trebuie să se vorbească maselor. Ele tresar la chemările îngrijorate ale patriei, când li se vorbește pe lungimea de undă a națiunii. Ele înțeleg pe acela care le vrea binele, fără să fie necesară etalarea unei retorici savante.

Există un substrat spiritual, specific fiecărui popor, în care se regăsesc toți fiii lui. Dacă această substanță începe să vibreze, contactul cu masa se produce instantaneu. În locul discursurilor goale, al programelor mincinoase și al promisiunilor înșelătoare, de care oamenii se săturaseră, legionarii căutau să determine pătrunderea în mase a spiritului Legiunii. Propaganda legionară încerca să smulgă neamul românesc din starea de disperare și de resemnare, în care se refugiase, insuflându-i încrederea în propriile lui puteri. Misiunea principală a legionarilor, intrând în contact cu masele, va fi aceea de a răsturna vechea mentalitate și de a-și crea un nou destin.

Care erau mijloacele pentru ridicarea maselor, pentru sensibilizarea lor, în vederea imponderabilităților națiunii ? Înainte de toate, legionarii plecau în turnee de propagandă totdeauna în echipe, în coloane și sub ordinele unui șef. Acesta avea responsabilitatea expediției. El comanda marșul, opririle, plecarea. Uneori, el vorbea țăranilor. Un sentiment de forță se degaja din ținuta lor, chiar dacă echipa nu era formată decât din câteva persoane. Muncitorii și țăranii erau impresionați când vedeau pe acești tineri mărșăluind cu un pas marțial în noroiuri și în ierni.

Reprezentanții partidelor nu se îngrijeau de țărani și de lucrătorii din uzine, decât în ajunul alegerilor; și, atunci, ei veneau în mașini luxoase, pe drumuri desfundate, improșcând cu noroi tot ce era prin împrejurimi: garduri, case, oameni și animale... După alegeri, nimeni nu-i mai revedea, până la următoarele alegeri, când reîncepea același ciclu de vânatoare a voturilor. Țăranii și muncitorii vedeau că legionarii erau altă specie de oameni. Ei veneau pe jos, acoperind mari distanțe cântând; și ceea ce spuneau le încălzea inima. Aveau de-a face cu oameni care înțelegeau necazurile și decepțiile lor.

Mulțimile erau seduse totodată de frumoasele cântece ale legionarilor. Peste tot unde apărea un grup de legionari, răsunau acordurile unui cântec. Multe erau vechile imnuri ale neamului românesc; dar erau cântece noi, create de legionari, în care se exaltau fapte înalte și speranțele Legiunii și ale națiunii noastre. După fiecare bătălie, după fiecare prigoană, se găsea cineva care să pună în versuri evenimentul și, pe urmă, aceeași persoană ori un camarad găsea melodia corespunzătoare. Cei dintâi poeți legionari sunt anonimi : un student, o studentă, un preot, un țăran, un muncitor. Cântecele se propagau apoi de la om la om, după regulile folclorului. Dacă ele plăceau și Căpitanului, intrau definitiv în patrimoniul spiritual al Mișcării. Multe cântece s-au născut în închisori; ele exaltă caracterul melancolic al suferinței și măreția sacrificiului și au contribuit enorm la menținerea moralului legionarului.

Evident, efectul propagandei prin cântec nu era urmărit la origini. Se compuneau cântece nu pentru a servi propaganda. Când cineva compunea un cântec, inspirat de un moment legionar mare, el n-avea altă intenție decât să-și exprime propria emoție. Inspirația era spontană; ea țâșnea din suflet ca apa cristalină dintr-un izvor.

Legionarii cântau în toate ocaziile, căci ei simțeau nevoia interioară de a cânta. În ședință, într-o adunare publică, pe calea ferată, la o partidă de petrecere, în tabere, și chiar când erau conduși la

locul de execuție...” Pentru a putea să cânti – observa Corneliu Codreanu – îți trebuie o anumită stare sufletească. O armonie în sufletul tău. Cel ce merge să fure pe cineva, acela nu poate cânta. Nici cel ce merge să facă o nedreptate. Nici cel al cărui suflet e sterp de credință” (31).

Lumea Legionară s-a născut sub farmecul melodiei. Ceea ce vorbele curente nu pot exprima, versurile și muzica dezvăluie. Întreaga stare sufletească intimă se descoperă și se face înțeleasă mai ușor grație cântecului. Prin cântec, legionarii vorbeau mulțimilor într-o manieră mult mai elocventă decât ar fi putut-o face prin cel mai frumos discurs, căci se pune mai rapid în acord cu propriile aspirații. Și cum Mișcarea tindea, mai presus de toate, înspre cele maisubtile mistere ale sufletului, era natural ca ea să emane arii legionare. “Întreaga istorie a cristalizării noastre se află în cântec. De la primii pași timizi ai debutului, până la acumularea marilor accente de revoltă din timpul prigoanelor, totul este cântec. În cântecele vesele și lipsite de grijă, ca și cântecele melancolice ale temnițelor” (32).

O altă caracteristică a propagandei legionare era **avântul creator**. Legionarii nu promiteau doar să pună țara pe drumul cel drept în momentul în care ar fi luat puterea; dar aduceau mărturie, încă de la începuturi, a întregii lor bunăvoințe de a acționa și a coopera; ajutau la construirea casei vreunui țăran sărac, luau în îngrijire un cimitir, ridicau o cruce votivă, reparau un pod, săpau o fântână, munceau pe ogoare alături de țărani... Nu cereau nimic în schimbul muncii depuse, însă lăsau pretutindeni unde treceau dovezi palpabile ale dragostei lor pentru neam.

În felul acesta, țăranii observau și mai bine deosebirea dintre vechile partide, indiferente la nevoile și suferințele lor, și acești oameni, gata să alerge ca să te ajute, cărora nu le era rușine să folosească coasa, hârlețul și lopata. Cu acești oameni ei se simțeau în largul lor. În fața acestora, își pierdeau timiditatea cu care primeau în general pe domnii de la oraș.

Marșurile în echipă, cântecul și munca formau principalele mijloace de propagandă ale Legiunii.

Discursurile nu lipseau; însă când se ridica un legionar să vorbească, într-un limbaj simplu și convingător, atmosfera era deja pregătită. Discursul traducea și lumina, în duhul oamenilor, fluidul de simpatie stabilit între ei și legionari, de-a lungul zilelor de sprijin mutual în muncă și în comuniune spirituală.

30. Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p. 291.

31. idem, p. 383.

32. Ion Banea : “Căpitanul”, p. 95. Colecția “Omul nou”.

3) MIȘCAREA SE ÎNDREAPTĂ SPRE MASELE POPULARE

Înainte ca să descriem cum s-au desfășurat cele dintâi ieșiri ale Legiunii spre masele populare, e necesar să evocăm, în câteva cuvinte, momentul politic în care ele s-au produs.

Puternicul Partid Liberal suferise două lovituri grave, din care nu putuse să-și revină.

În cursul verii anului 1927, regele Ferdinand, marele protector al acestui partid, muri, și în toamna aceluiași an dispăru și prestigiosul lui conducător, Ion Brătianu. Partidul Național-Țărănesc, îndepărtat de la putere de opt ani, a fost cel dintâi beneficiar al acestei situații. Calea spre putere îi era deschisă. Liberalii nu se mai bucurau de același grad de sprijin al

factorului constituțional, cu complicitatea căruia guvernaseră până atunci împotriva voinței poporului.

Coroana trecea și ea printr-o gravă criză. Fiul cel mare al regelui Ferdinand, Carol, moștenitorul Tronului, fusese exclus de la succesiune în ianuarie 1926, pentru că-și abandonase soția, Principesa Elena, și fugise în străinătate cu metresa lui, evreica Elena Lupescu. Coroana României fusese trecută fiului lui, Mihai, un copil de 5 ani. Până la majoratul său, fusese instituită o Regență, compusă din prințul Nicolae (fratele lui Carol), patriahul Miron și primul președinte al Curții de Casație, Gh. Buzdugan. Aceste trei persoane, formând regența, nu se pretau, cu aceeași ușurință, ca Regele Ferdinand, la alterarea mecanismului constituțional în favoarea Partidului Liberal.

După moartea regelui Ferdinand, liberalii s-au cramponat la putere vreme de un an; însă, în fața amenințării unei revoluții a național – țărăniștilor, ce organizau adunări publice antiguvernamentale la care asistau sute de mii de oameni, Regența cedă. Liberalii fură îndepărtați de la putere și guvernul lui Iuliu Maniu depunea jurământul în noiembrie 1928.

Popularitatea Partidului Național – Țărănesc era enormă. La alegerile derulate o lună mai târziu, la 15 decembrie 1928, aproape toată țara votă cu ei. Aceasta a fost una din rarele alegeri făcute în România, în care guvernul nu solicitase aparatul administrativ ca să falsifice rezultatele scrutinului. Liberalii ieșiră zdrobiți. La un total de 387 de mandate, ei nu obținură decât 13. La aceasta se reducea popularitatea reală a partidului, considerat “partid de guvernământ” ce condusesse țara mai mult decât orice grupare politică.

După acest vot de încredere remarcabil, țara întreagă tresări de bucurie; se aștepta ca Iuliu Maniu, marele conducător național – țărănist, să inaugureze guvernarea, luând măsuri favorabile păturilor numeroase ale populației. Dar, într-un scurt interval de timp, guvernul național – țărănesc se arată tot atât de incapabil ca și cel precedent. Țăranii, în numele cărora noii dirigiutori ajunseră la putere, n-au simțit nici o ușurare a situației lor, nici o ameliorare a soartei lor. Noii guvernanți au imitat pur și simplu pe liberali, lansându-se în afaceri scandaloase. În schimb, evreii și toți străinii, deveniți elemente privilegiate ale regimului, au dat liber curs rapacității. Ca și în trecut, drepturile fundamentale ale cetățeanului, garantate de Constituție, au rămas literă moartă, și abuzurile puterii executive au continuat.

În momentul în care legionarii au voit să pătrundă în masele populare, ei s-au văzut opriți de metodele de guvernământ, moștenite de la liberali : jandarmii i-au împiedicat să vorbească poporului, au fost arestați și bătuți, plimbați în lanțuri din jandarmerie în jandarmerie, și deferiți justiției, ca “tulburători ai ordinii publice”.

Prima adunare publică a Legiunii are loc la 15 decembrie 1929, în comuna Berești, județul Corvului, în Moldova. Aceasta fu și cea dintâi la care a participat Căpitanul, după întemeierea organizației legionare. Imediat după sosirea lui Corneliu Codreanu în această localitate, comandantul de jandarmi și procurorul județului se prezentară la casa unde se afla, pentru a-l anunța că adunarea prevăzută a fost interzisă de guvern.

“Le-am spus : - Ceea ce pretindeți dv. nu e nici drept și nici legal. În țara aceasta toată lumea are dreptul să țină întruniri : nemți, unguri, turci, tătari, bulgari, jidani. Numai eu să nu am acest drept ? Măsura dv. este samavolnică. Este în afara legii și nu mă voi supune. Voi ține întrunirea

cu orice preț” (33).

După discuții foarte animate, adunarea a fost autorizată; dar, intimidați de către jandarmi, oamenii nu au venit decât în număr foarte mic.

Revoltat de procedeul autorităților, care, după ce-și dăduseră aprobarea, alungaseră publicul cu ajutorul jandarmilor. Corneliu Codreanu hotărî să pună mâna pe toată regiunea. O parcurse călare, sat cu sat, mai întâi cu câțiva camarazi numai; dar, în timpul turneului lor, alți călăreți li s-au alipit, astfel încât la întoarcerea în Berești, erau deja vreo cincizeci.

La a doua întrunire, prevăzută în același loc, 3.000 de persoane fură de față. Le-a vorbit despre noua lume care se năștea odată cu Legiunea, încurajându-i să meargă pe calea învierii neamului.

Acest eveniment avu loc un an după venirea la putere a național-țărăniștilor. În timpul celor șapte ani de opoziție, acest partid denunțase ilegalitățile comise de către Partidul Liberal de la putere, cu o vehemență fără precedent în analele politice ale României; liberalii guvernau împotriva voinței țării, prin teroare, prin furtul urnelor și prin asasinat... Or, “noul” guvern nu dovedea de fel mai mult respect pentru lege. Nici cenzura, nici starea de asediu nu existau în țară. Conform legii fundamentale, orice partid putea să-și țină întrunirile, fără să aibă nevoie de o prealabilă aprobare; totuși autoritățile locale, executând dispozițiile guvernului de la București, interziceau adunările Legiunii. În virtutea Constituției ? Nu ! În virtutea unui ordin, a unei măsuri arbitrare, a unui act de forță. Autoritățile care interzisese adunarea părăsiseră terenul dreptului, pentru a se stabili pe poziții de forță. Guvernul nu se sinchisea de noua formațiune politică : - Cine este mai tare, dv., d-le Codreanu, cu câțiva oameni, sau noi care avem la dispoziție întregul aparat de stat ?...

Mișcarea Legionară precizase de la început, prin glasul fondatorului ei, că își desfășoară activitatea politică în cadrul legilor țării. Însă, acei ce dețineau puterea descoperiseră o metodă simplă și ingenioasă ca să împiedice propaganda Legiunii : aceea de a ieși ei înșiși din legalitate. Cu toate acestea, Corneliu Codreanu invoca ordinea legală a statului și urma prescripțiile acestei ordini. De aceea, autoritățile, atunci când întâmpină rezistență, băteau în retragere, căutând formule de compromis. Ele erau conștiente de lipsa unei acoperiri legale și de comiterea de acte arbitrare.

Scena de la Berești se repetă în orașul Cahul, din sudul Basarabiei, la 27 ianuarie 1930. Corneliu Codreanu, urmat de 30 de legionari, se duseră în acest oraș, în care fusese anunțată o întrunire în piața centrală; 7.000 de persoane se adunaseră. La intrarea în oraș, un detașament de soldați, cu baioneta la armă, apărură în fața lui. Colonelul, care comanda detașamentul, îi puse revolverul în piept :

“- Stai, că te-mpușc !”

Mă opresc.

“- Domnule colonel, de ce să mă împuști, căci nu am făcut nici un rău. Am și eu revolver, dar n-am venit să mă bat cu nimeni și mai cu seamă cu armata română”. Toate argumentele mele au fost zadarnice. Am stat acolo timp de aproape o oră, suportând toate insultele și batjocurile posibile. Aș fi putut să răspund la fel și să mă lupt. Mi-a trebuit însă o răbdare de fier, ca să nu cad într-o situație și mai tristă, aceea de a mă lupta eu, naționalist român, cu armata țării mele, în

fața jidanilor comuniști” (34).

Corneliu Codreanu renunță la reuniune. El se duse la București unde se prezentă subsecretarului de stat de la Interne, pentru a-i relata conflictul pe care l-a avut cu autoritățile locale din Basarabia. În urma explicațiilor sale, obține autorizația de a se ține adunarea proiectată în oraș, câteva zile mai târziu. El își ia această precauție, în ciuda faptului că legile țării nu cereau necesitatea unei aprobări prealabile în caz similar. La reuniunea, care avu loc o săptămână mai târziu, la 2 februarie 1930, asistaseră peste 20.000 de țărani și 300 de legionari, veniți din toate colțurile țării. Totul se petrecu în perfectă ordine.

Tentativa împiedicării propagandei legionare cu mijlocul forței publice nu favorizează nici guvernul, nici partidele. Popularitatea Mișcării n-ar fi atins niciodată proporțiile cunoscute, fără aureola suferințelor pe care i le-a conferit persecuția continuă la care a fost supusă. Țăranii se întrebau de ce toate partidele erau libere să se plimbe de-a lungul satelor, să le ceară voturile, în timp ce jandarmii se precipitau împotriva legionarilor spre a-i împiedica să vorbească.

Masele populare n-au trăit niciodată în raporturi bune cu administrația. Cunoscând prin propria experiență abuzurile autorităților, era natural ca ele să vadă în legionarii, loviți și alungați de către jandarmi, partidul persecutat din cauza justeței sale. Pentru ele, acei ce comentau nedreptățile și țineau poporul înlănțuit, trebuia să-i urască de moarte pe cei ce luptau pentru emanciparea lor. În ale lor spirite, legionarii căpătau deja nimb de salvatori.

În timpul iernii 1929 – 1930, Corneliu Codreanu făcuse trei sondaje în masele populare, în trei regiuni diferite ale țării : Berești – Moldova; Ludoșul de Mureș – Transilvania; Cahul – în Basarabia. Vorbise poporului într-un limbaj simplu și evocator. El constată, cu maximă satisfacție, că reacția mulțimilor era peste tot aceeași : toți îl înțelegeau. Toți fremătau atunci când vorbea despre suferințele țării și despre primejdiile care amenințau viitorul patriei.

Țăranii din Transilvania trăiseră o mie de ani sub dominație maghiară; țăranii din Basarabia fuseseră reuniți la Patria Mamă după un secol de separație; și totuși, felul lor de a gândi și de a simți nu se deosebea în nimic cu acela al țăranilor din Vechiul Regat. Acesta era sufletul neamului ce vibra pretutindeni la fel, erau aceleași reacții la apelurile lui pentru o viață nouă. Frontierele trasate de către dominațiile străine nu putură altera caracterele specifice ale națiunii. Singură, clasa conducătoare reprezenta un corp străin în mijlocul țării, și toate suferințele proveneau din această ruptură dintre Stat și Națiune. Tocmai pe această unică temelie a întregului popor român, Căpitanul va edifica Legiunea.

33. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p. 343.*

34. *idem, p. 346.*

4) “GARDA DE FIER”

În primăvara anului 1930, agitațiile comuniste luaseră proporții alarmante în Basarabia. Autoritățile, fie din lașitate sau prin corupție, erau incapabile să opună o rezistență eficace acțiunii de disoluție și politică întreprinsă de agenții comuniști. Această provincie era pe punctul de a se transforma într-un centru al revoltei, la frontiera orientală a României, direct minată de către elementele subversive trimise din URSS.

Căpitanul nu putea rămâne indiferent în fața acestei infiltrări ce mina statul român. Plin de neliniște, Corneliu Codreanu lansa un apel către întreaga tinerime a țării, implorând-o să uite toate diversivările politice și să se unească cu legionarii într-un front comun, în vederea combaterii agitațiilor comuniste. În această intenție, el creă o nouă organizație “GARDA DE FIER”, în care, în afară de legionari, puteau să intre toți tinerii care-și dăduseră adeziunea la acest program minimal, indiferent de apartenența lor politică.

Garda de Fier și-a făcut apariția într-un complex special de circumstanțe. Ea a fost concepută srea a-i servi drept bază de regrupare a întregului tineret românesc, dincolo de deosebiri de credo politic, în scopul de a întări capacitatea defensivă a Națiunii contra pericolului comunist.

Din nefericire, apelul lui Corneliu Codreanu nu avu rezonanța dorită. Fie din pricina neînțelegerii gravului moment politic, fie din gelozie, tinerii ce făceau parte din alte grupări politice preferau să se țină deoparte, lăsând ca legionarii să se zbată singuri în fața provocărilor comuniste. Redusă la legionari, Garda de Fier nu se distingea de Legiunea Arhanghelul Mihail. Cele două organizații sfârșiseră prin a se suprapune, Garda de Fier nefiind decât o altă denumire a Mișcării.

Poporul preferă această denumire nouă. Era mai virilă, mai încărcată de conținut războinic. Numele de “GARDA DE FIER” devine popular, în detrimentul celui vechi, “LEGIUNEA ARHANGHELUL MIHAIL”. Adversarii, ei înșiși, preferau noua denominațiune. Ei considerau că pot să-și dirijeze mai bine atacurile, vorbind de “Garda de Fier” decât de “Legiune”, voind a sublinia în aceasta caracterul dur, ofensiv, de neîmblânzit, al organizației legionare. Același fenomen se produsese în străinătate : Garda de Fier înlocui Legiunea.

În pofida acestei defecțiuni a majorității tineretului român, Corneliu Codreanu nu ezită un moment să pună în aplicare programul prevăzut al Gărzii de Fier. Pentru a împrăști atmosfera grea creată de bolșevici în Basarabia, el proiectă un marș în echipă în această provincie, cu toate forțele legionare disponibile, și cu ajutorul tuturor tinerilor doritori să se unească cu ei. Ca să evite orice problemă cu autoritățile, cum a fost cea de la Cahul, el se duse mai întâi ca să-l găsească pe Ministrul Internelor, Vaida-Voevod, pentru a-i expune planul său și a-l asigura că nici o dezordine nu se va produce. Vaida-Voevod înțelese efectul binefăcător ce-ar putea să-l aibă, pentru populația românească de dincolo de Prut, apariția, acasă la ea, a tinerimii naționaliste, și-și dădu acordul.

Îndată ce știrea marșului Gărzii de Fier în Basarabia fu cunoscută, presa evreiască începu o campanie furioasă împotriva lui Vaida-Voevod, acuzându-l de antisemitism, și cerând chiar destituirea lui. Sub presiunea atacurilor evreiești, Vaida-Voevod fu constrâns să revină asupra autorizației acordate și interzise marșul echipei legionare în Basarabia.

Într-un manifest, protestând contra acestei măsuri abuzive, Căpitanul condamnă, în termenii cei mai energetici, atitudinea guvernului care prefera să lase Basarabia să devină comunistă, decât să îngăduie tineretului naționalist român să propovăduiască dragostea de patrie în această provincie :

“La Turda, spune el, ei (dușmanii Legiunii) au cerut guvernului să se oprească demonstrația, sub motiv că se aprinde Ardealul; la Cahul, că se începe revoluția în Basarabia; la Galați, că se vor naște măceluri și pogromuri.

Pretutindeni au rămas niște provocatori ordinari, Legiunea păstrând o ordine și o disciplină desăvârșită.

Astăzi ne îndreptăm spre Nistru, pentru ca să întoarcem Basarabia cu fața la București.

Dar acestor mercenari ai comunismului nu le convine aceasta.

Basarabia trebuie să rămână pradă bolșevismului și să privească spre Moscova, pentru ca ei să continue a teroriza cu provincia dintre Prut și Nistru întreaga politică a României” (35).

Interzicerea marșului în Basarabia nu era doar un act ilegal; era și un act extrem de dăunător intereselor statului român. Mai întâi, conform legilor țării, propaganda Gărzii de Fier nu putea fi împiedicată. Pe urmă, din punct de vedere național, așa cum recunoscuse la un moment dat însuși Vaida-Voevod, intervenția Gărzii de Fier în această provincie fusese salutară pentru redresarea conștiinței naționale, în acest moment de criză, când comuniștii căutau să se ridice împotriva statului român. Împotriva propriilor sale convingeri, Vaida-Voevod, ministru de Interne, fu constrâns să capituleze în fața exigențelor evreești și a presiunilor exercitate de către propriul său partid.

35. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p. 382.*

5) PRIMELE MĂSURI ARBITRARE : DIZOLVAREA GĂRZII DE FIER

Văzându-i pe legionari că obțin cu rapiditate simpatiile maselor populare, în ciuda zelului jandarmilor, guvernul schimbă metoda, pentru a contraataca propaganda și progresele lor. În loc de a-i ataca pe la periferie cum făcuse până atunci, el hotărî de a-i lovi la cap. Era inutil să se dorească semănarea terorii printre echipele legionare în activitate prin țară, dacă organizația centrală rămâne intactă. Alte echipe, tot la fel de viteze și intrepide, le luau imediat locul, pentru continuarea operei Legiunii.

În primul rând, strategii guvernului se gândiră la persoana lui Codreanu. Cum l-ar putea imobiliza, ridicându-i posibilitatea de “a tulbura” liniștea publică ? Guvernul caută un pretext pentru a-l aresta și a-i intenta un proces ce i-ar fi permis să i se aplice câțiva ani de închisoare. Cum era dificil să obțină o condamnare din ordin, la Curtea cu Jurați așa cum dovediseră procesele anterioare în care fusese implicat Corneliu Codreanu – guvernul evită, de-acum înainte, această instanță și preferă se sesizeze instanțele ordinare, unde Codreanu putea fi dat în judecată conform legii represiunii infracțiunilor contra ordinei publice. La acest eșalon, el nu se temea de jurații susceptibili să se lase influențați de starea de spirit a populației. Era suficient guvernului să asigure anumite complicități printre membrii Tribunalului și Curții de Apel, spre a închide definitiv dosarul politic al Legiunii. Condamnarea cea mai ușoară a lui Corneliu Codreanu pentru atentat contra siguranței statului, trebuia inevitabil, să provoace dezmembrarea Legiunii.

Ocazia acestui plan se ivi mai devreme decât spera guvernul. În Iulie 1930, un student român, originar din Macedonia comite un atentat împotriva ministrului Angelescu, răbindu-l ușor. Angelescu era considerat răspunzător de o lege care leza interesele românilor macedoneni stabiliți în sudul Dobrogei.

Corneliu Codreanu nu avea nici o legătură, nici un raport cu acest atentat. Judecătorul de

instrucție, neputând stabili nimic compromițător împotriva lui Căpitanului, îl repuse în libertate. Totuși, ulterior, sub presiunea guvernului, Codreanu fu din nou arestat și trimis în judecată. Pretextul era prea bun pentru guvern. Dar, atât Tribunalul, cât și Curtea de Apel, îl achitară; și, după o lună și jumătate de închisoare, a fost eliberat iarăși. Magistratura română se arătase demnă și inflexibilă, respingând toate mașinațiunile guvernamentale.

Guvernul nu se dădu bătut. El voia să îndepărteze, cu orice preț, acest “pericol” naționalist ce creștea văzând cu ochii. Hotărî repetarea la infinit a operației, sperând să afle într-o zi judecători mai puțin dornici de independență și mai puțin conștienți de responsabilitatea lor. După eșecul suferit în fața Justiției, ministrul de Interne, Vaida-Voevod, acuzat de slăbiciune și de toleranță privind agitațiile extremei drepte, fu constrâns să plece. În locul lui a fost numit Ion Mihalache, vice-președinte al Partidului Național – Țărănesc, care-și luă angajamentul să distrugă “cuiburile de anarhie legionară” din țară.

O nesperată ocazie se ivește permițându-i iarăși noului ministru al Internelor să-și manifeste energia : Dumitrescu – Zăpadă, tânăr recent intrat în Mișcare, exasperat de întreaga campanie de minciuni și calomnii întreprinsă de ziarul evreiesc “Dimineața” împotriva Gărzii de Fier, fără să ceară sfatul nimănui și fără să se gândească mai ales la consecințe, pătrunse în cabinetul directorului ziarului, Socor, și trase asupra lui un glonte de revolver, răbindu-l ușor. Corneliu Codreanu se afla în acel moment acasă la părinții lui la Huși, în vederea petrecerii vacanței de Crăciun. Fu chemat la București de către judecătorul de instrucție. În cursul anchetei, făcu dovada că nu luase deloc parte la atentat și fu eliberat.

Decizia aceasta a judecătorului de instrucție n-a fost pe gustul guvernului. Ion Mihalache nu voia să-i scape această ocazie excepțională de a da lovitura de grație Legiunii. Ambițiile lui erau încă și mai mari decât acelea ale precedesorului său. El căuta să implice întreaga Mișcare în proces, cu intenția de a o lichida ca partid politic. Afacerea atentatului lui Dumitrescu – Zăpadă trecu pe planul doi. Prin voința Ministerului de Interne, Mișcarea Legionară, în totalitatea ei, a fost trimisă în judecată, acuzată fiind că este “o organizație subversivă”. Corneliu Codreanu nu mai era acuzat individual pentru atentat contra lui Socor, ci în calitate de Șef al Gărzii de Fier teroriste.

La 11 ianuarie 1931, Legiunea Arhanghelul Mihail și Garda de Fier erau dizolvate de guvern; și Corneliu Codreanu împreună cu alți șase conducători fură arestați și trimiși în judecată pentru “complot contra siguranței statului”. Sediile Mișcării au fost sigilate, arhivele sechestrate și întreaga activitate legionară interzisă. Căpitanul era învinuit, prin mandatul de arestare, de următoarele capete de acuzare :

“...el a încercat să întreprindă o acțiune împotriva reformei de guvernământ stabilite prin Constituție și a încercat să provoace agitații, din care putea să rezulte un pericol pentru siguranța publică, prin organizarea unei asociații “Legiunea Arhanghelul Mihail – Garda de Fier”, având drept scop instituirea unui regim dictatorial, ce trebuia să fie impus, în momentul dorit de ei, prin mijloace violente...”

(Mandatul de arestare nr. 1924)

Paralel cu acțiunea întreprinsă de către Parchet, la instigarea guvernului, a presei controlate de evrei, ca și aceea a partidelor, se dezlănțui un nou val de minciuni și de calomnii la adresa

Legiunii. Între alte lucruri, aceste ziare publicară un “document”, INVENTAT ÎN TOTALITATE, prin care Corneliu Codreanu dăduse legionarilor ordinul de a se pregăti și a se mobiliza în vederea unei acțiuni de forță. Acest fals era nu doar odios în sine, dar în același timp ridicol. Dacă ar fi adunat toate forțele legionare, Căpitanul n-ar fi dispus decât de câteva sute de combatanți ! Cu această mână de oameni se putea, cum pretindea guvernul și presa vândută, să înceapă un război civil ?!...

Procesul se desfășură la 27 februarie 1931, la Tribunalul de Ilfov – București. Inculpații considerară atât de absurde acuzațiile aduse contra lor și se simțeau așa de nevinovați, încât renunțară chiar și la martori. Trebuia totuși ca Procurorul să-și probeze acuzațiile sale.

În ciuda minuțioaselor percheziții efectuate acasă la legionarii din toată țara, autoritățile nu putuseră descoperi nimic compromițător în sarcina acuzaților; nici un gând de instigare la revoltă, nici o armă, nici un depozit de dinamită, nimic ce-ar putea părea drept pregătire a unei acțiuni în vederea răsturnării ordinii în stat, cum pretindea Procurorul. Corneliu Codreanu și ceilalți acuzați fură achitați în unanimitate de către tribunal. Iată replica Justiției la concluziile Ministerului Public :

“N-a putut fi dovedit că acei care recrutau ori care erau recrutați ar fi întreprins vreo acțiune contra actualei forme de guvernământ, așa cum ea e stabilită în Constituție, iar ei n-au întreprins nici o acțiune din care să rezulte un pericol pentru siguranța statului.

Considerând că nu poate imputa inculpaților de a fi vizat, prin acțiunea lor, schimbarea formei de guvernământ; considerând că rezultă din dosar – ceea ce nu e contestat de reprezentantul Ministerului Public – că inculpații, Corneliu Z. Codreanu și ceilalți, ca și membrii organizației, care propagau instituirea unui organism de mână forte în locul partidelor parazite, recunosc autoritatea Regelui, despre care vorbesc cu tot respectul dorit și cu care voiesc să fie colaboratori; ceea ce ei spuneau frecvent în cursul manifestațiilor lor.

Când e chestiunea unei colaborări cu Șeful Statului, nu poate fi chestiunea unei răsturnări a formei de guvernământ, la care suveranul n-ar fi consimțit...

Considerând că, în condițiile acestea acțiunea subversivă – care, de altfel, nu-i probată în calitate de acțiune subversivă – de care sunt acuzați inculpații nu poate fi încadrată în dispozițiile articolului 11.

“Astfel că inculpații nu sunt vinovați de faptele pentru care sunt acuzați și trebuie să fie achitați.”

(Extras din sentința de achitare pronunțată de Tribunal.)

Reîntorși în închisoare, după această eclatantă victorie obținută în fața Justiției, Corneliu Codreanu și camarazii lui se așteptau să fie repuși rapid în libertate. Procurorul făcu totuși apel și ei au trebuit să rămână în închisoare până la o nouă judecată. Altă perioadă de suferințe și de așteptări. În sfârșit, data judecării a fost fixată pentru 27 martie 1931. Curtea de Apel din București, în fața căreia a fost trimis procesul, emite și ea o sentință de achitare în unanimitate. În urma acestei sentințe, ordinul de eliberare din închisoare a fost dat. Procurorul a făcut totuși recurs. Curtea de Casație respinge recursul tot în unanimitate.

“Iată-ne cu două hotărâri, comentează Corneliu Codreanu: una a d-lui Mihalache, prin care

“Legiunea Arhanghelul Mihail” și “Garda de Fier” sunt dizolvate ca organizații subversive și periculoase pentru existența Statului Român, alta a întregii justiții românești : Tribunal, Curte de Apel și Casație, în unanimitate, după care, tinerii aceștia n-au nici o vină, Legiunea și Garda nu sunt periculoase întru nimic, nici ordinii publice nici siguranței statului”(36).

Cu tot răspunsul clar al justiției, guvernul nu revine asupra deciziilor luate și “Arhanghelul Mihail” și “Garda de Fier” rămân dizolvate. Mișcarea Legionară își reia, totuși, încetul cu încetul, activitățile sale.

Nu trecuse nici un an de când justiția dăduse certificat de onestitate politică Legiunii că, în luna martie 1932, guvernul Iorga – Argetoianu, care succedase național – țărăniștilor, procedă la o nouă dizolvare a Gărzii de Fier. Această dizolvare coincide cu intrarea Mișcării în lupta electorală din județul Tutova. Un loc de deputat era vacant în acest județ, și tatăl Căpitanului, profesorul Ion Zelea Codreanu, își depusese candidatura în numele Legiunii.

Guvernul dezlănțuise cea mai feroce teroare pentru împiedicarea victoriei candidatului legionar. Dizolvarea era o măsură în plus pentru a justifica toate ororile comise de autorități împotriva legionarilor în cursul acestei campanii electorale. Guvernul Iorga – Argetoianu nu se simțea obligat să acorde cea mai mică atenție sentințelor emise de toate instanțele judiciare ale țării, prin care Legiunea fusese absolvită de toate acuzațiile aduse contra ei de către guvernul anterior.

A treia dizolvare va avea loc sub guvernul liberal, prezidat de I.G.Duca, în decembrie 1933. Dar, cum această dizolvare nu reprezenta decât un episod din vasta prigoană dezlănțuită contra Legiunii în toată țara, în timpul iernii 1933 – 1934, noi vom reveni asupra ei, când vom trata subiectul în totalitatea lui.

Anul 1931, în ciuda prelungitei detenții a Căpitanului și a teribilelor încercări pe care a trebuit să le suporte, se soldează cu o mare victorie pe frontul intern al Mișcării. La chemarea lui Corneliu Codreanu în câteva luni, s-au adunat fondurile necesare pentru cumpărarea unei tipografii ce va fi instalată în “Căminul Cultural Creștin” de la Iași. Până la acea dată, revista “Pământul Strămoșesc” era publicată la Orăștie (Transilvania), în tipografia preotului Ion Moța, tatăl lui Ionel Moța, brațul drept al Căpitanului, de la fondarea Legiunii.

Între timp, Mișcarea extinzându-se, nevoile sale de propagandă cresc și ele. Tot mai multe persoane cereau publicații legionare : ziare, broșuri, cărți. Tânăra Legiune nu știa cum să vină în ajutorul tuturor prin aceste lucrări costisitoare. În situația aceasta dificilă, Căpitanul a tăiat nodul gordian cu obișnuita lui energie, luând hotărârea de a organiza o tipografie proprie.

Apelul Căpitanului pentru cumpărarea acestei tipografii, adresat legionarilor și prietenilor Mișcării, se sfârșește prin aceste fraze vibrante :

“Răspundeți prompt la acest apel. În ciuda sărăciei generale, pe care nimenea nu-i capabil s-o depășească, noi să arătăm Țării că suntem capabili de a o învinge”.

Și într-adevăr, sărăcia a fost învinsă, tipografia a fost instalată și începu să funcționeze; căci, cine putea rămâne insensibil la forța de convingere a acestui suflet mare, ale cărui decizii păreau izvorâte din profunzimile istoriei !...

Primul lucru al tipografiei legionare din Iași a fost o rugăciune de mulțumire adusă lui

Dumnezeu.

36. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p. 376.*

· *Ion Banea : “Căpitanul”, Sibiu, 1936, p.90*

6) LA ALEGERI

Participarea Mișcării la alegeri marchează linia de legitimitate adoptată de Corneliu Codreanu încă din momentul întemeierii Legiunii. El nu s-a prezentat la alegerile generale din 1927 – 1928, pentru că nu voia să se facă ridicol, riscând obținerea doar a câtorva mii de voturi în întreaga Țară. Și-a pregătit mai întâi cadrele, pe viitorii șefi de organizații; pe urmă s-a îndreptat spre masele populare; în fine, numai după ce poporul a făcut cunoștință, într-o anumită măsură, cu Legiunea și cu obiectivele sale, putu risca să înfrunte verdictul electoral al națiunii.

Ocazia prezentării la alegeri apără în vara lui 1931. Național – țărăniștii demisionară și Regele încredință guvernul echipei Iorga – Argetoianu, sprijinită de către liberali. Noile alegeri au fost fixate pentru 1 iunie. În vederea depunerii listelor de candidaturi, Corneliu Codreanu se afla în fața unei dificultăți. “Legiunea Arhanghelul Mihail” și “Garda de Fier”, ca organisme politice, erau deja dizolvate. El nu se putea prezenta la alegeri în numele acestor organizații, pentru că risca să-și vadă anulate listele, deși Justiția ridicase Mișcării orice acuzație.

Pentru evitarea acestei primejdii, el înscrise organizația la Comisia Electorală Centrală sub numele de “Gruparea Corneliu Zelea Codreanu” și reuși să-și pună candidaturi în 17 județe din 71. În aceste județe, Mișcarea își putuse forma un embrion de organizație.

Alegerile se derulă după sistemul tradițional : teroare și furt de urne. Candidată numai în câteva județe, Garda de Fier nu putu obține decât 34.000 de sufragii, ceea ce însemna mai puțin de 2 la sută, cotă prevăzută de legea electorală pentru ca o grupare politică să poată intra în Parlament. Asta nu era, propriu-zis vorbind, o înfrângere. Rezultatul alegerilor (mai puțin pierderile suferite din pricina terorii guvernamentale) reflecta gradul de dezvoltare a Mișcării în vara lui 1931.

Curând survine prilejul pentru ca Legiunea să poată să se revanșeze. Un loc vacant de deputat fu anunțat în județul Neamț și alegerea parțială fixată pentru 31 august 1931. La alegerile generale din iunie, Mișcarea nu obținuse în acest județ decât 1.200 de voturi. Corneliu Codreanu se hotărî să-și prezinte propria candidatură, afrondând vechile partide ce dispuneau de organizații puternice. Pentru a echilibra, într-o anumită măsură, posibilitățile locale ale celorlalte partide, Căpitanul aplică, în această campanie, tactica de luptă legionară. El concentrează, în județul Neamț, toate efectivele disponibile : câteva sute de legionari. Fiecare venea cum putea, pe cont propriu. Pentru a avea un culcuș și hrană, echipele legionare lucrau la țărani. Politicienii luau în derâdere eforturile “don quijotești” ale legionarilor. Ei erau siguri : Corneliu Codreanu se va clasa după celelalte partide.

Rezultatul depăși calculele cele mai optimiste : Garda de Fier obține 11.000 de sufragii, liberalii 7.000, național – țărăniștii, uniți cu averescanii 6.000, alții și mai puțin. Noua victorie legionară de la Neamț semănă panică printre adversari și provoacă un indescriptibil entuziasm în toate cercurile românești care salutau o soartă mai bună pentru neamul lor.

Drept urmare, partidele politice declarară că victoria de la Neamț a Gărzii de Fier fusese o

aventură locală și nu avea nici o semnificație politică. Câteva luni mai târziu, tot sub guvernul Iorga – Argetoianu, survine o nouă vacantare parlamentară, în județul Tutova. Alegerea parțială a fost fixată la 17 aprilie 1932. Corneliu Codreanu studie situația; se hotărăște să participe și la această alegere; și pune candidatura tatălui său, profesorul Ion Zelea Codreanu. Voia să verifice dacă victoria Gărzii de Fier de la Neamț fusese o **aventură**, așa cum afirmau partidele, sau rezultatul unei popularități reale.

Partidele aveau certitudinea că “aventura” nu se va mai repeta; dar pentru a fi mai sigure de pronosticul lor, cerură concursul guvernului. Constantin Argetoianu, ministru de Interne, trimite puternice forțe de jandarmerie la Tutova, cu ordinul de a “scoate pe legionarii din județ pe târgi”. Jandarmii executară ordinul întocmai, cu o violență fără de exemplu până atunci. Acolo unde ei au întâlnit echipe legionare, le-au bătut până la sânge, părăsindu-le leșinate. Legionarii se apărau, etalându-și virtuțile vitejiei. Era o iarnă dură și drumurile acoperite de zăpadă. Legionarii traversau satele, care aproape că dispăruseră sub zăpadă, înfruntând foamea, frigul și loviturile de croșetă ale jandarmilor. Sângele curgea șiroi; zeci de legionari au fost “scoși pe targă”, cu capul spart sau membre rupte, așa cum ordonase Argetoianu. Dar “aventura” se repetă : profesorul Ion Zelea Codreanu obținuse 5.600 sufragii, contra 5.200 liberalii și 4000 național – țărăniștii.

În iunie 1932, guvernul Iorga căzu. Național – țărăniștii revin la putere, Vaida – Voevod fiind de data asta președintele Consiliului. Parlamentul fu dizolvat, și noile alegeri se fixează pentru 17 iunie 1932. Abia ieșiseră legionarii din epuizanta bătălie din Tutova, că o nouă încercare îi aștepta. De astă dată, Mișcarea Legionară reușește să-și depună candidaturi în 36 de județe. Campania electorală nu se deosebea de cele precedente. În județele în care Mișcarea nu punea în pericol popularitatea vechilor partide, propaganda legionară putu să se desfășoare liber; dimpotrivă, acolo unde organizațiile naționaliste erau deja puternice, jandarmii și bande de oameni își făcuseră apariția. Unul dintre cele mai penibile incidente s-a derulat la Focșani. Un personaj venerabil din acest județ, bătrânul Hristache Solomon, candidat pe listele Gărzii de Fier, a fost atacat de o bandă de oameni înarmați aparținând Partidului Național – Țărănesc și bătut până la sânge.

În alegerile acestea, Legiunea își dublă voturile, în raport cu precedentele, ajungând la cifra de 70.000. obținând 2 la sută prevăzut de legea electorală, gruparea “Corneliu Zelea Codreanu” avea dreptul la cinci locuri în Parlament. Printre noii deputați, se găseau Corneliu Codreanu, profesorul Ion Z. Codreanu, și un tânăr de 25 de ani Mihai Stelescu, ce se distinsese în timpul tuturor luptelor duse până atunci.

7) ÎN PARLAMENT

După alegerea parțială din Neamț, Corneliu Codreanu intră în Parlament. El a păstrat, altminterea, cele mai penibile amintiri asupra acestei instituții. Acolo se afla într-o lume străină și ostilă. Pe aceste bănci erau așezați cei care persecutaseră pe legionari, cei ce trimiseseră jandarmii pentru a-i alunga din sate și a-i ataca, acei care dăduseră ordinele de percheziție a caselor legionare și de devastare a sediilor lor, acei ce erau capabili de toate ticăloșiile împotriva Mișcării Legionare.

Ce legături spirituale puteau exista între el și ei ?

Însă acești oameni nu erau numai dușmanii săi și ai organizației pe care o conducea. Erau

dușmanii țării și ai neamului. Parlamentul era vizibil un Forum politic străin intereselor poporului. Deputații partidelor nu cunoșteau alte legi, în afara celor de interes personal. Între ei și țară se deschide o prăpastie. Neamul era pradă unei exploatare nemiloase; și, în Parlament, unde aleșii națiunii trebuiau să susțină interesele sale legitime, se pierdea timp în palavre inutile. **Problemele reale ale neamului nu erau dezbătute, nici apărute de nimeni în această incintă.** Marea majoritate a deputaților erau străini de națiune, ca mentalitate, ca manieră de a privi problemele, ca aspirații...

Căpitanul nu putea străluci în Parlament ca orator. Nu era modul său de acțiune, nu putea să se adreseze unor oameni cu care n-avea nimic comun din punct de vedere spiritual. Iată de ce el lua rareori cuvântul. Dar, atâta vreme cât a fost parlamentar, a păstrat o atitudine sobră și demnă :

“Nu am depășit niciodată, tot timpul cât am stat în Parlament, legile bunei cuviințe și ale respectului pentru cei mai bătrâni, fie chiar și adversari ai mei. N-am batjocorit, n-am luat parte la înjurături, n-am râs de nimeni și n-am ofensat pe cineva. Așa că nu m-am putut integra vieții de acolo. Am rămas izolat, nu numai datorită faptului că eram singur față de ceilalți, ci un izolat față de viața aceea”(37).

În timpul perioadei legislative ce se deschisese în toamna aceluiași an, luă parte la discuția asupra Mesajului, foarte târziu, seara, spune el, când ședința era pe sfârșite și băncile erau aproape goale. Atunci i s-a dat cuvântul. Începu prin a evoca cruda mizerie în care trăiește țăranul. Câte exemple emoționante : în anumite părți ale țării se mânca pâine făcută din țărâțe, amestecată cu rumeguș de lemn. Denunță după aceea legăturile existente între Marea Finanță, națională și internațională. Citi dintr-o listă, nume de oameni politici din diverse partide care figurau în portofoliul Băncii evreiești Blank, pentru sume variind între un milion și 20 milioane lei.

Banca Blank se afla pe pragul falimentului în 1931. Pentru a o salva, Constantin Argetoianu, unul din cei care recuseseră la Bancă, aranjă ca statul să preia o parte din portofoliul bancar putred, pentru o valoare de mai multe milioane. Bani pe care politicienii îi primiseră de la Bancă, sub formă de **împrumut**, îi forțau să-i vie în ajutor, impunând națiunii enorme sacrificii.

Corneliu Codreanu condamnă politica guvernului Iorga – Argetoianu, care delapidase astfel miliarde de lei; în vreme ce țăranii împovărați cu datorii prin exorbitante dobânzi cu cămată, aveau urgentă nevoie de ajutorul statului. El cerea pedeapsa cu moartea pentru cei care-și încălcaseră îndatoririle legale, revizuirea și confiscarea averilor obținute din jefuirea caselor de bani și răspunderea penală a tuturor oamenilor politici care sprijiniseră afaceri particulare frauduloase pe cheltuiala statului.

Discursul acesta nu a fost pe gustul Adunării. Cea mai mare parte din deputații prezenți își umpluseră buzunarele, sub o formă sau alta, pe banii statului, ori își propuneau să tragă avantaje din mandatul lor de deputat, pentru ca să se angajeze în traficul de influență și să se îmbogățească.

După alegerile din iulie 1932, care dăduseră o majoritate Partidului Național – Țărănesc, Corneliu Codreanu intră pentru a doua oară în Cameră. De astă dată, nu mai era singur. O dată cu el, fuseseră aleși patru alți deputați pe listele Mișcării. El interveni mai frecvent în dezbateri, de fiecare dată când i se părea că legile supuse scrutinului, ori măsurile luate de guvern, erau

prejudiciabile poporului român.

În februarie 1933, izbucni o grevă la marile ateliere C.F.R.- Grivița, din București. Muncitorii se baricadară în ateliere și au refuzat să le evacueze, atunci când fură somați de autorități să o facă. La ordinul guvernului național – țărănesc, armata trase asupra muncitorilor, lăsând pe teren câteva zece de morți. Revoltat de această hecatombă care, cu oarecare răbdare și înțelegere, putea fi evitată, Corneliu Codreanu luă cuvântul în Parlament, stigmatizând cruda represiune ordonată de guvern :

“E rău că nenorociții de muncitori au ieșit în stradă, dar e mai rău și de ei și de neamul nostru, dacă în fața nedreptăților strigătoare la cer, n-ar ieși, ci și-ar pleca capul resemnați în jug, lăsând țara pe mâna unor politicieni exploatare.

.....

În al doilea rând, țin să afirm că mie, ca și tuturor oamenilor de bun simț din această țară, nu ne este frică de comunism sau de bolșevism. Nouă ne este frică de altceva, de faptul că oamenii de la aceste ateliere nu au ce mânca; le este foame.

.....

Mie mi-e frică și de altceva : de setea de dreptate. Atunci d-voastră veți trebui să satisfaceți aceste două : **foamea și setea de dreptate** și va fi ordine deplină în această țară”.

(16 februarie 1933)

Dacă greva de la Atelierele Grivița degenerase în revoltă, instigarea agenților comuniști, identificați ulterior și condamnați de tribunalele militare, era la origini. Însă, în timp ce agitatorii comuniști sufereau pedepse ușoare cu închisoarea, zeci de muncitori români își pierduseră viața, răpuși de gloanțele soldaților. Oamenii manifestaseră, întrucât nu mai puteau trăi cu salariile lor de mizerie. **Adevărații vinovați nu erau ei, ci conducătorii țării.** Ei, care îi aduseseră la disperare, pe punctul de a nu mai ține seama ce fac, devenind prin forța împrejurărilor instrumente ale comuniștilor.

Responsabilitatea cădea fără îndoială asupra guvernelor anterioare însă, în primul rând, asupra guvernului național-țărănist, în sânul căruia figurau câteva elemente cunoscute pentru ideile lor marxiste. Cine dăduse ordin de a se trage în muncitori și și asumase răspunderile represiunii ? Armand Călinescu, atunci subsecretar de stat la Interne, același personaj ce ordonase persecutarea legionarilor și care, mai târziu, sub regimul carlist, va accepta rolul de călău al generației noastre.

8) MIȘCAREA LEGIONARĂ ȘI DEMOCRAȚIA

De ce toate partidele au atacat Mișcarea Legionară cu atâtă înverșunare ? Era vorba de o raține mai elevată, ce scăpa judecății tineretului ? Era vorba de interesul statului ? În acest caz, prigoana ar avea aparență de justificare. Ea ar fi putut fi privită ca o reacție a bătrânilor care, din dragoste de patrie, refuzau să cedeze conducerea tinerilor inexperimentați...

Nici una din supozițiile acestea “onorabile” sau, barem, care ar putea fi apărate, nu corespundea realității. Vechile partide nu se interesau câtuși de puțin de bunul mers al țării. Principala lor grijă

era de a se îmbogăți în anii de guvernare, pentru a putea rezista (cum o spuneau ei înșiși) în anii proști de opoziție. Partidele deveniseră societăți de exploatare a bogățiilor țării și muncii neamului. Națiunea, cu trecutul și viitorul ei, cu problemele ei prezente și pericolele care o amenințau, nu le tulbura de fel gândurile... Totul putea să se prăbușească în jurul lor, tot ceea ce se clădise prin truda și sacrificiile generațiilor precedente, nimic nu putea să le săchimbe atitudinea lor cinică.

“Nu este om, având ochi pentru a vedea, care să nu realizeze că această țară bogată a devenit o ruină. Economia țărănească este o ruină, satul de asemenea (un pumn de oameni care gem), comuna o ruină, ogoarele în paragină o ruină, care nu mai produce nimic bietului lucrător, bugetul statului o ruină, și o ruină toată țara.

Și pe deasupra acestei ruini, la fel de întinsă ca țara românească, o bandă de lași, o bandă de imbecili, o bandă de hoți nerușinați, și-au ridicat palate pentru a sfida țara ce geme de durere și pentru a insulta suferința ta, țărane român!”

(Manifestul “O ruină”, de Corneliu Zelea Codreanu)

Partidele politice atacau Mișcarea pentru a nu pierde prada de despuiat : țara, cu toate bogățiile ei. Asta era exclusiv în interesul castei exploatoare ce dicta prigoana împotiva legionarilor.

Fără îndoială, în dezbaterile publice, liderii partidelor invocau alte elemente spre a-și justifica atitudinea lor. Principalul argument, acela pe care-l foloseau cel mai adesea, era că Mișcarea Legionară milita pentru schimbarea formei de guvernământ. Corneliu Codreanu făcuse, spuneau ei, declarații ostile democrației și susținea realizarea unui comandament național unic, ce ar fi fost asemănător unei dictaturi sau unui regim autoritar.

Acest argument merită să fie dezbătut mai pe larg, căci declarațiile Șefului Legiunii referitoare la reorganizarea statului au fost deseori rău înțelese și, cel mai curent, fals prezentate de adversarii Mișcării.

Înainte de toate, trebuie să cunoaștem pe acești cruzi apărători ai democrației din România. Cine erau ei și care le erau convingerile intime ? Aveau ei o devoțiune particulară față de libertățile poporului ? Respectau ei voința națiunii, așa cum se cere într-o democrație ? Guvernul din România era conștient de responsabilitățile lui, vis-a vis de aleșii națiunii ?...

Mișcarea Legionară avea o amară experiență a democrației românești. Sistemul de guvernământ, bazat pe sufragiul universal, funcționa doar pe hârtie. Caracteristica acestei democrații era predominanța factorului executiv în angrenajul statului. Nu era, în fond, decât dictatură camuflată în oligarhie. Izvorul puterii nu era Parlamentul, ci Regele; și Regele nu era un arbitru al vieții publice, nu se orienta după indicațiile factorului electoral, ci proceda conform bunului său plac. Regele aducea la putere un partid sau altul, fără să țină cont de popularitatea lui. După ajungerea la putere, partidul obținea dizolvarea vechiului Parlament și proceda la noi alegeri. Cum un partid impopular nu putea organiza alegeri libere, el era obligat, pentru a-și asigura majoritățile parlamentare, să recurgă la teroare și la furtul de urne. Voința națională era călcată în picioare de aparatul administrativ și ajustată nevoilor electorale ale guvernului.

Corneliu Codreanu a demonstrat că regimul de “democrație” din România era, în realitate, o stare de anarhie politică cronică :

“Unde sunt drepturile poporului suveran de a decide de soarta lui -exclamă el- când adunările publice sunt interzise, când, în momentul votării, zeci de mii de oameni sunt împiedicați, maltratați, amenințați cu moartea, omorâți ?” (38)

Iată cine erau apărătorii democrației : acei ce jurau să respecte legile și Constituția țării când luau puterea, pentru a le călca în picioare a doua zi. Deținătorii puterii erau deci ei înșiși infractori perpetui ai ordinii democratice. Astfel, politicienii n-aveau o autoritate morală pentru a-i face lui Corneliu Codreanu procese de intenții, când ei înșiși nu manifestau cel mai mic respect pentru instituțiile statului.

Să vedem acum opinia lui Corneliu Codreanu asupra democrației. Incontestabil este că spectacolul dezonorant pe care-l prezenta viața publică din România nu putea decât să garanteze, în spiritul lui, îndoieli serioase cu privire la un asemenea sistem de guvernământ. Nu ne miră deci deloc faptul că el, Corneliu Codreanu, s-a declarat împotriva democrației, că a făcut un aspru rechizitoriu contra acestei forme de guvernământ, responsabile de toate relele abătute asupra neamului românesc. Dar nu-i mai puțin adevărat că la vârsta de 30 de ani, experiența lui politică se limita la orizontul românesc. El a judecat democrația după efectele sale deplorabile din România.

În numele democrației, poporul român era lovit, luat în deriziune și exploatat la sânge. Ce fel de domnie a poporului era aceasta în care neamul nu avea dreptul decât la umilințe și la nedreptăți ? Și când era chemat, o dată la patru ani, să hotărască soarta țării prin alegeri, i se închidea gura cu loviturile patului de pușcă. Concluziile sale reflectau deficiențele specifice ale democrației românești. Nu știm în ce măsură, dacă ar fi trăit într-un climat politic occidental, și-ar fi păstrat aceleași concluzii.

Paralel cu această condamnare a democrației, se observă totuși, în gândirea lui politică, o altă tendință, înrudită idealului democratic: **un respect infinit pentru voința neamului**; ceea ce n-a fost niciodată observat la vechile partide. Acestea acționau într-un climat politic de permanentă duplicitate, ele pretindeau că guvernează în numele poporului, dar totodată uzau de toate mijloacele pentru a înăbuși dreptul acestuia la liberă determinare în viața de stat.

Corneliu Codreanu face distincție între democrație și sursa puterii dintr-un stat : voința națiunii. Această voință, n-o neglijează, n-o disprețuiește. Nu pledează pentru anihilarea ei. Dimpotrivă. O pune la baza oricărei forme de guvernământ. Care continuu să fie respectată. Înțelege să se supună hotărârilor sale. Esența statului rezidă în această voință, nu în forma de stat. Formele sunt schimbătoare, supuse evoluției. Astăzi e democrația, mâine poate fi alt lucru, un regim mai puțin democratic, mai puțin autoritar. Esențialul este ca, în toate aceste schimbări de regim, națiunea să fie prezentă, pentru ca tot ceea ce se face să fie în acord cu voința ei. Iată ce răspunde Corneliu Codreanu, în Parlament, celor ce-l acuzau că vrea suprimarea partidelor :

“...Suntem noi pentru sau contra suprimării partidelor ? În privința aceasta, vreau să vă exprim punctul meu de vedere. Cine e acela care trebuie să decidă suprimarea partidelor ? Puteți dvs. să le fondați sau să le suprimați ? Nu. Acela care trebuie să decidă este poporul, țara înflăcăntă și goală.

În tot cazul, vă spun că poporul nu prețuiește partidele politice. Acesta este un fapt precis, și dvs., într-un regim democratic, nu puteți să vă mențineți la conducerea statului contra voinței

neamului. Acesta-i un alt fapt precis. Dar mai este o chestiune. Cineva spunea : partidele nu sunt născute dintr-o improvizație, ele sunt rezultatul unei evoluții. Da, sunt și eu favorabil acestei teorii și aplic partidelor legea evoluției. Partidele, ca toate lucrurile din această lume, se nasc, se dezvoltă și mor. Nu cred că partidele sunt o formă superioară de perfecțiune, ce-ar fi câștigat dreptul la imortalitate”.(Discurs la Mesaj, 3 decembrie 1931)

În concepția lui politică, orice schimbare în forma de guvernământ trebuie realizată conform regulilor constituționale. El este împotriva oricărei schimbări bruște a situației existente, care ar violenta voința neamului, impunându-i o constituție dictată de sus în jos.

Această distincție între democrație și voința națiunii constituie o trăsătură capitală a gândirii politice a lui Corneliu Codreanu. Voința neamului poate să se exprime la un moment dat prin democrație și partide; dar nimic nu-l împiedică să găsească și alte forme de expresie. Dacă poporul e suveran în hotărârile sale, așa cum proclamă principiile democratice, chiar în virtutea acestei suveranități el poate renunța la democrația parlamentară, adoptând o altă formă de guvernământ. “Statul nu este decât o simplă haină care acoperă trupul națiunii” – proclamă Codreanu. Haina, prin propriile ei funcții, trebuie să fie croită după nevoile corpului pe care-l îmbracă. Corpul este națiunea cu ansamblul său de interese, de aspirații și de idealuri. Neamul este anterior statului și îl condiționează. Creatorul statului este voința națiunii.

Corneliu Codreanu, fără să se pronunțe asupra formei de stat pe care o va adopta Legiunea, face o anicipare fundamentală, privind raporturile statului cu națiunea. Dacă, la un moment dat, forma existentă a statului nu mai corespunde necesităților națiunii, ce trebuie făcut ? Trebuie bruscată situația, dată o lovitură de stat, pentru a facilita procesul de reînnoire constituțională a națiunii ? Nu, categoric, nu, răspunde Corneliu Codreanu. Dacă Constituția și legile în vigoare împiedică luarea de măsuri salutare, declară el în Parlament, atunci să fie convocată Adunarea Constituantă, “pentru ca poporul să desemneze pe acela ce va fi chemat să ia toate măsurile necesare pentru salvarea țării”.

Vom vedea mai târziu cum a evoluat gândirea politică a lui Codreanu, cum a devenit el, în cele din urmă, principalul apărător al Constituției, în clipa în care în toate celelalte grupări politice au renegat democrația și au acceptat dictatura regelui Carol.

Respectul imens dovedit de Corneliu Codreanu aspirațiilor masei populare emană din structura spirituală a Mișcării. **Viața în iubire**, noțiune specifică comunității legionare, nu tolerează nici un alt mijloc de afirmare în viața politică decât convingerea : un legionar atrage oameni în jurul său, le deșteaptă forța spirituală și interesele în marile obiective ale națiunii. Violenta, dezordinea, sau promisiunile demagogice nu constituie armele de care uzează un legionar pentru a capta masele populare. Mulțimile trebuie cucerite pentru idealurile Legiunii printr-un proces de convingere și de integrare voluntară. Dacă legionarii nu sunt în stare să atragă masele în lupta lor pentru salvarea neamului acesta înseamnă că nu sunt apti să conducă țara.

38. *Corneliu Zelea Codreanu : “Pentru legionari”, p.395.*

III. PRIMA PRIGOANĂ

PARTIDUL LIBERAL SE ANGAJEAZĂ SĂ DISTRUGĂ GARDA DE FIER

Legiunea s-a născut sub semnul prigoanei. Perioadele în care ea a putut să se bucure de libertate sunt atât de rare și de scurte, încât nu merită să fie menționate. Întreaga istorie este, de fapt, aceea a unei continue prigoane. Doar persecutorii s-au schimbat, sistemul de tratare a Mișcării a rămas același. Guvernele s-au menținut invariabil pe linia opresiunii, indiferent de cei care dețineau frânele puterii. Ciocniri cu jandarmi, provocări, arestări, percheziții, procese, închisori, acestea erau lucruri curențe în viața unui legionar. Fișa lui cuprindea întotdeauna această rubrică stranie : zile de închisoare suferite. Prigoana acompania pe legionar așa cum umbra însoțește omul.

În limbajul legionarilor, prigoana reprezenta totuși ceva în plus față de hărțuierile zilnice cu autoritățile, ce erau o parte, pentru a spune așa, organică a vieții lor. Persecuția forma un capitol aparte al suferinței. Ea avea un început și un sfârșit bine definite. Ea invadase organismul Mișcării precum o boală ce se manifestă printr-o febră puternică. Organizația era supusă la teribile zguduiri, aproape mortale. În timp ce, în opresiunea obișnuită, teroarea se menținea între anumite limite, în prigoana propriu-zisă, ea nu cunoaștea margini. Atunci, acțiunea guvernului împotriva Mișcării se deslănțuia cu o violență extremă, având drept obiectiv anihilarea ei ca forță politică.

Persecuția începea când justiția era pusă în afara stării de funcționare, și legionarii lăsați în mâinile forței brutale a statului, adică cu Puterea executivă manevrată de forțele tiranice. Numai după eliminarea totală a puterii judecătorești, statul putea să dea curs liber întregii lui capacități de teroare. În acest moment, legionarii erau aruncați în categoria infractorilor contra statului, subversivilor, a celor în afara legii. În favoarea lor nu se putea invoca nici Constituția, nici celelalte legi. Ei nu mai erau judecați de către instanțele corespunzătoare, ci de instanțe excepționale, care pronunțau sentința la la ordin. Membrii Gărzii de Fier puteau fi reținuți, săptămâni și luni întregi, fără mandat de arestare. Aceste rețineri erau efectuate, pe propria sa răspundere, de către puterea executivă care nu se sichisea de opinia publică, de textele Constituției și de termenii de procedură, în fine, legionarii puteau fi omorâți nepedepsit de agenții forței publice, deși Constituția română nu prevedea pedeapsa cu moartea. Statul care, din motive umanitare, se abținea să trimită la moarte banditul cel mai feroce, devenea de o cruzime fără margini când avea de-a face cu legionari.

Trebuie reținut și alt aspect al marilor prigoane, **amplarea lor**. Calvarului îi era consacrată Mișcarea în totalitatea ei. Mii de oameni trebuiau să sufere, fără a fi avut altă vină decât aceea de a fi membru al acestei organizații. În timpul opresiunii obișnuite sufereau doar elementele care, **hic et nunc**, erau surprinse de autorități în acțiuni de propagandă și de organizare. Prigoana extraordinară impunea o suferință colectivă.

Furia guvernului se abătea asupra tuturor legionarilor, cunoscuți ori presupuși.

Prigoana poate fi definită în termenii următori : o ofensivă generală a guvernului împotriva Mișcării, realizată în afara cadrului legal al statului, și în cursul căreia toți membrii organizației sunt supuși brutalității aparatului de opresiune.

Guvernele românești dintre cele două războaie mondiale s-au succedat haotic ; nu există, de la un guvern la altul, o continuitate de program, de concepție politică sau de efort dirijat. Fiecare guvern începea prin demolarea operei partidului care-i precedase la putere, chiar dacă era vorba de realizări utile ; apoi conduceau țara, după propria lui concepție, care nu era în fond decât un sistem de îmbogățire a propriilor partizani.

Asupra unui singur punct din programul lor erau de acord : în voința de a nimici Mișcarea Legionară. Partidele își treceau de la unul la celălalt consemnul de a urmări Legiunea cu o ură comună.

Trecerea de la perioada “normală” a opresiunii , la faza “ascuțită” a prigoanei nu depindea numai de partidul care guverna. Hotărârea aceasta de declanșare a tuturor forțelor statului împotriva Legiunii a fost , în mare parte, urmarea gradului momentan de putere la care ajungea Mișcarea. Am văzut că teroarea constantă, menținută totuși între anumite limite, n-avea efectul dorit de autorități. Nu numai că armata legionară nu se dispersa, însă un rezultat și mai neplăcut pentru partide era evident : violența exercitată contra ei nu făcea decât să sporească popularitatea Gărzii de Fier. Brutalitățile polițienești, închisorile în care ei sufereau, măreau renumele legionarilor din țară, și simpatia maselor populare mergea din ce în ce mai mult către aceia “care se sacrificau pentru dreptate”. Mișcarea creștea în ciuda tuturor, lua amploarea unei marea care dărmă unul după altul digurile ridicate împotriva ei. Cadrele Mișcării, în loc să cedeze presiunilor guvernamentale, se înmulțeau și se consolidau. Nu mai era vorba doar de “tineri zăpăciți”, cum calificau autoritățile pe studenții ce luptau în organizație ; căci, în rândurile ei se numărau acum oameni cu greutate, din toate păturile sociale. Sondajele făcute de guvern lăsau să se prevadă că, la viitoarele alegeri, un important sector al opiniei publice va vota cu legionarii.

În acest moment, vechile grupări politice simțindu-se din ce în ce mai amenințate de curentul legionar, guvernul se găsea în fața unei alternative : ori să dea înapoi -așa cum se cerea într-un stat democratic normal- încetând persecuția și recunoscând Legiunii dreptul de a se afirma liber ; ori să intensifice prigoana la maxim, pentru a-i forța pe legionari să capituleze.

Prima soluție, dreaptă și legală, presupunea un grad ridicat de responsabilitate socială și de respect uman față de cetățeni. În acest caz, diriguitorii guvernamentali trebuia să fie capabili să recunoască nu numai puterea politică a acestei Mișcări, ci și spiritul de sacrificiu care o animă și patriotismul înalt de care făcuse ea dovadă, în toate împrejurările. Or, în realitate, clasa conducătoare românească nu era expresia națiunii. Ea era incapabilă să aprecieze măreția unei astfel de mișcări naționaliste ; nu putea face acest nobil gest de a lăsa opoziția naționalistă liberă de a se manifesta. O atare soluție ar fi fost contrară mentalității și finalității sale. Clasă privilegiată, pusă în slujba exploatarei bogățiilor maselor populare, ea nu putea să acorde libertate de expresie tocmai acelor ce voiau sfârșitul acestui regim, originea și principala sursă a puterii sale politice. Clasa conducătoare românească n-a excelat niciodată prin virtuți civice. Orice grupare politică ce ar fi îndrăznit să-i atingă privilegiile economice, sau ar fi avut în vedere oarecare modificare instituțională a statutului social al maselor românești, indiferent de idealurile pe care le servea, devenea **ipso facto** dușmanul său implacabil.

Iată de ce toate guvernele, ori de câte ori au trebuit să ia o decizie privind Mișcarea Legionară, au optat pentru violență și asasinat. Bazat pe injustiție socială, regimul politic român nu putea să se salveze în momentul în care popularitatea Legiunii atinge cota de alarmă, decât folosind pe de-a întregul mașina coercitivă a statului, pentru zdrobirea adversarului. Trebuia, cu orice preț, împiedecată Legiunea să-și câștige dreptul său de cetate politică în stat, fiindcă altfel **s-ar fi adevărit că o confruntare electorală liberă cu vechile partide ar fi însemnat inevitabilul sfârșit al acestora.**

În acel moment, ineluctabil, începea PRIGOANA, prin violențe extreme ce loveau totalitatea Mișcării, și multiplicau într-o manieră terifiantă numărul victimelor nevinovate din rândurile

legionare. Statul legal odată suprimat, intra în funcțiune statul forței brutale, ce nu cunoștea alte limite decât acelea impuse, la rândul său, de o altă forță.

Legionarii se apără, opunându-și piepturile avalanșei de ilegalități și de crime, pentru salvarea existenței politice a Mișcării lor.

1) ORGANIZAȚIA LEGIONARĂ ÎN 1933

La începutul lui 1933, Mișcarea Legionară se rostuiuse în cea mai mare parte a țării. Mai rămăseseră de organizat puține județe. Paralel cu această impresionantă extensiune a organizației, o schimbare se produsese în chiar compoziția cadrelor. Dacă între anii 1927 și 1930, majoritatea membrilor ei era formată din tineri ce nu părăsiseră încă băncile Universității, acum ea se îmbogățise cu elemente reprezentative din punct de vedere politic și social, provenind din toate păturile sociale. Incontestabil, legionarii aceștia noi erau relativ tineri, în jur de 30 de ani ; însă erau formați, având solide poziții profesionale : profesori, avocați, ingineri, preoți și chiar personalități consacrate în domeniul artei, al științei și al literaturii.

În șase ani de existență, Mișcarea făcuse progrese uimitoare. O mică formațiune provincială, compusă din câteva zeci de membri, se transformase într-o organizație puternică ce acoperea cu puțin aproape întreaga țară. Autoritățile puneau în evidență continua apariție de legionari în toate județele patriei.

Nu se putea vorbi de un curent de masă. Totuși, Mișcarea dispunea de o solidă rețea de “cuiburi” și de suficiente cadre pentru a se consacra **bătăliei popularității** și a îndrăzni să se măsoare în luptă electorală cu celelalte partide. Luând act de creșterea realizată de Mișcare în anii 1932–1933, Corneliu Codreanu făcu un pas înainte pe calea organizării, numind șefii de județe.

Dar, cel mai mare succes înregistrat de Mișcare a avut loc în rândurile studenților. În 1933, Comitetele studențești de conducere, din toate universitățile țării, se aflau în mâinile legionarilor. Drept urmare, la alegerile ce se desfășuraseră, la toți anii, pentru reînnoirea Comitetelor, listele susținute de legionari au fost alese de regulă. În realitate, legionarii nu reprezentau decât o minoritate în raport cu masa de studenți ; însă această minoritate, dinamică și disciplinată, se bucura de simpatiile unei mari majorități a studenților. După eclipsa suferită în timpul anilor 1926-1929, mișcarea studențească naționalistă, însuflețită de spirit legionar, renăștea mai puternică și mai conștientă de misiunea ei.

Începând cu toamna lui 1930, Corneliu Codreanu își avu reședința la București. La 8 noiembrie 1930, el inaugură primul sediu al Legiunii din Capitală : Calea Victoriei, nr.40. Stabilirea lui aici semnifica, de fapt, deplasarea centrului Mișcării de la Iași la București. Corneliu Codreanu ținuse cont că, dacă rămânea la Iași, Mișcarea s-ar fi dezvoltat cu greutate și cu greu ar fi ieșit din faza ei provincială. Pentru ca ideile legionare să poată fi răspândite, trebuia cucerit Bucureștiul înainte de toate, căci acolo era centrul politic și intelectual al țării, după care provincia se orienta în general. El trebuia să câștige Capitala, pentru a se legitima pe plan național și pentru a deveni o grupare a întregului neam românesc.

Exista în afară de aceasta și un motiv de securitate politică care-l determină să părăsească Iași. Toate comploturile împotriva Mișcării se urzeau la București. Fixându-și aici domiciliul, el putea fi informat mai rapid și într-un mod mai precis despre planurile inamicilor ; putea să întreprindă mai degrabă contra-măsuri de apărare.

Prezența lui Corneliu Codreanu la București a dat un impuls decisiv Mișcării din Capitală. Până atunci, organizația legionară locală nu depășea sectorul universitar. Adeziunile provenite din alte medii sociale erau foarte rare. Populația Capitalei nu cunoștea Mișcarea, decât prin prisma deformată a calomniilor debitate în ziarele controlate de evrei sau de partide, și dovedea, în genere, o atitudine rezervată față de ea. După procesele din Bucureștii anilor 1930 și 1931, după răsunătoarele victorii electorale din județele Neamț și Tutova, Capitala începuse să se intereseze de Mișcare.

Căpitanul stabilise aici sediul central al Mișcării, și mandatul său de deputat îi facilita contactele cu populația. Un mare număr de oameni onești care, până atunci, nu cunoșteau decât tristește aspecte ale politicianismului tradițional, și care cereau din toate puterile o radicală modificare a țării, veneau la el pentru a-i cunoaște gândurile. După aceste confruntări, mulți dintre ei își corectau părerile greșite pe care le aveau asupra Căpitanului și a luptei tineretului legionar.

Cuvintele, pe care el le rostea, impresionau prin preciziunea ideilor și prin maturitatea gândirii. Corneliu Codreanu învoluta masele, însă nu un era agitat. Toți îi recunoșteau un patriotism dezinteresat și de demnitate, pe care voia s-o imprime generațiilor noi, chiar dacă, uneori, interlocutorii erau în dezacord asupra metodelor. Căpitanul zâmbea de aceste obiecții, pe care el le auzise formulate de nenumărate ori de către oameni bine intenționați. Ce metode se puteau folosi, când guvernele batjocoreau legalitatea și-i luau în primire pe legionari cu lovituri de ciomag sau de patul puștii ? Dacă nu ar fi reacționat energic la rândul ei, Mișcarea ar fi fost condamnată la dispariție.

Căpitanul aplică la București sistemul lui particular de propagandă. În locul discuțiilor sterile, el făcu o demonstrație vie a principiilor legionare. La începutul lui august 1933, Căpitanul fondă o tabără de muncă la Bucureștii-Noi, un cartier de la periferia Capitalei ; și aici adună tineri veniți din toată țara pentru a munci la construcția unui Cămin destinat legionarilor răniți, cunoscut mai târziu sub numele de Casa Verde. Luptele neîncetate, torturile aplicate de poliție, suferințele îndurate în închisori, provocaseră grave infirmități la numeroși legionari. Pentru acești invalizi ai Legiunii s-a conceput construirea unui Cămin, spre a se evita ca ei să devină o povară grea pentru familiile lor sau pentru ei înșiși.

Amenințărilor politicianilor, care cereau o represiune și mai nemiloasă împotriva-i, Garda de Fier le răspundea prin construirea unui Cămin destinat victimelor acestei prigoane.

În legătură cu “Casa Verde”, Corneliu Codreanu mai avea și un alt gând, pe care-l destănuia din când în când camarazilor celor mai apropiați : “Dacă va trebui, voi face aici un cimitir pentru legionarii ce vor cădea în lupta pentru mântuirea Neamului. Vom rămâne uniți, chiar și în mormânt. Nu vom fugi de sacrificiu. Și dacă trebuie să ne omoare, să ne pregătim deja locul ultimului nostru repaus”.

Tabăra de la Bucureștii-Noi produsese o profundă impresie asupra populației Capitalei. Zilnic, sute de vizitatori se succedau pe șantierul de la “Casa Verde”, de unde ei reveneau stupefiați de ceea ce vedeau.

Fraternizând în același ideal, lucrau cot la cot studenți veniți din toate colțurile României, profesori universitari, preoți, avocați, ingineri, țărani și simpli muncitori. Întreaga națiune se găsea aici reprezentată. DIFERENȚELE DE CLASĂ SOCIALĂ DISPĂRUSERĂ. Subzista

numai efortul comun pentru salvarea patriei. Această tabără atrăsese atenția unor înalte personalități românești și străine. Legionarii din tabără primiseră vizita mareșalului Averescu, a prof. Nae Ionescu, a generalului Cantacuzino, a senatorului italian generalul Coselschi, și a multor altora . . .

“Casa Verde” a fost construită prin munca colectivă a legionarilor, grație donațiilor efectuate de vizitatorii care veneau ca să contemple “fenomenul de la Bucureștii-Noi”. Tabăra aceasta funcționa într-un ritm atât de intens, încât acoperișul edificiului putu fi pus la începutul lui noiembrie 1933. Această realizare legionară a fost o demonstrație strălucită a posibilităților de redresare a țării prin muncă disciplinată și dezinteresată colaborare a tuturor. Șantierul de la “Casa Verde” oferea, în formă redusă, o imagine de ceea ce ar fi mâine România sub conducerea Legiunii.

În rândurile intelectualilor din Capitală, prezența lui Corneliu Codreanu provoacă o schimbare de perspective. Dacă, până atunci, cea mai mare parte se arătau interesați de existența partidelor și de problemele generale ale culturii -filozofie, sociologie, arte, științe- , acum, ei prind a se ocupa în mod deschis de neam și de problemele lui. Mulți dintre ei, în special tineri, se apropie de Legiune, găsind aici mediul spiritual indispensabil dezvoltării posibilităților lor creatoare. Îmbracă nu numai cămașa verde, dar își aduc o contribuție considerabilă la propagarea ideilor legionare.

Drept important rezultat al acestui reviriment în lumea intelectuală din București, apare revista “Axa”, în jurul căreia se grupează un mare număr de tineri scriitori, avându-l în frunte pe Mihail POLIHRONIADE, Victor VOJEN, și Alexandru CONSTANT. La această revistă colaborează cu regularitate cele mai strălucite spirite ale gândirii legionare din perioada aceea : Ion MOȚA și Vasile MARIN, care apără în chip viguros, în ale lor articole, pozițiile ideologice ale Mișcării. Ei vor suferi împreună, puțin mai târziu, în carcerile închisorii Jilava, pentru a muri tot împreună pe frontul spaniol, în 1937, în apărarea lui Hristos și a Europei.

Alți tineri din elita intelectuală, recrutați în anii 1932-1933, explică credo-ul legionar în paginile a două ziare naționaliste : “CALENDARUL” și “CUVÂNTUL”. Cel dintâi apare sub conducerea poetului și scriitorului Nichifor CRAINIC ; al doilea este dirijat de filozoful Nae IONESCU. Aceste două ziare duc o luptă paralelă cu aceea a Mișcării. Pe căi independente și după ce făcuseră, ei înșiși, experiențe amare cu vechile partide, Nichifor Crainic și Nae Ionescu au ajuns la o concluzie similară cu aceea a lui Corneliu Codreanu: **numai o revoluție națională, al căreui accent ar trebui să cadă pe formarea unui nou tip de român, mai poate salva neamul.**

Aceste trei publicații de cultură politică, cu titlul lor precis și o înaltă formă de expunere a ideilor naționaliste și creștine, au barat definitiv drumul ideologiilor de stânga. Ele le-au măturat din contextul vieții publice românești și au pregătit pătura intelectuală a țării în înțelegerea fenomenului legionar.

În prim-planul luptei pentru lămurirea opiniei publice, în afara condeielor suscitade, s-au distins poetul Radu GYR, istoricul Vasile CHRISTESCU, profesorul Vladimir DUMITRESCU, pictorii ZLOTESCU și BASARAB. Cu intrarea în luptă a acestei falange de scriitori din Capitală, Legiunea va depăși, și în domeniul ideologic, caracterul ei provincial. Noua generație, cu tot ceea ce va avea ea mai reprezentativ pe tărâmul culturii, se va alipi progresiv Mișcării, pentru ca în

1937 Legiunea să ajungă să dispună de forța intelectuală cea mai puternică a țării.

2) “ ECHIPA MORȚII ”

La începutul lunii mai 1933, Corneliu Codreanu formă o puternică echipă de propagandă, pe care o trimise să parcurgă cu camioneta Legiunii, provinciile Banat și Sudul Transilvaniei.

După decepția provocată de către guvernul național-țărănist, el considera momentul oportun pentru a reaprinde flacăra speranței în poporul din aceste provincii socotite până atunci drept patrimoniul electoral al lui Iuliu Maniu.

De ce această denumire de “Echipă a Morții” ?

Ea nu aparține Căpitanului ; s-a născut spontan în spiritul acelor care participau la expediție, drept omagiu adus spiritului de sacrificiu. Inamicii Mișcării, interesați, ca întotdeauna, să atribuie cele mai rele intenții oricărei acțiuni legionare, stârniseră zvonul că echipa era formată din elementele cele mai dure ale Mișcării, și că, pretutindeni pe unde ea trecea, răspândea sânge și moarte. Culmea perfidiei, căci adevărul era contrar, membrii echipei își aleseseră acest nume pentru a-și manifesta voința de a suporta cele mai groaznice torturi și de a accepta chiar moartea în îndeplinirea misiunii lor.

Știau ce-i așteaptă ; se duceau în întâmpinarea suferințelor și a încercărilor dure. Ei cunoșteau, înainte de a pleca, ordinul dat de guvern jandarmilor și forțelor de poliție din întreaga țară, de a-i maltrata și de a-i alunga din toate satele și din toate orașele pe unde treceau.

Legionarii acestei “Echipe a Morții” n-au plecat în propagandă cu gândul să creeze dezordini. Căpitanul le dăduse instrucțiuni severe de a se abține de la orice act de bravadă, de a se feri de orice provocare și de a evita cu grijă incitarea forței publice. Totodată, acești oameni erau hotărâți să nu se supună măsurilor ilegale. Nici o dezordine suscitată de dânșii ; dar și nici o dare înapoi ; nici o abdicare în acest turneu. Erau decise să reziste până la moarte autorităților care ar fi voit să-i împiedice să-și exercite drepturile de cetățeni. Astfel, “Echipa Morții” nu era o echipă de teroriști, trimisă ca să răspândească moartea de-a lungul țării, precum inamicii o pretindeau, ci un pumn de oameni hotărâți și plini de credință, ce voiau să aducă un cuvânt de consolare și de încurajare țăranilor din Transilvania după teribilele eșecuri ce li se impuseseră de către toate partidele.

Peste tot, populația primi cu cea mai mare bucurie echipa de propagandă a Mișcării. Totuși, încă de la debut, jandarmii le barară drumul, îi somară să se disperseze. Cum ei refuzară să se supună, busculadele și scandalurile izbucniră.

Obstacolele s-au mărit atunci când ei abordară orașele. La Oravița, la Reșița, la Arad, armata le iese înainte, cu mitralierele în poziție de tragere. Din pricina acestor piedici continui, nici o adunare publică nu putu să se desfășoare.

O asemenea adunare publică fusese anunțată la Reșița, în cursul căreia Corneliu Codreanu trebuia să ia cuvântul. În calitatea lui de deputat, avea dreptul să i-a contact cu electorii din toată țara. Pentru a-l împiedeca să vorbească, au fost mobilizate toate forțele executive din

împrejurimi. În zadar Căpitanul, în discuțiile cu autoritățile, voia să se prevaleze de calitatea sa de ales al națiunii și insista asupra caracterului ilegal al măsurilor luate. În final, el trebui să renunțe la reuniunea proiectată, ca să evite incidente mai grave.

În timpul acesta, în comuna Cher, județul Arad, autoritățile ațâțară populația acestui sat împotriva echipei de legionari aflate în turneu, răspândind zvonul că-i vorba de o bandă de bolșevici veniți din Ungaria. Sătenii înarmați atacară echipa legionară. Conform ordinelor primite, legionarii refuzară să se apere. Ei au fost crud bătuți de țărani, mulți fiind grav răniți. Pe urmă, arestați de jandarmi, au fost duși în fața justiției pentru . . . rebeliune.

Procesul, judecat la Arad, se termină cu un nou triumf al Mișcării în fața justiției. “Echipa Morții” fu achitată. Țăranii, care-i brutalizaseră pe legionari, veniră spre ei plângând, pentru a le cere iertare. Dar, calvarul acestei echipe nu se sfârșise. . . .

Cele mai grave incidente de pe parcurs s-au produs la Teiuș, mic oraș din centrul Transilvaniei. Fusesse anunțată aici o conferință pe care trebuia s-o țină prof. Ion Zelea Codreanu, tatăl Căpitanului și deputat în Parlament. Sala în care trebuia să aibă loc conferința era plină. Când profesorul începu să vorbească, jandarmii năvăliră în sală și prinseră a da puternice lovituri de baston la dreapta și la stânga, ca să alunge auditorii. În ceea ce privește pe orator, lui îi fracturară craniul și îl lăsară într-un lac de sânge.

“Legalitate, o, legalitate ! -exclamă Corneliu Codreanu. Un parlamentar român, cu imunități și drepturi garantate, merge să țină o conferință și reprezentanții ordinei publice pătrund în sală și-i sfarmă capul cu paturile de armă . . . O, legalitate !”

În urma acestor incidente, “Echipa Morții” și alți 50 de legionari au fost arestați și transportați la Alba-Iulia, capitala județului, și încarcerați în închisoarea unde suferise HORIA, conducătorul revoluționarilor români de la finele secolului al XVIII-lea. Nou proces și nouă achitare. În fața justiției independente și oneste, guvernul pierdea cu regularitate bătăliile, pe ascuns pregătite și duse împotriva Mișcării Legionare. Nedreptele acuzații ale autorităților se topeau ca zăpada la soare. S-a arătat clar, de altminteri, în cursul acestor procese, că adevărații autori ai dezordinelor erau chiar autoritățile.

3) PROVOCĂRILE

După două luni de lupte, de bătăi cu jandarmii, de închisori și

proces, “Echipa morții” reveni la București, acoperită de glorie. Îndrăzneala acestor legionari și sacrificiile lor n-au fost zadarnice. Mitul legionar s-a răspândit precum o dără de praf de pușcă în marea provincie, leagăn al neamului nostru . . . Transilvania își puna, de acum înainte, toate nădejtile în tânăra mișcare naționalistă. Vechile partide erau astfel iremediabil compromise și, însuși numele de Iuliu Maniu, venerat în Ardeal, nu mai putea opri declinul Partidului Național-Țărănesc.

Violențele suportate de “Echipa Morții” nu erau un fapt izolat. Ele făceau partem dintr-un **sistem de provocări**, întins în toată țara, destinat să creeze un climat de tensiune în jurul Legiunii. Mișcarea a fost supusă, până în vara anului 1933, la un crescendo de ilegalități și hărțuită de autorități până la asfixiere.

Loviturile curgeau din toate părțile fără încetare. Peste tot se simțea “mâna energică” a autorităților. Armand Călinescu, subsecretar la Interne, se ocupa personal de “problema legionară”. El dădea ordine, studia reacțiile și conducea pas cu pas campania de provocări contra Legiunii. Guvernul prgătea astfel atmosfera pentru Prigoana cea Mare ce se urzea în culisele Palatului.

În luna mai 1933, Corneliu Codreanu avu o întrevedere cu primul-ministru, Vaida-Voevod. Acesta se plânse de agitațiile Gărzii de Fier :

-“Pentru ce nu începeți ceva constructiv ?

-Domnule ministru, v-am răspuns, am luat hotărârea ca să fac un dig pe malul Buzăului. Aveți ceva de obiectat ?

-Nu. Foarte bine. Foarte frumos” (*Corneliu Codreanu, “Pentru legionari”, p.427*).

Întărit cu această declarație și aprobare, Corneliu Codreanu dădu instrucțiuni legionarilor să se adune, la 10 iulie 1933, la Vișani, un sat așezat pe malul râului Buzău. Râul acesta inunda în fiecare an acoperind cu apele sale ogoarele. Solicitat de săteni, Corneliu Codreanu luă decizia să construiască un dig de protecție, prin munca voluntară a legionarilor.

Peste 200 de tineri, în majoritate studenți, răspunseră la apelul Căpitanului și ajunseră la Vișani. Abia sosiți în această localitate, se văzură încercuiți de mai multe companii de jandarmi, care, somându-i să se culce la pământ, se apucară să-i bată cu o cruzime de animal feroce. Tinerii legionari suportară toate loviturile, fără să schițeze cea mai mică rezistență. Apoi, legați cu coarde de funii, au fost lăsați o jumătate de zi în noroi și în ploaie. De acolo, fură conduși pe jos în capitala județului, Râmnicu-Sărat, și iarăși maltratați la sediul Jandarmeriei, și după patru zile de torturi repuși în libertate.

“Jandarmii erau în așa fel instruiți de ofițeri, din ordinul Ministerului de Interne, unde d-l Armand Călinescu, după propriile declarații, avea un rol precumpănitor în măsurile de oprimare și de schingiuire a noastră, încât loveau în acești copii cu ura cu care ar fi lovit în cei mai mari dușmani ai Neamului românesc” (*C.Z.C., “Pentru legionari”, p.435*)

Atrocitățile comise de autorități la Vișani depășeau tot ce putuse suferi până atunci tineretul țării. Nici când teroarea guvernamentală nu a făcut atâtea victime printre legionari și nu manifestase atâta dispreț față de lege.

În definitiv, ce crimă voiau să comită acești tineri ? Voiau să salveze populația satului de inundațiile care, aproape în fiecare an, le distrugau recoltele, oferind, totodată, un exemplu constructiv întregului tineret al țării și populației întregi. Însă, cei ce trăiau din exploatarea poporului nu puteau admite acest exemplu, nu puteau tolera ca tinerimea noastră să urmeze altă cale decât cea trasată de ei, aceea a corupției și a dezordonii politice și sociale.

Atmosfera era grea, peste tot se trăia la limita răbdării ; în această atmosferă era suficientă o nouă provocare, cât de mică, pentru ca să se abată asupra țării și a Mișcării catastrofa. Corneliu Codreanu simțea disperarea invadând spiritul legionarilor. Sfâșiat sufletește de atâtea umilințe și nedreptăți, el trimise o scrisoare primului-ministru Vaida-Voevod, avertizându-l asupra consecințelor tragice pe care le-ar putea avea noile provocări.

Era mai mult decât un strigăt de revoltă. Era un strigăt de disperare, venind din străfundurile inimii, născut din presentimente sumbre. Vaida-Voevod era deci avertizat că regimul de opresiune impus Gărzii de Fier nu putea continua fără să provoace reacții fatale.

La începutul scrisorii sale, Corneliu Codreanu relatează martiriul pe care toate guvernele îl impuseseră tineretului naționalist, de peste 10 ani, din cauza convingerilor lui românești și creștinești.

“Vă voi spune numai că de 10 ani am obosește guvernele României Mari, lovindu-ne. A fost guvernarea liberală și ne-a strivit sub lovituri. A venit d-l Goga și ne-a strivit și el în 1926. A venit d-l Mihalache și și-a făcut și el o glorie, pe lângă stăpânii străini, de a ne lovi barbar, de a ne extermina. A venit guvernul Iorga-Argetoianu, care din nou a lovit în noi până când a obosește. În sfârșit, ați venit Dvs., continuând cu loviturile.

Dintre toți aceștia, nimenea nu s-a întrebat, domnule Prim-Ministru, dacă mai putem suporta nesfârșitele chinuri fizice și morale care de multe ori tindeau să depășească puterile noastre de rezistență”.

După ce face o descriere detaliată a incidentelor de la Vișani, Corneliu Codreanu demonstrează că atrocitățile comise în această localitate nu constituie un eveniment izolat. Ordinul de a lovi Mișcarea era general. În concluzie, Căpitanul arată care era starea de spirit a legionarilor și la ce se putea aștepta guvernul, dacă va continua politica provocărilor :

“Domnule Prim-Ministru,

Vă atrag atențiunea, în modul cel mai cuviincios, că noi, care cunoaștem istoria și care știm jertfele făcute de fiecare popor, atunci când dorea să-și răscumpere o soartă mai bună, noi tineretul de azi al României, nu refuzăm această jertfă.

Nu suntem lașii care fugim de jertfa cuvenită unei alte României.

Dar, iarăși vă atrag atențiunea, că eu am făcut acestor tineri școala sentimentului demnității omenești, școala onoarei.

Noi știm să murim, după cum vă vom dovedi. Putem fi închiși. Ne pot pune oasele în fundul închisorilor. Putem fi împușcați, dar nu putem fi palmuiți, nu putem fi înjurați și nu putem fi legați cu mâinile la spate.

Noi nu ne aducem aminte ca neamul nostru -în trista dar mândra noastră istorie românească- să fi primit vreodată a fi dezonorat.

Sunt pline câmpurile noastre de morți, dar nu de lași.

Azi suntem oameni liberi, cu conștiința clară a drepturilor noastre. Sclavi nu suntem și nici n-am fost.

Moartea o primim, dar umilința nu.

Fiți siguri, domnule Prim-Ministru, că aceste zile pline de umilință și de nedemnitate nu le putem trăi.

După zece ani de chinuri, fiți, vă rog, încredințați că avem suficientă forță morală să găsim o ieșire onorabilă din viața pe care nu o putem suporta fără onoare și fără demnitate” (C.Z.C., *“Pentru legionari”, 1940, p.436, 439, 330*).

4) DE UNDE PROVENEAU BANII GĂRZII DE FIER ?

Abia se încheiase capitolul suferințelor de la Vișani, că

legionarii citiră în “Patria”, din 22 iulie 1933, organul oficial al Partidului Național-Țărănist din Cluj, o nouă aiureală :

“La Rășinari, comună situată în apropierea Sibiului, s-a făcut o senzațională descoperire, de natură a prezenta o întreagă organizație politică în cea mai urâtă lumină și împotriva căreia guvernul, care are acum în mână cele mai zdrobitoare dovezi, va trebui să procedeze cu toată strășnicia.

O fabrică de bani falși a Gărzii de Fier.

Anume, în comuna Rășinari s-a descoperit una din multele fabrici de falsificat monezi. Din cerceările întreprinse s-a constatat însă, spre stupoarea tuturor, că de astă dată nu e vorba de o bandă de țigani sau de descreierați, care înfruntă rigorile legii în nădejdea unei grabnice îmbogățiri, ci de însăși Garda de Fier, organizație politică a d-lui Zelea Codreanu, care, în ultimul timp, s-a dedat la cea mai deșănțată campanie împotriva guvernului și în general a tuturor partidelor politice din România”.

Articolul continua pe același ton, afirmând că propaganda Gărzii de Fier, ce luase proporții considerabile de câțva timp, își procura banii de la această fabrică clandestină.

Fără să aștepte ca ancheta de rigoare să fie efectuată, gazetele partidului Național-Țărănesc din întreaga țară, secondate cu o imensă satisfacție de presa eveiască, reluară informația lansată de ziarul “Patria”, prezentând-o ca pe un fapt sigur și acoperind Mișcarea cu insulte și calomnii dintre cele mai odioase.

“S-a dovedit -se putea citi în toate jurnalele partidului- că această organizație, care-și permite să atace partidele, invocându-și onestitatea, dreptatea și respectul legilor țării, este în realitate compusă dintr-o bandă de “răufăcători”. Ei fac parte din ceata jefuitorilor de meserie ai țării -conchidea ziarul “Chemarea Românilor” din 6 august 1933- , și pentru greaua încălcare a legii care a făcut-o, noi n-am sfătuit guvernul decât să-i judece după felul cum cer ei judecarea unor astfel de fapte : pedepsirea cu moartea. La furci cu falsificatorii de bani !”

Această furioasă campanie de presă nu era clădită pe nici un fapt adevărat. Ceea ce se produsese în comuna Rășinari era că anumiți țigani, recidiviști în materie, falsificaseră monezi. Nici organizația legionară locală, nici cea județeană, nu erau amestecate într-un fel în această afacere. În cursul anchetei, reaua credință a presei guvernamentale a fost completamente demascată.

Cel care orhestrase toată această campanie de presă era un alt membru al guvernului național-țărănist, Viorel V. Tilea, subsecretar de stat la Președenția Consiliului. Tilea era un intim al camarilei și omul de încredere al regelui Carol în guvernul Vaida-Voevod. Paralel cu acțiunea întreprinsă de Armand Călinescu la Ministerul de Interne, Tilea montase afacerea de la

Rășinari, pentru a compromite moralicește Garda de Fier.

În culisele Palatului se pregătea o mare prigoană contra Mișcării, și cei doi subsecretari de stat fuseseră însărcinați, de către camarilă, să intensifice acțiunile provocatoare împotriva Legiunii, în speranța că legionarii își vor pierde răbdarea și vor riposta. Viorel Tilea chiar anticipase asupra intențiilor camarilei declarând, în cursul acestei campanii, că :

“Avându-se în vedere gravitatea faptelor comise de unii din membrii lor, Gărzile de Fier vor trebui necesarmente dizolvate”(Patria, 22 iulie 1933).

După trei săptămâni de atacuri continui, campania de presă încetă, căci nu putea să-și bazeze pe nici o probă de ordin judiciar. În zadar legionarii încercaseră publicarea unor dezmințiri, mergând din redacție în redacție. Nici un ziar nu voia să admită adevărul. Era epoca de glorie a democrației românești !

5) “ ÎN SERVICIUL STRĂINĂȚĂȚII ”

Campania de denigrare a Mișcării Legionare s-a extins și

În domeniul politicii externe. Ziarele partidelor, secundate de presa evreiască, lansau toate minciunile posibile. Chiar dacă afirmațiile lor succesive se contraziceau total, ele erau susținute în aceeași formă nerușinată. Într-o zi, lumea citea -în aceste jurnale- că Garda de Fier primea bani de la Mussolini ; în alta, că era în slujba “Ungurilor care se deșteaptă” (o organizație revizionistă maghiară). A primi bani de la Mussolini trece și acum drept o calomnie, chiar dacă această informație nu se baza pe nimic ; dar a imputa unei mișcări naționaliste românești de a nu fi găsit alt stăpân decât pe ungurii revizionști, asta era o pură aberație ! . . .

După venirea la putere a lui Hitler, nu mai era Mussolini cel acuzat de a fi patronul și comanditarul Gărzii de Fier. Mișcarea era acum trecută în solda hitleriștilor ! . . . Acuzație pur gratuită, ca și celelalte. Ceea ce nu-i împiedeca pe evrei să publice în presa lor o altă enormitate, opusă -dar nimeni nu părea s-o observe- primelor acuzații : Mișcarea era în slujba Moscovei ; ea era o organizație de inspirație comunistă, camuflată sub sloganuri naționaliste.

În ura lor, dușmanii de toate categoriile își amestecau argumentele. Ceea ce îi interesa era de a lansa, în opinia publică, tot soiul de calomnii, pentru a tulbura spiritele. În sfârșit, cum nici una din aceste calomnii nu avu efectul dorit, ei căutară să acopere Mișcarea de ridicol, susținând că înșiși evreii finanțează Legiunea ! . . .

Cititorul marilor ziare din Capitală trebuia să rămână sub impresia că Garda de Fier n-avea alte preocupări decât să provoace agitație, în dorința exclusivă de a crea surse de afaceri ; că ea-și închiria serviciile nu importă căruia dintre cei ce le furniza fonduri : astăzi fașciștilor sau hitleriștilor, mâine comuniștilor, fără a disprețui banii evreilor . . .

Mișcarea Legionară își fixase pozițiile, în materie de politică externă, încă de la primul discurs pronunțat în Parlament de Corneliu Codreanu, la 3 decembrie 1931 : lumea merge către extreme, spusesese Corneliu Codreanu cu această ocazie, extrema dreaptă sau extrema stângă. Formațiunile politice intermediare nu vor putea rezista acestor curente revoluționare. Popoarele trebuie să aleagă.

“În ceea ce privește orientarea noastră, dacă chestiunea este de a alege între aceste două categorii, noi suntem din acei care cred că soarele nu răsare la Moscova, ci la Roma”.

Căpitanul se pronunțase pentru o politică externă axată pe marile state naționaliste, alături de Italia și de Germania. Făcând abstracție de o anumită apropiere ideologică între legionarism, fascism și național-socialism, orice om de stat, având o comprehensiune rezonabilă a situației europene, putea realiza că, în fața amenințării bolșevice, numai o alianță cu Germania și Italia putea salva România.

Țările Europei Occidentale puteau încă opta pentru o a treia soluție, fie neutralitatea, fie alianța cu democrațiile de peste mări, în vreme ce România, cu frontiera ei pe Nistru, nu putea să se sustragă necesității de a alege între Rusia și Germania. Alianța cu statele naționaliste devenise imperativul categoric al politicii externe.

Conducătorii partidelor nu înțelegeau schimbările survenite în Europa după 1933. Democrațiile apusene nu erau capabile să apere România, care, pentru a supraviețui, era obligată să se alăture statelor naționaliste, deschis declarate a fi anticomuniste. Vechile partide judecau politica externă după clișee vetuste. Ele erau ostile noii Italii și noii Germanii, pentru că se temeau ca o evoluție analogă să nu se producă și în România, aducând la putere Mișcarea Legionară. Asta era tot ce ele reținuseră din marea dramă europeană, din cataclismul ce amenința continentul nostru. Țara nu-i interesa ; nici pericolele care pândeau din exterior ; îi preocupa doar mijlocul de conservare a puterii și a privilegiilor. Clasa conducătoare pierduse orice sensibilitate față de marile interese naționale, ignorând deliberat poziția precară a țării în noua conjunctură externă.

Pe de altă parte, partidele erau contaminate de agenții comunismului internațional. Atât în conducerea Partidului Național-Liberal, existau grupuri de orientare marxistă, ce exercitau o mare influență. Elementele acestea ațâțau și întrețineau ura împotriva Germaniei și Italiei, împiedecând orice evaluare obiectivă a politicii externe. În fine, elementul evreiesc, în România, se opunea cu îndârjire oricărui pas în direcția apropierii României de statele naționaliste, din motive de prisos a le mai menționa.

Divergențele dintre Mișcare și vechile partide prelungindu-se și în politica externă, era natural ca atacurile împotriva Legiunii să se reflecte în mod egal în acest sector. Mișcarea legionară era clasificată “teroristă”, “subversivă” și “anarhică”, din punctul de vedere al ordinii interne, dar era acuzată și de a constitui o amenințare contra securității exterioare a statului, căci “era vândută intereselor străine”. Experții din partide concluzionau : “Atât necesitățile de politică internă, cât și cele de politică externă reclamă dizolvarea Gărzii de Fier”.

6) REGELE CAROL ȘI MIȘCAREA LEGIONARĂ

Campania de provocări declanșată de guvernul național-

țărănist, în primăvara anului 1933, nu constituia decât preludiul marei prigoane ce se pregătea.

Forțele oculte, ce conduceau această acțiune, pregătiseră partea a doua a planului care trebuia să fie aplicată de un alt guvern de același soi. După aplicarea planului de ansamblu, aceste forțe sperau să se sfârșească definitiv cu “agitațiile Gărzii de Fier”. Dar înainte de a arăta cum s-a derulat “faza dură” a prigoanei, e necesar să studiem transformările politice ce s-au produs în țară în ultimii trei ani.

Prințul Carol, exclus de la succesiune prin Actul de la 4 ianuarie 1926, reîntră clandestin în țară, la 6 iunie 1930, și datorită sprijinului obținut în armată, în Partidul Național-Țărănesc și în opinia publică, a fost proclamat rege la 8 iunie 1930.

Cu urcarea pe tron a regelui Carol, viața politică a țării suferă modificări mari. Frânele puterii scapă partidelor și sunt acaparate de către suveran.

Până în acest moment, potrivit Constituției, regele era arbitru vieții politice, dar, în realitate, schimbările de guvern erau totdeauna dictate de partide ; anume de acela care se bucura de cea mai mare influență la Palat. Guvernele accedau la putere și o părăseau, independent de popularitatea partidului, sau de reprezentarea lui în Parlament. În vremea primului deceniu postbelic (1918-1928), Partidul Liberal a exercitat o influență decisivă asupra formării guvernelor. Regele Ferdinand schimba guvernele după indicațiile lui Ion Brătianu, șeful acestui partid ; sub Regență -din timpul minorității regelui Mihai- factorul constituțional a fost dominat de Partidul Național-Țărănesc.

Odată cu parvenirea la tron a regelui Carol, partidele încetează să mai domine cursul politicii românești. Regele Carol nu se lasă manevrat de partide, dar nu înțelege nici să arbitreze viața publică după regulile constituționale. El își rezervă exclusiv puterea și exercită o dictatură deghizată, manevrând partidele, unul după altul, cu ajutorul camarilei regale, care își întindea tentaculele până în cercurile intime ale conducerii. Pentru ca un partid să accedă la putere, nu era destul, precum odinioară, ca el să fie alcătuit din oameni de încredere Palatului sau să organizeze tulburări de stradă, susceptibile să amenințe Coroana, când intrigile de culise se dovedeau ineficace. Regele Carol impuse partidelor renunțarea la personalitatea lor politică, abandonarea oricărei veleități de independență și degradarea lor în rolul de instrumente ale ambițiilor lui de dominare. Partidele au fost aduse în situația de a cerși puterea, de a cunoaște pe rege drept conducător efectiv și discreționar al statului. Regele Carol nu se mulțumea cu rolul pasiv jucat de regii anteriori în politica românească și tindea să confiște întreaga putere pentru el însuși, reducând partidele la o situație subalternă.

Puterea alunecând din mâinile partidelor în acelea ale regelui, era firesc ca și conducerea luptei de exterminare a Gărzii de Fier să treacă de la partide la rege și la camarila lui. Partidele își păstrau atitudinea ostilă față de Mișcare, însă nu mai aveau inițiativa de luptă. PLANURILE DE ANIHILARE A MIȘCĂRII LEGIONARE ERAU DE-ACUM ÎNAINTE STABILITE LA PALAT ; partidele contribuiau la executarea lor materială, în măsura ajungerii la guvern, fie în calitate de partide, fie în aceea de indivizi izolați.

Distrugerea oricărei puteri a partidelor n-ar fi fost un lucru rău pentru țară, dacă suveranul, într-un elan de comprehensiune, s-ar fi servit de autoritatea regală, pentru a consolida națiunea. Or, intenția lui de a umili partidele nu era inspirată de dorința de a stabili un guvern conștient și puternic, devotat marilor interese naționale. Motivele care l-au determinat să-și aservească partidele au fost pur și simplu orgoliul și setea lui de putere personală.

În afară de acestea, tendința a fost amplificată sub influența metresei sale, Elena Lupescu. Dominația personală degenerază în tiranie sângeroasă, încărcată cu ură împotriva a tot ceea ce reprezenta energie creatoare a neamului. Cu toate că, la întoarcerea sa în țară, regele Carol își luase angajamentul solemn, în fața personalităților politice care-l ajutaseră să-și recupereze tronul, de a renunța definitiv la Elena Lupescu și de a-și relua viața de familie, câteva luni după

proclamarea lui ca rege, această femeie reapăru în București, spre consternarea generală, și mai ales a celor ce fuseseră partizanii lui cei mai fervenți.

Slăbiciunea regelui Carol pentru Elena Lupescu nu era o pasiune trecătoare și nu rămânea în cadrul vieții sale private. Ea deveni o problemă de politică națională. Elena Lupescu domina voința regelui și-l influența în hotărârile pe care le lua în calitate de Șef al statului. Întreg mecanismul constituțional se resimțea de pe urma acestei legături. Era în afară de orice îndoială că de când monarhia română exista, influențele secrete se exercitaseră asupra suveranului, alterându-i deciziile. Dar influențele proveneau din ambianța națională, în vreme ce, sub regele Carol al II-lea, factori ireconciliabili pătrund în viața publică. De aici înainte, voința regală e interceptată de partide, care păstrează un anumit atașament față de patrie.

Cu Elena Lupescu, intrăm într-o fază în care politica țării e acaparată de evrei, minoritate lucrând în legătură strânsă cu conspirația comunismului mondial. Regele, aflându-se sub dependența Elenei Lupescu, rezulta că acei care guvernau în umbră erau evreii, nu doar evreii din țară, ci iudaismul mondial, cu ramificații la Londra, Paris, Washington și Moscova.

Până la urcarea pe tron a regelui Carol, evreii exercitau deja o influență puternică în treburile statului, prin intermediul oamenilor de încredere din partide, ce intraseră în posesia pârghiilor de comandă a statului. Regele, dominat de metresa lui, încetase să mai fie Regele Românilor, devenind instrumentul principal de susținere a intereselor evreești în România, și a tuturor curentelor oculte și internaționaliste care săpau siguranța statului. Oamenii politici, ce aspirau să mai joace încă un rol în politica statului, trebuiau în prealabil să câștige favoarea “prințesei” Elena Lupescu, ori măcar să-și asigure neutralitatea ei. Și orice om politic care îndrăznea numai să murmure contra “reginei neîncoronate” pierdea definitiv încrederea regelui.

Mișcarea Legionară a fost o mișcare monarhistă convinsă. În cea dintâi declarație în Parlament, Corneliu Codreanu fixase principiile de bază ale acțiunii politice a Mișcării în următoarele puncte : DUMNEZEU – PATRIE – REGE – FAMILIE – PROPRIETATE – ARMATĂ. Mai mult încă : atunci când Corneliu Codreanu află de reîntoarcerea prințului Carol în România, și înaintea tuturor partidelor ce ezitau încă a-l recunoaște ca rege, el organizează o manifestație la Iași, la 7 iunie 1930, în cursul căreia luă cuvântul cerând încoronarea lui. Drept urmare, nici cea mai mică aluzie antiregalistă n-a ieșit de pe buzele vreunui legionar, chiar știindu-se că ordinele de prigonire a lor veneau direct de la Palat.

Totuși, aceste dovezi de atașament profund al Legiunii la ideea monarhică și la dinastia domnitoare n-au servit la nimic. Regele rupsesă cu națiunea și cu aspirațiile ei. Sub înrăurirea mediului pervertit în care trăia, el devenise un dușman implacabil al naționalismului românesc. El manifesta o adâncă aversiune pentru tot ceea ce reprezenta o valoare românească, o energie creatoare, un elan de înnoire a patriei. De aceea a crescut în el o ură sporită contra tineretului legionar. Inițiativele constructive ale acestei tinerimi îi provocau accese de furie. Când a aflat că Corneliu Codreanu era aclamat peste tot de mii de tineri, mânia lui nu cunoștea margini. Căpitanul devenise o obsesie pentru acest rege vanitos. Vechile cadre politice erau prea corupte pentru ca el să se teamă de vreo reacție din partea lor. Însă acest tineret, educat la școala sacrificiului și a suferinței, era un obstacol redutabil în calea scopurilor sale dominatoare.

Schimbarea survenită în structura politică a țării agrava și mai tare condițiile în care Mișcarea trebuia să supraviețuiască și să activeze. De-aici înainte, cum deja s-a spus, comploturile toate,

împotriva Mișcării, vor fi urzite în secret la Palat, politicienii propuși miniștri fiind totdeauna aleși dintre adversarii cei mai implacabili. Frontul dușmanilor Mișcării devenea pe zi ce trece mai compact. Căci această coaliție grupa într-un cerc infernal, partide politice, evrei, forțe oculte și pe propriul conducător al statului ! . . .

7) ROLUL LUI NICOLAE TITULESCU

Pentru a avea o vedere de ansamblu asupra prigoanei din

1933, trebuie să luăm în considerație și ceea ce se petrecea atunci în Europa. Hitler ajunsese la putere. Evenimentul acesta a avut efectul unui seism în politica mondială. Fiecare stat s-apucă să-și revizuiască pozițiile în materie de politică externă, în funcție de problemele create de Noua Germanie. Dintre toate statele, cea mai neliniștită era Rusia sovietică, ce se socotea victima potențială a mașinii de război germane, îndată ce aceasta va fi reconstruită.

Pentru a nu rămâne singură în fața pericolului nemțesc, Uniunea Sovietică începe să caute cu febrilitate prietenia tuturor națiunilor care se simțeau ori s-ar fi putut simți amenințate de Hitler, propunându-le să formeze un front comun împotriva unei eventuale agresiuni. Avansurile Uniunii Sovietice au fost primite cu răceală. Marea Britanie, în particular, abia își ascundea rezervele. Ea vedea, atunci, în Germania național-socialistă, un factor de consolidare a păcii în Europa ; singură, o Germanie puternică putea contrabalansa presiunea crescândă exercitată de Rusia sovietică asupra statelor mici și mijlocii din Europa răsăriteană. Franța, deși atmosfera părea mai favorabilă unei înțelegeri cu Rusia sovietică, mai existau numeroase cercuri ce înclinau către un acord cu Germania.

Ofensiva diplomației sovietice s-ar fi împotmolit, dacă n-ar fi găsit sprijinul anumitor personalități politice, care, trădând interesele propriilor lor popoare, s-au făcut instrumentele acestei puteri încăpățănate întru cucerirea continentului nostru. Acești oameni politici din diverse țări europene colaborau într-o unitate strânsă cu bolșevicii pentru distrugerea “cordonului sanitar” care izola Rusia sovietică de Europa centrală și occidentală. Fiecare dintre ei utiliza funcția pe care o deținea, în cadrul statului său respectiv, pentru a se însărcina să scoată Rusia din carantina diplomatică în care era ținută până atunci, să o integreze în toate organismele internaționale.

Unul din acești agenți, de mare clasă ai comunismului mondial, unul dintre cei mai zeloși și mai eficienți susținători ai Uniunii Sovietice era românul Nicolae Titulescu, ministrul Afacerilor Străine în cabinetul național-țărănesc al lui Vaida, apoi ministru al aceluiași departament în guvernele liberale, până în 1936. E un lucru ciudat, absurd chiar, în faptul că ministrul Afacerilor Străine al unei țări direct amenințate de bolșevism nu găsea nimic mai bun de făcut decât combinarea de demersuri în toate capitalele occidentale, în vederea obținerii recunoașterii Uniunii Sovietice ca factor de ordine și de stabilitate în politica europeană (!?).

Interesele României nu puteau fi mai prost apărate decât de omul acesta. Un ministru al Afacerilor Străine, dacă e patriot și conștient de realităților geo-politice ale țării sale, acționează într-un sens diametral opus. El luptă din toate puterile pentru ca Rusia sovietică să fie ținută departe de treburile europene, și salută cu bucurie resurecția forței militare germane drept o garanție suplimentară a securității statului român. Dar Nicolae Titulescu nu era defel reprezentantul intereselor românești și nu se preocupa de apărarea României, ca patria sa. EL

ERA AGENTUL ACELORA CARE CONSPIRAU ÎN FAVOAREA BOLȘEVIZĂRII CONTINENTULUI NOSTRU.

Neîndoios, renașterea politică și militară a Germaniei constituia o amenințare la adresa existenței statului sovietic. Această situație nou creată în centrul Europei neliniștea pe Titulescu. Forțele oculte ale bolșevismului din care și Titulescu făcea parte, intrară imediat în acțiune, pentru a încerca să îndepărteze pericolul nemțesc de la granițele sovietice. Ca să reușească acțiunea de salvare a Sovietelor, era necesar ca soarta Moscovei să fie legată de aceea a celui mai mare număr posibil de state europene, în așa fel încât, în eventualitatea unui atac german, toate aceste țări să alerge în ajutorul ei, în virtutea pactelor încheiate, și conflagrația să se generalizeze.

Nicolae Titulescu, un bun agent al forțelor antiromânești, lupta, cu energia disperatului pentru ca “europenizarea” Rusiei sovietice să se realizeze. El pune în joc toate relațiile, toate resursele strălucitei sale inteligențe, spre a obține ceea ce îi cereau forțele oculte ale comunismului mondial : ca Rusia sovietică, ce-și clădise existența politică pe mormane de abominabile crime, să câștige dreptul de cetate în familia națiunilor europene. În urma eforturilor lui Titulescu, a lui Beneș și a altor coreligionari, Rusia sovietică a fost acceptată în Societatea Națiunilor și a semnat o serie de pacte de neagresiune cu statele limitrofe, printre care și România.

Titulescu, împotriva oricărui bun simț, făcea uz de cartea sa de vizită (MINISTRU AL AFACERILOR STRĂINE AL ROMÂNIEI), pentru a pleda cauza Uniunii Sovietice -dușmana mărturisită a țării sale- în capitalele apusene. Abuzând de poziția lui oficială, el afirma peste tot că poporul nostru, în interesul propriei sale securități, reclamă o înțelegere cu Rusia (!).

Prin asemenea declarații -abuzive și mincinoase- el inducea în eroare guvernele occidentale, căci, se spunea în aceste capitale : dacă o țară vecină a Rusiei sovietice nu se teme de bolșevism și este dispusă la o ameliorare a raporturilor cu Uniunea Sovietică, cum afirma Titulescu, atunci, cu atât mai mult, puterile apusene n-au nici un motiv de teamă.

Titulescu se însărcinase să dezarmeze vigilența anticomunistă a Occidentului ; el prezenta viitoarele pacte ale democrațiilor cu Rusia, ca un serviciu adus României, aliata lor, și a tuturor popoarelor din Răsărit, amenințate grav de expansiunea hitleristă.

Titulescu nu pierdea totuși din vedere politica internă românească. Cu un guvern conștient de răspunderile lui, trădarea sa n-ar fi ajuns la capăt. În ochii lui, o victorie naționalistă în România reprezenta surparea completă a planului elaborat de forțele bolșevice din Europa. Rusia sovietică risca să fie tăiată de restul Europei, și să fie expusă unui atac nemțesc, efectuat cu concursul majorității popoarelor din Europa răsăriteană. România, prin mijlocirea lui Titulescu, constituia, deci, o piesă principală în planul de salvare a Rusiei, al cărui obiectiv era integrarea acesteia în sistemele politice și militare ale Occidentului. Jocul perfid al lui Titulescu nu permitea să fie tulburat de vreo de vreo modificare indezirabilă a scenei politice a României.

Impetuoasa afirmare a Gărzii de Fier îl neliniștea. În fața ofensivei naționaliste în România, Titulescu reacționa cu puterea disperatului. El somă guvernul să ia măsuri radicale pentru a lichida Mișcarea. Afirmă guvernanților că el vorbește în numele democrațiilor occidentale, în mod special al Marii Britanii și al Franței ; că dacă Garda de Fier continuă să se dezvolte în același ritm, pozițiile externe ale României vor fi zduncinate la Londra și la Paris, și că el nu și-ar mai putea asuma răspunderea privind granițele țării. Tratatul de pace, pe baza cărora a fost

fixată România Mare, erau amenințate de Hitler, și dacă ele ar fi atacate dintr-un singur punct, întreaga construcție făcută la Versailles s-ar prăbuși. Eliminarea Gărzii de Fier era necesară, după Titulescu, în vederea apărării integrității teritoriale a statului român.

Titulescu exagera cu bună știință pericolul nemțesc, ascunzând totodată proporțiile reale ale primejdiei rusești. Dacă era chestiunea de un pericol hitlerist, așa cum l-a descris Moța, numai un stat puternic reprezentat dinamic de spiritul Gărzii de Fier ar fi putut să i se opună cu succes. Distrugerea Gărzii de Fier nu putea decât să slăbească pozițiile externe ale României, în orice eventualitate.

Titulescu practica un dublu șantaj : în capitalele apusene, în numele intereselor României, el solicita participarea Moscovei la menținerea **statu-quo**-ului european ; în timp ce în țara noastră, se prezenta drept mandatar al marilor democrații occidentale și drept cea mai autorizată persoană în stare să transmită părerea lor. Occidentul, zicea el, e alarmat de agitațiile Gărzii de Fier și se întreabă ce face guvernul, ce măsuri ia pentru a opri expansiunea acestui curent “pro-nazist”. În realitate, Titulescu nu era nici în slujba patriei, nici a Europei apusene. Era pur și simplu un agent al forțelor secrete, care trăgeau pe sfoară atât țările vestice, cât și propria lui țară. El cerea nimicirea Mișcării Legionare, pentru ca România să nu poată duce o politică independentă, de apărare a propriilor interese, să nu poată se emancipeze de sub tutela puterilor conspirației comuniste.

8) ANGAJAMENTUL PARTIDULUI LIBERAL

Deși Partidul Național-Țărănesc dăduse suficiente dovezi de

energie în reprimarea “agitațiilor” legionare, adversarii Mișcării erau tot nemulțumiți de Vaida-Voevod, președintele acestui guvern. El era, după părerea lor, prea slab, prea legat de trecutul său naționalist de pe vremea în care luptase împotriva opresiunii maghiare, pentru întreprinderea hotărâtă a unei radicale operațiuni contra Mișcării. Presa partidului liberal îl acuza de “toleranță față de Mișcare”, de “cochetărie cu extrema dreaptă și cerea îndepărtarea guvernului. Presa externă, asmuțită de Nicolae Titulescu, îl acoperea cu aceleași acuzații, cerând să se pună capăt agitațiilor “hitleriste” în România ; pe de altă parte, țara noastră risca să-și piardă creditul politic și financiar al străinătății.

A-l îndepărta pe Vaida-Voevod era un lucru simplu ; însă mai dificil era de găsit partidul și șeful de guvern dispuse să-și asume rolul de călău al tineretului românesc. Căci regele, în acel moment, nu mai atribuia puterea decât pe baza unui criteriu unic : partidului și conducătorului care își vor lua angajamentul să trimită la închisoare sau în mormânt tineretul naționalist.

Partidul Poporului era prea slab numeric și conducătorul lui, mareșalul Alexandru Averescu, n-ar fi acceptat niciodată puterea cu acest preț. Celelalte formațiuni politice erau și mai slabe, pentru a fi luate în considerare în ceea ce privește succesiunea. Nu rămânea deci disponibil, pentru executarea acestui sângeros mandat, decât Partidul Liberal. Acest partid nu se bucura de nici o popularitate ; el dispunea, în schimb, de cadre puternice și disciplinate. Trecutul îl desemna în afară de asta, pentru acest rol riguros și brutal. El comisese primele asasinat politice din România ! El dăduse frumoasele dovezi “de energie” când, în 1907, fuseseră masacrați 11.000 de țărani.

Totuși, exista o dificultate privind trecerea succesiunii acestui partid. Raporturile sale cu regele

Carol II erau încordate. I.G.Duca, conducătorul Partidului Liberal, se pronunțase, la 8 iunie 1930, împotriva restaurației și încă mai era pornit contra metresei regelui, Elena Lupescu. La rândul lor, regele și doamna Lupescu îl detestau profund pe șeful Partidului Liberal. Pentru încetarea acestei aversiuni, regele a fost supus unor puternice presiuni interne și externe, ca să ia în seamă serviciile pe care Duca le-ar putea aduce “cauzei”, în acel moment. Problema legionară încurca orizontul și unea toate clanurile politice, deasupra intereselor sau a caracterelor disparate : regele Carol nu putea suporta ascendentul lui Corneliu Codreanu asupra tineretului ; Elena Lupescu îl instiga pe rege să persecute pe legionari, prin solidaritatea cu coreligionarii ei ; Partidul Liberal își vedea viitorul amenințat de creșterea curentului naționalist ; iar Titulescu, în calitate de eminență cenușie a conspirației comuniste, refuza colaborarea cu orice guvern ce n-ar fi luat măsuri radicale în vederea lichidării “pericolului Gărzii de Fier”.

În ceea ce privea Partidul Liberal, clauza nimicirii Gărzii de Fier nu era o condiție care să-i displacă. Partidul Liberal nu era un partid de mase. Singura lui posibilitate de a supraviețui politic era de a nu fi oprit de la sursa puterii : Coroana. El nu putea ajunge la guvern decât de sus în jos, adică prin bunăvoința factorului constituțional. Mai mult, o dată instalat la conducerea țării, el s-ar fi aflat în situația de a falsifica alegerile, pentru a-și asigura majoritățile parlamentare. Dacă climatul politic se schimba (așa cum voia Corneliu Codreanu) în direcția unei aplicări sincere a legalității constituționale, acest partid ar fi fost măturat de pe scena politică. Pe calea liberă a sufragiului universal, niciodată Partidul Liberal n-ar fi ajuns la putere. Impopularitatea cronică de care suferea îl împiedeca să înfrunte o luptă politică loială, lăsând țara să-și aleagă liber dintre diversele grupări politice.

În fața popularității crescânde a Mișcării Legionare, Partidul Liberal se vedea iremediabil pierdut. Când s-a cerut lui I.G.Duca, ca o condiție “sine qua non” a venirii la putere, combaterea Gărzii de Fier prin cele mai energice mijloace, el și-a dat consimțământul.

Deși în fața acestei perspective Duca avusese câteva ezitări, așa cum mărturisesc mai multe personalități politice, și chiar el avusese presentimentul unui sfârșit violent, până la urmă rațiunea partidului a învins, eliminarea Mișcării fiind socotită drept o condiție de supraviețuire pentru Partidul Liberal.

Nu în aceeași situație se afla Partidul Național-Țărănesc. Acesta era un partid de mase, cu o solidă popularitate și, în consecință, nu depindea, în aceeași măsură, de sprijinul Coroanei. Activitatea politică a lui Corneliu Codreanu nu-i amenința existența politică. La nevoie, se putea chiar avea în vedere o alternativă de guvern între legionari și național-țărăniști, cu perpetua excludere a liberalilor. Evident, conducătorii acestui partid se bucurau, în forul lor interior, de perspectiva unei lupte între legionari și liberali. Aripa marxistă a partidului saluta lupta aceasta ca o proiecție a propriei lor ideologii ; în timp ce aripa conservatoare specula posibilitatea de a vedea tinerimea legionară, decapitată și dezorientată, căutându-și refugiul în rândurile acestui partid.

Începând cu vara anului 1933, “VIITORUL”, organul oficial al Partidului Liberal lansă o vehementă campanie împotriva Mișcării, acuzând totodată pe primul-ministru, Vaida-Voevod, de complezență față de “agitatorii” Gărzii de Fier. O directă invitație, conform intenției evreilor din străinătate, de a face presiuni asupra suveranului român, înainte de a veni la putere ; căci era singurul mod, pentru ei, de a se debarasa de coșmarul Gărzii de Fier.

“Zilele acestea vom coborî ca neam pe scara celei mai mari umiliri românești. Doi bărbați de stat români, I.G.Duca și N.Titulescu, vor aranja cu fața politică a trustului bancherilor jidani de la Paris, interesați, pe de-o parte, de exploatarea nemiloasă a bogățiilor țării și, pe de altă parte, în a asigura o cât mai fericită situație coreligionarilor lor din România, venirea la putere a Partidului Liberal.

Aceasta, cu condiția formală, cu angajamentul de exterminare, prin orice mijloace, a Mișcării Legionare. Bancherilor străini nu le convine o nație românească legionară, tânără, puternică, mândră și care să-i scuie afară din țară, cu toate capitalurile de pradă.

Și astfel, ca o împlinire a suferințelor de peste zece ani, ni se pregătește, fără a fi cu nimic vinovați, cununa morții” (C.Z.C., *Pentru legionari*, p.441, ed 1940).

9) ALEGERILE SÂNGEROASE

Vasile Marin completează precedentele declarații ale lui

Corneliu Codreanu, precizând asupra modului în care I.G.Duca și-a luat angajamentul de a distruge Garda de Fier. După atentatul asupra lui Duca, Vasile Marin n-a putut fi arestat de poliție. În toată iarna lui 1933-1934, el a trăit ascuns, refuzând să se predea. Cunoștea, datorită experienței anterioare, de-atunci când fusese reținut 19 zile fără mandat de arestare, ce înseamnă legalitatea în România și ce importanță se putea da “anchetelor” autorităților.

Cu toate acestea, pe vremea cât se afla în clandestinitate, n-a rămas inactiv. El s-a ostenit să demonstreze oamenilor cu care era în legătură abuzurile guvernului liberal și ce anume era monstruoasă în ceea ce acesta numea “complotul Gărzii de Fier”, pus în scenă, piesă cu piesă, de către organele de poliție.

Din această epocă s-au păstrat trei scrisori prețioase, de o mare valoare documentară, scrise de Vasile Marin. Una era adresată lui Nicolae IORGA, alta lui Grigore IUNIAN, conducătorul Partidului Radical-Țărănesc, și a treia lui Charles MAURRAS, pe care Vasile Marin îl cunoscuse în timpul studiilor sale în Franța.

În scrisoarea către Charles Maurras se găsesc rândurile următoare :

“Această treabă de călău revine guvernului defunctului Duca, aceluia care se asigurase de sprijinul finanței internaționale, mai ales a “Băncii din Paris și din Țările de Jos”, ca și protecția cabinetului masonic al d-lui Chautemps, totul încoronat de cautiunea burgheză a d-lui Titulescu, unul din reprezentanții bancherilor internaționali în România”.

La 7 noiembrie 1933, la cererea regelui, Vaida-Voevod își prezintă demisia. Șeful Partidului Liberal, I.G.Duca, e însărcinat cu formarea noului guvern. Parlamentul a fost dizolvat și noi alegeri sunt fixate pentru 20 decembrie 1933.

Mișcarea Legionară participă la alegeri. Abia deschisă campania electorală, că la sediul central al Legiunii au venit în număr mare știri din cele mai neliniștitoare. În toată țara domnea o teroare fără precedent. Planul guvernului era de a provoca cât mai multe posibile incidente cu legionarii, în perioada campaniei electorale, de a-i sili să reacționeze, pentru ca la urmă să poată răspunde “dezordinilor”, prin dizolvarea organizației.

Aflând de acest plan, Căpitanul dădu ordin echipelor de propagandă legionare să evite orice provocare. În regiunile în care nu se putea pătrunde, mai bine să se renunțe la propagandă. Mai degrabă să piardă câteva mii de voturi, decât să dea satisfacție guvernului.

Dar guvernul nu se mărgini la sectorul propagandei. El inventă un gen de provocări ce nu putea fi evitat : dădu instrucțiuni organelor executive să împiedice pe legionari să-și depună listele cu candidaturi. Conform legii românești, alegerile erau de competența judecătoresc. Puterea executivă era exclusă de la operațiunile de votare. Comisia Centrală Electorală, Comisiile Electorale Județene și toate Birourile de votare erau prezidate de magistrați. Listele cu candidaturile diferitelor partide erau depuse la Tribunale, unde Comisia Electorală a Județului își avea reședința.

Cu noua măsură, tribunalele fură plasate sub supravegherea poliției, și, îndată ce apăreau legionarii, agenții săreau asupra lor, cotrobăindu-i prin buzunare, confiscându-le listele și trimițându-i înapoi pe jos, din jandarmerie în jandarmerie. În anumite județe, pentru mai multă siguranță, tribunalele au fost împresurate de trupe, și, oricărui suspect i se interzicea intrarea în Palatul de Justiție.

Într-o asemenea situație, cum să eviți provocările ?!

Sfidarea guvernului depășise toate limitele. Legiunea putea să se încline în fața unor astfel de măsuri excesive ? Putea ea să renunțe să-și depună candidaturile, pentru a nu provoca mânia guvernului, ceea ce echivala practic cu abandonarea alegerilor. Această atitudine ar fi avut drept urmare numai încurajarea abuzurilor guvernamentale, dar ar fi suprimat chiar posibilitatea, pentru Mișcare, de a se afirma în viața politică ; și acest procedeu ar fi putut fi aplicat, apoi, de toate guvernele. Lupta pentru înregistrarea candidaturilor, Mișcarea lupta pentru existența ei politică, pentru dreptul legitim, pentru prestigiul ei, sub acoperământul legilor statului.

O luptă îndârjită izbucni în întreaga țară între autorități și legionari ; unii pentru a împiedeca depunerea de candidaturi, ceilalți pentru a le prezenta. În anumite județe, legionarii reușiseră să pătrundă în tribunale, uzând de diverse stratageme; în alte cazuri, adevărate lupte au fost necesare pentru a se ajunge până la biroul Comisiei Electorale. Profesorul Vasile Christescu nu putu să pună piciorul la Tribunalul orașului Giurgiu, decât cu revolverul în mână. Au fost cazuri în care poliția a mers până acolo încât a violat propria incintă a Palatului de Justiție. Delegațiile legionare au fost arestate și depozitate de documentele lor, îndată ce ele deschideau ușa biroului Președintelui.

În această încleștare de forțe, legionarii nu s-au lăsat dominați. Fiecare organizație s-ar fi considerat dezonorată, dacă nu și-ar fi depus lista. Capacitatea de sacrificiu a legionarilor sfârși prin înfrângerea aparatului de teroare a guvernului. Mișcarea reușește să-și depună candidaturile în 66 de județe din 71. Între timp, simpatiile față de Mișcare se afirmă în popor ca o avalanșă, pe măsură ce ura creștea contra Partidului Liberal.

Mijlocul pus în acțiune de guvern în alegerile acestea (interzicerea de depunere a listei cu candidaturi) era, fără îndoială, cel mai eficace pentru provocarea atâtor incidente câte dorea el. Dar, această violare gravă a legii electorale în vigoare nu era principala caracteristică a prigoanei. Există un aspect mult mai tragic. Pentru prima oară se folosea asasinatul drept mijloc de distrugere a Mișcării. Arestările, reținerile, și toate celelalte ilegalități, nu erau suficiente, și

guvernul merse și mai departe : legionarul se afla expus în mod deschis morții. Era un “vânat liber” asupra căruia se putea trage, fără teama nici unei consecințe. Polițiștii contra legionarilor. Acei care se arătasera nemiloși, în lupta lor împotriva “infractorilor statului”, erau recompensați de guvern, pentru “act de curaj în slujba patriei”.

Ordinul de vărsare de sânge nevinovat provenea direct de la I.G.Duca, șeful guvernului. Cel care supraveghea executarea planului de exterminare a Legiunii era Victor Iamandi, subsecretar de stat la Interne.

Cea dintâi victimă a teroarei a fost studentul Virgil Teodorescu, din Constanța, omorât de un sergent de stradă, atunci când lipea afișe. Asasinarea lui Virgil Teodorescu a inspirat lui Ion Moța, care asistasă la înmormântarea sa, ca reprezentant al Căpitanului, un articol emoționant, “Cranii de lemn”, publicat în revista legionară “AXA”, din 7 decembrie 1933 :

“Era atât de bombată fruntea camaradului, acolo între flori și lumânări aprinse . . . Cât de simplu se rezolvă pentru dâșii totul. Câteva coale de hârtie înnegrită prin cancelarii, procese-verbale, autorizații de înmormântare, și totul se face repede și în bună regulă . . . Astăzi cu unul, mâine cu altul . . . Cu timpul, stăpânirea va câștiga chiar o foarte bună experiență administrativă în această “materie”, și totul se va aranja și mai ușor. Se va putea chiar înființa un serviciu public administrativ pentru satisfacerea acestei noi funcțiuni sociale : eliminarea din societate, până sub țărâna gropii, a acestor indezirabili care sunt totuși elementele cele mai pure sufletește ale tineretului actual, cei mai patrioți, frunțași în școli și la examene, cei mai buni și scumpi copii ai familiilor și, deasupra, întruparea masivă a visului regelui Carol I : caractere. Tineri care știau și știu că pe calea aceasta îi așteaptă toate jertfele, toate ofensele și nici un folos personal, care primesc însă cu bucurie această mucenicie pentru Neam și Cruce . . .

De aceea, autorii uciderii camaradului nostru, ca și inițiatorii sistemului “craniilor de lemn”, vor purta o nesfârșită povară în fața lui Dumnezeu, în fața Justiției viitoare și în judecata istoriei românești” (*Ion Moța, “Cranii de lemn”. P.159,160,162*).

Câteva zile mai târziu, un alt asasinat avu loc la Iași. Studenții din acest oraș făceau o slujbă religioasă pentru camaradul lor omorât la Constanța. Armata interveni, opri procesiunea și obligă pe studenți să se refugieze la Căminul Cultural Creștin. Armata încercui atunci Căminul și menținu starea de asediu timp de trei zile. Un muncitor legionar, Niță Constantin, aruncă câteva pâini studenților blocați, deasupra capetelor soldaților ce formau cordonul. Unul dintre aceștia trase asupra lui și Niță Constantin căzu la pământ, trăznit . . .

Nici o anchetă judiciară nu a fost efectuată, nici într-un caz, nici în celălalt. Afacerea fu închisă și aceste două asasinate, comise de agenții forței publice, trecură la rubrica “incidentelor electorale”. Sergentul de stradă care l-a omorât pe Vrgil Teodorescu la Constanța a fost doar transferat într-un alt oraș, și nu ca o sancțiune, ci pentru că guvernul se temea ca el să nu sufere ceva de pe urma răzbunării legionarilor. De asemenea, se ignoră până astăzi cine a tras asupra lui Niță Constantin. Puțin timp după aceea, s-a aflat la Centru moartea unei a treia victime a teroarei liberale : legionarul Ion Bălăianu, mort la spitalul din Giurgiu, în urma torturilor suferite. Și lista morților abia se deschidea . . .

Guvernul începu să creeze un climat de teroare, declanșă gustul violenței ; și polițiști și jandarmi se năpusteau cu ferocitate asupra legionarilor, oriunde îi întâlneau. Guvernul însă nutrea planuri

și mai tenebroase. Intenția lui era, printr-o încăierare între legionari și polițiști, să lichideze pe însuși Corneliu Codreanu, și să treacă moartea lui ca un nou “incident electoral”.

Conștient de pericol, Căpitanul nu se mișcă din București, contrar obiceiului său de a parcurge multe județe în timpul campaniei electorale.

Totuși, teroarea nu dădu rezultatele scontate de guvern. Autoritățile n-au putut împiedeca Mișcarea să-și depună candidaturile și să câștige, din ce în ce mai mult simpatia populară. Acuzațiile de “mișcare anarhică” și “teroare”, lansate împotriva ei de presa guvernală, n-aveau priză în popor. Rapoartele care soseau la Ministerul de Interne semnalau că, dacă Mișcarea participa la alegeri, ea ar obține un număr de voturi considerabil ; și pericolul pe care guvernul voia să-l ocolească creștea. De aceea, Mișcarea nu ajunse la alegeri. Înainte de a deveni prim-ministru, I.G.Duca se angajase să dizolve încă o dată Legiunea.

10) DIZOLVAREA MIȘCĂRII LEGIONARE

Guvernul hotărâse ca desființarea organizației legionare

să nu aibă loc înaintea termenului pentru depunerea candidaturilor. Numai anunțând măsura, în acel moment, s-ar produce și efectele. Pe de altă parte, dacă ea ar avea o singură zi de răgaz, exista riscul ca legionarii să introducă alte liste de candidaturi, în numele unor organizații create de circumstanță, ce ar fi scăpat atunci voinței Consiliului de Miniștri. Pentru a preveni această eventualitate, Jurnalul, anunțând dizolvarea Mișcării, n-a fost făcut public decât în noaptea de 9 spre 10 decembrie, după ce, conform dispoziției legii electorale, nici o candidatură nu mai putea fi depusă.

Este semnificativ că desființarea Gărzii de Fier n-a fost obiectul unui Decret Regal, ci a rezultat dintr-o decizie a Consiliului de Miniștri. Cu toate că regele a fost amestecat în complotul de lichidare a Mișcării Legionare, el refuză să-și pună semnătura pe un asemenea Decret, lăsând să cadă întreaga răspundere asupra lui I.G.Duca.

Acționând în grabă și improvizație guvernul se acoperi de ridicol. Jurnalul Consiliului de Miniștri anunța dizolvarea “Legiunii Arhanghelului Mihail” și a “Gărzii de Fier”, grupări politice ce nu figurau la Comisia Centrală Electorală. Aceste organizații fuseseră desființate în 1931. Mișcarea prezentase candidaturi sub numele “Gruparea Corneliu Zelea Codreanu”, denumire de care Căpitanul uzase la alegerile generale din 1932. După câteva ore, guvernul își dădu seama că dispozițiile din Jurnalul Consiliului de Miniștri nu erau aplicabile listelor legionare, și îl completă printr-o hotărâre, specificând că actul de dizolvare se întinde și asupra “Grupării Corneliu Zelea Codreanu”.

Suferințele abia începeau ! . . .

După dizolvare, guvernul ordonă arestarea tuturor legionarilor, de la Șeful suprem până la membrii cei mai recentți. România politică nu strălucise niciodată prin respectul legalității. Cetățenii, în ciuda tuturor garanțiilor constituționale, s-au aflat mereu fără apărare în fața vexațiunilor puterii executive. Și totuși, nu se mai văzuse niciodată o asemenea prigoană. Peste 11.000 de persoane au fost ridicate de la domiciliile lor și aruncate în închisoare. După legile țării, nici un cetățean nu putea fi deținut mai mult de 24 de ore fără un mandat judiciar. I.G.Duca suprimă toate garanțiile constituționale și el se substituie abuziv puterii judecătorești, pentru a

ordona toate aceste arestări. Deținuții nu erau prizonierii justiției, erau într-un fel escamotați de guvern și păziți cu forța în temnițe. Arestările nu fuseseră sfectuate de către parchetele civile sau militare, ci de poliție, jandarmi și prefectii județelor. Nuci un deținut nu a fost obiectul unei anchete a vreunui judecător de instrucție ori procuror. N-a fost lansat nici un mandat de arestare. Au fost eliberați , fără asistența justiției, două săptămâni mai târziu, când alegerile erau deja “câștigate” de guvern . . .

Moța și Marin, de exemplu, au rămas 19 zile în închisoarea militară Jilava. Ei au fost chemați să-și clarifice situația, pentru a fi traduși în justiție. Făcură chiar greva foamei, timp de cinci zile. Au trimis proteste în toate părțile, chiar și regelui. S-au adresat procurorilor din toate instanțele, cerându-le să intervină pentru a pune capăt detențiilor ilegale. Zadarnic ! Nimeni nu răspunde la apelurile lor ! Când au fost în fine eliberați, colonelul Izet, directorul închisorii, consimți să le emită, la cererea lor, certificate de detenție ilegală. Cu documentele acestea, ei au făcut apel la justiție, cerând pedepsirea lui Victor Iamandi, subsecretar de stat la Interne.

Printre deținuți se găseau numeroase personalități din elita Capitalei : prințul Alexandru Cantacuzino, poetul Radu Gyr, scriitorul și ziaristul Mihail Polihroniade, inginerul Virgil Ionescu, av. Vasile Marin, av. Ion Moța, etc. Diverse închisori din țară adăposteau alți prizonieri importanți : avocații Ilie Gârneață și Corneliu Georgescu, fondatori ai Mișcării Legionare, profesorul Vasile Christescu, profesorul Ion Zelea Codreanu, protopopul Ion Moța, avocatul Mille Lefter, profesorul Nicolae Petrașcu și mulți alții . . .

Prin aceste arestări în masă, guvernul voia să impună poporului teroarea. “Cine se asociază acestor anarhiști nu se bucură de protecția legii”, se repeta pe toate tonurile. Puteai fi deținut , maltratată, omorât, fără ca autoritățile competente să intervină. Guvernul dădea, prin aceasta, un avertisment imperios țării și trasa o linie de demarcație între marea majoritate a neamului românesc, ce suporta cu docilitate toate abuzurile, și acest grup de “revoltați”, de “insurgenți”. Avertismentul se adresa și părinților, angajându-i să interzică fiilor lor să se compromită cu “aventurierii” aceștia, căci însăși viața lor depindea de ei. Atunci când era vorba de menținerea ordinii publice, statul nu se dădea înapoi de la nimic, chiar cu riscul de a părea crud și inuman, cu însuși riscul de a lovi pe cei nevinovați.

Îndepărtarea legionarilor urmărea și un obiectiv imediat, direct legat cu situația electorală a guvernului. Curentul favorabil Mișcării era atât de puternic, încât guvernul se temea de o înfrângere, în cazul în care legionarii ar fi fost lăsați în libertate după actul de dizolvare. Cum era de prevăzut, ei vor merge să voteze și să facă propagandă pentru partidele de opoziție, în intenția de a slăbi pe liberali. Ținându-i sub cheie în timpul alegerilor, guvernul se pune la adăpost de orice neplăcută surpriză, Corneliu Codreanu, într-adevăr, dăduse instrucțiuni, în dimineața lui 10 decembrie, după dizolvare, ca legionarii să voteze în favoarea partidelor de opoziție : în Transilvania, pentru Iuliu Maniu ; în vechiul Regat și în celelalte provincii, pentru Gh.Brătianu și mareșalul Averescu.

Căpitanul evalua modest voturile legionare la 200.000. cei 11.000 de legionari întemnițați nu reprezentau doar 11.000 de voturi mai puțin, ci 11.000 de propagandiști fervenți, care, lăsați liberi, puteau să ducă la eșecul guvernului în alegeri.

11) GENERALUL CANTACUZINO

În timpul acelor zile sumbre, Căpitanul a avut șansa să

aibă alături de el pe generalul Cantacuzino. Descendent al unei familii imperiale, a Cantacuzinilor din Bizanț, printr-o ramură transplantată în principatele Unite, generalul număra, printre strămoșii săi o suită neîntreruptă de înalți demnitari și chiar prinți domnitori.

În vremea războiului 1916-1918, prin care a fost realizată România Mare, generalul luptase cu trupele sale de grăniceri pe crestele Carpaților, unul din sectoarele cele mai grele de pe întreg frontul. De unde supranumele de “Grănicerul”. Acoperit de glorie, primind cele mai înalte decorații românești și străine, el devenise o figură legendară a armatei române.

Ca toți cei din generația lui, revenise de pe front cu gândul de a-și vedea patria nu numai mărită în teritoriu, ci și reînnoită pe planurile politic și social. Or, generalul Cantacuzino a fost profund decepționat de politica partidelor. Întregul aparat de stat era cangrenat de corupție și grupurile de străini deveniseră adevărații stăpâni ai țării noastre. După ce a părăsit armata, s-a înscris într-o formațiune politică, care avea în program pedepsirea celor vinovați și extirparea corupției din viața publică : “Liga Vald Țepeș”, prezidată de Grigore Filipescu. Puțin timp după aceea, el își dădu seama că acesta nu e decât o simplă sucursală a politicianismului românesc, aranjată să capteze curentul nemulțumirii generale.

Dezgustat de această primă experiență, nu gândea să o facă și pe a doua. Cu privire la Mișcare, păstra rezerva pe care o aveau mulți oameni onești, trași pe sfoară de campaniile de presă partizane. În 1933, vara, ca atâția locuitori ai Capitalei, s-a dus să viziteze șantierul de la Bucureștii-Noi, unde se înălța “Casa Verde”. Această operă îl stupefie. Descoperi acolo o lume scumpă inimii lui de soldat : spirit de sacrificiu, voință creatoare, disciplină, demnitate omenească. Printre acești oameni, care dormeau în colibe și mâncau în gamele, care frământau argila pe o căldură sufocantă și lucrau fredonând cântece patriotice, el se simțea ca între soldații lui de pe front. I se părea că re trăiește marile zile ale epopeii naționale.

Exista, așadar, o altă țară, în afară de aceea pe care o cunoscuse după război. În această Gardă de Fier, atât de tare calomniată aflate pumnul de oameni hotărâți să salveze națiunea de la prăbușire. Descoperi o rațiune nouă de a trăi.. Începând cu acest moment, viața lui se confundă cu aceea a Legiunii. Ultimii săi ani de existență i-a folosit ca să ducă acest tineret brav și curat spre conducerea țării. Îl protejă, punând în joc, și la dispoziția Mișcării, tot ce avea : puțină avere, prestigiul său imens, în armată și în viața publică și chiar propria lui viață.

Căpitanul, imediat ce aflase de actul de dizolvare, remise Comandamentul Mișcării generalului Cantacuzino și dispăru de pe scena politică. În dimineața lui 10 decembrie 1933, generalul făcea primul serviciu Mișcării difuzând Ordinul dat de Căpitan legionarilor și simpatizanților, în care le indica pentru cine trebuie să voteze.

Acasă la general, alergară mulți legionari veniți să ceară informații și instrucțiuni. Fără să vrea, generalul reprezenta, în aceste împrejurări dramatice, punctul de sprijin al Mișcării. Casa lui, de pe strada Gutenberg nr.3, devine sediul clandestin al organizației. Legionarii căutați de poliție găsesc aici refugiu. Autoritățile nu îndrăzneau să forțeze poarta. Prestigiul lui în Capitală era atât de mare, încât chiar acest guvern al tuturor ilegalităților n-ar fi riscat să-l provoace.

Generalul trata autoritățile de sus și fără menajamente. El încuraja pe legionarii care încercau să-l vadă și ataca cu violență pe liberali. Vorbea răspicat cu toată lumea, făcând guvernul responsabil

de tot ceea ce s-a petrecut și strigând în gura mare că actul de dizolvare nu va rămâne fără urmări. Așa cum îi cunoștea, se aștepta la o reacție din partea legionarilor.

12) MOARTEA VIOLENTĂ A LUI DUCA

Alegerile trecuseră. În ajunul Crăciunului, cea mai mare parte

dintre legionari au fost puși în libertate. Cu cei importanți, s-a făcut totuși o excepție, li s-a impus să petreacă Crăciunul în închisoare, sub privirile batjocoritoare ale gardienilor. Era o cruzime inutilă, dorită de guvern pentru a umili sufletul torturat al oamenilor acestora.

Opinia publică se înduioșă de această situație și protestele

se ridicară din toate părțile : demnitari ai Bisericii, politicieni din toate partidele de opoziție, profesori universitari, generali, toți cereau terminarea cu detențiile arbitrare. În anumite regiuni, intervențiile au fost încununate de succes ; autoritățile au fost obligate, sub presiunea opiniei publice, să elibereze pe legionari ; în altele, dimpotrivă, ele continuau să aplice cu strictețe ordinele guvernului. Ion Moța, Vasile Marin, Sterie Ciumetti rămăseseră în închisoare și n-au fost puși în libertate decât în după-amiaza zilei de 29 decembrie 1933. Soarta veghea asupra lor, căci în aceeași zi, la orele 9 seara, I.G.Duca, primul-ministru al țării și șeful Partidului Liberal, căzu fulgerat pe peronul gării Sinaia, împușcat de trei legionari.

Opinia publică s-a așteptat la o reacțiune. Nedreptățile

comise de guvern suscitaseră un spirit de revoltă și o tensiune explozivă în toată țara. Atmosfera era încărcată până la saturație. De unde va veni gestul eliberator ? Nimeni nu știa, dar fiecare gândea că lucrurile nu pot să se oprească la stadiul acesta. Istoria Legiunii nu putea fi închisă prin triumful forței brutale. O fatalitate plana asupra politicii românești. Duca se plasase într-o poziție intolerabilă, atrăgând asupra sa toate urile și toate inamicițiile. El se făcuse odios, de asemenea, și în rândurile celorlalte partide. Alegerile fuseseră desfășurate într-un mod atât de scandalos, și cu atâta sălbăticie, încât opoziția era literalmente decimată. Un partid atât de impopular ca Partidul Liberal obținuse la alegerile din 20 decembrie o zdrobitoare majoritate.

Îndată ce s-a aflat de asasinarea lui Duca, faptul produse o puternică impresie ; dar nu era o surpriză. Comentariul -de la cel mai umil cetățean până la oamenii politici- era pretutindeni același : “Trebuia să se aștepte !”

Autorii atentatului erau trei studenți : Nicolae Constantinescu, Doru Belimace și Ion Caranica. Ei vor fi cunoscuți de aici înainte, în istoria Legiunii, sub numele colectiv de “NICADORII”, cuvânt format din silabele luate din prenumele lor.

Nicolae Constantinescu era un distins student al Academiei Comerciale. Fusese grav rănit de patru ori în cursul încăierărilor din vară cu jandarmii. Dizolvarea îl surprinsese în județul Făgăraș, din Transilvania. Ion Caranica și Doru Belimace erau tot studenți. Făceau parte dintr-un grup de tineri intelectuali macedoneni care, după război, imigraseră în România, unde își făceau studiile universitare. Persecutați în patria lor de origine, Grecia, pentru că nu voiau să-și renege neamul, obârșia românească, au avut durerea să constate că nu erau mai bine tratați nici în România. Răniți în sentimentele lor naționale, s-au apropiat de unicul om ce putea să le înțeleagă suferința : CORNELIU CODREANU.

Gândul de a atenta la viața lui Duca se născuse în mintea lui Nicolae Constantinescu, în timpul în care se afla în închisoarea Făgăraș. Revolta, la el, spărsese cadrul disciplinei legionare, împingându-l către hotărârea de a trage asupra celui pe care-l socotea drept principalul responsabil de nenorocirea Legiunii și de tot sângele vărsat. În timp ce era închis, comunică acest plan unui camarad, Toader Ioraș ; ei hotărâra, de îndată ce se vor elibera, să plece la București, ca să-și procure revolvere și să tragă asupra lui Duca la prima ocazie favorabilă.

Într-adevăr, abia ieșit din închisoare, Nicolae Constantinescu își pune planul în aplicare cu o inflexibilă energie. Totuși, în loc să se țină de proiectul inițial, el luă drept tovarăși pe cei doi tineri macedoneni, Belimace și Caranica, pe care-i considera mai fermi și mai pregătiți sufletește pentru o asemenea acțiune.

Primul-ministru fusese chemat în audiență la rege la Sinaia, pe 29 decembrie 1933. Seara, trebuia să se întoarcă în Capitală. Cei trei legionari, informați de deplasarea lui, plecară și ei la Sinaia și petrecură ziua așteptând întoarcerea lui Duca. Acesta apărură pe peron, îndreptându-se spre tren. Nicolae Constantinescu îl strigă pe nume ; Duca întorcându-se, trase asupra lui de mai multe ori și îl atinse la cap. Moartea a fost fulgerătoare. Constantinescu se predă imediat autorităților. Belimace și Caranica aveau drept misiune să arunce petarde pe peron, pentru a provoca panică printre agenții care-l însoțeau pe Duca. Ei au fost arestați, la rândul lor, câteva ore mai târziu.

Căpitanul reușise să evite arestarea în noaptea de 9-10 decembrie 1933, aflând, cu câteva ore mai devreme, decizia guvernului de dizolvare a Mișcării. Părăsise sediul și se ascundea în Capitală. Corneliu Codreanu știa că guvernul, în asemenea împrejurări, nu dă înapoi chiar în fața unui asasinat. În atmosfera de teroare ce domnea atunci în țară, nu era greu unui oarecare agent, sub pretextul că ar fi rezistat la arestare, să tragă asupra lui.

Este foarte evident că un om hăituit ca un vânat nu putea să se ocupe totodată de urzeală de comploturi și că nu putea deloc, din aceleași motive, să controleze organizația. În afară de asta, în vreme ce Căpitanul era căutat de întreaga poliție și se ascundea din casă în casă, responsabilul principal al atentatului, Nicolae Constantinescu, se afla el însuși în închisoare, la Făgăraș.

Încă de la primele declarații, Nicolae Constantinescu explică tragicul său caz de conștiință. Era gata să dovedească în fața martorilor, și prin martori, că era în închisoare când luase hotărârea de a-l ucide pe Duca. O dată eliberat, căutase tovarăși pentru această acțiune și așteptă momentul pentru executare. Nu-l văzuse pe Corneliu Codreanu și nu luase contact cu nici unul din conducătorii Legiunii. Întreaga răspundere a actului său cădea asupra lui. Conducerea Mișcării Legionare nu era nici într-un fel amestecată în atentat. Dacă încălcase disciplina legionară, aceasta se petrecu într-un moment de adâncă tulburare, întrucât nu mai putea să suporte umilințele și loviturile primite din partea autorităților. Voise să răzbune, totodată, crimele comise de guvern împotriva lui și a camarazilor săi.

Aceste declarații nu conveneau defel guvernului. El voia un complot, un complot cu orice preț, pentru că numai o conspirație îi permitea să implice conducerea Legiunii în atentat. Complotul neexistând, se apucă să fabrice unul, cu ajutorul pieselor forjate de poliție.

În timpul anchetei, cei trei studenți au fost supuși la torturi înspăimântătoare, pentru a li se smulge declarațiile dorite de guvern. Rezistară eroic la toate supliciile. Își dădeau perfect seama de urmările catastrofale pe care le-ar fi putut avea pentru Legiune o declarație făcută în sensul

voit de guvern, chiar smulsă cu forța. Ei au dus o prodigioasă luptă contra slăbiciunilor lor epuizate și însângerate. Din fericire, poliția română nu cunoștea, la acea dată, “metodele polițienești avansate ale sovieticilor”, fiindcă și-ar fi atins cu siguranță scopul . . .

Moartea lui Duca provoacă accese de furie indescriptibilă în Partidul Liberal. Guvernul era decapitat, chiar în momentul în care își sărbătorea triumful electoral, obținut prin zdrobirea Legiunii. Ministerul de Interne ordonă arestarea și aruncarea în închisoare a tuturor legionarilor din țară, dintre care majoritatea abia fusese eliberată cu câteva zile înainte. De această dată, numărul deținuților era cu mult mai ridicat decât în momentul precedentei dizolvări : peste 18.000 de legionari.

Scenele de teroare de la începutul lui decembrie se repetaseră la o scară înzecită. Oameni care nu avuseseră măcar timp să afle știrea atentatului au fost ridicați în puterea nopții din sânul familiilor, tratați ca și cum ar fi fost criminali feroci, și din nou încarcerați, fără nici o inculpare, fie și formală, contra lor. Guvernul nu efectua arestări în raport cu atentatul, ceea ce ar fi presupus respectul anumitor forme legale, el arestă pur și simplu pe toți legionarii și chiar pe amicii și simpatizanții Mișcării, cum procedase și în momentul dizolvării.

Cum își justifică guvernul măsurile ?

“Pentru stabilirea responsabilităților “complotului legionar”, care costase viața primului-ministru” -răspundeau purtătorii de cuvânt din Parlament. Argumentul nu convingea, natural, pe nimeni. Un complot, prin natura lui, presupune un număr restrâns de indivizi. Detenția a mii de persoane nu putea avea nici o legătură cu instrucția cazului. Era un act de pură răzbunare a Partidului Liberal și, totodată, un mijloc de intimidare a populației. Nu erau doar vinovații de moartea lui Duca cei care trebuia să suporte urmările gestului lor, ci toți membrii Grupului, pentru simplul fapt de a fi aderat la această “organizație criminală”.

Toată ura liberalilor se concentrează asupra persoanei lui Corneliu Codreanu. În această privință nu putea să existe nici milă, nici dreptate. Victor Iamandi, subsecretar de stat la Interne, dăduse poliției ordine precise : ea trebuia să-l lichideze într-o manieră expeditivă, în cazul în care ar fi căzut în mâinile lor. Capturarea lui și execuția erau înfățișate ca o simplă chestiune de zile . . . În provincie, se răspândise deja zvonul : Corneliu Codreanu fusese împușcat, pentru ca opinia publică să fie familiarizată, la fel și legionarii, cu ideea morții lui. . .

Printre ultimii eliberați de la Jilava, în după-amiaza lui 29 decembrie, se afla și Sterie Ciumetti, casierul Legiunii, și unul din elementele cunoscute de poliție ca trăind în ultima vreme în anturajul Căpitanului, fiind chiar umbra lui. În noaptea morții lui Duca, Ciumetti, abia revenit în familie, a fost iarăși ridicat de-acasă, supus unor torturi îngrozitoare, pentru a revela ascunzătoarea Căpitanului. Poliția presupunea fie că Ciumetti luase contact cu Șeful, fie că-i cunoștea refugiile. Ei nu putură scoate nimic de la Ciumetti. Exasperați de rezistența sa supraomenească, comisarii îl omorâră și aruncară trupul lui, în împrejurimile Bucureștiului. Ancheta, întreprinsă ulterior, concluzionează cu o hotărâre de suspendare a urmăririi comisarilor răspunzători.

Întreg aparatul de stat a fost mobilizat pentru capturarea Căpitanului. Toată țara, în sus și în jos. În munți, în mănăstiri, în cele mai îndepărtate cătune, jandarmii își făceau apariția, amenințând și terorizând populația. Căpitanul era de negăsit. Era ascuns la București, acesta-i miracolul de a fi

scăpat urmărilor celor ce-i juraseră pieirea.

13. SUB REGIMUL VIOLENTELOR

Moartea subită a lui Duca furnizase guvernului prilejul de

a inunda iarăși țara cu vechile calomnii împotriva Mișcării Legionare, “mișcare teroristă” ce propagă “cultul violenței” ; mișcare ce vrea să ajungă la putere printr-o lovitură de stat, spre a introduce apoi o “sângeroasă dictatură”.

Îndeosebi în Franța, grație relațiilor pe care Titulescu le întreținea cu redacțiile marilor gazete pariziene, pierderea lui Duca a fost comentată în termenii cei mai ofensatori pentru Mișcare. Atentatul de la Sinaia, scria presa franceză, nu lasă să subziste nici o îndoială asupra caracterului terorist al acestei grupări, și e regretabil că guvernele anterioare îi toleraseră activitățile subversive.

În literatura legionară, nu se va găsi un singur rând care să poată fi interpretat în sensul unei adeziuni a Mișcării la doctrina violenței. Spre deosebire de comuniști și de fasciști, Corneliu Codreanu a repudiat categoric ideea cuceririi pe calea acțiunii directe. Teoriile lui Sorel nu l-au tentat. Corneliu Codreanu n-a creat Mișcarea în scopul de a face din ea un instrument de revoltă împotriva ordinii constituite. În educația politică dată legionarilor, s-a insistat în mod deosebit asupra necesității de a se manifesta întotdeauna în cadrul legalității. Lupta Mișcării a fost loială față de forma constituită de stat. Propaganda legionară s-a desfășurat în acord cu legile țării : “Atâtea drepturi ne sunt acordate de Constituție ; vom căuta să ne afirmăm politic, în măsura în care ni se permite acest lucru”, învăța Corneliu Codreanu.

Fără îndoială, Mișcarea Legionară înălța steagul unei revoluții. Orice revoluție tinde la schimbarea ordinii existente. Dar revoluția legionară nu e cantonată în ordinea politică ; ea depășește politicul. Are caracterul unei transformări mai profunde, care acționează asupra fondului sufletesc al individului și al neamului. Mișcarea urmărește crearea noului tip de român, fidel valorilor morale și naționale permanente. Transformările politice și sociale vin în al doilea rând, ca un epifenomen al schimbărilor spirituale. Victoria Mișcării trebuie să survină ca o consecință a unui “proces” intim de convingere, realizabil în conștiința națională. Când acest proces va fi cucerit marea majoritate a neamului, biruința va veni singură ; pentru că majoritatea de adeziuni individuale, în favoarea Mișcării, garantează o majoritate legionară în Parlament și în orice consultare populară.

Bineînțeles, condiția prealabilă a ascensiunii normale a Mișcării spre putere era ca legile statului să fie respectate de către toate partidele. Mișcarea Legionară își luase angajamentul de a nu ieși din cadrul constituțional existent ; însă cerea ca toate partidele să facă dovada, cu scrupulozitate, a unei loialități egale în raporturile lor cu Mișcarea.

Pentru a-și susține acuzațiile nedrepte împotriva Mișcării, guvernul prezenta opiniei publice, ca material documentar, o serie de violențe comise de membrii Mișcării, în frunte cu Corneliu Codreanu, de la originile cele mai îndepărtate : cazul Manciu, cazul Vernichescu, nenumăratele ciocniri cu jandarmii, și ultima faptă sângeroasă, asasinarea lui Duca. Etalând izolat aceste evenimente, ca pe niște tablouri, în afara lanțului lor de cauze, e neîndoios că guvernul putea da alegațiilor sale un anumit relief.

Și totuși, procedura era falsă ! Acel care voia să obțină o informație obiectivă asupra acestor “crime” și să le înțeleagă, trebuia să se intereseze și de antecedentele lor. Acțiunile acestea n-au fost comise din inițiativă legionară, ca niște acte de terorism banal și gratuit. Nu legionarii începuseră să atace autoritățile deoarece doctrina lor îi împingea spre violență, ca singură cale de cucerire a puterii . . . E tocmai contrariul. Guvernul luase inițiativa ; autoritățile, primele, s-au năpustit asupra legionarilor ; ele au arestat, lovit, torturat și omorât. “Violențele” legionarilor n-au fost decât riposte față de teroarea și violențele adversarilor lor. În toate cazurile, legionarii au acționat în legitimă apărare. Provocările atingeau culmea brutalității sub guvernarea liberală, în toamna lui 1933, când ele au provocat reacția “Nicadorilor”.

În permanență guvernul a întreținut această confuzie, acționând la umbra cenzurii. Era strict imposibil să se publice ceva în legătură cu ilegalitățile comise de el. La ordinul guvernului, cetățeni au fost uciși, atunci când își exercitau legal drepturile lor politice. Simplul fapt de a fi lipit un afiș a costat viața lui Virgil Teodorescu.

Cum poate merita un guvern respectul, când ia însăși viața acelora pe care are misiunea să-i protejeze ? Guvernul își distrusese, prin propriile excese, fundamentul legal al autorității. Transformase raporturile de drept dintre guvern și cetățeni în raporturi de forță în nici un mod legionarii nu s-au ridicat împotriva ordinii legale, ei s-au opus dizolvării acesteia de către cei care, investiți temporar cu prerogativele puterii, le-au transformat în privilegii și au batjocorit toate instituțiile statului.

Poate fi dominată revolta atunci când se vede că oamenii onești și loiali nu-și mai găsesc în stat nici un punct de sprijin pentru salvagardarea drepturilor lor ? Sau, mai degrabă, exasperați de lovituri, nedreptăți și umilințe, oprimații sunt împinși de tirani la meritata replică ? Aceasta e ordinea și atmosfera în care au fost declanșate violențele atribuite legionarilor.

Loviturile date legionarilor nu erau îndreptate împotriva lor în calitate de oameni. Brutalitatea avea o semnificație mai profundă, politică și spirituală. Erau prizonieri pentru că aparțineau Mișcării Legionare. Nu era întâia dată în cazul Duca, nu va fi nici ultima oară când legionarii se găseau în fața alternativei de a abdica în fața unui stat terorist, sau a recurge la violență pentru a supraviețui. Dacă ar fi fost vorba de o grupare politică obișnuită, bazată pe interese personale, e în afară de orice îndoială că membrii ei ar fi cedat de la prima presiune guvernamentală și și-ar fi căutat satisfacția în altă parte. Or, Mișcarea Legionară avea o altă structură, altă mentalitate. Era un instrument al destinului național. Dezertarea membrilor ei din fața nedreptății și abuzul de putere de o așa anvergură, ar fi compromis perspectivele de progresie ale Neamului românesc în istorie. Problema era extrem de complexă. Legionarii puteau să se expună mai puțin și să sufere mai puțin. Însă ei nu erau călăuziți de propriul interes. EI SE CONSIDERAU ÎNSĂRCINAȚI CU O MISIUNE ; își luaseră un sfânt angajament față de patrie.

Politica era pentru ei, așa cum zicea Moța, o religie. Nu o vedeau ca pe un mijloc de satisfacere a pretențiilor lor personale, ci de înălțare și de ocrotire a Națiunii. De aceea, dușmanul trebuia înfruntat cu orice preț, trebuia oprită avalanșa de ilegalități și de crime ce amenința cu nimicirea Mișcării și aservirea și mai tare a neamului. Trebuia să se ivească gestul care să impună respectarea Legiunii. Legionarii puteau pieri în calitate de indivizi, dar nu Mișcarea și tezaurul ei de principii. Fără reacția aceasta “in extremis”, înfăptuită cu toată conștiința valorii actului, Mișcarea ar fi fost eliminată de multă vreme din viața politică. Dacă Duca trăia, după toate crimele sale, putând să se laude că cu ajutorul metodelor “puțin mai forte, dar indispensabile,

tinerii s-au cumințit”, dosarul Mișcării Legionare ar fi fost închis din 1933. În această tragică alternativă a fost plasată Mișcarea, de nenumărate ori, de către adversari. Mișcarea a ales întotdeauna calea onoarei. Mereu au ieșit din sânul ei “răzbunători”, oameni de elită, pătrunși de importanța sacrificiului, pentru ca, peste trupurile lor martirizate, Garda de Fier să-și poată continua înaintarea triumfătoare.

După dizolvare, Corneliu Codreanu, din clandestinitate, a lansat o Circulară, în care denunța crimele guvernului Duca împotriva unei grupări politice ce s-a menținut în cadrul unei stricte legalități.

“Încă din luna iulie, “Garda de Fier” n-a dat loc nici unei întruniri publice, n-a făcut nici o agitație, n-a tipărit nici un manifest, n-a dat naștere nici unui conflict cu autoritatea publică . . . Singura activitate a “Gărzii” era o operă de educație constructivă : ridicarea unui cămin la Bucureștii-Noi.

Unii lucrau, iar altora le creștea inima, văzând cum în fiecare zi din sforțarea brațelor comune, se înălța tot mai sus rodul muncii lor, sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Acești tineri nu s-au făcut vinovați cu nimic, n-au atacat pe nimeni, n-au spus nici măcar unui singur om : “dă-te mai încolo”.

În această situație, a sosit d-l Duca la guvern, cu necontenitele domniei-sale amenințări -care constituiau în același timp asigurări pentru bancherii străini, stăpânii României- că va dizolva “Garda de Fier”.

Ce putea să justifice dizolvarea “Gărzii”?

1. Atitudinea noastră ? Agitații ? Tulburări grave sau

măcar mai puțin grave ? Acțiune subversivă ? Teroristă ? Exclus ! Pentru că n-au existat. Nici măcar în conștiința acuzatorilor și călăilor noștri.

2. Cel puțin justificată teamă de concurență la guvernare ?

Exclus ! Pentru că noi nu lucrăm pe plan prezent. Lucrăm pe planul de viitor. N-am cerut și nu cerem guvernul. Mai mult : nici nu ne interesează cine vine la guvern. Ne este absolut indiferent. Pe noi ne interesează România de mâine, luând, se înțelege, parte, într-o anumită proporție -pentru școala noastră- la toate acțiunile prezentului : parlament, ziaristică, știință, artă, etc . . . Acest adevăr înlătură și minciuna, ce ni se pune obișnuit în sarcină în asemenea ocazie, că am urmări o lovitură de stat. Lovitura de stat presupune voința de-a guverna acum.

De altfel, noi n-am fost împiedecați de la exercitarea vreunei încercări de violență sau ilegalitate, ci din contra am fost împiedecați prin violență de-a întrebuița calea legală.

Și acum o mică întrebare :

Cum justifică omul cu suflet de fiară, d-l I.G.Duca, tot sângele pe care l-a vărsat, sângele românesc al camarazilor noștri nevinovați ? . . .

Chiar și ușile justiției, latura parchetului ne-au fost închise ca unor câini turbați. La nenumăratele cereri legale de intervenție nu s-a răspuns. În sufletele a zeci și mi de tineri, care cunosc și admiră atitudinile justiției din alte țări -în cazuri similare- se clatină mândria născută din credința în virtuțile justiției românești.

Este posibil ca într-o țară cu justiție, oameni care n-au nici o vină să fie torturați de săptămâni întregi și să nu-și poată găsi dreptatea sub nici o formă ? Totuși, adevărata justiție, nu parchetul, nu se poate să nu facă dreptate. Ei ne vom adresa.

Dragi camarazi, care veți sărbători în închisori Crăciunul, cu trupurile însângerate și cu inima plină de doliu, să nu vă descurajeze această “izolare”, pentru că Dumnezeu nu este contra noastră și de aceea nu vom putea fi învinși niciodată. Vom strânge rândurile noastre răzlețite și Gada de Fier va ieși din aceste suferințe mai luminoasă ca niciodată”.

(Circulară apărută în ziarul “Cuvântul” din 24 decembrie 1933).

14. PROCESUL

Închisorile din întreaga țară deveniseră neîncăpătoare pentru a-i ține sub obroc pe legionarii deținuți. Prin trieri succesive, operate de autoritățile din provincie, către începutul lui februarie 1934, majoritatea legionarilor arestați în provincie au fost eliberați. Au fost reținuți și trimiși la București, pentru noi anchete, acei care, după polițiile locale, puteau fi considerați periculoși și aveau legături cu atentatul. Toți legionarii trimiși astfel de către poliția din provincie, împreună cu cei arestați în Capitală, au fost concentrați în închisoarea militară Jilava.

Jilava era un fort dezafectat, din împrejurimile Bucureștiului. Cazematele ei, construite sub pământ, serveau drept celule pentru deținuți. Pereții acestor celule picurau umiditate și apa fășnea constant. (Cuvântul “jilavă” înseamnă de altminteri “umed”).

Soarele nu pătrundea în curtea interioară decât puțină vreme în timpul dimineții ; și ca să vezi cerul, trebuia să ridici ochii. O ședere prelungită în această temniță ruina definitiv sănătatea omului. De aceea, ea nu era folosită decât ca închisoare preventivă pentru acei care trebuiau să fie deferiți justiției militare.

După moartea lui Duca, Președinția Consiliului de Miniștri a fost încredințată de rege doctorului C. Angelescu, ministrul Educației Naționale. Acesta nu a rămas prim-ministru decât câteva zile, și a fost înlocuit, la 3 ianuarie 1934, de un alt liberal, Gheorghe Tătărescu. Noul guvern decretă starea de asediu și stabili cenzura pentru o perioadă de șase luni. Din punctul de vedere al ordinei interne, măsurile acestea n-aveau nici o justificare. Nimeni nu tulbura ordinea, în afară de propriul guvern care, prin deținerea ilegală a mii de cetățeni, întreținea o stare permanentă de nemulțumire în opinia publică.

Starea de asediu a fost instaurată pentru a crea un climat indispensabil terorii. Ea mai avea și un alt obiectiv la fel de important pentru guvern : starea de asediu era garanția condamnării conducătorilor Legiunii. Într-adevăr, într-o perioadă normală, procesul autorilor atentatului și complicilor eventuali, ar fi trebuit să fie judecat la Curtea de Jurați, cu un juriu civil, instanță asupra căreia, potrivit experiențelor anterioare, presiunile guvernamentale n-ar fi avut nici un efect. Liberalii erau detestați de toți în acel moment, astfel încât se putea aștepta nu numai ca șefii Lwgiunii să fie achitați, dar și cei trei autori ai atentatului.

Starea de asediu fiind decretată, instrucția și judecarea atentatului de la Sinaia cădeau în competența justiției militare. Și această interpretare a decretului era abuzivă, căci asasinarea lui Duca se produsese înaintea instaurării stării de asediu ; prin urmare, judecarea procesului era, din toate punctele de vedere, de competența Curții de Jurați. Puțin importa pentru guvern că decretul a fost aplicat cu efect retroactiv ! De multă vreme, el își pierduse sensibilitatea față de legile statului. Ca să obțină condamnarea conducătorilor Legiunii, ce mai însemna o ilegalitate în plus, după miile de ilegalități comise până atunci !

Cu toate acestea, guvernele României Mari avuseseră experiențe amare cu procesul contra Gărzii de Fier. Nici Curțile cu Jurați, nici chiar instanțele ordinare ale justiției nu s-au supus injoncțiunilor Puterii Executive. Pe măsură ce se multiplicau atacurile împotriva legionarilor, justiția restabilea echilibrul puterilor în stat, răspunzând aproape fără excepție, prin ședință de achitare.

Dușmanii Legiunii erau exasperați de atitudinea demnă a justiției. Toate tentativele de a elimina Mișcarea pe cale judiciară eșuaseră. Rămânea o singură speranță pentru camarilă și pentru Partidul Liberal : justiția militară. Tribunalele militare, compuse din ofițeri, sunt – se presupunea – mai puțin influențate de opinia publică decât instanțele civile. La nevoie, dacă procesul nu avea cursul dorit de guvern, un ordin venit de sus putea aminti ofițerilor de “datoria” lor.

La începutul lui martie 1934, aproape toți legionarii deținuți la Jilava au fost puși în libertate și n-a mai rămas, la dispoziția justiției militare, în plus față de cei trei autori ai atentatului, decât un grup de 52 de persoane. Printre acuzați se găseau Corneliu Zelea Codreanu, generalul Cantacuzino, prof. Ion Zelea Codreanu, Ion Moța, inginerul Clime, Ion Badea, Nicolae Totu ș.a. Toți aceștia, socotiți de guvern ca formând cadre superioare ale Legiunii, erau destinați să putrezească în închisoare.

Era clar că un grup atât de numeros nu putea avea vreo responsabilitate în atentatul în sine. Un complot nu se urzește între 50 de persoane, și mai ales în circumstanțele de atunci, când toți conducătorii erau fie ascunși, fie arestați. Ce legătură cu atentatul putea să aibă Ion Moța, care rămăsese în închisoare până în după-amiaza lui 29 decembrie și nu fusese eliberat decât cu câteva ore înainte ca atentatul să se consume.

Procedând de la început cu arestări masive și punând în libertate progresiv pe prizonieri, guvernul voia să dea publicului impresia că acționase cu obiectivitate și în interesul instrucției. Adică : pe măsură ce anchetele înaintau, el elibera pe “inocenți”, nereținând decât un grup restrâns de conducători, care trebuiau să răspundă de actele lor în fața justiției. Separând masa legionarilor de conducere, după ce-i trecuse pe toți prin ciurul anchetelor, se încerca să se și facă mai vizibilă prezumția de vinovăție a acestei conduceri.

Data procesului a fost fixată pentru 17 martie 1934, în fața Consiliului de Război al Corpului II de Armată, cu sediul la cazarma de la Malmaison (București). Implicarea generalului Cantacuzino în acest proces a jucat un rol providențial. Având gradul de general, el nu putea fi judecat decât de egali săi, și Tribunalul a trebuit, așadar, să fie compus exclusiv din generali. Președintele desemnat era generalul Ignat și, ca membrii, generalii Costandache, Cămănescu, Dona și Filip. Generalul Petrovicescu fusese desemnat drept comisar al Regelui.

Această excepțională compunere a Consiliului, format dintr-un grup de iluștri generali din

armata română, a ușurat mult pledoaria apărării. Generalii se aflau la finele carierii lor; ei puteau judeca cu o conștiință mai liberă decât ofițerii cu grad inferior, ce se puteau teme ca nu cumva cariera lor să fie handicapată dacă sentința era favorabilă acuzaților.

Căpitanul mai era încă fugar la data deschiderii procesului. Guvernul nu-l mai căuta cu înverșunarea de-odinioară. Din momentul în care nu putuse să-l omoare din primele zile de după atentat, era preferabil acum pentru guvern ca procesul să se judece în lipsa lui. Faptul că dispăruse, și că nu se prezenta la proces, constituia un indiciu grav de culpabilitate, susceptibil de a influența dezbaterile în detrimentul său. Dacă un om se derobează de justiție, înseamnă că are ceva să i se reproșeze.

Guvernul greșise drumul și se bucura prea devreme de absența Căpitanului de la acest proces. Acesta nu fugise de justiție ; el se ascundea pur și simplu de poliție, care primise, de la subsecretarul de stat Victor Iamandi, ordinul de a-l lichida. Corneliu Codreanu nu se temea de moarte; voia ca țara să știe cine îl ucide, cine-și asumă răspunderea asasinării lui. Nu voia să fie victima vreunui obscur agent, cum era cazul după dizolvarea Mișcării, sau mai ales după atentatul contra lui Duca. În acești termeni se justifică faptul de a se fi sustras pentru câțva timp autorităților, când făcu prima sa declarație în fața consiliului de Război.

Corneliu Codreanu înțelesese perfect că lipsa lui de la proces ar fi interpretată de Consiliul de Război drept un indiciu de culpabilitate. De fapt, el nu ezitase niciodată să se predea justiției și să răspundă personal acuzațiilor aduse împotriva lui. Voia totuși ca acest act să se producă în momentul în care pericolul de a fi asasinat de agenții forței publice ar fi trecut. Acest moment era acela în care forța executivă trecu afacerea Duca, într-o manieră definitivă, în mâinile justiției militare, și nu mai putea deci să dispună direct de viața și libertatea inculpaților. Din aceste motive, Corneliu Codreanu luă hotărârea de a nu se preda autorităților polițienești și de a se prezenta direct la Consiliul de Război.

Cu trei zile înainte de proces, o știre senzațională a împânzit Capitala și a fost confirmată de ziare : Corneliu Codreanu se prezentase la Consiliul de Război, însoțit de colonelul Zăvoianu (la care se refugiase în ultimul timp) și de preotul Grigore Cristescu, profesor de teologie la Universitatea din București. Avea nevoie de aceste două persoane pentru mărturie, în orice moment, după declarația făcută parchetului militar, că se predase voluntar și nu că fusese regăsit și arestat de poliție.

După ce a fost completat dosarul cu declarația lui Corneliu Codreanu, Consiliul de Război hotărî că nu e nevoie să se fixeze un nou termen de judecată, și că procesul poate să înceapă, cum a fost prevăzut, la 17 martie 1934.

Procesul debută sub auspicii favorabile Mișcării. Prezentrându-se benevol în fața Consiliului de Război, Corneliu Codreanu pusese capăt insinuărilor răspândite de guvern, după care el s-ar ascunde laș pentru a scăpa de rigorile justiției. În plus, instanța de judecată era formată din grupul acesta de ofițeri de elită, din care am citat ; iar prezența generalului Cantacuzino în boxa acuzaților releva categoria dezbaterilor, impunând respectul judecătorilor.

Faptul de a fi așezat alături de conducătorii Gărzii de Fier crea impresia că acest complot, de care erau acuzați, nu putea să existe. Acest coleg de arme și de suferințe al judecătorilor, generalul Cantacuzino, era cunoscut în armată pentru verticalitatea caracterului său. Era deci inimaginabil

că acest om de onoare să fi acordat prețuirea și prietenia sa acestor periculoși conspiratori ai statului.

Pe măsură ce procesul continua, începură să apară punctele vulnerabile ale actului de acuzare. Complotul presupus împotriva lui Duca dispărea în fum, o dată cu descoperirea faptului că la mijloc nu era decât o grosolană mistificare a poliției. După audierea martorilor apărării, nu mai rămăsese nici o îndoială, în conștiința judecătorilor, că asasinarea lui Duca se datora exclusiv inițiativei celor trei autori ai atentatului. Celelalte capete de acuzare (mișcare teroristă, mișcare clandestină, arhaică, periculoasă pentru siguranța statului etc.) au fost succesiv zdrobite de vechile sentințe de achitare pronunțate de Tribunalele țării, prin care, de zeci de ori, Mișcarea Legionară fusese absolvită.

Prin procesul acesta, în plus, guvernul liberal era demascată. Toate actele arbitrare, toate ilegalitățile, toate crimele comise de către el, erau puse în lumină, se reîntorceau contra lui, ca tot atâtea capete de acuzare. Pe fețele generalilor-judecători dispăruse severitatea de la început. Membrii Consiliului și acuzații încercau aceeași emoție intensă, ascultând pe martorii ce descriau suferințele pe care ei le suportaseră. În fața torturilor și umilințelor extreme impuse miilor de oameni, atentatul apărea ca o reacție naturală, necesară, la cruzimile autorităților. În Parlament, un deputat liberal interpelase guvernul, întrebând dacă, la Consiliul de Război, se făcea procesul Gărzii de Fier ori acela al guvernului.

Întorsătura luată de proces neliniștea guvernul. Tulburarea acestuia crescuse și mai tare atunci când conducătorii partidelor de opoziție : Maniu, Vaida-Voievod, mareșalul Averescu, Octavian Goga, se oferiră să fie martorii apărării. Toți dezaprobară actul de dizolvare și condamnară guvernul pentru reținerea ilegală a mii de persoane. Și, ceea ce produsese cea mai mare senzație în timpul procesului, a fost faptul că, printre martorii în favoarea acuzaților se afla însuși Constantin Argetoianu, acela care dizolvase Garda de Fier în 1932. O așa ură se acumulase la toate partidele de opoziție contra liberalilor, încât ele uitaseră vechea dușmănie împotriva Mișcării, și veneau să întindă o mână de ajutor legionarilor.

Când fu rândul Comisarului regal, generalul Petrovicescu, să ia cuvântul, guvernul avu o nouă și crudă surpriză : Comisarul regal renunță total la acuzațiile împotriva generalului Cantacuzino, împotriva lui Corneliu Codreanu, împotriva lui Moța și împotriva celorlalți conducători ai Mișcării, și ceru achitarea lor, considerând drept singuri vinovați pe cei trei autori ai atentatului, un fapt rar în anele justiției din toate țările lumii.

Guvernul a fost atunci cuprins de panică. Achitarea conducătorilor Mișcării Legionare era aproape sigură. Era greu să se creadă că Consiliul de Război va fi mai sever decât procurorul militar, și că el va condamna pe cei care, generalul Petrovicescu, într-un suprem efort de conștiință în îndeplinirea datoriei, îi pusese în afara cauzei. La ce au servit atunci toate arestările, torturile, întreaga avalanșă de insulte și calomnii la adresa Legiunii, teroarea toată declanșată de peste patru ani, răul moral pe care Partidul Liberal l-a făcut prin aceste măsuri, ridicând împotriva lui un val gigantic de impopularitate ?...

Situația era deosebit de gravă și de încordată, fiindcă se părea că nu-i mai rămânea guvernului nimic de făcut, decât să părăsească puterea în huiduielile întregii țări. Asta era concluzia logică a unei rușinoase înfrângeri.

Cu o zi înainte pronunțării sentinței, o intervenție imprevizibilă venită de sus, riscă compromiterea întregului mers al justiției. Guvernul nu putea să împiedice achitarea conducătorilor Legiunii. Întreaga sa autoritate dispăruse de-a lungul dezbaterilor. Mai rămânea o ultimă soluție în vederea obținerii condamnării acuzaților și a salvării guvernului : ca regele în persoană să intervină, cerând generalilor din Consiliul de Război condamnarea capilor Gărzii de Fier.

Guvernul, Elena Lupescu, întregul anturaj se străduia să-l convingă pe rege să facă acest pas, să pună în joc întreaga lui autoritate de Șef al statului, pentru a modifica concluzia procesului. Regele apelă la generalii din instanța judiciară militară că “dorința M.S. Regele este ca inculpații să fie condamnați”. Generalul Uică se execută.

Membrii Consiliului de Război au fost consternați. Ei erau somați de rege să dea o sentință contrarie convingerilor la care ei ajunseseră după laborioase dezbateri. În calitate de soldați, ei nu puteau decât să se supună ordinului primit din partea Șefului suprem al Armatei.

În ultimul moment, situația a fost salvată de generalul Moruzi : acesta era un prieten bun al generalului Cantacuzino și se găsea, totodată, în excelente relații cu regele Carol. Aflând de ordinul dat de Rege prin generalul Uică, el refuză să creadă că ordinul provenea de la Palat. Presupunea că-i vorba de vreo manevră a Partidului Liberal, efectuată cu complicitatea generalului Uică și fără cunoștința Palatului.

Generalii din Consiliul de Război îl rugară să verifice autenticitatea ordinului primit prin intermediul generalului Uică. Dacă era un ordin al Regelui, ei, în calitate de ostași, nu puteau să se eschiveze, și îl vor executa. Generalul Moruzi se grăbi la Palat și îl puse pe Suveran la curent cu situația creată la Consiliul de Război, prin mijlocirea Ministrului Armatei:

“Dacă inculpații sunt condamnați în urma demersului Majestății voastre, îi spuse generalul Moruzi, atunci ei nu mai sunt condamnați justiției, ci condamnați Majestății Voastre.

- Dragă Moruzi, îi răspunse Regele înspăimântat, după ce se trezi desconspirat, te rog să te duci imediat la Consiliul de Război și să comunic generalilor că sunt liberi să judece potrivit conștiinței lor”.

Generalul Moruzi se întoarse în cea mai mare grabă la Consiliu și comunică camarazilor lui de arme rezultatele întrevederii sale cu regele. Toată lumea respiră ușurată.

În Vinerea Mare, pe 5 aprilie 1934, Consiliul de Război pronunță sentința : erau condamnați la muncă silnică pe viață, Nicolae Constantinescu, Doru Belimace și Ion Caranica. Toți ceilalți acuzați sunt achitați, cu generalul Cantacuzino și Corneliu Codreanu în frunte. Legiunea ieșea din închisoare, încoronată de laurii victoriei.

15. UN DOCUMENT EDIFICATOR

La deschiderea Parlamentului, în primăvara anului 1934, opoziția revoltată de rezultatele frauduloase ale alegerilor, care-i decimase rândurile, a declanșat atacuri furioase împotriva guvernului liberal. În momentul “Discursului la Mesaj”, toți conducătorii opoziției s-au succedat la tribuna Camerei, condamnând violențele comise de către guvern pentru asigurarea majorității parlamentare.

Cu această ocazie, a fost deschisă și problema Gărzii de Fier, a dizolvării ei, a arestărilor ilegale efectuate în întreaga țară. Oratorii au cerut punerea în libertate a victimelor răzbunării partidului Liberal și egalizarea anchetelor. În cursul acestor dezbateri furtunoase, s-au evidențiat, prin energica apărare a tineretului legionar, Octavian GOGA, conducătorul Partidului Național-Creștin, și Grigore IUNIAN, șeful Partidului Radical-Țărănesc. Primul era președintele unei formațiuni politice de dreapta ; în timp de Grigore Iunian reprezenta tendința de stânga în politica românească. Acesta din urmă se despărțise de Partidul Național-Țărănesc și-și formase propriul său partid, de orientare mai radicală. La ultimele alegeri, el reușise cu mare greutate să obțină cei 2 la sută din voturile cerute de legea electorală și, astfel, să aibă 4 deputați în Parlament.

Totuși, deși poziția lui a fost foarte departe de idealurile legionare, omul acesta nu putuse suporta spectacolul sângeros oferit țării de Partidul Liberal. Grigore Iunian era un “rara avis” în politica românească de după război. Democrat convins, el cerea aplicarea strictă a constituției și respectul total al voinței poporului. Teroarea dezlănțuită de Partidul Liberal în timpul alegerilor, și după atentatul de la Sinaia, îl revoltase : hotărâse atunci să intervină cu întreaga lui energie în favoarea miilor de legionari ce gemeau în închisori fără nici o formalitate legală, ridicați arbitrar de poliție și jandarmi.

Vasile MARIN, profund emoționat de discursul ținut la Cameră de Grigore Iunian, discurs în care el făcea rechizitoriul partidului guvernamental, acuzându-l deschis de agitația ce domnea în țară, îi trimite o scrisoare de mulțumire în numele său personal și în numele aceluia care nu puteau vorbi. În aceeași scrisoare, îi pune la dispoziție noi date referitoare la situația prizonierilor, rugându-l să-și continue curajoasa acțiune, în vederea lămuririi opiniei publice.

Scrisoarea lui Vasile Marin, prin personalitatea aceluia care o scrie – el însuși strălucit avocat și om cu o vastă cultură – cât și prin revelațiile sale asupra teroarei în curs, constituie un document unic în analele legionare, pe care nici un istoric nu-l poate ignora. Document unic datorită bogăției și preciziei materialului informativ, ca și prin sursa din care provine. Nu-i vorba de material reconstituit retrospectiv, din amintiri. Această scrisoare n-a fost compusă DUPĂ tragicele evenimente, ci ÎN CURSUL acestor evenimente, și de către o persoană care a trăit pe pielea lui, zi cu zi, oră cu oră, drama omului hăituit, ce, posedând un cap lucid, nu se lasă copleșit de evenimente și le înregistrează dimpotrivă cu claritate.

Luând în considerare importanța capitală a acestor scrisori pentru lămurirea unui asemenea capitol de istorie românească, alături de celelalte două scrisori ale lui Vasile Marin despre care s-a vorbit într-un capitol anterior, noi o publicăm în întregime, așa cum ea a rămas în operele lui :

6 Martie 1934

“Stimate Domnule Iunian,

Am citit cu multă emoție și deosebită plăcere intelectuală, temeinicul și vigurosul discurs pe cale l-ați rostit la Cameră, cu ocazia discuției la mesaj. O mărturisesc cu sinceritate, pentru că mai presus de orice, acest discurs, prin multele adevăruri pe care le conține, constituie o lecție de înaltă etică politică și un catehism de civism, eroic, în aceste vremuri de degradantă lășitate în simțire și cugetare. M-au impresionat deosebit atât talentul care a cinstit expunerea cauzei noastre, cât și argumentația strictă în care ați încheștat retorica de bălci parlamentar a unor

oameni, care și-au pierdut de mult măsura tuturor cuvintelor pe care le debitează, și a actelor pe care le comit.

Cu cele mai vii mulțumiri, ale mele și ale camarazilor mei, închiși sau prizoniți ca și mine, între hotarele unei țări, care se pare că nu ne mai aparține, îmi îngădui în legătură cu aceeași chestiune, să fac apel la bunăvoința Dvs. de a lua în considerare unele lămuriri care vor pune, cred, și mai mult în lumină masiva înscenare menită să anticipeze sinistrul simulacru de judecată al Gărzii de Fier. Aceasta, acum cu atât mai mult acum, când de nicăieri nu se rostește cuvântul cel adevărat.

E necesar să se cunoască de opinia conștientă a țării acesteia, câtă vreme va mai fi rămas de pe urma valului de lichelim care a inundat strămoșeasca noastră țară de la instalarea la conducere a echipei exploatatorilor de cadavre, că procesul acesta al nostru se judecă în fața poliției și nu înaintea justiției.

Nu au fost “arestați”, așa precum s-a vorbit la Cameră, cei peste 5.000 de legionari și nelegionari din toată țara, ci pur și simplu **confiscați**, confiscați din ordinul ispravnicilor poliției și nu al parchetelor, fie civile, fie militare. Proba cea mai evidentă o constituie faptul că arestările încep abia acum după două luni de la confiscare. Comunicatele cenzurii Consiliului de Război stau mărturie. Așa-zisele “trieri” sunt praf în ochii mulțimii căreia i se creează iluzia unor laborioase cercetări, de pe urma cărora închiși rămân doar cei “vinovați”. Or, planul a fost diabolic întreținut ; se știa că se confiscă oameni cu totul străini de cauză, dar erau deținuți numai pentru a face figurație la cercetări : interesul era, ca o dată detașați de grupul adevăraților membrii ai Gărzii, aceștia din urmă să apară cu toții, în fața lumii, drept vinovați. Operația era simplă și nu e lipsită de abilitate ; pe de altă parte, dai oarecare satisfacție opiniei publice, iar pe alta, reții la dispoziția bunului plac pe câți îți sunt indezirabili.

De altfel, temeiurile legale ale acestor arestări nu există. Ca exemplu poate servi chiar cazul meu. Casa în care locuiesc a fost călcată în trei rânduri până acum ; și de fiecare dată poliția, în număr de la 5 la 10 persoane, s-a prezentat între orele 12-3 noaptea. Și nici la cea mai recentă “vizită” făcută acum 2 săptămâni, deși instrucția era într-o fază oarecum înaintată și deci posibilitățile de a proceda legal deschise, oamenii poliției nu erau întăriți nici cu cea mai simplă formalitate judecătorească : nici mandat de ducere, nici mandat de percheziționare, nici mandat de arestare. Așadar, și acesta e cazul tuturor camarazilor mei închiși sau prizoniți, deși justiția nu mă caută, arcanul polițienesc funcționează continuu și, îndeosebi, noaptea.

Cu toată seriozitatea pe care o necesită aici afirmațiunile mele, țin să vă mai relevez un lucru extrem de semnificativ. Prin unele persoane devotate mie și cauzei, am aflat că justiția militară nu ne caută, iar comisarii regali sfătuiesc pe cei ce se interesează de soarta urmăriților “să se ferească de poliție”, ei neavând nici un fel de probe împotriva respectivilor.

Cu aceste date, fac apel la bunăvoința Dvs., rugându-vă să urmăriți mecanismul presupusei instrucțiuni : justiția militară – competentă sau nu, nu interesează aici – nu te caută ; te caută în schimb poliția și siguranța și o dată ce ai ajuns acolo, după 5-6 zile de “cercetări preliminare”, apar și probele, confecționate “pro causa” și care, acestea, dau temeinicie legală a lansării mandatului de arestare. Iată, onorate domnule Iunian, cum se pregătește instrucția “odiosului atentat de la Sinaia”, și iată cum devin participanți ai “complotului” toți membrii mai de seamă ai organizației Garda de Fier.

Trecând la alt capitol al penibilei înscenări, am citit în răspunsul subsecretarului de la Iași la viguroasa Dvs. comunicare, că toate aceste măsuri au fost determinate de “caracterul clandestin al Mișcării Gărzii de Fier, a cărei acțiune violentă e sintetizată în asasinatul de la Sinaia”. Se găsește în pasajul acesta, în insinuarea aceasta infamă, toată ipocrizia mentalității liberale care, în disperare de cauză, leagă acțiunea unei întregi organizații, cu lupta deschisă în plină lumină, de un act comis, în urma unui tragic proces de conștiință, de către cei trei membrii ai acestei organizațiuni, și numai de către ei trei. Elaborat și executat numai de ei înșiși. Dar insinuarea calculată de mai sus, implică și o altă față a problemei : noi nu putem fi trimiși, cum afirmă sentențios în aplauzele miluiților urnei numitului domn, “în fața justiției pentru caracterul sbversiv și clandestin”.

Dovadă, fără replică, o constituie toată acea serie de procese intentate Gărzii de Fier, exact pentru aceleași considerațiuni, de către guvernul d-lui Vaida, “cel cu protecția și cu metoda persuasiunii”, care ne-a însângerat, ne-a frânt oasele și ne-a pus în lanțuri la Vișani, la Chier, la Teiuș, la Hârșova și pe tot cuprinsul țării și care, prin eternul Tilea, ne-a înscenat cercetări și arestări pentru fabricație de bani falși la Rășinari.

Or, toate aceste procese, fie la Tribunalele Tighina, Rădăuți, Caransebeș, Arad, Alba-Iulia, Cluj, Constanța – fie la Consiliul de Război – C.I.A. 31 august 1933 – fie la Curtea de Apel – București S.III și Timișoara – 22 noiembrie 1933 – și pe care am avut onoarea să le pledez și eu pe toate, au fost câștigate de Garda de Fier. Stau mărturie de acestea, sentințele date pe tot cuprinsul țării. Pentru licențiatul Facultății de drept de la Iași, cocoțat azi pe banca ministerială în calitate de procuror al intereselor antinaționaliste, reamintim dictonul de drept : **non bis in idem**.

Pășind cu binevoitoarea Dvs. îngăduință, la chestiunea existenței faimosului complot, de pe urma căruia a răsărit nenorocitul atentat de la Sinaia, nu-mi pot stăvilii indignarea care mă cuprinde, când văd cum se țin firele rostuite să urzească formidabila înscenare. Pentru cauza cea mare a dreptății și pentru respectul adevărului, vă rugăm, onorate d-le Iunian, să continuați a demasca pe toți acești măsluitori de legi.

În toată lupta angajată împotriva noastră de către guvernul forțelor oculte și al imbecilității interesate, atentatul de la Sinaia apare ca un nenorocit incident. El nu este concluzia unei acțiuni puse la cale de noi, fiindcă nimeni dintre noi nu l-a dorit și nici unul dintre noi nu l-a recomandat. N-a existat nici un complot, după cum țipă pe la toate răspântiile toți aceia care sunt interesați să strivească mișcarea Gărzii de Fier. De altfel, o știu prea bine toți acești domni, începând cu figuranții ministeriali și sfârșind cu presa în contact puțin cu lupta guvernului, al cărui reprezentant autentic este d-l Șeicaru, care declară între prieteni “că se face o mistificare, dar este necesară, fiind vorba de salvarea Siguranței Statului burghez și – **horrible dictu !** – democrat”...

Din toate declarațiile celor trei tineri care au făptuit atentatul, și pentru a căror extorcare s-au utilizat metode de care Torquemada însuși s-ar fi felicitat, reiese că numai ei, neîndemnați de nimeni, au pus la cale acest atentat și l-au făptuit, gândind că prin aceasta răzbună și repară o serie de nedreptăți și pedepsesc acțiunea antinațională a unui guvern angajat complet pe interese potrivnice românismului. Or, justiția represivă – în loc să urmărească numai pe aceia care au declarat și din cercetări reiese că au comis un act, împinși fiind de propria convingere că servesc o cauză – la ordinele vindictei liberale, această justiție caută să întindă rețeaua cât mai mult și, speculând un fapt, împotriva tuturor probelor și în tăgada cea mai sfruntată a sfintei dreptăți,

caută să angajeze în același proces o mișcare întreagă pentru a o distruge, și dacă se poate și pe toți oamenii care merg paralel sau concentric cu ea, cum ar fi cazul cu Nae Ionescu.

Răspunsul subsecretarului de stat, monument de patimă și de inexactitate, mai conține în el și o sfruntată tăgadă a adevărului.

Ce afirmă domnia-sa ? Aceea că “la 29 dec. când s-a întâmplat asasinatul de la Sinaia, nu mai exista în închisorile din țară nici un deținut. **Li se făcuse formele necesare, și în conformitate cu legile în vigoare erau să fie trimiși în fața instanțelor respective**”.

Vă mărturisesc că nici chiar de la cel mai autentic liberal, născut și crescut în școala ipocriziei, nu m-aș fi putut aștepta să aud o afirmație mai patent necinstită.

Dar bine, stimate d-le Iunian, eu sunt tocmai unul dintre ultimii deținuți la Jilava și am fost eliberat chiar în după amiaza zilei de 29 decembrie, ora 3 jum. În aceeași zi, am fost eliberați : Ion Moța, Sterie Ciumeti, și subsemnatul.

Cum se pot afirma acele lucruri de pe banca ministerială, când nouă nu ni s-a făcut nici cel mai elementar simulacru de cercetare ; ridicați cu forța, în noaptea dizolvării Gărzii, 9-10 decembrie, fiecare de pe unde ne găseam, cei mai mulți din casele lor, eu de la Sighișoara, unde candidam pentru Târnava Mare, cap de listă ; ridicat de poliție, transportat cu agent la București, trecut prin beciurile poliției și depus la Jilava, fără cea mai neînsemnată formă procedurală. Deținuți la Jilava 19 zile. Și aici intervine paradoxul : că tocmai deținuții cereau cercetarea și judecarea, iar autoritățile refuzau. Am utilizat toate mijloacele pentru a obține cercetări ori emiterea unor mandate de arestare : am declarat greva foamei, am protestat prin ziare, până la rege, iar în cele din urmă am cerut prim-procurorului Tribunalului Ilfov să se sesizeze de ilegală detențiune a unor cetățeni. Acesta nu numai că a refuzat să-și îndeplinească datoria, dar ne-a făcut cunoscut prin a treia persoană, că nu poate lua cunoștință de starea noastră, fiindcă altfel și-ar risca postul.

Față de acest nemaîntâlnit abuz de putere, pe cale de petiție, publicată în ziarul “Cuvântul”, am cerut Procurorului General al Curții de Apel, pe de o parte, să se sesizeze de situația noastră, iar pe de alta, să ceară darea în judecată a Primului Procuror, pentru tăgadă de dreptate. Această nouă cerere, făcută pentru aceleași motive, a avut, din aceleași considerațiuni, nul efect. Fapt care ne-a determinat să cerem Procurorului General al Curții de Casație darea în judecată și a procurorului General al Curții de Apel.

Iată, onorate, D-le Iunian, care era la 29 decembrie situația juridică a aceloră cărora “li se făcuseră formele legale necesare” etc. Toată acea detențiune se reducea la o confiscare de fapt, iar singurul nostru paznic, colonelul Izet, comandantul închisorii militare Jilava, spunea unora dintre noi, că dacă ar trebui să interpreteze litera legii și dacă nu s-ar teme pentru existența sa și a familiei sale, el ar trebui să deschidă porțile fortului și să ne spună : Pofțiți ! Eu nu vă pot deține un minut mai mult.

Ceva mai mult. La plecare ne-a eliberat dovezi de ilegală noastră detențiune, pe care le păstrăm și de care a doua zi înțelegeam să ne servim ca probe în justiție, în acțiunea pe care am fi intentat-o atât pentru daune, cât și pentru pedepsirea funcționarilor abuzivi, care ne confiscaseră. A intervenit însă, în aceeași seară, nefericitul act de la Sinaia, și o dată cu aceasta s-a deschis guvernării, cu metode de bandiți chinezi, ocazia de a spăla toate rușinile cu care se acoperise până atunci.

Vă spunem toate acestea, stimate d-le Iunian, ca să le știți Dvs., și astfel să le știe toată țara cea adevărată, care nu este numaidecât și oficială. Nu avem presă, plătită cu bani grei din anemiutul buget al țării și nici un post de radio la dispoziția noastră de dimineața și până seara, cu care să organizăm zăpăcirea opiniei publice. Noi nu avem la dispoziție nici clopotul cel mare de la Patriarhie, nici stolul de clienți ai străzii care răspândesc pe la colțuri infamiile.

De pe urma confuziei, permanent întreținute..., justiția domnilor de la guvern a însemnat confiscări, schingiuri, întemnițări și sechestrări de femei, de femei care nu aveau nici un amestec în Mișcare. soții sau logodnice, luate ca zălog, după sistemul bandiților, și torturate pentru a obține informații asupra soților ori logodnicilor lor : cazul d-nei Codreanu etc.

Se vorbește de complot, de siguranța statului amenințată, de violență etc. Vă întreb pe Dvs., și pe toată lumea de bună credință din țara aceasta, chiar dacă printr-o ipoteză, cu totul absurdă, am admite ca adevăruri toate cele alambicate de declarațiile ministeriale, vă întreb ce rost are deținerea și arestarea d-rului Nicolae Roșu, ziarist, care nici măcar nu era membru al Gărzii de Fier ? Vina ? Aceea că în calitate de medic legist și cu simțăminte de bun român, a ajutat să se facă lumină în chestiunea Ciumetti. D-rul Roșu, conspiratorul, poartă vina de a fi indentificat și fotografiat cadavrul unui “oarecare”, adus la morgă și care din întâmplare aparținea unui oarecare Sterie Ciumetti. Iată marea vină și iată culpa aceluia implicat în cercetările unui proces care este în aceeași măsură penibil și monstruos.

Sunt aci lucruri despre care poate aveți și Dvs. cunoștință, onorate d-le Iunian, și cu a căror înșiruire eu v-am luat-o din prețiosul Dvs. timp. Veți ierta totuși acestea, unui om care a trăit tot ceea ce vă expune și pe al cărui credit vă rog să-i faceți onoare a vă întemeia. De aci de unde mă găsesc, caut să contribui cu puținătatea mea la luminarea unor lucruri, care nu pot dăinui la infinit, nici chiar în țara noastră plină de răbdare și, aș îndrăzni să spun, contagiată de lașitate. Împotriva guvernului care organizează sistematic exasperarea, împotriva guvernului zgâlțâit de furia instinctelor primare, împotriva campionilor ipocriziei și ai răzbunării lor, cuvântul Dvs. autorizat va cădea ca o sabie a răzbunării justiției ultragiate. Cuvântul Dvs. pus în slujba adevărului și a sincerității, va fi un proiector de lumină. Descoperiți-i și arătați-i, așa cum sunt, țării, și făcând aceasta veți fi servit cauza cea mare a justiției și vă veți câștiga recunoștința celor mai buni dintre fiii țării acesteia”.

16. TRĂDAREA

Achitarea Mișcării legionare a zguduit într-o așa măsură poziția guvernului Tătărăscu, încât regele hotărî să-l schimbe, cu toate că nu avea motive serioase de nemulțumire. Regele aprecia suplețea de caracter a lui Tătărăscu și se înțelegea mult mai bine cu el decât cu vechea gardă liberală ; dar înlocuirea liberalilor era indispensabilă în acele circumstanțe.

Regele îl alesese pe mareșalul Averescu drept succesor. Chiar în acel moment în care criza era vitalmente rezolvată, survine decesul soției Mareșalului, și acesta trebui să părăsească Capitala, spre a se duce la Turnu Severin, unde aveau loc funeraliile. Tătrăscu profită de absența Mareșalului pentru a aranja lucrurile la Palat. Când Mareșalul reveni în Capitală, nu mai era vorba de schimbarea guvernului. Partidul liberal își păstra în continuare puterea grație abilității lui Gh. Tătărăscu, care demonstrase Suveranului avantajele menținerii guvernului său.

În raport cu schimbarea guvernului proiectată, anume tulburări se produsese și în cadrele

Mișcării. Mihail Stelescu, pe când era în închisoare la Jilava, începuse să adune oameni în jurul său, în scopul creării unui grup de obediență personală. O dată aflat în libertate (a figurat și el la proces), tendința lui separatistă s-a accentuat. Forțele ce lucrau pentru distrugerea Legiunii, descoperind ambițiile sale politice, îl seduseră, sfătuindu-l să se separe de Corneliu Codreanu, și promițându-i trei ministere în guvernul ce trebuia să fie format sub președenția mareșalului Averescu, dacă reușea să antreneze cu el o parte din Mișcare. Chestiunea nu avu urmări, pentru că guvernul nu putu să se constituie. Stelescu a fost totuși luat în evidență de camarilă și curând i se oferă o altă posibilitate de a lucra pentru distrugerea Legiunii.

După eșecul suferit de Palat și de liberali, când cu dezlănțuirea prigoanei, dușmanii legionarilor nu mai puteau risca un atac direct împotriva Mișcării. Căderea lui Duca i-a înspăimântat, determinându-i să-și schimbe tactica. Ei se apucaseră de-acum înainte să acționeze în vederea distrugerii Legiunii prin intrigă și dezbinare. Adică : să descopere, în interiorul Legiunii, elementele dispuse să joace propriul joc, și să le atragă cu bani sau cu alte promisiuni.

Mihail Stelescu era din stofa din care se fac trădătorii. Un îngâmfat și un vanitos. Se socotea, din ce în ce mai mult, egalul Căpitanului. Îi lipseau bunul simț, ca și simțul măsurii. Incontestabil, el făcuse sacrificii pentru Mișcare, participase la foarte multe bătălii; dar meritele sale, chiar dacă erau mari, nu puteau fi puse în balanță cu acelea ale Căpitanului. Corneliu Codreanu depășea cu mult pe cei mai valoroși legionari. Crease această Mișcare, îi dăduse viață, viitor și forță prin luptele, suferințele și sacrificiile sale. Stelescu, orb din cauza unei ambiții nemăsurate, pierduse noțiunea valorilor și virtutea fidelității.

Zăzania pe care o pregătea Stelescu nu dădu nici un rezultat. Tentativele sale de apropiere printre camarazii cei mai intimi, aluziile pe care le arunca ici și colo, în masa legionarilor, nu izbutiră. Legionarii aveau pentru Codreanu o fidelitate de neclintit ; prestigiul lui ieșise și mai întărit de prigoană. Încercările de intrigă și de dezunire, legionarii le răspundeau strângându-și și mai tare rândurile în jurul Căpitanului.

Mihail Stelescu, torturat de ambiție, căzu din abjecție în abjecție. Prin mijlocirea cumnatului său, Luca Gheorghiu, intră în legătură cu camarila de la Palat. Acesta deja își pierduse speranța de a zdrobi unitatea Mișcării. De aceea, ea insista pe lângă Stelescu să-l convingă să atenteze la viața șefului său. O dată această problemă rezolvată, toate căile îi erau deschise. Legionarii l-ar fi recunoscut drept conducător, și lucrând mână în mână cu Palatul, el și-ar asigura un viitor strălucit.

Sedus de promițătoarele perspective, Stelescu își luă acest teribil angajament și începu să-și urzească planul tenebros. Moartea lui Codreanu prin mâna unui legionar reprezenta o soluție ideală pentru lichidarea Mișcării. Dușmanii tradiționali deveneau spectatori, fără nici o responsabilitate directă, neavând altceva de făcut decât să se bucure de spectacolul legionarilor ce se sfâșie între ei.

Planul asasinatului a fost conceput în maniera următoare :

- 1) Atentatul trebuia să fie organizat în așa mod, încât Stelescu să rămână în afara oricărei bănuieli. Doar cu această condiție el ar fi putut să profite de pe urma tulburării ce ar fi izbucnit în Mișcare, după dispariția Căpitanului, pentru împărțirea conducerii organizației.
- 2) Atentatul trebuia justificat. S-ar fi răspândit versiunea după care Codreanu ar fi trădat

Mișcarea, fiind în legătură cu Elena Lupescu și că, grație ei, ar fi scăpat de la moarte în timpul ultimei prigoane.

3) Atentatul trebuia comis de un legionar revoltat de conduita scandaloașă a Căpitanului. Puritatea de conștiință îl determinase să facă uz de pistol. Autorul atentatului voia să răzbune sacrificiile atâtor suflete de nevinovați, induși în eroare de Corneliu Codreanu.

4) Tânărul ales pentru a trage în Codreanu să fie sugestionat în acest sens omorându-l pe Corneliu Codreanu, el făcea un mare serviciu Legiunii. Ca atare, trebuia găsit un tânăr neîndeajuns de bine format, un adolescent lipsit de autocontrol și ușor influențabil.

Cu bani primiți de la guvern, Stelescu organizează, în vara anului 1934, o tabără de odihnă pentru legionarii bolnavi sau slăbiți de închisoare, la Budachi, în Basarabia, pe coastele Mării Negre. Ciudat în această tabără era că au fost aduși în soarele Mării Negre nu oamenii ce aveau cea mai mare nevoie, ci aceia care erau devotați personal lui Stelescu, ori elemente ce i se păreau lui dispuse să treacă de partea sa. Printre tovarășii cei mai apropiați de Stelescu se afla un tânăr de 19 ani, Vasile Cotea, care abia ieșise din Școala Normală de Învățători. El era instrumentul ales de Stelescu pentru a-l omorî pe Căpitan.

Din două motive a fost el adus în tabăra de la Budachi : pentru pregătirea psihologică a atentatului și pentru a pune la încercare, grație lui, reacțiile legionarilor, atunci când s-ar pune la îndoială probitatea politică și morală a Căpitanului.

Instruit de Stelescu, Cotea începu să provoace discuții asupra Căpitanului cu ceilalți legionari, exprimându-și cu voce tare nemulțumirea: “Căpitanul s-a îndepărtat de la linia Mișcării”, “Căpitanul este protejat de Elena Lupescu” și alte infamii de acest gen. Incidentele se înmulțeau. Cea mai mare parte din legionari reacționară, cerând lui Stelescu în calitatea lui de șef al taberei, să lămurească poziția lui Cotea. El promisese că va acționa ca atare, dar se feri s-o facă. Cotea continua să defaima pe Căpitan. Într-o zi, el mersese atât de departe încât, fiind cu mai mulți legionari sub un cort, smulse fotografia Căpitanului agățată într-un colț și o rupse în fața celor de față. Legionarii, scandalizați, raportară faptul lui Stelescu. Acesta, nu numai că nu-l pedepsi, cum era de presupus, dar căută să-l scuze: “este un băiat tânăr, al cărui spirit nu-i încă copt, însă fondul sufletesc e bun. Nu trebuie luat în serios”.

Stelescu avea nevoie să acumuleze cel mai mare număr posibil de mărturii că Cotea avusese cuvinte violente împotriva Căpitanului; astfel, în momentul atentatului s-ar fi spus că el acționase într-un moment de tulburare a “spiritului său instabil”.

O parte din legionarii din tabăra Budachi nu au fost mulțumiți de explicațiile lui Stelescu. Ei părăsesc cu ostentație tabăra, ducându-se la București și povestiră inginerului Clime faptele stranii la care asistaseră. Acesta le ordonă să nu spună nimănui și să se întoarcă cu calm la domiciliile lor. Căpitanul, informat de Clime asupra stării de spirit create de Stelescu în tabăra Budachi, dădu instrucțiuni ca să se exercite cea mai strictă vigilență asupra mișcărilor lui Stelescu. Nimeni nu bănuia atunci că trădarea lui Stelescu putea merge așa de departe, încât să pregătească un complot împotriva vieții Șefului suprem. Se presupunea că Stelescu pregătea o dizidență și nimic mai mult ; tabăra de la Budachi îi servea drept centru în vederea captării de simpatizanți.

Vasile Cotea părăsi el însuși, după o scurtă ședere, tabăra de la Budachi și se duse la proprietatea

unui înalt personaj politic din județul Râmnicu Sărat, unde începu să se antreneze la tir. După ce căpătase o suficientă abilitate privind revolverul, Cotea, spre finele lui iunie 1934, se duse într-o altă tabără legionară de pe muntele Rarău, în Bucovina, unde, sub conducerea directă a Căpitanului, se construia o casă de odihnă pentru legionari. Aici, conform propriei sale confesiuni, făcute ulterior, trebuia să găsească un moment prielnic pentru a trage asupra Căpitanului.

În drum spre Rarău, în trenul care-l ducea în Bucovina, își dădu seama că nu-i capabil să comită atentatul. Ceva îl neliniștea și îl reținea. Făcu jumătate de cale întoarsă și-și mărturisi slăbiciunea lui Stelescu. Acesta îl supuse la un nou antrenament, îi ridică moralul și, văzându-l incapabil să tragă, îl convinse să folosească otrava în locul revolverului.

Luca Gheorghiu, cumnatul lui Stelescu, furniză otrava. Era cianură de potasiu. Între timp, Căpitanul, către începutul lui August, părăsise **tabăra de pe Rarău** și se duse la Carmen Sylva, în Dobrogea, pe malurile Mării Negre, pentru a-și îngriji sănătatea. Acolo organizează, pe o proprietate particulară, o tabără legionară de odihnă, pentru legionarii bolnavi.

Mulți legionari se opreau la Carmen Sylva. Unii pentru a profita de băile de nămol de la Techirghiol ; dar cea mai mare parte, în special tinerii din “Frățiile de Cruce”, pentru a-l vedea pe Căpitan. Acesta îi reținea cu el câteva zile. Cotea, urmînd planul stabilit, trebuia să se strecoare în mijlocul unui grup de legionari vizitatori, să profite de ospitalitatea Căpitanului și, într-un moment de neatenție, să verse cianura de potasiu în mâncarea lui.

După ce a pus la punct, cu Cotea, suprimarea Căpitanului prin otrăvire, Stelescu a căutat să-și confecționeze un alibi pentru el însuși, ce l-ar fi pus la adăpost de orice bănuială. Chiar în această perioadă, de la 10 la 14 august 1934, se ținea la Râmnicu Vâlcea un Congres al studenților din Oltenia, ocazie excelentă pentru Stelescu de a se duce acolo.

În cursul Congresului, se produsese scandaluri cu autoritățile, la instigațiile lui Stelescu; drept urmare, fură efectuate arestări. Printre deținuți figura și Stelescu, detenția lui fiind deliberat concertată cu autoritățile. Așteptînd procesul, studenții rămîn în închisoarea orașului. Stelescu voia ca și el să se afle închis, în timp ce Căpitanul ar fi pierit otrăvit, pentru a ieși fără pată din toată afacerea ; pe de altă parte, spera că aureola recentului său martiriu să-i ușureze accesul la conducerea Legiunii.

Tentativa aceasta eșuează și ea. Stelescu, pentru a-l împinge pe Cotea la crimă, voia să demonstreze că există și alți comandanți legionari în spatele acestei acțiuni. Stelescu avea ca buni prieteni pe doi legionari : Dumitrescu-Zăpadă (cel care trăsese asupra lui Socor) și Virgil Rădulescu. Îi considera drept atașați, trup și suflet, cauzei sale. Cu ei, s-a dat la anumite conferințe ; și aranjase ca aceste conversații să parvină la urechile lui Cotea, ca să-l stimuleze în acțiune. Profitul sperat de Stelescu în lărgirea cercului de conspiratori se întorsese împotriva lui. Dumitrescu-Zăpadă și Virgil Rădulescu dezvăluiră lui Nicolae Totu întregul complot uneltit de Stelescu împreună cu Cotea. Prin aceeași filieră, Căpitanul a fost informat și el. El părăsește în grabă Carmen Sylva și se duce la București.

În timpul absenței lui Stelescu, Totu reușește să câștige încrederea lui Cotea, prezentându-se drept unul din inițiatorii complotului. La 5 septembrie 1934, Totu, cu alți legionari, îl iau pe Cotea într-o mașină sub pretextul aranjării plecării la Carmen Sylva. Cotea, văzându-i că vorbesc

deschis de întreg planul acesta, nu avu nici o îndoială că acțiunea lui se va bucura de aprobarea celor mai vechi elemente legionare. Convingerea lui era că face o faptă eroică omorându-l pe Căpitan, de aceea se afla stimulat.

Bucuria dispăru subit când își dădu seama că mașina se oprește în fața casei generalului Cantacuzino, pe str. Gutenberg, nr. 3. Prima persoană care-l primește a fost Căpitanul, care-i mângâie obraji și-i spune cu tristețe : “Ei bine, Cotea, ce rău ți-am făcut ca tu să vrei să mă omori ?”

Cotea, plângând, divulgă întregul complot. Pentru a avea proba materială a tentativei de otrăvire a Căpitanului, un grup de legionari (cu Corneliu Codreanu și generalul Cantacuzino în frunte) efectuară o descindere acasă la Luca Gheorghiadă. În camera și dulapul indicate de Cotea, ei găsiră fiola cu cianură de potasiu.

Stelescu află din închisoare eșecul planului de otrăvire. Temându-se de reacțiile celorlalți legionari arestați cu el, își aranjă, cu autoritățile, transferarea în închisoarea Craiova ; mai târziu a fost eliberat.

O dată aflându-se în posesia tuturor probelor, Corneliu Codreanu convoacă, pentru 25 septembrie 1934, un Consiliu de Onoare, format din 23 de conducători legionari, prezidat de generalul Cantacuzino, în fața căruia Stelescu fu invitat să se prezinte. În fața Consiliului, Cotea repetă declarațiile făcute.

Consiliul de Onoare, compus din vechii tovarăși de luptă ai lui Stelescu, declară în unanimitate că acesta e vinovat de înaltă trădare față de Legiune și de Căpitan. Pe baza acestei declarații, Căpitanul hotărăște excluderea lui Stelescu pentru o durată nelimitată. Luând totuși în seamă trecutul său, îi lasă o posibilitate de reabilitare și de reîntoarcere :

“Acord lui Stelescu dreptul ca – într-un viitor cât mai îndepărtat, care rămâne la aprecierea mea – să-și poată răscumpăra în fața aceluiași Consiliu de Onoare, convocată de mine în acest scop, numai prin jertfă, onoarea pierdută și păcatul făptuit”.

V. FAZA DE EXPANSIUNE

(1935 – 1937)

FAZA DE EXPANSIUNE (1935-1937)

Într-o scrisoare adresată legionarilor cu prilejul Anului Nou 1935, Corneliu Codreanu făcea bilanțul prigoanei pe care o suferise Mișcarea și anunța începutul unei etape noi în viața ei:

“Camarazi,

A trecut cel mai greu an; cel mai greu pe care l-am întâlnit noi în lupta noastră; cel mai greu pe care poate de sute de ani l-a întâlnit tineretul românesc.

Bilanțul: 18.000 de arestări, cu 18.000 de case călcate de barbari și umplute de sânge nevinovat: 300 de bolnavi în închisori, 16 morți și 3 înmormântați de vii, sub pământ.

Camarazi,

În sfârșit s-au scurs toate; și fierul din Garda noastră, după ce a trezit focul acesta, și apoi prin apa celei mai infame trădări, care abia mai târziu se va cunoaște, s-a transformat în oțel călit.

Astăzi, călit ne este sufletul și, în pragul Anului Nou 1935, suntem gata a intra în lupte cu o hotărâre și o vijelie necunoscută vreodată.

Anul care vine este un an de noroc pentru noi. Mișcarea Legionară va lua aspect de avalanșe și va repurta victorii triumfale.

Vouă tuturor, camarazi, care ați suferit și care, după atâtea, ați rămas neclintiți în credință, neîndoșiți în fața valului de calomnii și de insulte, vă trimit urarea mea de fericire, de bucurie și de izbândă pentru anul 1935.

Închinați-vă pentru cei morți, care veghează asupra noastră, și vegheați asupra celor trei care mor sub pământ.

Optimosmul năvalnic,, hotărârea de a relua vitejește lupta, încrederea în destinul Legiunii, au fost și trăsăturile caracteristice manifestărilor legionare din timpul întregii perioade 1935-1937. Circulara era expresia “spiritului ofensiv” ce va anima Mișcarea în anii următori. Ieșită victorioasă din prigoană, ea își va relua marșul înainte și aspectul unei forțe irezistibile.

Cine mai putea să i se opună după această victorie strălucitoare? Coaliția puterilor răului fusese învinsă, în cursul unui proces răsunător. Inamicii erau deruțați, în timp ce prestigiul Mișcării crescuse în ochii națiunii.

În noua etapă, Legiunea va întâlni nu mai puține obstacole pe drumul ei și activitățile vor putea să se desfășoare mai în libertate. Prigoana nu va înceta nici un moment, dar nu va mai avea asprimea de altă dată. Nu vor mai fi asasinate, nici arestări în masă. Anii 1935-1937 reprezintă o epocă relativ liniștită în istoria Legiunii, perioadă profitabilă pentru Căpitan în vederea desfășurării edificiului legionar. E faza de expansiune a Mișcării, în vremea căreia organizația se completează, numărul membrilor săi se înzecește și doctrina atinge plenitudinea.

Pe plan politic, Mișcarea rivalizează cu vechile partide. Este o avalanșă, care, așa cum profetiza Căpitanul, se va întinde în întreaga țară. Tendința generală a neamului românesc la finele acestei perioade, era de a se înrola în masă sub drapelul Legiunii. Celelalte partide observau neputincioase diminuarea neliniștitoare a partizanilor și, mai ales, îndepărtarea masivă a tineretului.

Căpitanul devenise factorul predominant al vieții politice românești, în jurul căruia fremătau toate problemele epocii. Oamenii politici se întrebau cu toții: Ce face Codreanu? Ce gândește el? Ce noi acțiuni întreprinde? Ce l-ar putea opri să ajungă la putere?...

Faza de expansiune începe prin Circulara din 1 Ianuarie 1935 și ia sfârșit prin triumful electoral din 20 Decembrie 1937.

În expozeul asupra acestei perioade, am introdus o inovație, în raport cu perioadele precedente: un scurt comentariu la începutul fiecărui an, destinat să ofere cititorului o perspectivă de ansamblu asupra evenimentelor care îi sunt atribuite. Am considerat necesară intercalarea acestor

introduceri, pentru că fiecare dintre acești trei ani, ce constituie faza de expansiune (1935, 1936, 1937), posedă o fizionomie aparte și un contur bine definit. Fiecare e dominată de o manifestare caracteristică Mișcării, a cărei ignorare riscă să slăbească înțelegerea istoriei legionare din perioada respectivă.

Evident, expozeul evenimentelor nu se supune rigid limitelor anilor. Câteodată expozeul, cu caracteristicile, situațiile speciale, problemele și acțiunile momentului, trece dintr-o perioadă în alta, cum e și natural.

A – ANUL 1935. REORGANIZAREA MIȘCĂRII

După loviturile primite, organismul legionar trebuia să treacă printr-o fază de recompunere. În anul 1935, Legiunea, în acest scop, și-a reluat activitățile. Căpitanul a procedat, de altfel, cu multă prudență, avansând progresiv și metodic în sectoarele, în care întâlnea cea mai mică rezistență. Dar, era o înaintare irezistibilă, care răsturna toate obstacolele, legale și ilegale, ridicate în traiectoria sa.

Vechile baze sunt îmbogățite prin noi forme de manifestare. Mișcarea nu numai că se reconstituie, ci crește și se dezvoltă ca un arbore care, sub binefăcătoarea influență a soarelui de primăvară, se înalță tot mai sus și-i cresc ramuri noi. Cu o artă politică perfectă, Căpitanul înțelese, în toată clarviziunea, că momentul venise pentru ca Mișcarea să se afirme pe alte dimensiuni.

Pe plan politic, anul 1935 se caracterizează printr-o mare mobilitate de manevră. Pentru a se apăra împotriva intrigilor Palatului și contra permanentei ostilități a Partidului Liberal, Căpitanul înnoadă relații amicale cu toate grupările politice ale opoziției, în măsura în care acestea respectau doctrina și independența Legiunii. De această dată, ele îi asigurau o anumită acoperire politică în faza de restabilire, când Mișcarea era cea mai vulnerabilă atacurilor.

Inamicii nu mai atacau frontal; lecția de la Sinaia îi făcea să reflecteze. Repliați în bârlogurile lor, se consolau asupra modului de a repeta, victorios de astă dată, operațiunea care eșuase în 1933-1934.

Ei își fixează același obiectiv “cu alte mijloace”.

Totuși, Mișcarea Legionară nu mai era aceeași. Modificări substanțiale îi asigurau alt loc în viața politică românească.

1) ÎNTEMEIEREA PARTIDULUI

“TOTUL PENTRU ȚARĂ”

Legiunea “Arhanghelul Mihail” ca și “Garda de Fier” fuseseră dizolvate în 1931-1932. Gruparea “Corneliu Codreanu”, nume sub care Mișcarea participase la alegerile din 1932, avusese aceeași soartă în 1933. Guvernul Tătărescu, pentru a preveni o refacere a Mișcării, impusese Parlamentului votarea unei legi a “apărării statului” inspirată dint-un text al unei legi similare din Cehoslovacia. Conform dispozițiilor acestei legi, membrii unei organizații politice dizolvate nu-și puteau relua activitatea într-un alt partid, decât după scurgerea unui an de la data dizolvării.

“Gruparea Corneliu Zelea Codreanu” fusese dizolvată la 10 Decembrie 1933. Termenul legal

pentru reluarea activităților politice ale membrilor săi expira deci la 10 Decembrie 1934. În aceea zi, șeful Legiunii adresează o scrisoare generalului Cantacuzino prin care-i solicita colaborarea în vederea fondării unui partid nou, în cadrul căruia membrii Mișcării să poată activa politic într-o manieră legală. Corneliu Codreanu rămânea pe vechea poziție a Legiunii și a Gărzii de Fier, sperând să determine anularea – pe cale juridică – a actului ilegal de dizolvare. În noua grupare politică, își rezerva dreptul să se ocupe cu educația membrilor ei.

Noul partid, “Totul pentru Țară” a luat naștere câteva luni mai târziu, la 20 Martie 1935, sub președinția generalului Cantacuzino. Primul act al noului șef de partid a fost de a se duce la Comisia Centrală Electorală, pentru a alege semnul electoral al partidului, în tabloul de semne stabilit de Comisie. În țara noastră, candidaturile individuale nu existau, și fiecare partid trebuia să se prezinte în fața alegătorilor cu un semn distinctiv. Generalul a ales – un pătrat cu două puncte în centru:

..

Odată împlinită această formalitate, Generalul lansa un Manifest. Manifestul reproducea, în prima parte, scrisoarea Căpitanului; și, în cea de-a doua, într-un stil clar și concis de militar, anunța că-și asumă responsabilitatea noului partid și-i fixa orientarea în cadrul politicii românești.

Partidul “Totul pentru Țară” nu era schimbat, în realitate, în sistemul lui de organizare. Partidul era forma politică sub care Mișcarea putea să se manifeste în împrejurările de-atunci. Mișcarea, fenomen viu, dispunea de o ordine interioară pe care membrii ei o respectau, independent de vicisitudinile vieții politice.

Din punctul de vedere al structurii, Mișcarea și Partidul nu se deosebeau unul de celălalt. Partidul funcționa după regulile conținute în “Cărticica șefului de cuib”, și nu avea alte organisme de exprimare decât pe acelea ale Mișcării.

Singura deosebire dintre Mișcare și Partid era că aceasta din urmă avea ca președinte pe generalul Cantacuzino. Acesta reprezenta Partidul în relațiile cu cercurile oficiale și cu celelalte partide. Însă această dedublare a conducerii nu altera poziția Căpitanului. După cum organismul legionar nu se divizase spre a forma un partid nou, conducerea lui supremă nu era partajată. Există un singur Șef suprem: Corneliu Zelea Codreanu. Generalul nu era decât un soldat la ordinele lui, însărcinat cu o importantă funcție politică, în cadrul Mișcării. El nu întemeiase noul partid, decât după ce primise autorizația expresă a Căpitanului.

Există totuși o împărțire a muncii între Corneliu Codreanu și generalul Cantacuzino. Căpitanul, preocupat în esență de educație, nu intervenea decât rareori în activitatea politică, și numai când survenea vreun eveniment deosebit de important. Generalul era om de teren. El inspecta organizațiile, participa la adunările publice, intervenea în conflictele dintre autorități și legionari cu prestigiul și curajul său proverbiale.

Generalul a adus cele mai mari servicii Căpitanului în relațiile cu guvernul și cu Palatul. De fiecare dată când se pregătea vreo lovitură împotriva partidului, o scrisoare a Generalului,

adresată unui membru al camarilei, era suficientă pentru ca să înceteze mașinațiunile ca prin farmec. În scrisorile sale, Generalul nu menaja nici guvernul, nici pe Elena Lupescu, și nu ezita să le amintească sfârșitul lui Duca. Avertismentele Generalului, făcute într-un mod amuzant ori serios, produceau totdeauna efectul dorit.

Rolurile erau admirabil împărțite. Căpitanul pregătea cadrele și asigura eficacitatea Mișcării în toate manifestările politice. Generalul acoperea frontul politic oficial și servea drept scut împotriva numeroșilor dușmani ai Mișcării.

2) CREAREA “REGIUNILOR”

La 5 Iunie 1935 au apărut “Linii generale ale Partidului Total pentru Țară”, semnate de șeful lui, generalul Cantacuzino.

Elementul nou adus de acest partid în sistemul de organizare a Mișcării Legionare a fost crearea de “regiuni”. În total, se prevăzuseră fostelor provincii istorice, pentru crearea regiunilor, fără să facă din asta o regulă absolută; uneori, anumite județe erau anexate la o altă provincie, pentru că erau mai lesne de condus de la un anumit centru; și, de asemenea, pentru a dovedi că unitatea politică a neamului românesc depășea vechile diviziuni istorice.

Cu crearea regiunilor, “organizația de bază” a Mișcării a căpătat caracter definitiv. Ea era compusă din următoarele unități: **cuib – garnizoană – plasă – județ – regiune**. Capitala poseda o organizare aparte, formată din patru sectoare, corespunzătoare organizării sale administrative. Cuiburile, în Capitală și în alte mari orașe ale țării, erau grupate în **familii de cuiburi**, corespunzând garnizoanelor din sate sau din orașele mici. Familiile de cuiburi reunite formau sectoarele respective. Capitala avea, în afară de aceasta, o organizație originală, numită “Răzleții”. Așa cum indică numele ei, această organizație era destinată încadrării elementelor legionare flotante, adică legionarilor ce rezidau temporar numai în Capitală, sau care, dacă se stabileau definitiv acolo, n-aveau nici o legătură cu una din organizațiile de sector. Cu timpul, totuși, această organizație a “Răzleților” considerată la început drept o organizație de tranziție sau de adaptare, devine așa de puternică, încât depășește în importanță chiar pe aceea a sectoarelor. Nu numai legionarii veniți din provincie, ci și un număr mare de legionari din București se înscriu în rândurile “Răzleților”. Intelectualii, în special, își manifestau preferința pentru această organizație, astfel încât, prin 1937, “Răzleții” deveniseră unitatea de elită a Capitalei.

La începutul lui Octombrie 1935, a avut loc în București prima “Conferință Națională a șefilor de regiuni”. Timp de trei zile, s-a dezbătut, sub conducerea Căpitanului, toate problemele de organizare ale Mișcării, din stadiul de dezvoltare la care ajunsese ea.

Corneliu Codreanu a precizat rolul și atribuțiile Șefului de Regiune și a insistat în mod deosebit asupra educației legionare. El fixă deosebirea importantă dintre elementele ce aparținuseră Mișcării înainte de 1933 și acelea care i se raliaseră după prigoană: primele, singurele, aveau dreptul la titlul de “LEGIONAR”; celelalte, intrate după prigoana din 1933-1934, erau numai “MEMBRII AI MIȘCĂRII”.

Pentru ca un “membru” să devină “legionar”, trebuia să justifice o activitate neîntreruptă de trei ani. A fi “legionar”, potrivit noilor dispoziții, însemna să meriți primul grad din ierarhia Mișcării.

În Mișcarea Legionară existau “funcții” și “grade”. Funcțiile – **șef de cuib, șef de garnizoană, șef de familie de cuiburi, șef de sector, șef de plasă, șef de județ, șef de regiune, șef de corp legionar** – aveau un caracter temporat. Gradul era permanent. El era acordat legionarilor cu vechime și care au dovedit o activitate excepțională în diverse domenii: organizare, educație, tabără de muncă, comerț, propagandă, doctrină legionară etc. Era acordat pe baza unei selecții făcute de către Șeful Legiunii în masa legionarilor. Gradele reprezentau cadrele verificate ale Mișcării, corpul ei de elită, rezerva inalienabilă. Pentru ca un legionar să fie “gradat”, trebuia ca el să-și fi dedicat în întregime existența aspirațiilor Mișcării Legionare.

Un gradat legionar nu era obligat să exercite o funcție. El putea să nu fie decât un simplu membru de cuib. Cu toate acestea, influența lui asupra organizației cuibului era foarte mare. El supraveghea bunul mers al acestuia, ajuta pe noul șef prin experiența și sfaturile sale, se ocupa de educația membrilor noi și conducea în mod obișnuit șantierul și taberele de muncă. În vremea prigoanelor, când organizația vizibilă dispărea, legionarul cel mai mare în grad lua comanda camarazilor închiși, sau a grupurilor ce se formau în clandestinitate. Când legătura cu centrul era tăiată, gradații luau inițiativele cerute de evenimente.

Pentru ca un legionar să fie numit șef de județ sau de orice altă unitate superioară, nu era nevoie să posede un grad. Mai mult, îndată ce-i expira mandatul, sau îi era ridicat de comandantul său de la Centru, el nu mai avea nici o putere asupra organizației pe care o condusesese. Atunci, sau trecea în rânduri, sau primea o altă misiune. Funcțiile, temporare, nu durau decât un an sau doi, trei maximum; gradele erau definitive.

Ierarhia gradelor legionare era următoarea:

- legionar
- instructor legionar
- comandant-ajutor legionar
- comandant legionar
- comandant al Bunei Vestiri

Acest grad de “Comandant al Bunei Vestiri”, cel mai înalt grad în ierarhia Mișcării, fusese creat de Căpitan la 2 Decembrie 1936. El a fost acordat mai întâi primilor săi camarazi de luptă la fondarea Legiunii: Ion Moța – Corneliu Georgescu – Ilie Gârneață – Radu Mironovici.

La aceeași dată, au mai fost distinși cu acest grad inginerii Gheorghe Clime și Ion Blănaru și avocatul Mile Lefter. Aceștia aparținuseră Ligii Cuziste, dar se raliaseră, încă de la primul ceas, noii organizații legionare.

Cu crearea regiunilor și a gradului de Comandant al Bunei Vestiri, Mișcarea ajungea la culme, atât la culme, atât în domeniul funcțiilor, cât și în acela al gradelor.

3) POLITICA EXTERNĂ A NOULUI PARTID

Astfel, dacă în structura sa internă, noul partid “Totul pentru Țară”, nu se deosebea decât nominal de vechile organizații legionare, existente până în 1933, în proiecția externă el nu se

îndepărta cu un deget de orientarea fixată în anii precedenți de Corneliu Codreanu.

Căpitanul și-a manifestat devreme, de pe când era student, simpatia pentru mișcările naționaliste din Europa și pentru statele născute din eforturile acestor mișcări, cunoscute mai târziu sub denumirea de “Puterile Axei”.

“Există, spunea el, o legătură de simpatie între toți acei care în diferite părți ale pământului își servesc neamul, după cum există o legătură de simpatie între toți acei care lucrează la nimicirea neamurilor” (44).

Inima lui, și aceea a tuturor naționaliștilor români, datorită afinității ideologice și spirituale, bătea alături de toți naționaliștii din Europa. Orice succes al forțelor patriotice și creștine din alte țări era privită, de tineretul român, ca o victorie personală și ca o confirmare a propriei sale lupte. Se simțeau pe calea adevărului, căci, în alte țări, aceleași idei, pe care ei înșiși le recunoșteau, se impuneau în viața publică!

“Marșul asupra Romei” al lui Mussolini, din Octombrie 1922, îl surprinsese pe Corneliu Codreanu la Berlin, unde-și făcea studiile. Iată propriile sale vorbe, la aflarea biruinței mișcării fasciste din Italia:

“... Tot acolo la Berlin și cam în același timp, am auzit vestea uriașei izbucniri fasciste: marșul asupra Romei și victoria lui Mussolini. M-am bucurat ca de victoria țării mele...

Mussolini, viteazul care călca balaurul în picioare, era din lumea noastră, de aceea toate capetele de balaur se năpusteau asupra lui jurându-i moarte. Pentru noi ceilalți, el va fi un luceafăr luminos care ne va da speranțe; ne va fi dovada vie că hidra poate fi învinsă. O dovadă a posibilităților noastre de biruință” (45).

Reiese net, din gândirea lui, că toți acei care profesează o doctrină naționalistă simt o înclinație naturală în a se căuta și a forma un front comun împotriva acelor care lută pentru distrugerea națiunilor.

Când Mișcarea Legionară s-a constituit în organizație puternică devenind o realitate incontestabilă în viața politică din țara noastră, Corneliu Codreanu a depășit “faza simpatiei naturale”, caracteristică anilor tinereții sale. A căutat să examineze cu ochi critici interesele României în ansamblul vieții internaționale. De astă dată, nu mai era de stat conștient de răspunderile lui în fața națiunii. Căci el putea să ajungă foarte bine la concluzia că apropierea țării noastre de un stat ieșit de pe urma unei revoluții naționale nu convine deloc intereselor fundamentale, cum istoria ne-a arătat-o într-atâtea exemple.

Corneliu Codreanu a avut bucuria să constate că n-avea nimic de modificat din primele sale instituții asupra fenomenului naționalist din Europa, și că interesele vitale din România din jurul anilor 1930-1933 se armonizau perfect cu tendințele mișcărilor de dreapta. Aceste mișcări se opuneau cu înverșunare bolșevismului; și țara noastră era amenințată pe Nistru de un stat bolșevic ce propaga ideea revoluției mondiale și distrugerea ordinei naționale și creștine a lumii.

Cea dintâi declarație solemnă a lui Corneliu Codreanu de politică externă, în dubla sa calitate de șef al unui tânăr grup naționalist și de deputat, a avut loc la 3 Decembrie 1931, cu ocazia “Discuției la Mesaj”:

“Domnilor deputați, priviți Europa. Există două extreme puternice: extrema dreaptă și extremă stângă care se consolidează. La un anumit moment, una din aceste extreme va învinge. Ei bine, eu vă întreb, mai ales pe dumneavoastră, care ați fost supuși mereu Europei și ați tremurat la cea mai mică suflare de vânt: într-o Europă în care va birui una din extreme, ați putea rezista curentului din această Europă?”

În ceea ce privește orientarea noastră dacă este de ales între aceste două extreme, noi suntem dintre aceia care cred că soarele răsare la Roma și nu la Moscova”.

Roma reprezintă polul naționalismului european, în timp ce Moscova pe acela al hidrei bolșevice care-și întindea tentaculele și asupra țării noastre.

Căpitanul a ales Roma nu doar din simpatie pentru alte mișcări naționaliste; nu numai pentru că Roma a zămislit ființa noastră etnică acum două mii de ani; ci și întrucât constantele politicii externe românești reclamau o apropiere către Italia. Pentru România, dușmanul nr. 1 era Rusia sovietică, și toți aceia care puteau să ajute, pentru a îndigui invadarea țării de către armatele roșii, deveneau aliatul nostru firesc. Vechiul sistem de alianțe, garantat de forța franceză pe continent, intrase în criză sub presiunea celor două extreme; România era obligată să-și caute o nouă orientare, alăturându-se uneia dintre ele.

În momentul întemeierii partidului “Totul pentru Țară”, în Martie 1935, rațiunile care-l determinaseră pe Căpitan să facă declarația din 1931 deveniseră evidente pentru toată lumea. Nimeni nu mai putea contesta că lumea se îndreaptă vertiginos spre aceste extreme și că România trebuia să aleagă Roma în interesul propriei sale securități. În Ianuarie 1933, Hitler devenise Cancelarul Germaniei și, de atunci, mergea din victorie în victorie. Naționalismul european devenise, prin victoria național-socialismului din Germania, forța politică și militară dominantă pe continent.

O lună după constituirea partidului “Totul pentru Țară”, generalul Cantacuzino fixează și linia politică externă a noului partid. Într-un manifest difuzat în Aprilie 1935, el preconizează ideea unei “LIGI EUROPENE ANTICOMUNISTE”, având drept nucleu Franța, Germania, și Italia, la care trebuia să adere, ca a patra forță, România. Într-un anume sens, era reluarea proiectului “Pactului celor Patru” din 1933, care, se știe, a eșuat din cauza neratificării lui de către Parlamentul francez.

Generalul Cantacuzino nu considera oportună intrarea Angliei în această alianță anticomunistă, interesele britanice neputându-se armoniza cu acelea ale Europei. Numai prin constituirea acestei coaliții, zicea Generalul, se va putea evita subjugarea Europei de către Moscova și asigurarea păcii pe continent.

4) CONGRESUL DE LA MONTREUX

LA 16-17 Decembrie 1934 a avut loc, la Montreux, Congresul mișcărilor naționaliste europene. Reuniunea a fost convocată de “Comitetele de Acțiune pentru Universalitatea Romei”, conduse de senatorul fascist, general Eugenio COSELSCHI.

Această adunare va rămâne o dată memorabilă în istoria naționalismului, un eveniment de importanță capitală pentru destinul Europei. Congresul acesta a fost prima și ultima tentativă de constituire a unui front unitar al mișcărilor naționaliste, independent de gradul lor de evoluție

politică. aNumite mișcări abia înmugureau, altele se dezvoltaseră puternic, în timp ce câteva cuceriseră puterea în stat.

Inspiratorul acestor Comitete a fost Mussolini în persoană. După cum de altfel indică numele acestei organizații, Mussolini intenționa să provoace, sub egida fascismului victorios, o integrare progresivă a forțelor renașterii naționale din Europa. El spera, astfel, să poată lupta, cu forțe unite, împotriva coaliției liberalo-bolșevice, care, chiar în acel moment începuse cele dintâi acțiuni, în vederea încercării și distrugerii Italiei și Germaniei.

Dacă viziunea lui Mussolini se realiza, în sensul conceput la Montreux, soarta Europei, după toate posibilitățile, ar fi fost alta; căci ceea ce întotdeauna a lipsit combatanților naționaliști din întreaga lume, dar n-a lipsit niciodată dușmanilor lor, a fost coordonarea eforturilor în funcție de interesele lor comune.

Mișcarea naționalist-socialistă germană n-a participat la reuniunea naționalistă de la Montreux. Tendințele ei de hegemonie europeană erau incompatibile cu colaborarea loială cu alte mișcări similare. Aceasta explică și lipsa de interes din partea celui de-al treilea Reich pentru crearea unui front comun de acțiune contra inamicilor comuni. Ca urmare, din pricina creșterii vertiginoase a puterii lui Hitler și a căderii lui Mussolini în dependență față de Berlin, Comitetele de Acțiune pentru Universalitatea Romei au fost abandonate de către chiar inițiatorii lor și, în cele din urmă, au dispărut din centrul de interes al politicii fasciste.

La adunarea de la Montreux fusese invitată și Garda de Fier. Corneliu Codreanu delegă pe Ion Moța, ca reprezentant al organizației legionare. Cu toate că evenimentul avu loc la finele anului 1934, intervențiile lui Moța, din punct de vedere spiritual, trebuiesc situate în “faza de expansiune”, care începe cu anul 1935. E o manifestare ofensivă a Mișcării Legionare, care anticipează, în exterior, Circulara din 1 Ianuarie 1935. Vom vedea că Ion Moța a determinat, în cursul acestui Congres, modificarea rezoluțiilor în sensul vederilor Legiunii. În plus, el a avut o dispută oratorică cu Nicolae Titulescu, ce se afla de asemenea la Montreux, obligându-l să se retragă complet învins.

Ion Moța era foarte bine pregătit, atât cât privește cultura judiciară și politică pe care o poseda, pentru a înfrunta orice adversar pe terenul problemelor internaționale. Student strălucit, el își terminase studiile la Universitatea din Grenoble, un an înaintea lui Corneliu Codreanu, în 1932, cu teza asupra “Securității juridice în societatea Națiunilor”.

Deși conținutul lucrării sale n-a fost deloc pe gustul majorității profesorilor de la Grenoble, ce aparțineau unui alt tip de mentalitate, Comisiunea exterminatoare – în fața argumentației sale infailibile și a profunde erudiții – trebuise să se încline și să-i acorde cea mai înaltă mențiune, cu recomandarea de a comunica și altor facultăți din Franța.

“Liga Națiunilor” era un subiect ce-l preocupa de multă vreme. La 15 Decembrie 1929, în calitate de invitat al Centrului studentesc din București, ținuse în fața studenților o conferință asupra: “Ligii Națiunilor – idealul, viciile și pericolele ei”. Concluzia la care ajunsese, în această conferință și în teza lui de doctorat, era următoarea: în Societatea Națiunilor, deși aparent era așezată pe o bază de drept, ea nu are securitate juridică. Reglementarea conflictelor internaționale – atribuție fundamentală a acestui organism – nu se sprijină pe o normă abstractă, caracteristică Dreptului, pentru simplul motiv că nu a ajuns încă să stabilească un fascicul de

reguli de drept internațional, universal recunoscute. În consecință, Societatea Națiunilor nu va ști să rezolve conflictele dintre națiuni pe baza unei dreptăți judiciare, ci în funcție de complexul politic al momentului; după caz, după predominanța intereselor unui grup ori ale altuia din statele membre. În deciziile luate va domina și va triumfa dreptatea politică și nu regula abstractă a dreptului, ceea ce echivalează cu triumful arbitrariului în relațiile internaționale.

Lucrarea lui Ion Moța asupra securității juridice în defuncta “Societate a Națiunilor” își păstrează și astăzi întreaga ei valoare, căci argumentele sale se aplică cu aceeași rigoare actualei organizații a “Națiunilor Unite”, care a fost constituită în același spirit și cu aceleași defecte ca și organismul genevez.

În discursul din fața reprezentanților mișcărilor naționaliste ale celor 16 țări europene, Ion Moța a atacat problema centrală a dezbaterilor de la Montreux: “universalitatea Romei”, și unitatea frontului naționalist mondial. Plin de admirație pentru marea operă politică și doctrinară a lui Mussolini, recunoscând fascismului rolul de conducător în formarea noii unități europene, Moța vorbește de “lumea fascistă de mâine”, adică de o comunitate de națiuni în care trebuie să preleveze spiritul și experiența fascismului.

Adeziunea lui Moța la universalitatea “noii Rome” nu înseamnă că Mișcarea Legionară a luat naștere sub impusul fascismului sau folosind drept model ceea ce făcuse Mussolini în Italia. Legiunea este expresia anumitor realități specific românești. Apariția Mișcării Legionare coincide și cu fenomenul general de restructurare a vieții neamului care s-a ivit în toată Europa; tocmai de aceea s-a putut atribui Legiunii o paternitate cu organizația italiană și a fost uneori inclusă în “lumea fascistă”.

Iată principalele părți ale discursului pronunțat de Ion Moța la Montreux:

“Problema în discuție, aceea a realizării unei unități noi, mă preocupă în mod deosebit. Trebuie făcut imposibilul pentru ca lumea fascistă de mâine să nu rămână divizată în mai multe fronturi care se luptă între ele. Problema Universalității Romei trebuie să ne preocupe înainte de toate. Trebuie să ne străduim să găsim un teren de înțelegere comun, pe care ne vom putea axa mâine.

Așa cum deja a precizat domnul Președinte, noi nu putem spera decât un singur lucru: ca lumea fascistă de mâine să formeze o unitate completă din toate punctele de vedere. Trebuie să ne fixăm obiective mai vaste, dar să recunoaștem fiecărui popor dreptul de a-și rezolva problemele speciale, în care nimeni nu are dreptul să intervină. Totuși, din alt punct de vedere, este perfect just ca, asupra marilor probleme internaționale, noi să cădem de acord pentru a nu compromite unitatea fascistă de mâine”.

Continuându-și discursul, Moța analizează două chestiuni, a căror amânare ar putea compromite unitatea, a căror amânare ar putea compromite unitatea europeană de mâine:

-“A doua chestiune privește una din condițiile esențiale în vederea constituirii unui bloc european și mondial unic. Condiția aceasta este ca nici una din marile probleme internaționale să nu fie ignorate ori lăsate deoparte. Și, printre aceste probleme, există aceea a chestiunii evreiești, foarte gravă pentru anumite țări și totodată specială pentru România”.

Deși chestiunea evreiască nu figura pe ordinea de zi a Congresului, ea a fost luată în discuție în urma intervenției lui Moța și s-a ajuns la o rezoluție votată în unanimitate:

“Congresul, considerând că fiecare stat, în virtutea principiului suveranității naționale, este singurul competent de a decide, pe teritoriul său, asupra atitudinii ce trebuie luată față de cetățeni, grupuri, rase și religii, stabilite între frontierele sale, și ținând cont de prescripțiile legilor naturale și ale regulilor morale, declară că chestiunea nu trebuie concepută ca o campanie de ură universală contra evreilor.

Totuși, considerând că, în multe țări, anumite grupuri evreiești exercită, fie deschis, fie într-o manieră ocultă, o influență vătămătoare intereselor morale și materiale ale Națiunii, și constituie un fel de stat în stat, profitând de toate drepturile, însă refuzând să se conformeze tuturor datoriilor, și lucrând totodată la distrugerea civilizației creștine, Congresul denunță acțiunea nefastă a acestor elemente și se angajează să le combată” (46).

Ion Moța a suferit, cu această ocazie, persecuții din partea guvernului român, deoarece a reprezentat Legiunea în fața ilustrelor personalități străine ce participau la Congres. El a trebuit să suporte o gravă ofensă din partea lui Nicolae Titulescu, pe care a resimțit-o cu atât mai profund cu cât era vorba de renumele țării sale. Nicolae Titulescu, ministrul de Externe al României, locuia în același hotel cu delegații veniți la Congres. La instigarea lui, poliția elvețiană a intrat în camera lui Moța, pentru a face o percheziție minuțioasă, în căutare de arme. Negăsind nimic, agenții s-au retras, scuzându-se și explicându-i că ei fuseseră avertizați că un atentat fusese pregătit împotriva ministrului român.

Moța, după percheziția a cărei victimă a fost, a trimis lui Titulescu o scrisoare vehementă, în care îl acuza de acest infamant denunț. Acesta nu s-a arătat vexat. Dimpotrivă, el apără în sala în care se ținea Congresul, și cu un aer nevinovat, își exprimă lui Moța indignarea pentru ceea ce s-a petrecut în “această Elveție liberă și civilizată”... Moța nu s-a lăsat dus de vorbele conciliatorii ale lui Titulescu și i-a dat un răspuns, a cărui ținută și demnitate a frapat întreaga asistență. Nu numai că nu a admis declarațiile lui Titulescu, dar, în plus, l-a acuzat pe el și pe guvernul de la București, că sunt vinovați de injustiții de abuzuri, de minciuni și de falsificări.

În încheiere, a cerut asistenței un minut de reculegere pentru victimele persecuțiilor guvernului român. Într-o tăcere totală, toți delegații s-au ridicat în picioare, în timp ce Titulescu a părăsit sala, sub privirile lor disprețuitoare.

5) ATITUDINEA GUVERNULUI

Nu se scursese nici un an de la sângeroasa prigoană din iarna lui 1933-1934, și Mișcarea se afla în plină fază de reorganizare. Cum a reacționat guvernul, vis-à-vis de partidul “Totul pentru Țară” și de reluarea ofensivei legionare în toate domeniile?

Guvernul liberal al lui Tătărăscu nu era dispus la o înfruntare de forțe cu Mișcarea. Moartea violentă a lui Duca nu semănase doar spaimă printre membrii principali ai partidului; ci această dispariție îi dezorganizase și slăbise.

Înainte de 1933, Partidul Liberal suferise o sciziune: George Brătianu, fiul lui I.C. Brătianu, se detașase de vechile cadre care-l aleseseră pe Duca drept șef, și formase un Partid Liberal dizident, la care aderaseră mai multe elemente tinere. După moartea lui Duca, vechiul partid liberal era, într-un fel, în descompunere. Un alt membru al clanului, Dinu (Constantin) Brătianu, fusese ales șef al Partidului, dar Palatul îl împinsese pe Gh. Tătărăscu ca șef al guvernului. În modul acesta, Partidul Liberal își pierduse unitatea tradițională la conducere.

În realitate, existau doi conducători: unul, Tătărăscu, la ordinele camarilei, și celălalt, Dinu Brătianu, ce reprezenta interesele partidului. În lupta dintre cei doi șefi, primul era totdeauna victorios, întrucât beneficia de sprijinul Coroanei și de argumentul puterii. Cadrele bătrâne nu erau dispuse deloc să renunțe la avantajele guvernului. Servilitatea lui Tătărăscu față de Coroană a menținut Partidul Liberal la putere, până la sfârșitul legislaturii: toamna lui 1937.

Un alt factor ce împiedica reluarea prigoanei în stilul lui 1933, era personalitatea noului șef. Tătărăscu nu era dispus să-și riște viața pentru a distruge Mișcarea. El era omul compromisurilor, al tranzacțiilor, un politician oportunista, ce respingea atitudinile ferme. În relațiile sale cu Mișcarea, își fixase ca regulă să nu forțeze nota. Desigur, prigoana nu va înceta o clipă în timpul guvernării sale; dar Tătărăscu se ferea să săvârșească acte ireparabile, spre a evita reacții disperate.

Poziția guvernului coincidea cu noua strategie a camarilei. În culisele Palatului, se hotărâse schimbarea tacticii. Văzând că Mișcarea rezistase terorii și că persecuția nu făcuse decât să mărească prestigiul, conspiratorii de la Palat deciseră să adopte, pentru lichidarea Mișcării, metode, intrigi, disensiuni. Noul program al camarilei prevedea:

- a) discreditarea șefului Legiunii prin campanii de presă și zvonuri abil răspândite în opinia publică, prezentate ca “venind din sursă sigură”;
- b) utilizarea lui M. Stelescu ca element de șoc în campania împotriva lui Corneliu Codreanu;
- c) încercarea de separare a lui Moța de Căpitan, făcând să strălucească în ochii săi promisiunea unui loc în guvern;
- d) lansarea de formațiuni naționaliste controlate de Palat, pentru a semăna confuzie în opinia publică, îndeosebi în rândul tineretului;
- e) crearea de organizații de stat, patronate de Rege, la care tinerimea să fie obligată să participe, pentru a scăpa de influența Gărzii de Fier.

Despre toate aceste manevre, vom avea prilejul să revenim, cu ample detalii, în capitolele următoare.

Noi ne vom mărgini, pentru o clipă, să dezvăluim una din manevrele cele mai perfide în vederea discreditării Căpitanului, întreprinsă de camarilă.

Toată lumea știa că Elena Lupescu, “regina neîncoronată” a României, în colaborare strânsă cu coreligionarii ei, era răspunzătoare de toate loviturile date Mișcării. Or, chiar această Elena Lupescu, făcu să circule în cercurile “bine informate” ale Capitalei zvonul după care Corneliu Codreanu își salvase viața grație protecției pe care ea îi acordase. Se povestea că, în împrejurări grave, atunci când Corneliu Codreanu era urmărit de poliție, după asasinarea lui Duca, mâna ei misterioasă îl scosese din primejdie și-l salvase. Ce era adevărat din aceste zvonuri care circulau în cafenelele Bucureștilor, tulburând chiar și pe legionari?

Într-adevăr, Căpitanul se aflase, la un moment dat, într-o situație dificilă, când nu vedea nici o casă, nici un prieten, care putea să-l ascundă. Rătăcind pe străzile Bucureștilor, el și-a amintit de un deputat pe care-l cunoscuse în timpul când era parlamentar. Se numea CRĂCIUNESCU.

Acesta îi spusese o dată, pe culoarele Camerei: “Domnule Codreanu, dacă vă veți găsi vreodată într-o situație dificilă și veți crede că pot să vă fiu folositor, veniți acasă la mine!”

Bazându-se pe această declarație amicală, și cum el își aminti adresa deputatului, se îndreptase în această direcție, nădăjduind că poate să se refugieze acasă la dânsul. Când intră, Crăciunescu se înverzi de frică:

- Ce căutați acasă la mine, domnule Codreanu?

- Nu mi-ați zis că, dacă mă voi găsi vreodată într-o situație dificilă, voi putea face apel la dumneavoastră? Momentul acesta a venit. Vă rog să mă adăpostiți câteva zile în casa dvs. Dacă mă prinde poliția, mă omoară.

- Domnule Codreanu, nu știți că sunt căsătorit cu verișoara doamnei Lupescu?

- Nu n-am știut.

Căpitanul ignora acest fapt, și nu putea bănui că un om care se oferise să ajute pe șeful Gărzii de Fier poate fi căsătorit cu vara Elenei Lupescu. Îl salută și plecă imediat. Întreaga conversație dură două minute și se ținuse în vestibulul casei. După un sfert de oră, poliția era acasă la Crăciunescu. Se pare că vara Elenei Lupescu telefonase la Palat, în timp ce ei vorbeau în vestibul.

Pe urma acestui zvon, a fost lansat și altul, și mai fantastic: asasinarea lui Duca fusese comisă cu asentimentul Palatului. Regele voise să se debaraseze de Duca. El îl împinsese la dizolvarea Gărzii de Fier; însă, pe de altă parte, spusese lui Corneliu Codreanu că nu aprobase această măsură abuzivă a guvernului. Pentru a-și manifesta dezacordul, refuzase dizolvarea Gărzii de Fier prin Decret Regal. Într-adevăr, dizolvarea fusese pronunțată printr-o simplă Decizie a Consiliului de Miniștri. Prin acest joc tulbure, Regele încurajase pe Corneliu Codreanu la răzbunare, lăsând să se înțeleagă că reacția Mișcării, dacă ea se produse, nu-l privește și că ar fi dat asigurări anticipate de imunitate. Modul în care s-a derulat procesul și achitarea principalilor membri ai Gărzii de Fier demonstra apoi, cu noi piese justificative, convenția existentă dintre Rege și Codreanu în vederea asasinării lui Duca.

Această combinație este o născocire din toate punctele de vedere. În realitate, Carol și Duca formau un front comun împotriva Mișcării. Regele nu-i dăduse puterea lui Duca, decât cu condiția să dizolve Garda de Fier. E posibil, de asemenea, ca Palatul să fi avut în vizor eventualitatea că dacă Duca dispare, să se debaraseze dintr-o lovitură de doi rivali.

Oricare ar fi această speculație, dacă a existat în sferele camarilei, nu poate fi pusă pe seama unei înțelegeri cu Corneliu Codreanu. Căpitanul fusese condamnat la moarte, chiar înaintea asasinării lui Duca. Dacă lucrurile au luat o turnură neprevăzută, și Căpitanul a scăpat cu viață din această teribilă încercare, aceasta nu se datorează decât Providenței!

6) SUB CENZURĂ ȘI STARE DE ASEDIU

După asasinatul de la Sinaia, guvernul a decretat starea de asediu și cenzura pe întreg teritoriul, pentru o durată de șase luni. O dată trecut acest termen, măsurile excepționale au mai fost prelungite încă șase luni; și pe urmă, din șase luni în șase luni, în mod automat. Țara nu s-a

bucurat de nici un moment de libertate pe toată durata guvernării liberale. Și aceste abuzuri aveau loc sub o pretinsă democrație parlamentară, deși nimic extraordinar nu s-a întâmplat în acești patru ani în țară, nici o tulburare gravă a ordinii publice ce ar fi putut justifica prelungirea unor atari măsuri.

Mentținerea măsurilor excepționale era impusă de palat; și ele nu-i displăceau șefului guvernului, Gh. Tătăărăscu. Sub acoperământul cenzurei și al stării de asediu, regele Carol putea jefui țara și pregăti regimul de dictatură personală. Cenzura și starea de asediu vizau opoziția în totalitatea ei; însă, înainte de orice și în mod particular, Legiunea, singura forță politică capabilă să se împotrivească cu înverșunare planurilor criminale ale Regelui.

Prin cenzură, regimul interzice apariția ziarelor legionare; și nu doar a publicațiilor recunoscute ca atare, ci chiar a marilor cotidiane: “CALENDARUL” și “CUVÂNTUL”, care combăteau guvernul liberal pentru ilegalitățile comise împotriva Mișcării Legionare în anul 1933. Aceste două ziare au fost suprimate după moartea lui Duca, și directorii lor: Nichifor CRAINIC și Nae IONESCU, aruncați în închisoare, alături de mii de legionari, considerați fiind ca răspunzători de atentat. După o lungă detenție, ei au fost scoși din anchetă. Totuși, interdicția publicațiilor a fost menținută, în pofida faptului că acuzațiile lansate contra lor se dovediseră a fi ridicole și, ceea ce e culmea, că înșiși conducătorii Gărzii de Fier fuseseră între timp achitați în bloc.

În ceea ce privește celelalte ziare, care se arătaseră dispuse să publice articole și informații favorabile Mișcării, ele erau sistematic blocate prin foarfecele cenzurii.

Din contra, nu exista nici o restricție pentru presa ostilă Mișcării. Ea beneficia de o libertate totală în atacarea Căpitanului și a cadrelor dirigiuitoare, în cel mai infam chip. Astfel, cenzura aceasta, care împiedica pe legionari să răspundă atacurilor și să restabilească adevărul, proteja deschis pe acei care inundau opinia publică cu calomniile lor împotriva Legiunii.

Să reluăm “cazul Stelescu”: După tentativa de asasinat contra lui Corneliu Codreanu, în loc să-și recunoască greșeala și să caute reabilitarea pe căile indicate de Căpitan, Stelescu reveni la stăpânii care-l incitaseră la crimă și se puse totalmente la dispoziția lor. Cu banii primiți de la fondurile secrete ale guvernului, el lansă o revistă “CRUCIADA RĂMÂNISMULUI”, în care atacă cu violență pe Căpitan. Altminteri, el își atribuia merite cel puțin egale acelorale ale lui Corneliu Codreanu în întemeierea Legiunii; pretindea, apoi, că avusese un aport de luptă și sacrificiu mult mai important decât acela al șefului Legiunii; în fine, afirma că se separă de Căpitan deoarece era convins că acesta trădase principiile organizației.

Toate aceste infamii erau etalate într-o asemenea foaie, fără ca legionarii să aibă alte posibilități de a replica, decât să tacă și să le îndure cu greutate. Cenzura veghea ca nici un răspuns al Mișcării să nu apară undeva pentru a rușina pe calomniator.

Jurnalul secret al lui Stelescu n-avea nici un efect asupra masei legionare și va atrage doar câteva elemente periferice. În plus, Stelescu era neînstare să divizeze organizația, atacurile lui devenind de aceea furioase. Și toate acestea sub protecția binevoitoare a cenzurei.

Nu numai “Cruciada Românismului” ataca. Aproape întreaga presă: aceea a partidelor, aceea controlată de evrei, aceea zisă independentă, în toată presa se făcea ecoul unor astfel de insulte și calomnii gratuite. Pentru un legionar, devenise, odios lucru să deschidă un ziar, deoarece acolo nu întâlnea decât articole veninoase împotriva lor. Toți se ocupau de Mișcare și toți cu intenția și

sadica plăcere de a o lovi, chiar atunci când articolele manifestau o aparentă obiectivitate. Aici era, de altfel, culmea perfidiei!... Căpitanul era centrul convergent al tuturor atacurilor. Mai ales asupra lui se ducea lupta. Toate urile, toate infamiile fuseseră dirijate contra lui, într-o explozie de furie, pentru că le scăpase în 1933-1934.

În decursul acestei campanii de infamii și de intrigi, nici un legionar n-a mișcat. Ei s-au strâns în jurul Căpitanului, au suportat în tăcere toate umilințele și toate nedreptățile. Starea de spirit a legionarilor, în timpul acestei campanii de presă, a fost admirabil redată de Căpitan într-o Circulară din 1 Martie 1935:

“Legionari,

îmi închipui ce greu trebuie să fie pentru voi toți de prin fundul satelor, în lipsa oricărui informații sau vești. Ele nu vin din cauza cenzurii și a prigonirilor.

La voi nu găsesc decât vești rele, insulte, calomnii, minciuni, doar vă veți îndoi și veți părăsi poziția de luptă. Tot ce este suflu de trădare în țara aceasta aruncată cu noroi și cu bale de venin peste rănilor noastre, căpătate în mijlocul atâtor și atâtor primejdii, din timpul luptelor trecute.

Prin întunericul și necunoscutul acesta, lipsiți de orice îndrumare și directivă, pășesc zeci de mii de legionari, conduși numai de instinctul lor sănătos, de onoare și credință neșovăitoare în biruința steagului legionar.

Ce tablou impresionant: această luptă legionară, răsfirată pe tot cuprinsul țării și lipsită de orice comandă, merge în aceeași admirabilă cadență sufletească pe drumurile victoriei; sigură de ea, în contra tuturor uneltirilor ademenirilor, încercărilor perfide.

Câtă onoare nu se desprinde în momentul acesta pentru numele de legionar! Ea se va înscrie în istorie.

Căci ce altă organizație în lume, nu din România, putea să se mențină în aceleași condiții, cu adevărat infame?”

7) OFENSIVA STUDENȚILOR

Primul val de legionari care a spart “zidul de ură și de infamie” ridicat în jurul Legiunii după marea prigoană, a fost constituit din studenți. Mișcarea Legionară, așa cum am arătat în cea dintâi parte a acestei opere, s-a născut din îngrijorările care agitau generația de la 1922. După prăbușirea Ligii Cuziste, ideile acestei generații își află expresia în Legiune; și au fost salvate de la nimicire grație principiilor Mișcării fondate de Corneliu Codreanu. Nu-i de mirare că prigoana din 1933-1934, tocmai studenții sunt aceia care dau primele semne de energie în faza de expansiune a Mișcării.

După expunerea rolului studenților în reconstrucția Mișcării, trebuie să ne oprim câteva clipe asupra atitudinii lor în timpul perioadei de la 1927-1933, adică epoca scursă între întemeierea Legiunii și dezlănțuirea marii prigoane.

Generația studențească de la 1922 părăsise băncile Universității, atunci când Legiunea se forma, în 1927. În acel moment, o generație nouă intrase în Universitate. Or, spiritul mișcării studențești de la 1922 se transmisese acestei noi generații, și agitațiile revendicative asupra aceleiași teme,

continuă cu tot atâta vehemență, culminând la Congresul de la Oradea Mare, în 1928.

Totuși, ceea ce studențimea de la 1927 nu mai avea, era o orientare politică clară. Lupta continua, însă nimeni nu-i mai călăuzea, și guvernele manevrau cu ușurință această masă dezorientată. Nu mai existau consilieri de talie, nici vreo organizație politică cu care ar fi putut studenții să rămână în legătură strânsă, vreo persoană care să le convertească elanurile în energie creatoare. Decepțiile provocate de profesorul Cuza i-au determinat să se țină departe de cele două fracțiuni ale vechii ligi. Am putea defini atitudinea studenților în anii 1927-1928, “de expectativă”.

De-a lungul acestei perioade, o parte dintre studenți, o minoritate, a fost atrasă de către partidele politice istorice. Marea majoritate, totuși, aștepta să li se ofere o posibilitate nouă, pe linia acestor vechi credințe naționaliste. De astă dată, și în asta constă diferența în raport cu mișcarea de la 1922, studenții nu mai erau dispuși să se atașeze cu același entuziasm unui nou grup politic. Deveniseră sceptici și mai critici în judecățile lor.

Desigur, numele lui Corneliu Codreanu exersa o mare atracție asupra tineretului universitar; însă și renumele său nu mai părea să constituie o garanție suficientă, pentru a-i determina pe studenți să iasă din rezerva lor. Prăbușirea Ligii provocase o așa de mare confuzie în rândurile lor, încât le trebuia un anume timp pentru ca ceața groasă să se risipească. Nu după mulți ani, în urma unui lung proces de clarificare, s-a putut restabili unitatea care avea misiunea de a le reprezenta idealurile în viața politică a țării lor.

Întoarcerea studenților în lupta politică s-a făcut foarte lent. În decursul primului an ce-a urmat întemeierii Mișcării, abia câteva zeci de studenți au aderat la ea. Către 1929 Mișcarea câștigă o influență preponderentă în masa studențească.

Cucerirea studenților a fost realizată printr-o acțiune comună pe două planuri: o acțiune de jos în sus, prin multiplicarea cuiburilor printre studenți. Dacă o persistentă muncă de mai muți ani, cuiburile de studenți legionari se înmulțesc în așa fel, încât Căpitanul a fost obligat să le grupeze în organizații superioare. Toate cuiburile formate din studenți originari din același județ constituiau “Grupul legionar studențesc județean”, în timp ce toate grupurile județene de studenți ai aceleiași Universități erau reunite într-un “Centru studențesc legionar”. Existau atâtea Centre studențești legionare câte universități erau.

Paralel cu acțiunea de jos în sus, alta de sus în jos se realiza pe plan profesional, și avea drept obiectiv cucerirea conducerii organizațiilor de studenți. În fiecare oraș universitar exista un “Centru studențesc oficial”, care reprezenta pe studenții din toate facultățile și școlile de nivel academic. La rândul lor, Centrele studențești erau grupate într-o “Uniune Națională a Studenților Creștini Români”, avându-și sediul în București. Atât Comitetele Centrelor studențești din fiecare Universitate, cât și acelea ale Comitetelor Uniunii erau constituite prin alegeri.

Deși în minoritate, studenții legionari duceau lupta cu atâta ardoare, inteligență și abilitate, încât, în 1934, toate Comitetele de conducere ale organizațiilor studențești din întreaga țară erau în mâinile legionarilor. În șapte ani, sămânța legionară crescuse, precum sămânța de muștar din evanghelie, devenind un copac puternic, hrănit cu seva întregii studențimi.

Studenții din toată țara se reuneau o dată pe an într-un Congres General, ce se ținea într-unul din marile orașe ale României. De obicei, Congresul General Studențesc avea loc pe 10 Decembrie,

pentru a sărbători și perpetua amintirea zilei în care izbucnise mișcarea studenților naționaliști, la 10 Decembrie 1922. Din pricina obstacolelor ridicate de guvern, Congresele nu se puteau ține cu regularitate, nici în fiecare an, nici la data tradițională. După prigoana din 1933-1934, un Congres de proporții modeste și mai curând improvizat, se ține într-o localitate balneară: Băile Herculane, la 20 Aprilie 1934, când climatul politic și bunăvoința guvernanților erau permisibile.

Participarea legionarilor la acest Congres a fost minimă, ei n-au putut influența dezbaterile într-o manieră decisivă, pentru că sentința de achitare a conducătorilor Gărzii de Fier abia fusese pronunțată, la 5 Aprilie, și printre acuzați se aflau și căpeteniile studenților. Pe de altă parte, chiar în momentul acela, stelescu își începuse acțiunea de distrugere a autorității Căpitanului. În sfârșit, alte grupuri politice își trimiseseră oamenii la Congres, pentru a tulbura apele. Asta a făcut ca acest Congres să fie destul de șters, fără nici o rezonanță în tineretul universitar și fără să determine linii de conduită clare.

Trecând peste acest episod, studenții legionari din toate universitățile, abia ieșiți din prigoană, s-au aruncat iarăși în luptă cu un indescritibil elan. În vreme ce organizațiile legionare de bază își reluară încetul cu încetul activitățile lor în 1935, după întemeierea partidului “Totul pentru Țară”; studenții legionari, la rândul lor, își desfășuraseră toate forțele în cursul primăverii lui 1934; spre finele aceluiași an, ei aveau să atingă toate obiectivele fixate de Căpitan. La 20 Decembrie 1934, legionarul Traian Cotigă era ales Președinte al Uniunii Naționale a Studenților, ceea ce însemna că întreg aparatul de conducere al studenților din întreaga țară se găsea în mâinile legionarilor

Congresul General Studentesc din anul următor a avut loc la Craiova, în Oltenia, între 17 și 19 Aprilie 1935. Acest Congres marchează o etapă nouă în istoria mișcărilor studentești, caracterizată prin predominarea spiritului nou legionar. Idealurile studenților și ale organizației politice chemate a le realiza, se unifică din nou, formând un bloc omogen. Situația de la 1923 se repetă, când “Liga Apărării Național Creștine” luase în mâini dezideratele studenților și le transpusesse pe planul luptei politice. De această dată, însă, în fruntea organizației politice, care lupta cot la cot cu studenții, se afla nu un șef slab ca profesorul Cuza, ci un bărbat dotat cu toate calitățile unui mare conducător, temut de adversari și urmat cu neslăbită loialitate de soldații lui.

Congresul studentesc de la Craiova a fost Congresul unanimității legionare. Deși dezbaterile s-au derulat în condiții de perfectă libertate, nimenea nu s-a ridicat să susțină puncte de vedere diferite de acelea ale reprezentanților legionari. Spiritul Legiunii îmbrățișa, ca un fluid invizibil, pe miile de congresiști. Cântece legionare erau intonate de masa întreagă de studenți. Toți oratorii, conducători ai centrelor Universitare Studentești, erau legionari. Toți au glorificat pe Căpitan și toți și-au manifestat adeziunea necondiționată la idealurile Mișcării. Congresul de la Craiova a fost o manifestare a elanului și a tinereții, care a demonstrat în chip strălucit că studenții se integraseră, erau absorbiți în spiritualitatea legionară.

Ion Moța a fost ales Președinte de Onoare al Congresului. Era un omagiu adus nu numai unui ilustru precursor, ci și întregii generații de combatanți naționaliști de la 1922. Răspunzând onoarei ce i s-a făcut, Moța trimise un mesaj Congresului, publicat ulterior în “CUVÂNTUL STUDENȚESC”, sub titlul “Esențial”. Nu era un mesaj convențional, era un apel care reamintea studenților datoriile lor privind lupta naționalistă:

“Este inutil să se dedice unor idealuri care să nu fie însoțite de elaborarea mijloacelor prin care

aceste idealuri vor fi atinse; un Congres studențesc nu se poate reduce la această simplă manifestare ideologică; un congres trebuie să fie o ocazie de verificare a forței interioare de care dispun studenții pentru realizarea idealurilor lor.

Care este capacitatea de sacrificiu a tineretului reunit în acest Congres? Doar printr-o fuziune a vieții personale a studentului cu idealul său se poate garanta realizarea acestuia.

Spiritul de jefă este esențialul!

Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele: **este propria noastră nenușă!** Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea, atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru Dreptate și Dumnezeu!”

Tot la același Congres a fost difuzată broșura lui Alexandru Cantacuzino: “Românul de Măine”. În fraze lapidare, Alexandru Cantacuzino denunță viciile de care suferea societatea românească și făcea portretul Românismului visat de Căpitan: un om viteaz, generos, dezinteresat, mereu gata să se sacrifice pentru dreptatea și libertățile neamului.

8) ASOCIAȚIA “GENERAȚIA MIȘCĂRII STUDENȚEȘTI DE LA 1922

Alarmate de creșterea vertiginoasă a curentului legionar în mediul studențesc, guvernul și forțele oculte care-l conduceau au încercat să capteze elanul acestui tineret, deviindu-l într-o direcție pe care ei o puteau controla. Manevrele acestea n-au avut nici un rezultat apreciabil, nici în timpul Congreselor studențești de la Băile Herculane și Râmnicu Sărat, nici după crearea taberei de odihnă a lui Stelescu, la Budachi. Forțele studențești au presimțit pericolul și s-au apropiat tot mai mult de Mișcare.

Cu toate acestea, camarila de la Palat, a cărei capacitate de a inventa intrigi și capcane era inepuizabilă, avea în rezervă un alt plan, în particular îndrăzneț și perfid. Nu era vorba de nimic mai puțin decât de a îngropa mișcarea studențească, pentru ca energiile tinerimii universitare să înceteze să se hrănească din izvoarele organizației legionare. Planul era făurit în așa mod, încât generațiile noi să nu se tulbure defel de credința lor. Încet-încet ele cădeau sub dependența anumitor elemente, ale căror legături îndepărtate duceau la Palat, fără ca studenții să înțeleagă bine unde merg firele acestei conspirații. Viclenia era subtilă: Naționalism? Da!... Antisemitism? De acord!... Manifestații? Fără îndoială!... Înseși dezordinile, la rigoare!... Dar totul să se desfășoare “în limitele permise de organismele oficiale”.

Însă cu cine voia guvernul să realizeze manevra aceasta de captare a tineretului? Acela care dirija operația s-a gândit să folosească pe foștii conducători ai “mișcării studențești” de la 1922, care nu intraseră în rândurile Gărzii de Fier. Pentru a se înțelege mai bine planul camarilei, în toată întinderea lui, e necesar să explicăm, în prealabil, ceea ce ajunseră foștii reprezentanți ai acestei mișcări studențești de la 1922, după intrarea lor în viața civilă:

1) Cei mai viteji și mai conștienți s-au raliat Mișcării Leginare și au continuat lupta sub conducerea lui Corneliu Codreanu. Cel mai strălucit reprezentant al acestei categorii de combatanți a fost Ion MOȚA.

2) A doua categorie, formată din elemente excelente, dar lipsite de energia continuității, s-a lăsat

absorbită de profesiuni și nu participa decât din când în când la viața publică. Printre ele, trebuie să numim marile figuri ale viații studentești din București: dr. Ion SIMIONESCU, dr. Constantin DĂNULESCU și inginerul POPESCU Botoșani.

3) A treia categorie de luptători naționaliști a rămas fidelă profesorului Cuza și l-au urmat și după ce Liga s-a unit cu partidul lui Octavian GOGA.

4) În a patra categorie trebuie să plasăm pe toți aceia care au profitat de prestigiul căpătat în mișcarea studentească, pentru a obține posturi bine renumerate în stat sau în întreprinderile particulare, implicând în schimb renunțarea definitivă la orice agitație sau activitate naționalistă.

5) În sfârșit, mai existau și alții care, incapabili să se realizeze și să-și pregătească o profesiune, obișnuiți să trăiască din expediente, au eșuat în rândurile agenților, Poliției ori ai SIGURANȚEI, oferindu-și serviciile, mârșave, îndreptate împotriva propriilor camarazi de odinioară.

Sprijinindu-se pe legătura dintre aceste categorii, adică pe indicatorii Poliției, conspirația permanentă a Palatului voia cu orice preț, în manevra ei, să atragă pe foștii conducători ai studenților, situați deja în categoriile 2,3,4, pentru a-i opune în bloc lui Corneliu Codreanu și tuturor acelor care-l urmaseră în cruciada sa. Cu alte cuvinte, se dorea mobilizarea “generației de la 1922” împotriva succesorilor ei legitimi, contra acelor care nici o clipă nu au trădat idealurile sale.

Planul a fost repede pus în aplicare și, într-un fel, prin surprindere. La începutul lui 1935 s-a constituit la București, “Blocul Generației Studentești de la 1922”, sub conducerea inginerului Popescu-Botoșani. În mod natural, acei care apărau în fruntea acestei mișcări nu puteau fi acuzați de complicitate cu regimul, ei înșiși fiind victime ale sugestiilor străine de vechile lor convingeri. Erau oameni ale căror nume deveniseră populare, binecunoscuți în viața publică, destinați să camufleze obiectivele tenebroase ale întreprinderilor guvernamentale.

Astfel, alături de organizațiile oficiale studentești, dominate de legionari, luase naștere o grupare paralelă, care se fălea că reprezintă cu spoită autenticitate dezideratele studenților.

Apariția “Blocului” ar fi putut provoca o puternică confuzie în masa studentească, și chiar să rupă unitatea de bază a forțelor ei. Reacția legionară nu s-a lăsat așteptată. Pentru a tăia, categoric, orice posibilitate a noii grupări de a abuza de studenți, Corneliu Codreanu l-a însărcinat pe Moța să creeze un organism cu obiective asemănătoare celor ale “Blocului”, care trebuia să funcționeze sub controlul Mișcării.

Moța avea un drept infinit mai legitim să convoace “generația de la 1922” decât toți aceia care, de-a lungul anilor, părăsiseră rândurile naționalismului și se pierduseră în meandrele vieții; și decât cei ce ajunseseră să slujească inamicilor pe care-i combătuseră odinioară.

disciplinat și eficace, Moța se pune pe treabă. La începutul lui Aprilie 1935, cheamă la București pe foștii studenți din generația de la 1922, plus pe toți studenții care, de-atunci, avuseseră funcții în organizațiile studentești. El socotea, pe bună dreptate, că “generația de la 1922” nu putea fi limitată la reprezentarea aceluiași an. “Generația de la 1922” reprezenta ceva mult mai important: ea simbolizează o direcție nouă, o nouă spiritualitate națională, care trebuia să înglobeze pe toți studenții ce împărtășeau același crez. Generației de la 1922 aparțineau toți studenții care, ulterior, în valuri succesive, intrând în universități, adptaseră aceleași idealuri.

Totuși, spre a evita bănuiala că Mișcarea urmărea prin această extensie un obiectiv electoral, Moța a limitat participarea studenților din seriile mai recente, la acei care avuseseră funcții de răspundere în Centrele studențești.

Pe de altă parte, pentru a marca diferența cu “Blocul Generației Studențești de la 1922”, Moța denumi noua formațiune Asociația “Generația Mișcării Studențești de la 1922”.

Dezbaterile noii Asociații s-au desfășurat în Palatul Studenților în Medicină, în sala în care aveau de obicei conferințele organizate de “Centrul Studențesc București”. Legionarii s-au prezentat în mare număr, veniți din toate centrele universitare ale țării și formând, astfel, majoritatea asistenței.

La începutul ședinței de deschidere s-a produs un incident penibil, care-a tulburat pentru o clipă bucuria revederii atâtor colegi de Universitate, acumă împrăștiați în toată țara. Atunci când sala era arhiplină, și nu mai rămăseseră decât câteva locuri libere, tocmai în fundul sălii, Stelescu și-a făcut apariția. Toată lumea a rămas împietrită, în mijlocul unei tăceri mormântale. Nimei nu se aștepta la un asemenea act de provocare temerară, după campania pe care el o declanșase împotriva lui Corneliu Codreanu în hebdomadarul “CRUCIADA ROMÂNISMULUI”.

După ce a aruncat o privire circumspectă în sală, dându-și seama de atmosfera încărcată ce domnea aici, s-a așezat într-un fotoliu, mult mai puțin sigur de el, de cum venise. A fost deschisă ședința, s-a ales biroul provizoriu. Pe urmă Moța s-a ridicat și fără să-i pronunțe numele, l-a somat, în numele tuturor celor prezenți, să părăsească sala, în termenii următori:

“După tot ceea ce a făcut, după toate atacurile murdare pe care le-a declanșat împotriva Căpitanului de la tribuna unei publicații întreținute de dușmani, este un om nedemn de a se afla printre noi”...

deși fierbând de indignare, Moța vorbise pe un ton măsurat. Totuși, maniera în care el accentua fiecare cuvânt, alura sa dură și neîndurătoare emana atâta fermitate, încât Stelescu n-a mai avut ce face decât să părăsească sala. Altminteri, toată lumea s-ar fi ridicat asupra lui, pentru a-l expulza cu forța. Înțelegând că lupta era deja pierdută, Stelescu s-a ridicat și a ieșit ca o umbră. Sala respiră ușurată și dezbaterile putură începe.

Care a fost tactica întrebuintată de guvern în fața Adunării convocate de Moța? Guvernul conta pe ajutorul elementelor de manevră de care dispunea în sânul “Blocului studențesc” și al conducătorilor acestei organizații rătăcite; oameni de altfel de bună credință, însă incapabili să distingă că ei erau utilizați drept simpli pioni în jocul superior al cărui obiectiv era distrugerea mișcării studențești; el spera să provoace o confuzie suficientă între delegații, pentru ca adunarea să se împrăștie, să se spargă. acest rezultat ar fi însemnat triumful “Blocului”, confirmat drept reprezentant unic al generației de la 1922. Iată de ce guvernul, la început, nu numai că nu a interzis adunarea convocată de Moța (cum ar fi putut-o face), ci dimpotrivă, a încurajat participarea membrilor “Blocului” la reuniunea de la Palatul Studenților în Medicină.

Dezbaterile din prima zi au fost dominate de duelul oratoric dintre Moța și Dănulescu. Acesta din urmă, expunând punctul de vedere al “Blocului”, denunța emfatic prezența, în sală, a persoanelor care nu aparțineau generației de la 1922. După el, aceste persoane nu posedau elemente necesare de reprezentare a generației de la 1922, și adunarea era, în consecință, ilegal constituită. El cerea ca înainte de a se trece la fondul chestiunii, să se decidă asupra apartenenței fiecăruia la generația

de la 1922, și să fie eliminați aceia care nu corespund normelor.

Moța a respins teza lui, arătându-i că nu se poate delimita în timp “generația de la 1922”, fiindcă ea îmbrățișa pe toți aceia care, pe parcursul anilor, luptaseră pentru aceleași idealuri. Această “generație” nu lua sfârșit decât în momentul în care nu mai existau studenți care să se adape din credința aceasta. Ar fi fost, așadar, cea mai mare nedreptate să se excludă din rândurile combatanților acei care transmisese noilor generații flacăra credinței naționaliste, așa cum a fost ea primită din mâinile generației eroice de la 1922. Toți formau un bloc, și de s-ar face greșeala de a-l fragmenta după criterii artificiale, s-ar da câștig de cauză inamicilor mișcării naționaliste.

Marea majoritate a celor prezenți s-au ridicat în picioare și au aplaudat cu entuziasm vorbele lui Moța; în timp ce reprezentanții “Blocului”, aflați într-o minoritate clară, asistau la dezbateri solidari și resemnați. Dănulescu, văzând atmosfera din sală, și dându-și seama că partida era pierdută, s-a ridicat și a părăsit reuniunea în semn de protest, urmat de prietenii săi.

Ion Moța a fost ales Președintele Asociației “GENERAȚIA MIȘCĂRII STUDENȚEȘTI DE LA 1922”, al cărui comitet a fost constituit în mare parte din legionari.

În disperare de cauză, văzând că planul de torpilare a reuniunii din Palatul Studenților în Medicină eșuase, guvernul își arăta adevărata față, interzicând, a doua zi, continuarea congresului. Dar era prea târziu. Asociația fusese constituită și Moța figura în capul ei.

9) TABERELE DE MUNCĂ

Una din cele mai mari realizări ale lui Corneliu Codreanu, cu efecte binefăcătoare asupra neamului românesc în totalitatea lui, și în special asupra tineretului, a fost înființarea taberei de muncă.

Să ne amintim că prima tabără de muncă a fost înființată de Căpitan la Ungheni, în 1924, în vremea în care el milita, încă, alături de profesorul Cuza. Cu cărămizile fabricate în tabăra aceasta, s-a construit, după aceea, “Căminul Cultural Creștin”, de la Iași. Piatra fundamentală a acestui Cămin a fost pusă la 13 Septembrie 1925.

După întemeierea Legiunii, această tabără de muncă de la Unghieni a fost redeschisă, în cursul primăverii anului 1928; lucrul s-a reluat în vederea continuării Căminului, a cărui construcție a fost terminată un an mai târziu.

Dificultățile inerente creării noii organizații, numărul restrâns de legionari din timpul primilor ani, grijile Căpitanului, hărțuit mereu de autorități, au împiedicat realizarea acestei educații prin tabăra de muncă. Opera aceasta rămâne în suspensie până în 1933. În vara lui 1933, Căpitanul ia totuși inițiativa construirii la Vișani, în județul Buzău, a unui dig lung de 6 km, destinat protejării câtorva sate și culturi din regiune împotriva inundațiilor. Am arătat, în capitolul precedent, de ce acest proiect n-a putut fi dus la îndeplinire. Guvernul a interzis continuarea lucrărilor, și câteva sute de legionari ce fuseseră concentrați acolo au fost arestați, apoi împrăștiți.

Totuși, la începutul lui August 1933, se relua ofensiva muncii și se puse bazele “Taberei de la Bucureștii-Noi”, unul din cartierele mărginașe ale Capitalei. Acolo s-a început construirea unui Cămin pentru legionarii răniți în lupte, edificiu care va fi cunoscut, puțin mai târziu, sub

denumirea de “CASA VERDE”. Prigoana din 1933 a întrerupt lucrările de la bucureștii-Noi, și legionarii au fost forțați să-și schimbe munca fecundă din tabără cu zidurile umede ale închisorile.

Persecuțiile încetând în primăvara și vara lui 1934, taberele de muncă iarăși se iviră în diferite puncte ale țării. La București, lucrul nu putea continua la “Casa Verde”, căci clădirea era încă ocupată de jandarmi; în schimb, o altă tabără a fost deschisă în localitatea Gilești, situată tot în împrejurimile Capitalei, pe un teren donat de un binefăcător al Mișcării: Dimitrie MICESCU. Pe acest teren, legionarii cultivau legume și fabricau cărămizi. Șeful taberei era studentul Ion Caratănase, legionar de o vitejie nepereche, care, mai târziu, va face parte din echipa ce s-a însărcinat să-l pedepsească pe trădătorul M. Stelescu.

În această “Tabără de la Giulești”, Căpitanul a decorat pe generalul Cantacuzino cu “Crucea Albă”, distincție decernată legionarilor care se distingeau prin acte de bravură. Tabăra de la Giulești nu dură, nici ea, decât câteva luni, căci la 17 August 1934 jandarmii și-au făcut aici apariția și i-au alungat pe legionari.

Tot în cursul verii lui 1934, a fost întemeiată și prima tabără de muncă de la Universitatea din Cluj, sub conducerea dr. Ion Banea, a început construcția unei școli pe Dealul Negru, sat din țara Moților, una din regiunile cele mai sărace din România.

În aceeași epocă, în comuna Cotiugenii Mari, din Basarabia, un alt grup de legionari lucra, sub conducerea avocatului Traian Puiu, la repararea unei biserici aflate în ruină.

În Bucovina, o altă provincie românească din Nordul Țării noastre, în suși Căpitanul punea bazele unei tabere noi. La începutul lui Iulie 1934, el s-a dus cu un grup de legionari pe muntele Rarău și a început acolo clădirea unei case de refugiu. Corneliu Codreanu iubea natura. Îndată ce avea un moment liber, îi plăcea să meargă, fie la munte, fie la mare. Avea o afecțiune specială pentru muntele Rarău. Acolo și-a lecuit rănilor morale impuse de Manciuc și tot acolo a luat hotărârea neașteptată de a nu mai suporta o nouă umilință.

“Tabăra de la Rarău” a fost luată în mână de Vasile Iasinschi, șeful legionarilor din Bucovina, și dusă la bun sfârșit într-un timp record. O mândră clădire s-a ridicat în acest cuib de vulturi.

La începutul lui August 1935, Căpitanul părăsi muntele Rarău și se stabili pe litoralul Mării Negre, la Movila-Techirghiol, unde inaugură o tabără de odihnă pentru legionarii bolnavi.

Dacă examinăm o hartă a țării noastre, constatăm că fenomenul taberei de muncă s-a răspândit în întreaga România. Nu exista provincie, unde, în vara lui 1934, să nu funcționeze cel puțin o comunitate voluntară de muncă. Luând drept model taberele întemeiate de Căpitan, forțele locale ale Mișcării s-au lansat cu entuziasm în aceeași direcție. Fenomenul taberei de muncă se generalizase, provocând interesul tuturor legionarilor. Plecând de la câteva inițiative sporadice ce se pierdeau în imensitatea țării, dinamismul legionar găsisese o formă nouă de afirmare, ce va da roade spectaculare în anii următori.

Adăugăm că, o dată cu taberele de muncă, legionarii se mențineau calm pe fronturile reorganizării și propagandei. Ei își reluau contactele, își strângeau rândurile, însă evitau să se manifeste în alt chip. Acesta era cuvântul de ordine al Căpitanului: liniște și așteptare. În atmosfera aceasta, el urmărea cu o vie atenție cursul politicii românești, spre a determina

momentul în care forțele legionare ar putea, iarăși, să acționeze, ziua mare.

De ce, atunci când activitatea politică a Mișcării fusese în întregime oprită, Căpitanul își concentra legionarii în tabere de muncă? Care era mobilul acestei atitudini?

Guvernul se afla într-o situație neplăcută, chiar penibilă. El voise să împiedice această formă de manifestare a legionarilor, cum făcuse în atâtea locuri, însă-i lipseau textele legale de care să se sprijine și, în afară de asta, se izbea de dezaprobarea opiniei publice: pe ce motiv să împiedice oamenii de a lucra?! Cum să interzică lucruri de interes general, precum construcția unei școli, a unei biserici, a unei case de refugiu? După eșecul suferit cu procesul recent împotriva legionarilor, liberalii ar fi fost și mai odioși în ochii națiunii.

Lucrul în taberele de muncă nu putea fi pedepsit, nici invocând starea de asediu, nici încadrându-l în paragrafele recentei legi asupra apărării statului. Din această cauză legală au putut funcționa taberele de muncă, asigurând continuitatea spiritului legionar în masa poporului.

În vara anului 1935, după întemeierea partidului “Totul pentru Țară”, numărul taberelor de muncă trecu de la 5 la 20. În plus față de tabere, au luat ființă multe “Șantiere”. “Tabăra de muncă” avea un efectiv numeros, de 30 persoane minimum (unele ajungeau până la 300); trebuia să dureze cel puțin o lună (de obicei, dura trei luni) și obiectul ei era realizarea unei opere importante: biserică, școală, dig, casă de odihnă sau casă pentru un sărac. Datorită proporțiilor și greutatea de instalare a unei tabere de muncă, ea nu putea fi rânduie decât cu sprijinul organizațiilor legionare județene.

Un “șantier” era constituit din cel puțin 5 persoane, trebuia să dureze barem 5 zile; lucrul efectuat era de valoare modestă: repararea unui pod pe o vale, repunerea în bună stare a unui cimitir, înălțarea unei cruci, nivelarea unei gropi, aranjarea casei unui țăran sărac... Orice “cuib” legionar putea să ia inițiativa unui șantier, în vreme ce o tabără era creată numai cu aprobarea Căpitanului.

Legionarii care lucrau pe șantiere și în taberele de muncă primeau o “diplomă”, semnată de generalul Cantacuzino, în calitatea lui de șef al Partidului, și de Corneliu Codreanu, în aceea de șef al educației legionare.

În vara lui 1936, mișcarea taberelor de muncă și a șantierelelor atingea punctul culminant. Aproape toate județele (71 în total) aveau o tabără de muncă, iar șantierele se numărau cu miile. În aproape toate satele, legionarii realizau opere de interes general. De-a lungul patriei noastre, zeci de mii de legionari lucrau cu toată inima pentru a ajuta poporul. Studenții, în loc să se odihnească la munte ori la mare, își petreceau vacanța în tabere, frământau pământul cu picioarele lor sub soarele ardent, alături de muncitori și de țărani.

Cele mai importante tabere, în 1935 și 1936, au fost următoarele:

-“Tabăra de la Cluj”, unde s-a început construirea unui cămin studențesc.

-“Tabăra de la Arnota” (Oltenia), unde s-a tăiat în stâncă un drum până la mănăstirea cu același nume.

-“Tabăra de pe muntele Rarău”, unde au fost continuate lucrările întreprinse de Căpitan în timpul

verii 1934.

-“Tabăra de pe muntele Susai-Predeal”, unde a început construirea unui Mausoleu destinat să adăpostească osemintele soldaților căzuți acolo în timpul primului război mondial.

-“Tabăra de la Casa Verde” (București), unde s-au continuat lucrările pentru Căminul legionarilor răniți.

-“Tabăra de la Carmen-Sylva”, unde se amenaja litoralul Mării Negre, și unde Corneliu Codreanu voia să clădească, ulterior, un Sanatoriu. Tabăra aceasta era comandată personal de Corneliu Codreanu, și acolo erau instruite cadrele necesare conducerii celorlalte tabere.

Impulsul pe care l-a luat cea dintâi tabără de muncă (aceea de la Ungheni, din 1924) a fost o necesitate de ordin material: tineretul naționalist din Iași nu dispunea de un local în care să se poată aduna. Totuși, apariția pe teritoriul patriei noastre a primei tabere de muncă voluntară a avut efecte ce depășeau mult realizarea obiectivului ei material: EA DISTRUGEA O PREJUDECATĂ DE CLASĂ – aceea asupra muncii fizice (pe ogoare, în ateliere, în fabrici), considerată a înjosi pe om și a reveni claselor inferioare ale societății.

O dată cu întemeierea Mișcării, concepția asupra taberei de muncă voluntară s-a îmbogățit cu alte semnificații. Oamenii care lucrau acolo nu mai erau recrutați exclusiv din studenți, ci din toate păturile sociale. Studenți, muncitori, țărani, membrii ai profesiunilor liberale, funcționari, profesori, artiști, prinți de sânge și savanți, toți fraternizau în ritmul muncii creatoare. Se făurea acolo o comunitate națională, victorioasă, dincolo de barierele tradiționale. Oameni de origini sociale diverse se împărtășeau spiritualicește din aceeași întreprindere. Toți aveau sentimentul că munca lor în tabere nu era decât preludiul marilor realizări colective de mâine, care vor schimba fața țării. Fără să distrugă deosebirile naturale de clasă, fără să vizeze o nivelare forțată și absurdă a indivizilor, lucrul în comun al legionarilor contribuia la formarea “OMULUI NOU”, individ despărțit de egoismul avid, capabil să-și consacre viața unor idealuri naționale superioare.

Începând cu anul 1936, Căpitanul pune din ce în ce mai mult accent pe rolul educativ al taberelor. “Tabăra – spune el într-o Circulară adresată studenților – are un rol educativ. Toți acei care pleacă din tabără sunt marcați cu amprenta legionară. Nimeni nu va primi vreun grad, vreo funcție, dacă nu a trecut printr-o tabără, indiferent de vârsta lui”.

În rezumat, tabăra îndeplinea, în viața legionară, mai multe funcții:

- crea un bun material pentru organizație,
- sporea patrimoniul neamului românesc,
- demonstra că relele țării puteau fi vindecate prin unirea tuturor eforturilor, în loc de a le risipi în lupte sterile de partid,
- apropia pe români de diferite origini sociale,
- servea drept școală de educație legionară.

10) COMERȚUL LEGIONAR

Muncile din tabere erau în plină desfășurare(suntem la 14 Septembrie 1935), când Corneliu Codreanu lansa pe legionari într-o nouă bătălie, pe care a denumit-o “bătălia comerțului legionar”.

Această acțiune s-a născut, ca și taberele de muncă, dintr-o necesitate materială. Legionarii care lucrau la sediul central – benevol – se aflau în imposibilitatea să-și câștige viața în alt mod. Nu le rămânea altă soluție pentru a se hrăni și îmbrăca decât să facă apel la familiile lor sau la prieteni binevoitori. Totuși, nu se putea cere de la acești tineri, în plină putere a vârstei, să trăiască din milostenii ori din experimente.

Atunci, Căpitanul s-a gândit să creeze un Fond propriu pentru legionarii mobilizați la Centru. De ce legionarii n-ar putea ei înșiși să facă comerț și să devină chiar buni negustori?

Nu era o treabă ușoară. Și, înainte de toate, această idee se izbea de mentalitatea atunci dominantă în societatea românească, după care comerțul era socotit ca o activitate inferioară. Un funcționar, chiar prost plătit, era mai bine apreciat în societate, decât un negustor prosper. Tineretul își întorcea fața de la comerț și urma calea profesioniștilor libérale sau a funcțiilor de stat. Se mai susținea, în anumite cercuri interesate, că românul “nu era dotat pentru comerț”. Trebuia deci distrusă, cu orice preț și cât mai repede posibil, această mentalitate defetistă și degradantă. Trebuia demonstrat că românul era tot atât de dotat pentru afaceri ca și evreul, grecul, armeanul sau levantinul, care dominau, pe atunci, cea mai mare parte a comerțului țării.

O dată hotărârea luată, se punea problema găsirii celui mai mic capital indispensabil primelor investiții. Legiunea, era atât de săracă încât veniturile organizației abia puteau acoperi cheltuielile micului grup ce lucra la Centru. Dar, Căpitanul nu era omul care să dea înapoi în fața unui asemenea obstacol. Două luni după luarea deciziei de a angaja legionarii pe calea afacerilor, la 14 Noiembrie 1935, el inaugură prima întreprindere comercială a Mișcării: o cooperativă de consum, pe care a înregistrat-o sub numele de “Cooperativa legionară”, și pe care a instalat-o într-o aripă a sediului Legiunii: str. Gutenberg nr. 3.

În două luni, formalitățile administrative fuseseră îndeplinite, localul amenajat, marfa adusă și sistemul de aprovizionare organizat. Toate preparativele în vederea deschiderii magazinului fuseseră efectuate sub directă sa conducere. A supravegheat lucrările de amenajare, a examinat mărfurile comandate, a fixat prețurile și a instruit personalul. În viața lui nu se ocupase cu afacerile comerciale, însă ochiului său vigilent nu-i scăpa nici un amănunt: de la aranjarea atentă a localului și până la curățenia personalului.

Marfa provenea din toate regiunile țării și era livrată pe credit. Din acest punct de vedere era indubitabil că organizația funcționa admirabil. Conform unei liste făcute de Căpitan, Grupurile județene trimiteau la Centru tot ceea ce descopereau că-i bun în județul lor, cele mai bune vinuri, cele mai bune brânzeturi sau trufandale. Pe măsură ce marfa se vindea, era plătită furnizorilor, care se grăbeau s-o înlocuiască.

La fel ca taberele, această Cooperativă era fructul unei necesități imediate: crearea unui mijloc de existență pentru personalul Centrului. Odată începută acțiunea, Corneliu Codreanu îi descoperi sensuri noi și vaste posibilități. Experiența comercială realizată de Mișcarea Legionară își revela un model de urmat, de pe urma căruia putea să profite întregul popor. Afirmția după românii ar fi inapți afacerilor nu era decât o prejudecată și o perfidă insinuare. Dovvada era

făcută de către legionarii care reușiseră perfect. Modesta lor întreprindere prinsese rădăcini și prospera în mod regulat. De ce nu făceau la fel toți românii?... Prin exemplul lor elocvant, legionarii deschideau compatrioților lor calea într-un domeniu, până atunci practic acaparat de străini. NOUA ÎNTREPRINDERE LEGIONARĂ SE TRANSFORMĂ ÎNTR-O ȘCOALĂ DE COMERȚ PENTRU ÎNTREGUL POPOR ROMÂN.

Căpitanul nu se limită la aspectul material al problemei și la rezultatele pe care le-ar fi obținut prin intermediul acestei inițiative, oricâte promisiuni făcea. Succesul imediat nu justifică niciodată o acțiune omenească. O școală de comerț, destinată întregului nostru popor, trebuia în mod obligatoriu să se bazeze pe anumite principii, care să dea satisfacție și factorului spiritual. Altfel zis, Corneliu Codreanu căuta descoperirea și definirea, în egală măsură, a fundamentelor etice ale comerțului.

Care sunt principiile unui comerț sănătos, se întreba Corneliu Codreanu, a unui comerț care să nu fie în slujba unei minorități lacome, care să nu se bazeze pe spolierea consumatorului, care să rămână o activitate avantajoasă, dar, totodată, o activitate în serviciul comunității întregi?

În Circulara din din 29 Septembrie 1935, el stabili **principiile** ce vor guverna viitoarea Cooperativă legionară:

-Prima deviză: “Aici nu se vinde marfă de proastă calitate”

-A doua deviză (care completează pe prima): “Aici se vinde cea mai bună marfă produsă de neamul românesc”.

-A treia deviză (emisă printr-o altă Circulară): “Comerțul legionar vinde la prețuri normale”.

Respectarea acestor principii atât de simple nu putea cauza nici o pagubă comerțului în sine, considerat ca o activitate lucrativă. Prin vânzarea mărfurilor bune la prețuri moderate, clientela trebuia să crească constant, marfa să se desfacă mai repede, și profitul, deși redus pe fiecare articol, devenea important pe grosul cifrelor de afaceri. Era așadar indispensabil, pentru prosperitatea întreprinderii, ca negustorul să se mulțumească cu un beneficiu modest.

Căpitanul merse și mai departe în dorința de a fonda un comerț pe baze naționale și morale. Mai valabil decât beneficiul realizat, era atitudinea oamenilor care lucrau în această branșă. Principiile fixate mai presupuneau oameni care se respectă pe ei înșiși. Un comerciant se înjosește dacă oferă clientului marfă proastă la prețuri de speculă. **Respectând clientul, el se respectă pe dânsul.** Între client și comerciant se stabilesc raporturi de onoare. Bunul renume al negustorului este mult mai important decât beneficiul suplimentar pe care-l realizează înșelând pe client. Comerțul e un serviciu adus colectivității. Comerciantul este un individ ce exercită o funcție în societate, exact ca profesorul, medicul, cizmarul, și, în schimbul acestui serviciu, el are dreptul la o compensație, la un mic câștig. “Comerțul legionar – spunea Corneliu Codreanu – este un comerț creștin, bazat pe dragostea de oameni, nu pe furt; un comerț pe cinste”.

Din punct de vedere național, Căpitanul considera angajarea legionarilor în afaceri drept o fază nouă în istoria poporului. Un sector considerabil al economiei naționale, abandonat până atunci străinilor, trebuia recucerit. Într-una din Circularele sale preciză:

“Un drum nou suntem chemați să străbatem în curând, cu același succes și cu aceeași glorie cu

care am străbătut pe cele trei de până acum. Am biruit pe drumul sabiei și al luptelor, am biruit pe drumul închisorilor, am biruit pe drumul muncii în tabere.

Pentru prima dată legionarismul pășește, peste câteva zile, pe drumul comerțului.

Trăim într-o întreagă mentalitate, sub tirania ei: românul nu e bun de comerț.

Voim să răsturnăm, să sfărâmăm această mentalitate și să arătăm că și pe acest drum legionarul va învinge”.

(Cieculară pentru comerțul legionar, 26 Septembrie 1935)

Cea mai mare parte a comerțului se afla pe-atunci în mâinile evreilor. Situația aceea a rezultat din faptul nu că românii erau incapabili de a fi negustori, ci că evreii formau un bloc ce ataca sistematic pozițiile comercianților români. Aceștia, abandonați de către stat, neglijați de compatrioții lor, obligați, în afară de aceasta, să lupte împotriva unei administrații corupte, se găseau izolați, în orașele lor, în fața întregii comunități evreiești. Izolați, fără ca cineva să-i descopere, față în față cu miile de comercianți evrei organizați și susținuți de comunitățile lor. În acest fel, din pricina disproporției forțelor economice, elementele românești erau progresiv eliminate. Unul după altul, ei își închideau magazinele, își vindeau casele, făceau loc celorlalte de pe marile artere comerciale, în fața ofensivei organizate a evreilor.

Corneliu Codreanu, conștient de pericolul grav ce amenința centrele comerciale ale orașelor, trecu la atac; dar într-o manieră care putea salva comerțul românesc. El nu instiga pe tineri să strige, cum făceau cuziștii: “Jos jidanii!”; nu-i îndemna să spargă geamurile evreilor ori să-i maltrateze; îi încuraja să intre în afaceri și să dea bătălia pe terenul în care evreii își afirmau superioritatea. Tineretul românesc trebuia să învețe să facă comerț, pentru a-și recuceri, pe seama evreilor, prin liberă concurență, pozițiile pierdute.

Pentru a fi în măsură să înfrunte armata economică bine organizată a evreilor, românul trebuie și el să se prezinte în luptă în formație compactă. Corneliu Codreanu preconiza deci crearea unei “armate” de comercianți români. “Blocului evreiesc”, suveran în afaceri, trebuia să i se opună “blocul românesc”, entuziast și decis să învingă. Legiunea, cu cadrele ei disciplinate și dezinteresate, putea angaja această bătălie, chiar fără capitaluri, formând avangarda viitoare cohorțe de comercianți români, căliți de spiritul legionar. Datorită muncii îndârjite a legionarilor și cooperării publicului, s-a putut crea capitalul inițial; iar acest capital, câștigat cu sudoarea frunții, putea fi relansat în circuit și în întreprinderi tot altele, până ce întreg comerțul țării ar fi fost în mâinile românilor.

Vom vedea cum, în timpul anilor viitori, acest proiect grandios a început să se realizeze. De la modesta Cooperativă de pe strada Gutenberg s-au născut alte întreprinderi în toate marile orașe ale țării.

11) ECHIPA DE CONFERENȚIARI

Alături de “taberele de muncă”, de “comerțul legionar” și de efortul gigantic al studenților, în această perioadă de tranziție (1934-1935), pe când organizația abia ieșise dintr-o perioadă de teroare, își pansa rănilor și-și relua încetul cu încetul activitatea politică, “echipa de conferențieri” ocupă un loc de onoare în lupta de recuperare a Legiunii.

Acțiunea Legiunii fiind blocată în domeniul politic, Corneliu Codreanu a trebuit să imagineze alte forme de manifestare a energiei legionare, care să nu intre în conflict cu legile în vigoare. Îndată după crearea partidului “Totul pentru Țară”, noul instrument de afirmare a Legiunii, deși legal constituit, s-a lovit de nenumărate dificultăți. Mai întâi, el trebuia să lupte împotriva conspirației presei, dominată de evrei sau de partide; periodicele adversarilor beneficiau și de protecția cenzurei, care izbea numai în Legiune, lăsând cale liberă atacurilor împotriva ei. În vreme ce în 1933 Mișcarea dispunea de 17 organe de presă, acum ea nu mai avea nici unul în funcțiune.

Totuși, Căpitanul a compensat slăbiciunea temporară a organizației de bază prin taberele de muncă, comerț, organizații studențești și, în fine, prin echipa de conferențieri. Ca bun strateg, neputându-se mișca pe frontul principal cu elasticitatea necesară, el a întreprins manevre pe flancuri, ajungând la aceleași rezultate: **trezirea națiunii din apatia și deznădejdea ei.**

Ce era această echipă de conferențieri?

Un grupă de personalități, de oameni de elită, bucurându-se de un prestigiu recunoscut în toată țara, însărcinați de către șeful Legiunii să se deplaseze neîncetat în orașele patriei, pentru a ține conferințe asupra unor subiecte culturale.

Prin simpla lor apariție într-o localitate, fără să facă cea mai mică aluzie la Mișcare, ei provocau interesul și simpatia pentru Legiune.

Printre figurile eminente ale acestei echipe, acelea care s-au remarcat prin deplasări frecvente și prin rezultate rodnice, se pot cita: profesorul de logică și de metafizică de la Universitatea din București, Nae IONESCU; avocații Ion MOȚA și Vasile MARIN; poetul Radu GYR. Fiecare dintre ei se impusese în profesiunea lui, ca și în viața publică a țării.

Nae Ionescu era idolul noilor generații de studenți și de intelectuali; Ion Moța era luptătorul “fără frică și fără reproș”, posedând, pe lângă aceasta, o profundă cunoaștere a legilor; Vasile Marin era unul din tinerii avocați ai Capitalei ce pledase în numeroase procese legionare, și pe toate le câștigase; Radu Gyr era unul din poeții cei mai înzestrați ai noii generații, ce îmbogățise poezia lirică cu un val de motive noi de inspirație. Pe de altă parte, toți patru erau și oratori consacrați, sensibili la pulsațiile unei săli, știind cum să intre în comuniune spirituală cu asistența.

Cum se manifesta activitatea acestei echipe?

Corneliu Codreanu indicase o orientare generală transmisă tuturor organizațiilor legionare provinciale, pentru ca ele să se ocupe cu invitarea personalităților desemnate de Centru, în vederea ținerii conferințelor. Toată dificultatea consta în aceste invitații, căci ele nu puteau emana direct de la organizația locală legionară. Autoritățile n-ar fi permis niciodată acest gen de manifestări sub auspiciile Legiunii. Singura posibilitate era ca această faimoasă “invitație” să provină de la un alt organism local.

Grație legăturilor de prietenie pe care șefii legionari le aveau la fața locului, ei aranjau ca o “Asociație culturală”, un “Ateneu popular” ori un “Cerc artistic” să insereze printre propriile lor conferințe, cel puțin unul dintre numele propuse de Centru. În acest mod, autoritățile, chiar dacă voiau să-i împiedice pe Moța, Nae Ionescu sau Radu Gyr de a vorbi, ar fi fost izbite de protestele organismelor sub auspiciile cărora erau prevăzute conferințele. Un conflict permanent cu aceste

instituții era indezirabil. mai mult, organizația legionară nu era niciodată prezentă pe afișul care anunța conferința; și cu atât mai puțin printre personalitățile care-l primeau pe conferențiar și-l prezentau apoi publicului. Legionarii umpleau sala și salutau oratorul cu ropote de aplauze.

O a doua caracteristică a acestor conferințe era faptul că temele tratate nu se refereau niciodată la Mișcare. Oratorii vorbeau de problemele generale: un mare eveniment național, o figură mare a istoriei, o chestiune culturală sau filosofică etc. Totuși, în cursul expunerii, se intercalau subtil remarci legionare, ca o reflecție naturală, impusă de ansamblul expozeului. Astfel, vorbind despre “noua generație”, era imposibil să nu se facă aluzii la Mișcarea Legionară, aceasta fiind moștenirea și interpretarea marilor aspirații ale neamului nostru.

Rezultatele obținute de aceste conferințe au fost senzaționale. Vechile prejudecăți, înclucate de către presa partizană, și prin prisma în care obișnuit era judecată Legiunea, se topeau ca un bulgăre de zăpadă la soare, în fața argumentelor și credinței oratorilor. Toată mentalitatea împietrită din provincie se schimba în favoarea Mișcării Legionare, așa cum prevăzuse Căpitanul.

Autorul acestei cărți a putut aprecia personal efectele acestei tactici în provincia Banat, unde el a avut răspunderea grupului legionar unde el a avut răspunderea grupului legionar din orașul Lugoj. În această localitate au fost organizate trei conferințe de Ion Moța, Nae Ionescu și Radu Gyr, la intervale destul de mari.

Ion Moța, venit la sfârșitul anului 1934, a vorbit fără să facă cea mai mică aluzie la Mișcare; timpul nu-i permitea. Prezența lui și vorba sa au creat o aureolă de simpatie în jurul Legiunii, scoțând-o din gheto-ul în care partidele voiau s-o închidă.

Câteva luni mai târziu, în 1935, marea figură a profesorului Nae Ionescu și-a făcut apariția. Ghiața era deja spartă. El și-a îngăduit să fie un pic mai explicit și să atingă anumite puncte imposibil a fi abordate cu un an mai înainte.

În sfârșit, în 1936, vine Radu Gyr, poetul, cu verva și lirismul caracteristic. N-a mai găsit nici o rezervă. A vorbit deschis despre mișcarea naționalistă, căci simțea publicul pregătit din punct de vedere spiritual. Entuziasmul trezit de conferința lui a fost într-atâta, încât legionari și simpatizanți, trecând dincolo de consemnele date, s-au pus în coloană de marș și au făcut o manifestație impozantă. Tot orașul a răsunat de cântece legionare.

Rezultatele conferințelor s-au reflectat în numărul adeziunilor care le-au urmat. Preoți, profesori, învățători, avocați, ingineri, funcționari și muncitori au venit în masă să îngroașe rândurile noastre, pulverizând calomniile curente, potrivit căreia în Legiune nu se află decât “drojdia” societății.

12) OMUL CORECT

După uraganul din 1933-1934, Corneliu Codreanu a avut imensa satisfacție să constate că legionarii trecuseră cu succes examenul luptelor și al închisorilor. De-a lungul acestor încercări, se cristalizase omul de credință, omul viteaz, omul de sacrificiu, omul care nu se teme de suferințe, de torturi și de moarte. Comportamentul în taberele de muncă dovedise că legionarii înțeleseseră sensul constructiv al muncii și că România nu putea fi restaurată decât printr-un effort colectiv și disciplinat.

Și totuși, Căpitanul nu era satisfăcut. El mai constata slăbiciuni în educația legionară. Căci, în concepția lui, a fi legionar însemna să realizezi o armonie a calităților, iar nu o simplă dezvoltare unilaterală, chiar dacă ești perfect.

După reluarea activităților Mișcării, la începutul lui 1935, ceea ce-l preocupa cel mai mult, în educația legionară, era crearea noțiunii de “Om corect”. El constata că, pentru cea mai mare parte dintre legionari, încă îmbâcsiți de vechea mentalitate, noțiunea de corectitudine nu era suficient de clară. Ceea ce înțelegea Corneliu Codreanu prin “corectitudine” nu se limita la aceste chestiuni, în genere cunoscute sub numele de “comportare onestă”, precum cinstea în gestiunea banilor altora, publici sau privați. Noțiunea lui avea un conținut mult mai amplu. “Omul corect” era acela în care aparența și realitatea, exteriorul și interiorul motivelor tindeau să se confundă. Nu era incorect legionarul care-și declara puterile insuficiente pentru realizarea unui lucru ce-i fusese cerut de șefii lui. Era incorect legionarul care-și lua anumite angajamente, și apoi nu și le ținea. Era incorect legionarul ce se declara mai viteaz decât era în realitate, și care, în momentul luptei, se eschiva sau dezerta. Era incorect legionarul care făcea exces de loialitate față de șef, pentru ca pe urmă, într-o situație grea, să-l renege. Era incorect legionarul care se ducea la biserică și se prosterna spre a urma, din punct de vedere exterior, spiritualitatea creștină a Mișcării, dar care, în forul lui interior, era ateu. În materie de gestiune a banului public, nu era suficient ca legionarul să-și însușească acești bani prin mijloace frauduloase; trebuia ca legionarul să vegheze pentru ca acest ban să nu fie prădat de alții, sau rău folosit. Neglijența în materie de bani publici era socotită o incorectitudine.

Iată cum descria Corneliu Codreanu pe “omul nou”:

“Am creat până acum: omul de credință, omul viteaz, omul de jertfă.acum ne trebuiește: omul corect.

Corect din toate punctele de vedere: în raport cu el, în raport cu lumea din afară (ținută, atitudine, bună credință, respect etc.), în raport cu organizația, în raport cu camarazii, în raport cu șefii, în raport cu țara, în raport cu Dumnezeu.

Există în lume: om șiret, om pezevenchiu, om secătură, om șmecher, om canalie. Ardeți în focul cel mai mistuitor amintirea acestor oameni.

Un legionar nu poate fi așa. El trebuie să poarte pecetea: om corect.

În așa fel să se poarte legionarii, încât să apară o formulă publică: ESTE CORECT CA UN LEGIONAR”.

(Circulară destinată legionarilor din “Tabăra Arnota”, 20 Iulie 1935).

Și preciza, în altă parte:

“Incorect nu înseamnă numaidecât hoț. Înseamnă și insuficientă grijă, ordine, scrupulozitate, în materie de bani care nu-i aparțin.

Nici un drept nu putem avea, nici o pretenție de guvernare, nici o critică sau înfierare a politicianismului incorect nu putem face, dacă noi înșine nu suntem corecți”.

(Circulară la schimbarea cadrelor, 12 Noiembrie 1936).

În toate circulările publice, Căpitanul pune accentul pe “omul corect”. El simțea că, fără crearea acestui “om corect”, nu se putea realiza marea revoluție spirituală. Multe nenorociri în viața națiunilor se datorează faptului că oamenii tind să pară mai buni și mai mari decât în realitate. Ei își asumă obligații care le depășesc puterile, mânați de ambiții frivole. Căpitanul cerea legionarilor să nu-și asume false aparențe, să nu-și ia “poze legionare”, să nu se arate mai mari decât sunt. Să rămâi “tu însuși” cu defectele tale, cu limitele și posibilitățile tale. El cerea, în alți termeni, “să aibă caracter”. Ca ei să-și fixeze limitele sacrificiului; dar o dată luat un angajament, cu toată luciditatea de spirit, cuvântul trebuie ținut. Prefera un sacrificiu modest, dar făcut conștiincios și cu dragoste. Un măturător de stradă, care-și execută munca lui în mod conștiincios este mult mai demn de admirație decât un înalt funcționar leneș, neglijent ori incapabil.

13) O CONCEPȚIE NOUĂ ASUPRA PEDEPSEI

În domeniul educației, Corneliu Codreanu nu era un teoretician abstract sau steril. El nu arăta doar binele, îl recomanda altora. Era un pedagog. Principiile stabilite erau de îndată aplicate în cadrul organizației pe care o conducea.

Îndeosebi preocuparea educativă lua la el o cale inversă: de la acțiune la principii, de la acte înfăptuite la concepția de viață legionară. Ca șef al Mișcării, era informat de o serie de fapte din lumea legionară, bune sau rele. Nu pierdea niciodată ocazia de a pune în evidență valoarea lor educativă. Cea mai mare parte a acestor observații, fiind verbale, s-au pierdut. Unele dintre ele, totuși se găsesc consemnate în Circulările sale.

Observațiile cu caracter educativ ale lui Corneliu Codreanu se reduc de obicei la câteva linii; însă concizia nu diminuează cu nimic importanța lor. În ele se reflectă întreaga gândire a Căpitanului, așa cum cerul se oglindește într-o picătură de rouă.

Refuzul unui legionar de a executa pedeapsa ce i s-a dat de către Consiliul legionar de judecată, oferă lui Corneliu Codreanu prilejul să precizeze sensul acțiunii în doctrina legionară. Aducea idei noi, care înnobeau concepția asupra pedepsei. Toți oamenii, explică el, fug de pedeapsă, o consideră infamantă, ca un lucru care-i micșorează personalitatea. În contradicție cu această mentalitate, Corneliu Codreanu descoperă latura constructivă a sancțiunii, înțelesul ei creator, atât pentru individ, cât și pentru societate. El transformă pedeapsa într-un factor de realizare a “omului nou”.

“Vreau să vă fac cunoscut tuturor legionarilor, prin această Circulară că atunci când ei comit o greșală sau se abat de la drumul legionar, trebuie să-și recunoască greșeala și să o plătească prin pedeapsă. Legionarul va trebui să zică: -Am greșit, dar am plătit. Nu sunt deci dator nimănui.

În al doilea rând, aș vrea să dispară din mentalitatea legionară concepția că a plăti prin sancțiune un rău comis este ceva rușinos. Nu! E un lucru sfânt, pentru că acela poartă remediul unei nedreptăți comise, și restabilește un echilibru care a fost suprimat.

Nimeni nu-i pierdut pentru că primește o pedeapsă; suntem cu toții pierduți atunci când închidem ochii în fața greșelilor legionarilor, atunci când rupem linia noastră de viață, propriile legi, în virtutea cărora trăim ca legionari pe această lume”.

(Circulară asupra pedepsei legionare).

În concepția lui Corneliu Codreanu, deci, pedeapsa constituie un instrument pedagogic de o înaltă valoare educativă, care trebuie utilizat la maxim de șef. Efectele educative ale educației ale sancțiunii sunt următoarele:

-Eliberează pe individ de o povară spirituală. Simțindu-se vinovat față de Mișcare, el nu mai poate acționa cu curățenia de odinioară. Odată pedeapsa făcută, el revine în starea de puritate față de organizație.

-Nu frustrează conștiința celorlalți camarazi. O dată greșeala plătită, fostul vinovat nu mai datorează nimic nimănui. El revine în luptă, cu drepturi egale. Nimeni nu-i poate imputa nimic, căci și-a plătit greșeala.

-În ordine morală, primirea unei sancțiuni echivalează cu repetarea unui rău comis.

-O organizație care acoperă greșelile membrilor ei este pierdută, fiindcă trăiește în virtutea unor anumite legi. Dacă aceste legi sunt violate, azi de unul, mâine de altul, fără ca să reacționeze conducerea, atunci organizația se pierde sau se transformă în altceva, într-o asociație de interese și de interese.

Pedeapsa salvează originalitatea politică și spirituală a Mișcării, ca și personalitatea legionarului căruia i-a fost aplicată.

14) MAȘINAȚIUNILE PALATULUI

cel care ar trece în revistă bogatele realizări ale Mișcării din anul 1935 – reconstituirea și lărgirea organizației, eflorescența doctrinară etc. – și-ar imagina că legionarii lăsaseră în pace guvernul, ca să-și continue drumul fără obstacole, și că numai datorită libertății de care se bucurau, puteau ei să se afirme cu atâta vigoare.

Nimic mai fals. Prigoana slăbise, e-adevărat, își pierduse caracterul ei feroce în iarna 1933-1934, dar nu încetase nici un moment. Fiecare pas înainte făcut de legionari era plătit cu nenumărate suferințe: insulte, amenințări, torturi și procese. În special procesele, interminabilele procese... Nu se poate ține cont de ele, atât de numeroase au fost. În țară, nu era nici un tribunal care să nu fi judecat astfel de procese. Totuși, în toate sentințele date, legionarii au fost în mod regulat achitați. Justiția țării era demnă; ea refuza să se lase transformată într-un instrument al puterii executive. Toate sentințele de achitare a legionarilor se converteau, în schimb, în sentințe de condamnare a ilegalităților guvernamentale.

Din ce motiv legionarii erau arestați și târâți în fața tribunalelor? –Pentru o simplă medalie reprezentându-l pe Arhanghelul Mihail (patronul lor) purtată la butonieră; pentru un cântec patriotic sau legionar cântat în grup; pentru a fi intrat în sate în formație de marș; pentru a fi constituit “cuiburi”; pentru răspândirea de manifeste ale partidului “Totul pentru Țară”; și atâtea alte capete de acuzare la fel de meschine, absurde și ilegale. Pe scurt, orice effort de afirmare a noului partid constituia, pentru guvern, un act de acuzare contra membrilor lui.

Tineretul legionar era obligat să facă un dublu sacrificiu: să lupte pentru Mișcare; și să plătească, totodată, tributul de suferință guvernărilor plini de ură. Dar, deși angajat într-o luptă pe două fronturi, nimic nu putu rezista elanului său. Toate digurile înălțate de regim pentru a înfrâna noua viață se prăbușeau unele peste altele. Legile cele mai severe se năruiau, guvernările oboseau de

dat atâtea lovituri legionarilor și, în cele din urmă, chiar autoritățile începură să se simtă atrase de fenomen.

Într-un singur loc, vigilența nu slăbea: la palatul Regal. Încrâncenată, camarila urzea noi planuri în vederea nimicirii Mișcării Legionare. Atacul frontal eșuase odată cu moartea lui Duca și pierderea procesului intentat Gărzii de Fier; încercările de asasinare a lui Codreanu cu revolverul și otava eșuaseră și ele. Autorul lor direct, Stelescu, era obligat, de aceleași cercuri, să întreprindă o nouă campanie de defăimare contra Șefului Legiunii. Efectul ei a fost minim. Aderenții lui Stelescu puteau fi numărați pe degetele de la mână. Partidele erau dezorientate.

Ce-i de făcut? Singura, camarila, neobosită, era capabilă să inventeze neîntrerupt conspirații în vederea lichidării Mișcării. N-avea ea la dispoziție toată forța statului și toate resursele economice? Nu era Regele un instrument docil în mâinile Elenei Lupescu? Și, în rândurile partidelor, nu se puteau găsi în suficientă măsură indivizi fără caracter, dispuși să comită acțiunile cele mai josnice, în schimbul participării la putere sau al unei remunerații substanțiale? Nimic nu era așadar pierdut!

În noul plan imaginat de camarilă, se renunța la atacul frontal și se începea să se urzească o vastă manevră de încercuire a Mișcării; originalitatea acestui plan consista în faptul că el trebuia executat cu ajutorul partidelor de opoziție.

Așa cum am demonstrat la timpul oportun, în vremea prigoanei din 1933-1934, partidele politice de opoziție s-au arătat binevoitoare față de Mișcare. Conducătorii acestor partide depuseseră mărturie la proces în favoarea membrilor Gărzii de Fier.

După finalul victorios al procesului, partidele de opoziție menținuseră bune raporturi, însă cu un substrat diferit: fiecare partid spera să atragă Mișcarea în orbita sa, atât în speranța unei recompense pentru serviciile aduse în timpul prigoanei, cât și ca promisiune făcută legionarilor pentru o mai ușoară ascensiune la putere. Voind acapararea Mișcării, ele căutau să-și regenereze cadrele anemiate și îmbătrânite, cu sângele viguros al tineretului legionar. Fiecare partid se gândea la un fel de fuziune cu Mișcarea; dar în condițiile în care vechile cadre ale partidului lor să predomine.

Corneliu Codreanu, deși recunoscător partidelor de opoziție, pentru ajutorul dat în timpul prigoanei, nu putea admite acest sfârșit lamentabil al Legiunii, Legiunea pentru care se sacrificaseră Virgil Teodorescu și Sterie Ciumetti. Pe măsură ce partidele politice s-au convins că bunăoară, Corneliu Codreanu nu era dispus să fuzioneze, legăturile lor cu Mișcarea s-au răcit. Acest joc a durat mai mulți ani. Îl situăm în anii 1934-1936. În acest interval de timp, când unul, când celălalt dintre partidele de opoziție au încercat să atragă tineretul legionar în sferele lor de influență. În cele din urmă, toate s-au convins de imposibilitatea transformării Legiunii într-un instrument al ambițiilor lor.

Camarila înțeleșese rapid ce avantaje ar fi putut trage dintr-o fuziune a Mișcării cu unul din partidele de opoziție; căci, dacă Mișcarea era absorbită de către unul din partide, acesta, la rândul său, putea fi mai ușor de manevrat de Palat. Iată de ce, în toată această perioadă, tendințele de apropiere cu unul din aceste partide de opoziție au fost încurajate de camarilă. Dacă un partid eșua în eforturile lui de apropiere și nu ajungea să adoarmă vigilența Șefului Legiunii, un alt partid era pregătit de Palat pentru a solicita colaborarea cu Mișcarea. Aceste manevre, atât de

bine calculate, au variat, dar scopul a rămas același: captarea Mișcării legionare de către partid de tendință naționalistă, care, la rândul său, să fie controlat direct de palat.

Rând pe rând, proiectele cele mai fantastice au fost încercate: oferte directe au fost făcute lui Corneliu Codreanu de a fuziona cu un alt partid; se încerca ruperea unității Mișcării, cumpărând anumiți șefi legionari; se încerca izolarea lui Corneliu Codreanu de masa de legionari etc. În cadrul acestui plan, camarila, dirijată de Elena Lupescu, încuraja și ființa formațiunile politice și ziarele antisemite, în intenția de a înșela noile generații.

Camarila avea proiecte de lungă scadență, iar obiectivul ei final era instaurarea unui regim de dictatură, sub conducerea directă a Regelui. Pentru a atinge acest scop, trebuia în prealabil să fie pulverizate toate forțele politice existente, atât partidele tradiționale de guvernământ, cât și Mișcarea Legionară. Cele două acțiuni se combinau perfect, pentru că un regim dominat în totalitate de Palat presupunea distrugerea prealabilă a oricărei opoziții, indiferent de tendința ei.

15) PARTIDELE DE OPOZIȚIE ȘI MIȘCAREA

Între 1933 și 1937, țara noastră a fost guvernată de Partidul Liberal. În epoca aceasta, opoziția era compusă din următoarele partide și formațiuni politice:

“Partidul Național-Țărănesc”, de sub conducerea lui Iuliu Maniu.

“Frontul Românesc”, grupare politică despărțită, în 1935, de cea precedentă, de sub conducerea Dr. Vaida-Voevod.

“Partidul Poporului”, de sub conducerea mareșalului Averescu.

“Partidul Național Agrar”, despărțit din precedentul, în 1934, de sub conducerea lui Octavian Goga.

“Partidul Liberal dizident” (supranumit “georgist”), condus de prof. Gheorghe Brătianu.

“Partidul Țărănesc” al doctorului Nicolae Lupu – altă dizidență a Partidului Național-Țărănesc.

“Partidul Radical-Țărănesc”, condus de Grigore Iunian – a treia dizidență a Partidului Național-Țărănesc.

“Partidul Agrar”, condus de Constantin Argetoianu.

“Partidul Național-Democrat”, al profesorului Nicolae Iorga.

“Liga Apărării Național Creștine”, a profesorului Cuza.

“Partidul “Totul pentru Țară” (Mișcare Legionară), de sub conducerea generalului Cantacuzino.

Partidele de opoziție cele mai importante erau două: Partidul Național-Țărănesc, condus de Iuliu Maniu, și Partidul “Totul pentru Țară”. Celelalte grupări nu reprezentau decât formațiuni politice minore și instabile. Le lipseau baza populară și nu trăiau decât prin personalitatea șefilor lor. Deosebirile de program politic contau foarte puțin în relațiile dintre aceste grupări. Partizanii lor erau gata să le abandoneze, în orice moment, steagurile și pe șefii lor, dacă li se oferea o ocazie să ajungă la putere.

În acest mediu nebulos și instabil al opoziției, camarila și-a întins tentaculele. Elementul pe care conta ea, pentru a le atrage, era exercitarea poftei de putere. Toate aceste grupări flotante aveau o denotațiune comună: ele urau vechiul Partid Liberal, urau guvernul și, în mod deosebit, pe șeful acestuia; Gheorghe Tătărăscu, pe care-l socoteau drept un parvenit și un uzurpator.

Regele, la rândul lui, știa să speculeze cu multă abilitate resentimentele conducătorilor partidelor minore. Tuturor aceloră ce se prezentau în fața lui pentru a cere schimbarea guvernului, folosea un limbaj ambiguu, lăsând să se înțeleagă că “el însuși era de acord cu punctul lor de vedere; dar nu avea momentan pe nimeni pentru a-l înlocui. Ah!, dacă găsea oameni dispuși să colaboreze cu Coroana, schimbarea putea să aibă loc chiar a doua zi. Bineînțeles, nu putea intra în combinațiune Partidul Național-Țărănesc, atâta timp cât el era condus de Iuliu Maniu, adversarul implacabil al Coroanei, nici Garda de Fier. Tineretul legionar era excelent, însă sub conducerea lui actuală era inutilizabil. Dacă acest tineret putea milita într-o altă organizație politică, atunci, evident, se putea lua în considerare participarea lui la guvern”.

Potrivit indicațiilor sugerate de Rege, nu erau, așadar, disponibile, pentru a succeda pe Tătărăscu, decât micile partide. De aceea Regele le incita să-și amplifice baza electorală; fie antrenând partizani din vechile partide, fie captând tineretul din Garda de Fier. El se arăta foarte interesat într-o combinație între unul din aceste partide și Garda de Fier. Odată ea împlânzită prin fuziunea cu unul din partidele minore, Regele, n-ar mai fi întâmpinat nici o opoziție la planul său de a deveni stăpânul absolut al țării.

Drept urmare, vom vedea cum au evoluat raporturile dintre Mișcare și micile partide de opoziție, cum dorința lor de captare a tineretului legionar s-a lovit de intransigența Căpitanului; și cum, până la urmă, această încredere fiind frustrată, ele însele au intrat în conflict cu mișcarea.

În urma înfrângerii suferite în primăvara lui 1934, înfrângere pe care o atribuia pe drept cuvânt intervenției Elenei Lupescu, mareșalul Averescu, conducătorul Partidului Poporului, devine un dușman implacabil al camarilei, ceea ce este exprimat public într-o serie de articole apărute în organul oficial al partidului: “ÎNDREPTAREA”.

Ceea ce bătrânul mareșal nu putea să împiedice, totuși, era infiltrarea elementelor camarilei în cadrele conducătoare ale propriului său partid. Omul de încredere al camarilei pe lângă mareșalul Averescu era generalul Rădescu, acela care, după ocuparea țării noastre de către Sovietici, a jucat rolul cunoscut.

Generalul Rădescu reușește să-l convîngă pe Mareșal că anume Corneliu Codreanu nu era decât un oportunist de cea mai joasă speță, că își salvase viața prin Elena Lupescu și că, momentan, era utilizat de Palat drept pion în lupta pentru distrugerea partidelor. După el, reprezentantul autentic al tineretului naționalist era Stelescu, care, separându-se de Codreanu, demascase public duplicitatea fostului lui șef. Intriga reușise, pornind din acest moment Mareșalul se îndreaptă spre Stelescu, în vreme ce manifestă față de Codreanu același dispreț ca și față de camarilă.

Generalul Rădescu și-a jucat perfect rolul indicat de forțele oculte. Susținut de alți consilieri amestecați în aceeași afacere, Rădescu sugerează Mareșalului să recurgă la M. Stelescu pentru a despărți de Codreanu tinerimea naționalistă și de a o atrage apoi de partea lui. În acest fel, cadrele partidului ar fi întinerite, popularitatea Mareșalului sporită, și partidul Poporului ar deveni un factor decisiv în viața țării. Mareșalului, această ofertă i se păru cu atât mai

interesantă, cu cât venea după plecarea lui Octavian Goga. Octavian Goga, primul său locotenent, părăsise partidul cu un număr mare de cadre, întemeind Partidul Național-Agrar.

Inadmisibilele relații între o mare figură națională, ca mareșalul Averescu, și un deșeu moral de categoria lui Stelescu, îl determină pe Ion Moța să scrie o “Scrisoare deschisă” Mareșalului, care a fost după aceea afișată de legionari pe zidurile Capitalei. Referindu-se la campania de calomnii, la care se preta Partidul Poporului, legat de Stelescu, Moța atrăgea atenția Mareșalului asupra faptului că trecutul și înaltele lui fapte de arme nu-i îngăduiau să distrugă opera de el însuși creată și să devină, la bătrânețe, groparul României Mari. Asociindu-se dușmanilor Mișcării Legionare, Mareșalul se asocia, în realitate, acelor care căutau să mineze viitorul acestei națiuni. Or, calea aceasta era interzisă tuturor, și îndeosebi acelor care-și câștigaseră meritele imperisabile prin crearea statului român...

Această scrisoare a avut un efect binefăcător, mai ales printre legionarii care nu știau ce să creadă despre asocierea Mareșalului cu Stelescu. Relațiile dintre mareșalul Averescu și Garda de Fier se deterioraseră și mai mult după această scrisoare. Mareșalul continua să sprijine aventura lui Stelescu, iar această atitudine a condus la ruptura cu Mișcarea.

Pentru a ieși din izolare, după defecțiunea lui Goga, și pentru a-și întări poziția politică, mareșalul Averescu se alie Partidului Liberal dizident al lui Gheorghe Brătianu. Fără să fuzioneze, cele două partide luară hotărârea să formeze un front comun și să se susțină în toate ocaziile. Camarila, care de asemenea avea oameni de încredere în Partidul Liberal dizident, față de Mișcare, aceeași atitudine pe care mareșalul Averescu o avea. Cei doi șefi căzură de acord, în 1935, să sprijine pe M. Stelescu împotriva lui Corneliu codreanu. Ei îl socoteau pe Stelescu drept un reprezentant autentic al noii generații, și-l invită să participe la manifestările comune ale celor două partide.

Din cauza colaborării cu Stelescu, relațiile dintre Mișcarea Legionară și cele două partide, excelente în anii 1933-1934, începură să se răcească spre finele lui 1935. Tensiunea crescă în primăvara lui 1935, pentru a ajunge la un conflict declarat în toamna aceluiași an. Ruptura a fost provocată de faptul că la o adunare comună a celor două partide, conducerea a admis ca Stelescu să facă un soi de declarație de adeziune a grupului său la frontul averescano-georgist. Căpitanul a fost erxasperat de o așa perfidie. Cu riscul de a se izola politic, el lansă o Circulară, anunțând că raporturile dintre partidul “Totul pentru Țară” și cele două grupări fuseseră rupte:

“După cum știți, am avut până astăzi cu toții bune sentimente, chiar de amicitie, față de acțiunile d-lor Gheorghe Brătianu și Mareșalul Averescu.

Sentimente pe care ni le-am manifestat și la alegerile din 1933 și cu alte ocazii, fără să fi cerut nimic în schimb, în afară de o elementară doză de bunăcuviință.

De aproape un an de zile, printre rândurile membrilor acestor organizații, circulă o serie întreagă de calomnii, de multe ori bătute la mașină, anonim, și multiplicată în sute de exemplare, în care noi, cu trecutul nostru de lupte, cu mândria noastră, suntem terfelii neconținți și transformați pur și simplu în slugile Lupeștii sau ale “Oculței”, cu care se înțelege că orice om, venind numai în simplu contact, s-ar dezona.

Ieri, la o întrunire din București a acestui front averescano-georgist, a fost admis să se citească o declarație de adeziune a unei murdării morale (Stelescu).

Am înțeles prin aceasta că orice punți între noi s-au rupt.

De acum, mulți, puțini, câți suntem:

I. Este exclus orice concurs de orice natură acestor organizații.

II. Relațiile personale, amicale ale legionarilor se rup cu orice membru al acestor grupări.

Noi întindem mâna noastră legionară numai acelor care prin faptele lor dovedesc că știu ce înseamnă onoarea și se mențin pe linia ei”.

(Circulara din 30 Septembrie 1935).

Camarila reușise, deci, să rupă frontul amicitiei politice ale Mișcării. Două partide care, prin concepțiile lor politice și patriotismului conducătorilor lor, fuseseră destinate moralicește să lupte împreună cu Legiunea împotriva influențelor nefaste ale forțelor internaționale ce voiau să continue dominația asupra României, fură manevrate în așa mod, de chiar aceste grupe, spre a ajunge să-l considere pe Corneliu Codreanu – dușmanul nr.1 al Forței Oculte – drept protejatul și dușmanul lor!...

Un alt conducător de partid interesat în captarea tineretului legionar era Octavian Goga.

Șeful Partidului Național-Agrar a ieșit deasupra, cu ajutorul Mișcării Legionare, în vremea prigoanei; el a fost unul din rarii lideri politici care, de la tribuna Camerei, stigmatizase abuzurile și crimele guvernului. El a apărut apoi la proces, în calitate de martor al apărării, făcând o strălucită depoziție în favoarea căpeteniilor Gărzii de Fier. El nutrea speranța că în urma acestor gesturi de amicitie, Corneliu Codreanu se va alipi, cu întregul tineret legionar, grupării lui politice.

Desigur, Căpitanul păstra, în inima lui, cea mai mare recunoștință pentru sprijinul acordat de Goga, Mișcării, în acele momente dificile; dar, ca și în alte cazuri similare, nu putea să împingă recunoștința până la punctul de a se sinucide politic. Asta ar fi însemnat fuziunea sa cu Partidul Național-Agrar al lui Goga. Acesta nu dispunea de o formațiune politică capabilă să ducă la bun sfârșit idealurile naționalismului românesc. Alături de elemente de o reală valoare, existau, până în conducerea partidului, o serie de persoane îndoielnice. Partidul nu dispunea de o echipă centrală omogenă, conștientă de misiunea sa națională.

În afara acestei slăbiciuni, Goga voia s-o menajeze pe Elena Lupescu, pentru a nu supăra pe Rege, de la care avea totul de așteptat pentru cariera lui politică. Voia să ajungă la putere cu orice preț; dar puterea nu putea fi obținută decât de la Rege; iar acesta elimina sistematic pe toți aceia ce se opuneau camarilei. A încredința soarta Legiunii lui Octavian Goga, era pentru Căpitan un mare risc; căci el nu putea avea certitudinea că idealurile pentru care atâția tineri au luptat și au murit puteau fi atinse în viața publică a țării noastre. Nu din ambiție Corneliu Codreanu se opunea fuziunii cu alte organizații mai mult sau mai puțin naționaliste, ci pentru că se temea ca actul său să nu deservească intereselor naționale. Mișcarea Legionară, singura organizație noncontrolată de forțele oculte, risca să dispară în tumultul politic al partidelor.

Văzând că Mișcarea nu era dispusă să se unească cu el, Goga se îndreptă spre “Liga” profesorului Cuza, sau mai degrabă spre ceea ce mai suzista din puternica organizație de altădată.

Negocierile au fost încununate de succes. Cele două partide fuzionară sub denumirea de “Partidul Național Creștin”. Goga a fost ales șeful noului partid.

Camarila încurajă fuziunea. Calculul ei era simplu: noul partid nu putea în nici un fel să reprezinte un pericol, nici pentru camarilă, nici pentru minoritatea evreiască. Programul lui antisemit (moștenire cuzistă), foarte virulent pe hârtie, putea fi oricând diluat, frânat sau chiar anulat complet, în eventualitatea unui guvern al acestui partid. În schimb, avantajele fuziunii erau considerabile pentru interesele camarilei: agitația antisemită, declanșată de noul partid în țară, se reîntorcea împotriva Mișcării, diminuându-i popularitatea.

Or, această pierdere de viteză a Mișcării era esențială pentru planurile ei. Garda de Fier era un adversar redutabil și de temut pentru camarilă, ca și pentru Partidul Național Creștin, deși programul său antisemit a fost mult mai moderat decât acela al profesorului Cuza, de care Goga se apropiase. Utilitatea imediată a unei astfel de grupări era de un alt ordin. Mișcarea Legionară nu putea fi manevrată, nici direct, nici indirect, în timp ce partidul recent se supunea docil consemnelor Palatului.

După fuziune, noul partid se lansă, în politica țării, cu tendință vizibilă de a da lovitura de grație Mișcării. Propaganda lui luă forme exagerate. Tineretul de partid se manifesta zgomotos, purtând cămăși albastre cu banderolă cu zvastică. Făcea demagogie antisemită pentru atragerea atenției mulțimilor. Autoritățile nu le creau nici un fel de greutate, ca și cum propaganda lor nu incomoda. În același timp, legionarii continuau să încaseze lovituri după lovituri, să fie supuși aceluiași restricții, în ceea ce privește propaganda, și aceluiași represalii violente ca și mai înainte.

Manifestațiile acestea antisemite nu au dat rezultatele dorite și n-au transformat Partidul Național Creștin într-un partid de mase. Popularitatea lui n-a crescut prin fuziune, ea a rămas exact cum era la origine: o simplă adăugire de cadre și de masă electorală. Confuzia provocată în opinia publică de aceste izbucniri zgomotoase și în aparență curajoase în chestiunea evreiască a fost de scurtă durată. Era prea multă superficialitate în acest etalaj de forțe rău conduse...

Un alt pretendent la mîna Legiunii era Vaida-Voevod. Fostul Președinte de Consiliu se îndepărtase de Iuliu Maniu și, în primăvara lui 1935, puse și el bazele unei noi formațiuni politice, denumite “Frontul Românesc”.

Apariția noului partid a provocat o enormă senzație. Vaida-Voevod părăsise nu numai Partidul Național-Țărănesc, ci și linia lui de conduită; de la democrația cosmopolită ce-l caracterizase până atunci, el făcea un salt până în frontul partidelor de dreapta. Programul partidului, concentrat în formula “*numerus valachhicus*”, nu era în realitate decât reluarea vechiului legământ al studenților mișcării din 1922, “*numerus clausus*”, într-o vesiune îndulcită. Vaida-Voevod cerea ca proporția etnică să fie introdusă în școlile superioare și în profesiunile liberale. Lui nu-i plăcea expresia “*numerus clausus*”, din cauza reminiscentelor ei antisemite, dar, în fond, cu “*numerus valachhicus*”, relua același obiectiv.

Mișcarea Legionară a salutat cu bucurie adeziunea lui Vaida-Voevod la doctrina naționalismului. Ion Moța a scris, cu această ocazie, un articol elogios pentru fostul combatant transilvănean, salutând sosirea lui, la vremea potrivită, în rândurile aceluia care luptaseră după 1922 pentru restabilirea neamului românesc în drepturile sale istorice:

“Este explicabil așadar pentru ce noi, mai mult decât oricine, am simțit o adâncă reconfortare, o bucurie care se așternea ca un balsam peste rănilor noastre învechite, atunci când am văzut apărând pe pozițiile noastre spinoase și însângerate pe d-l Vaida-Voevod, binișor încovoiat sub desaga românismului prigonit. Dureri a căror sarcină și-a urcat-o pe umeri la fel cu acel Vaida-Voevod care a mai purtat, pe vremuri, și cu spor, alte poveri românești”.

(“CUVÂNTUL STUDENȚESC” – 20 Martie 1935)

Vaida-Voevod a fost antisemit în tinerețea lui. Student la Viena, el cunoscuse pe faimosul primar al capitalei Habsburgilor, Dr. Lueger, și militase în mișcarea lui antisemită. Angajându-se, apoi, total în lupta de emancipare politică a românilor din Transilvania, pierde contactul cu cercurile antisemite din tinerețea lui.

În România Mare, ca ministru de Interne în anii 1928-1930, și ca Președinte de Consiliu între anii 1932 și 1933, a trebuit să înfrunte problemele ridicate în politica țării noastre de apariția Mișcării Legionare. Atitudinea lui față de Legiune a fost inegală. Uneori, respecta legile țării, alteori, le călca în picioare, urmând exemplul tuturor partidelor și tuturor guvernelor.

Vaida-Voevod simpatiza, în adâncul inimii lui, cu tineretul din Garda de Fier, retrăind în manifestările ei propria lui tinerețe agitată. Așa vreme cât aceste sentimente și aceste amintiri predominau în conștiința lui, el lăsa Mișcării libertatea relativă de afirmare; dar când presiunile ce se exercitau asupra lui, provenind, fie de la Palat, fie din rândul propriului său partid, au devenit prea puternice, el se înclină în direcția lor. În toată viața lui politică, a oscilat între aceste extreme. Când a fost “chemat la ordine”, și-a uitat trecutul naționalist și simpatia pentru tineretul naționalist, și a lăsat mână liberă jandarmilor ca să se năpustească asupra legionarilor. Sălbatica agresiune de la digul din Vișani a avut loc în timpul în care Vaida-Voevod era prim-ministru.

Ne putem imagina ce emoție și ce bucurie a putut provoca printre legionari știrea că Vaida-Voevod renunțase la politica lui de duplicitate și se hotărâse să militeze clar alături de partidele naționaliste. Totuși, în același articol, Ion Moța, deși mult mai tânăr decât Vaida, își permite să-l alerteze pe bătrânul politician ardelean asupra dificultăților și primejdiilor legate de noua lui atitudine. Mișcarea Legionară, cu lunga ei experiență de luptă naționalistă, se arăta gata să-i servească de ghid și să-i acorde ajutorul.

Alexandru Vaida-Voevod începu organizarea “Frontului Românesc”, mai întâi în provincie, și după aceea, ca o încoronare a eforturilor sale, debarcă în Capitală. La recepția lui Vaida la gară, ca și pe parcursul spre sediul partidului, legionarii au participat în mare număr. Îmbrăcați în cămăși verzi, mărșăluind în coloane și cântând cântece patriotice, ei l-au condus în triumf pe străzile Capitalei. Astfel înțelegea Căpitanul să onoreze întoarcerea acestui venerabil personaj din Transilvania pe drumul mișcării naționaliste.

O mare mulțime a salutat pe fostul Președinte de Consiliu cu un entuziasm de nedescris. Numeroși erau aceia care sperau într-o colaborare profitabilă țării între “leul Transilvaniei” și tânărul conducător al Legiunii, Corneliu Zelea Codreanu. Ar fi fost o încoronare admirabilă, în favoarea marilor interese naționale.

Acest deznodământ fericit n-a avut loc, și, de altminteri, nici nu putea să aibă loc. Vaida-Voevod nu avea forța sufletească necesară pentru a se detașa totalmente de influențele oculte. Constituirea “Frontului Românesc” nu rezulta dintr-o inițiativă proprie, dintr-o convertire a

lederului ardelean la idealul generației de la 1922, cum legionarii puteau crede. El rupsesese cu Maniu și crease noua organizație, la o simplă sugestie a Palatului. Lansând “Frontul Românesc”, Regele căutase, cu o piatră să dea două lovituri; să slăbească organizația lui Maniu și să dilueze mișcarea naționalistă. Alături de Garda de Fier, alături de Partidul Național Creștin, se adăuga o a treia formațiune, care și ea reclama aplicarea principiului proporției etnice. Regele spera ca legionarii, impresionați de apariția marelui combatant transilvănean în arena naționalismului, să se încadreze în Frontul Românesc. Era exclusă posibilitatea ca însuși Codreanu în persoană să se lase sedus de perspectiva unui guvern în care să figureze alături de Vaida-Voevod și ca el să accepte fuzionarea cu noua grupare.

Camarila n-a mai avut vreo șansă, lansând “Frontul Românesc”; aidoma în celelalte întreprinderi, de același gen, contra Mișcării Legionare. Corneliu Codreanu și toți legionarii priveau cu simpanie apariția noii formațiuni naționaliste; îi acordară același concurs în mai multe ocazii; dar nimic mai mult. Apele celor două curente nu se puteau amesteca.

Doi ani mai târziu, prudența Căpitanului a fost confirmată de evenimente, iar acei care își pusese ră speranța în Vaida-Voevod suferiseră o grea decepție. În toamna lui 1937, când Regele l-a însărcinat din nou pe Tătrăscu cu formarea guvernului și cu procedarea de noi alegeri, Vaida-Voevod, supus unui ordin categoric al Palatului, a acceptat să figureze pe listele Partidului Liberal. Hotărârea lui echivala cu dizolvarea grupării Frontului Românesc. Ceea ce s-a produs, de altfel. De atunci, nu s-a mai auzit de el. O organizație artificială, creată și întreținută exclusiv în scopul de a servi planurilor tenebroase ale camarilei, dispăru fără urme, în momentul în care nu mai corespundea noilor intenții ale palatului. Mai târziu, sub regimul dicaturii regale, Vaida-Voevod devine Consilier regal și, pe urmă, președintele Camerei, urmând docil linia noului regim cezarian.

Tactica Căpitanului, în ceea ce privește tentativele “partidelor de dreapta” de a capta Mișcarea, era foarte nuanțată. Deși își dădea perfect seama că toate aceste “formațiuni naționaliste” de ultimă oră fuseseră create și teleghidate de Palat, el nu lua poziție din prima clipă în a le denunța originea lor dubioasă. Avea răbdarea să aștepte și să le lase să se demaște singure. Manevrelor Palatului el le răspundea acceptând jocul, știind totdeauna să dea înapoi la momentul oportun, înainte de a contracta obligații formale de ordin politic. În sufletul său, mai subzista o rămășiță de speranță: aceea că acești conducători, cu un trecut politic remarcabil dedicat națiunii, nu pot să se degradeze până acolo încât să fie niște marionete în serviciul camarilei; și că un reviriment al conștiinței lor ar putea să se producă, ei raliindu-se adevăratului naționalism.

Nu era comodă poziția lui Corneliu Codreanu. Solicitat mai ales de una ori alta dintre aceste grupări proaspăt constituite, el le acorda sprijin. Legionarilor, geloși de prestigiul și de puritatea organizației lor, deciziilor acestea li se păreau câteodată anormale și murmurau. Nu sesizau considerațiile mai profunde care-l determinau pe Căpitan să adopte o poziție binevoitoare față de anumite formațiuni pseudonaționaliste. Corneliu Codreanu nu putea să provoace dușmăniile inutile, și n-avea dreptul să facă ceea ce ar fi lărgit considerabil cercul inamicilor săi. Dacă, totuși, aceste grupări depășeau anumite limite, atacând ori ofensând Mișcarea, atunci nu ezita să repună lucrurile în ordine, așa cum s-a produs cu partidele coalizate Averescu-Gheorghe Brătianu. Pentru a face față exigențelor de ordin tactic, el își pune nădejdea în disciplina legionarilor, și în încrederea pe care ei o aveau față de maniera lui de a-i conduce.

Totuși, el a trebuit la un moment dat să intervină energic spre a determina încetarea criticilor ce îi

erau adresate, îndeosebi din partea anumitor șefi provincilăi, care, departe de agitațiile din Capitală, nu cuprindeau întregul câmp de luptă. Printr-o Circulară, el explică legionarilor că datoria lor era să aibă încredere în șeful lor suprem și că libertatea lui consta în a se angaja în orice manevră pe care o credea folositoare în vederea asigurării biruinței finale:

“În cazul că la diferite alegeri comunale, județene sau parlamentare, și numai când partidele ce candidează cer de la Centru sprijin, legionarii primesc ordinul să voteze anumite liste.

Legionarii vor executa întocmai, fără semne de întrebare, bănuieli sau cârteli, chiar dacă se găsesc în conflict cu cei ce vor fi ajutați! Pentru că legionarul, oricare ar fi el, nu are dreptul să împiedice sau să stânjenească manevra politică în stil mare pe care o joacă conducerea centrală legionară. Orice manevră se face numai și numai în vederea biruinței legioare. Numai cel ce este contra acestei biruințe, sau e lipsit de încredere, sau e prost, numai acela își va pune semnede întrebare. Legionarul adevărat va sta neclintit și va avea o încredere nezdruccinată în conducerea care manevrează cu o siguranță de fier”.

(Circulara “Ajutor la alegeri” – 20 Septembrie 1936)

B – ANUL 1936

CORABIA VERDE PLEACĂ ÎN LARGUL MĂRII

Anul 1934 a fost mai ales un an de odihnă și de metitație: legionarii își pansau rănilor, în timp de Căpitanul scruta viitorul. Începând cu 1935, Legiunea își reia activitatea cu voința de a-și recâștiga întârzierea pe care prigoana o provocase în dezvoltarea organizației. Acest obiectiv a fost atins și depășit; inițiative noi vin să ajute pe cele vechi. În 1936, Legiunea reapare la iveală în viața politică, ca o corabie desfășurându-și pânzele toate.

După crearea bazelor de plecare solide, la începutul lui 1936, ofensiva legionară se manifestă cu o intensitate crescândă, în vreme ce rezistențele oficiale slăbeau. Guvernul părea timorat și se menținea în defensivă. Ce aștepta? Fără îndoială, rezultatele manevrei de încercuire realizată cu ajutorul partidelor de opoziție. Vaida-Voevod reușea să capteze tineretul legionar? Ce efecte va avea campania lui Stelescu? Va zdruncina rândurile compacte ale Legiunii? Va depăși Partidul Național Creștin al lui Goga, în popularitate, Mișcarea Legionară, datorită agitației demagogice la care se deda în chestiunea antisemită? Alte intrigi și mai tenebroase erau în curs.

Niște sondaje au fost făcute pe lângă Moța, pentru a se vedea dacă el era dispus să-l abandoneze pe Corneliu Codreanu și să intre în guvern. Camarila nu reușise să-l separe pe Vaida-Voevod de Maniu, distrugând amicitia solidă a celor doi ardeleni, veche de câțiva ani? Și pe Goga de venerabilul său șef, mareșalul Averescu?... Dar Moța nu era nici un ambițios, nici un însetat de putere. Era devotat Căpitanului cu trup și suflet. Când a aflat de ofertele Palatului, el fremăta de mânie și le-a respins cu indignare și dispreț. Căpitanul izbucnea în râs la anunțul acestei tentative grotești: “Chiar pe Moța și-au găsit ei!...”

Totuși, ofensiva Legiunii nu s-a desfășurat fără incidente. Nenumărate șicane continuau în toate zilele. Autoritățile nu mai reacționau totuși cu vigoarea de odinioară. Păreau a fi pierdut încrederea în regim și începeau să fie preocupate de ziua de mâine incertă. Și dacă Legiunea ajungea la putere? Mai cu seamă în provincie se observa o cedare a moralului și tendința de acomodare. Autoritățile: poliția, jandarmii, procurorii, continuau prigoana conform ordinilor

primite; însă cu mai puțină convingere și patimă. Pe de altă parte, în fața justiției, procesele intentate legionarilor erau cu regularitate pierdute, ceea ce dezorienta și mai mult pe agenții executivi.

Spiritul legionar pătrundea și în păturile superioare ale societății. Ilegalitățile și abuzurile guvernului nu puteau trece neobservate, și opinia publică reacționa cu mai multă vigoare. Guvernul era aspru criticat, și nici Regele însuși nu era cruțat. Legiunea reușește, în cursul acestui an, să modifice climatul politic al țării. Un formidabil curent legionar câștigă toate sectoarele vieții publice și toate clasele sociale. Guvernul acționa cu ultimele sale resurse: poliția, jandarmii și armata.

1) CĂPITANUL ÎȘI SCRIE MEMORIILE

Căpitanul își petrecu iarna lui 1935-1936 la Carmen Sylva, pe coastele Mării negre. S-a retras acolo, departe de vârtejul evenimentelor, pentru a-și scrie memoriile. După un an de intensă activitate, putea să-și acorde această retragere de scurtă durată. Organizația fusese refăcută și funcționa în plin randament, sub conducerea unor șefi capabili. Nici guvernul, nici Palatul, nu manifestau semne de neliniște. Pericolul reluării prigoanei pe scară mare părea momentan înlăturat.

În patru luni, de la 5 Decembrie 1935 la 5 Aprilie 1936, Căpitanul și-a scris monumentală operă “PENTRU LEGIONARI”. Cartea conține povestirea vieții și luptelor sale, începând cu anul 1919, până în ajunul prigoanei din 1933. a ales acest titlu, întrucât cartea era destinată, înainte de toate, familiei legionare. Marea majoritate a legionarilor luaseră parte la luptele descrise. Șeful Mișcării făcea acest dar soldaților săi, oferind meditației lor amintirea încercărilor din tinerețe, istoria Legiunii scrisă cu sângele și cu sacrificiile lor.

Cu toate acestea, cartea Căpitanului nu este o simplă cronică. El nu se mulțumește să reconstituie fidel trecutul, ci și explică resorturile intime ale acțiunilor întreprinse de el și de ceilalți legionari. “Pentru legionari” este compusă pe două planuri: planul exterior al evenimentelor, și planul interior, acela al semnificațiilor doctrinare. De ltfel, fiecare gest al Căpitanului, fiecare acțiune apar drept proiecții ale concepției de viață legionare.

Această carte a avut un dublu efect asupra legionarilor. i-a încurajat, le-a amintit întreg trecutul de lupte și de victorii; dar, îndeosebi, a contribuit profund la perfectarea educației lor. Ei au descoperit în lucrare dimensiunile spirituale, sociale și politice în care a evoluat Mișcarea. Au învățat cum se transpun în acțiune principiile, cum conținutul spiritual al Mișcării trece de la potențial la real. Au asistat la o nouă naștere a fenomenului legionar, proces explicat, de astă dată, de creatorul lui. În timpul luptelor și a anchetelor polițienești, ei n-aveau vremea necesară ca să mediteze asupra propriilor lor acte. Acuma, Căpitanul le oferea viziunea integrală a angajamentelor la care participaseră, le încuraja să persevereze până la victoria finală.

“Eu vreau ca voi – spunea el -, soldați ai unor alte orizonturi românești, citind aceste amintiri, să recunoașteți în ele propriul vostru trecut și să vă aduceți aminte de luptele voastre. Să re trăiți suferințele îndurate și loviturile primite pentru neam. Să vă umpleți inimile de foc și de hotărâre în lupta grea și dreaptă, în care v-ați încleștat și din care avem cu toții poruncă de a ieși: biruitori sau morți”.

Cartea aceasta expune istoria naționalismului românesc după cel dintâi război mondial. Corneliu

Codreanu îi distinge trei etape:

a. **etapa studențească:** mișcarea de la 1922.

b. **etapa politică:** Liga profesorului Cuza.

c. **Etapa legionară:** care începe cu întemeierea

Legiunii, în 1927, sub propria lui conducere.

Opera se termină cu sumbrele presentimente ale prigoanei ce se va abate asupra legionarilor în iarna lui 1933-1934. Corneliu Codreanu anunța, în final, compoziția celui de-al doilea volum, care trebuia să cuprindă prigoana, procesul, trădarea, ca și considerațiuni asupra problemelor sociale și politice românești și asupra omului nou – “legionarul”.

Căpitanul a început acest al doilea volum. Numeroase pagini, scrise de el, au fost găsite de poliție în timpul perchezițiilor făcute în prigoana din 1938, și arse la ordinul lui Armand Călinescu. E o mare pierdere, căci multe fapte privind prigoana din 1933-1934 ar fi fost dezvăluite, fapte pe care noi, chiar bine informați cum suntem, nu le cunoaștem în toată întinderea lor.

Corneliu Codreanu n-a avut tinerețe. N-a cunoscut viața veselă, fără griji, fără preocupări, de adolescent. La 17 ani, el era pe front. La 18 ani, s-a ridicat împotriva bolșevicilor ce amenințau să invadeze Moldova. După intrarea lui în Universitate, la vârsta de 19 ani, el a trecut dintr-o luptă în alta, fără ca niciodată să se lase prins de preocupări banale. Tinerețea lui s-a scurs, așadar, în lupte, suferințe și închisoare. O unică bucurie, o singură satisfacție în viața împovărată de încercări: pe aceste drumuri anevoioase, el n-a fost singur. La chemarea lui, sute de tineri au răspuns cu entuziasm. Și ei și-au alungat satisfacțiile minore ale vieții, pentru a căuta bucuriile superioare în lupta supremă pentru neam.

Termiându-și cartea, și aruncând o privire asupra tinereții sale, el simte, nu fără regrete, dar cu o bucurie exaltată:

“Dacă acești 14 ani ai tinereții mele n-au fost prea plini de petreceri și bucurii, o mare mulțumire îmi luminează acum conștiința: o Românie legionară și-a înfipt, ca un pom, rădăcinile în carnea inimii noastre. Ea crește din dureri și din jefă, și ochii noștri, plini de nesaț, o privesc înflorind; luminând zările și veacurile cu strălucirea și măreția ei. Această măreție răsplătește din belșug, nu numai micile noastre jertfe, dar orice chin omenesc, fie el cât de îngrozitor”.

(Cuvânt de încheiere).

2) CONGRESUL STUDENȚESC DE LA

TÂRGU-MUREȘ

Congresul studențesc de la Craiova din aprilie 1935, a reprezentat, pentru studenții din toate Universitățile, o vibrantă mărturie de credință în Legiune și în Căpitan. Nu numai conducerea centrală a studenților era legionară, dar miile de studenți participanți și-au dat în masă adeziunea la Mișcare. Congresul de anul următor a avut loc, între 2 și 5 Aprilie 1936, la Târgu-Mureș, oraș situat în inima Transilvaniei.

Guvernul își dădu mai întâi aprobarea pentru acest Congres de la data fixată; însă și-a schimbat, apoi, părerea, și a hotărât să-l împiedice. Modul în care a procedat dovedea o voință deliberată de provocare de incidente. Fără nici un aviz prealabil, atunci când studenții din toate Centrele universitare se găseau pe drum, puternice contingente de jandarmi au fost concentrate în toate nodurile de cale ferată ce duceau spre Târgu-Mureș, cu ordinul de a opri trenurile speciale ce se îndreptau către acest oraș. Cum era de așteptat, miile de studenți refuzaseră să se supună acestui contraordin de ultimă oră, și opuseră o vie rezistență. Au avut loc niște busculade, jandarmii au fost alungați din gări și de pe calea ferată. Pe urmă, studenții, urcați pe locomotive și înlocuind pe mecanicii timorați, au condus ei înșiși trenurile până la destinație, fără cel mai mic accident. După aceste peripeții, studenții, care se apropiau pe trei coloane, una de la București, alta din Moldova și ultima de la Cluj, au putut pătrunde în oraș, unde autoritățile i-au lăsat în pace.

Congresul se derulă în perfectă ordine. Nici un incident nu se produse, nici măcar un geam spart, în ciuda prezenței populației evreiești. Pentru evitarea acțiunii elementelor provocatoare, studenții au organizat propriul serviciu de poliție și, la cea mai mică veleitate de dezordine, responsabilul primea o corecție și era expulzat din oraș.

Guvernul știa că acolo unde răspunderea unei reuniuni intră în mâinile legionarilor, nu există dezordine. Dar guvernul nu voia ordine, lui îi trebuiau tulburări. Și cum dezordinile așteptate nu se produceau, guvernul se însărcină să le provoace. Cu această intenție, cum s-a mai spus, forțe jandarmerești au fost însărcinate să blocheze căile ferate și a trebuit conducătorilor studenților mult sânge rece pentru ca să nu curgă și sânge cald, cum dorea guvernul. Conducerea Uniunii și aceea a Centrului studențesc București, responsabili cu organizarea Congresului, nu mai erau acelea de anul trecut. La ultimile alegeri fuseseră aleși, ca președinte al Centrului București, teologul Viorel Trifa, apreciat de Căpitan pentru darurile sale de orator și de organizator; președinte al Uniunii Studenților a fost ales Gheorghe Furdui.

Congresul de la Tg. Mureș a avut o caracteristică diferită de acela din anul precedent. În timp ce la Craiova, nota dominantă a Congresului a fost **afirmarea credinței legionare a corpului studențesc**, la Tg. Mureș dezbaterile luară un caracter mai dur: **au fost denunțate deschis și atacate Forțele Oculte**, care conduceau politica țării și care erau răspunzătoare și de prigoana tineretului universitar. Studenții au trecut la ofensivă, pentru că, în primăvara lui 1936, se vorbea, în cercurile Capitalei, de o nouă operațiune a poliției împotriva Mișcării, în stilul aceleia din 1933. Se preciza că obiectivul principal al noii prigoane ar fi lichidarea lui Corneliu Codreanu. Se cunoștea bine cine conspiră contra Căpitanului și cine-l presează pe Rege să treacă la o acțiune decisivă, de care el își asuma personal responsabilitatea.

Alarmați de aceste informații, a căror sursă putea fi regăsită în propriile culise ale Palatului, conducătorii studențimii consideră că-i de datoria lor să dea un sever avertisment ațâțătorilor de comploturi și de noi persecuții; și aceasta pentru a înăbuși în fașă orice tentativă de executare a planului. Ei nu se atingeau de persoana Regelui; dar denunțau public persoanele care împing la asasinarea lui Corneliu Codreanu, prevenindu-le că, în cazul în care planul lor criminal ar fi pus în aplicare, propriile lor vieți nu vor fi cruțate.

Avertismentul, de data aceasta, nu se limita la o simplă declarație verbală făcută în fața miiilor de studenți; el a fost urmat de un început de realizare și s-au constituit echipe de studenți gata să intre în acțiune împotriva celor care conspirau la umbra Tronului, dacă persistau în planurile lor. Erau vizați în primul rând: Elena Lupescu, Virgil Madgearu, generalul Gabriel Marinescu,

Armand Călinescu și chestorul Parizianu.

Numeroși au fost aceia care s-au pronunțat împotriva Puterilor Oculte: președintele Uniunii, Gh. Furdui, toți reprezentanții celorlalte centre studențești și de asemenea Emil Bulbuc, Virgil Rădulescu, Paul Craja și Alexandru Cantacuzino. După aceste declarații, șefii dechipă au depus jurământul în fața Congresului întreg, luându-și angajamentul să lovească individual persoanele implicate în conspirație, dacă ele ar fi trecut la fapte și și-ar fi pus în aplicare planul lor.

Aceste declarații categorice de la Congres, în chestiunea Forțelor Oculte, și constituirea de echipe punitive au permis câștigarea unui an de liniște. Tătărăscu nu era omul să înfrunte Mișcarea. Amintirile lui 1933 erau prea vii pentru a nu-l obseda. Camarila, neputincioasă să-și găsească instrumente indispensabile, a fost constrânsă să-și amâne pentru mai târziu planurile ei de exterminare a căpeteniilor Legiunii. În tot anul 1936, Palatul s-a menținut în stare defensivă, preferând să continue tactica mijloacelor “salvatoare”.

Constituirea acestor echipe nu reprezenta o amenințare de moarte propriu zisă împotriva persoanelor vizate, ci o asigurare de represalii, în cazul în care ele și-ar pune în execuție planul. Era un angajament de principiu, împotriva amenințării reale și permanente, ce nu aștepta decât momentul favorabil pentru a trece la faza de realizare.

Deși nu exista nici un delict propriu-zis, guvernul se socotea de drept să ordone urmărirea și punerea sub acuzare a conducătorilor studenților. Or, dacă declarațiile de la Congres și deciziile luate, meritau urmări penale, era logic să se cerceteze și persoanele ce urzeau asasinarea lui Corneliu Codreanu. Dar, aceste persoane erau “tabu”. Ele puteau să conspire în toată liniștea, fără să se teamă de nici o urmărire, fiindcă erau acoperite de autoritatea regală.

Procesul conducătorilor studenților a fost transferat de la Tg. Mureș la Brașov, unde guvernul nădăjduia să găsească judecători mai docili. După mai multe amânări, Tribunalul militar din Brașov condamnă de la 17 mai și 12 Octombrie 1937, la pedepse variind între 6 luni la un an închisoare, cu suspendare.

3) PREOCUPĂRI IMPORTANTE DE POLITICĂ EXTERNĂ

Politica externă a lui Nicolae Titulescu era urmărită cu neliniște de toate cercurile politice din țară. Pe de altă parte, ministrul român al Afacerilor Externe făcea toate eforturile ca să împiedice apropierea României cu statele naționaliste: Germania, și Italia; pe de altă parte, el lucra cu aceeași ardoare pentru împingerea țării noastre spre sistemul de alianțe franco-cehe-sovietic, adaptat de Pactele din 2 și 16 Mai 1935.

Față de șefii de partide, se susținea teza că o apropiere a României de Rusia Sovietică nu reprezenta nici un pericol pentru independența și integritatea ei teritorială. Adevărata amenințare nu venea de la Moscova, pentru el, ci de la Berlin, care srijinea revizionismul maghiar. După dânsul, axa Moscova-Paris, singură, putea să garanteze frontierele țării. Prețul plătit pentru intrarea în noul sistem nu era prea mare, zicea el: acceptarea trecerii trupelor rusești prin Nordul țării, în eventualitatea unui război în centrul Europei, pentru ca Rusia să poată veni în ajutorul Cehoslovaciei.

Or, orientarea politicii externe a României față de Rusia Sovietică se afla la antipozii intereselor vitale ale neamului românesc. Titulescu inversa ordinea gravității primejdiilor ce amenințau țara

noastră. El crease detaliat ideea ostilității Reich-ului german față de România – atunci inexistentă această ostilitate – pentru a determina ca partidele și guvernele să accepte politica lui criminală de alianță cu bolșevicii. Politica externă a lui Titulescu era împotriva realităților geo-politice ale țării noastre. În loc să orienteze politica externă în funcție de statele dispuse să-l ajute, adică noua Germanie, el dădea la o parte, în mod voluntar, acest pericol major și dorea să convingă poporul român să-și caute salvarea în brațele dușmanului săi mortal.

Neamul românesc, în chip instinctiv, era ostil apropierei cu Rusia. El se opunea, în special, oricărei treceri a trupelor sovietice pe teritoriul său, în caz de conflict în inima Europei. Această propunere părea exorbitantă, și oamenii politici, având simțul răspunderii, au reacționat cu vigoare. Dacă trupele rusești intrau în România, cine putea garanta că ele s-ar fi retras? Și, o dată Germania anihilată ca factor de ordine în Europa Centrală, cine ar fi putut constrânge pe ruși să evacueze România?

Chestiunea a fost dezbătută și în Parlament, unde A.C. Cuza, Gh. Brătianu, Oct. Goga, Pamfil Șeicaru și alții, au combătut politica străină a lui Titulescu. Nici o intervenție n-a mai fost tranșantă, mai categorică și mai eficace decât “Circulara de politică externă”, din 30 Mai 1936, în care Corneliu Zelea Codreanu spunea între altele:

“...Lumea sănătoasă românească este îngrijorată de soarta țării pe care o joacă în mâinile sale, foarte debile, d-l Titulescu. Noi, românii, înțelegem că d-l Titulescu este un talent, mai puțin o inteligență și aproape deloc o înțelepciune.

Mai bine să se încredințeze soarta unei țări unui înțelept fără talent, decât unui talent lipsit de înțelepciune.

Apropierea de Rusia.

I. Este un gest de trădare pe care poporul român îl face față de Dumnezeu și față de ordinea morală a acestei lumi, și față de popoarele care stau în slujba acestei ordine, în războiul cu puterile nimicitoare ale răului. Onoare acestor popoare.

Gestul nostru murdărește în fața istoriei obrazul poporului român, îl dezonorează.

Numai cu sânge, cu sânge mult, vom mai putea în viitor să ne răscumpărăm onoarea pierdută, în fața acelor pe care îi trădăm și ne vor desconsidera.

II. De vor intra trupele rusești pe la noi și vor ieși învingătoare, în numele Diavolului, cine poate să creadă, unde este mintea care să susțină că ele vor pleca de la noi înainte de a ne sataniza, adică bolșeviza? Consecințele? Inutil de a le discuta.

III. Dacă însă vor ieși biruitoare armatele creștine, rezultatul va fi împărțirea noastră, desființarea statului român, ca plată pentru trădarea noastră...

...Cei ce poartă răspunderea viitorului României, în ceasul de față, să ia aminte!”

În câteva cuvinte, Corneliu Codreanu a definit profilul psihologic și moral al lui Titulescu: un orator de remarcabil talent, un bun mânuitor de fraze, o inteligență strălucitoare; dar superficială, incapabilă să discearnă sensul profund al evenimentelor, nu un înțelept, căci înțelepciunea presupune respectul ordinei morale a lumii.

Punându-se în slujba comunismului mondial, Titulescu dovedea cât era de pervers moralicește; pentru că rezultatul final nu putea fi decât ruina și moartea națiunii care-i încredințase destinele.

Corneliu Codreanu și-a exprimat gândurile cu rezervă. Titulescu era ministrul Afacerilor Străine al României, și nu putea permite expresii prea dure. Astăzi, noi avem toate dovezile că Titulescu se afla în serviciul dușmanului. El știa că politica sa ducea țara la dezastru; însă setea lui de parvenire, gustul vieții somptuoase, nu cunoșteau limite și-i omorâseră orice sentiment național.

Corneliu Codreanu a judecat problemele de politică externă așa cum le judeca pe toate celelalte, dând prioritate noțiunii de ordine morală. Indiferent la punctul de vedere material, avantajele îndoielnice, dacă nu ipotetice, ale unei asemenea alianțe cu Rusia, numai gândul la o apropiere cu Sovietele, cu Rusia comunistă și atee, îi provoca oroare.

Există popoare și state, spunea el, ce se găsesc, în anumite epoci, înslujba ordinei morale ale lumii. Aceste state personifică, la un moment dat, forțele Binelui și ale Adevărului, care luptă împotriva puterilor Răului.

În acel context al istoriei mondiale, Răul era reprezentat de Rusia bolșevică. Ea trebuie combătută. El se încredea în etica statelor naționaliste, în linia lor de onoare, în decizia lor de a lupta contra comunismului și de a-l zdrobi pe plan internațional, așa cum acestea au făcut-o în propria lor țară.

La acea dată nu se putea prevedea, în primăvara lui 1936, care va fi evoluția Germaniei național-socialiste, cum Hitler se va lăsa antrenat, progresiv, înspre o politică de forță, ce nu va mai ține cont de nici un comandament moral. Ar fi fremătat de durere dacă ar fi asistat la încheierea “pactului de neagresiune Ribbentrop-Molotov”. N-a mai trăit ca să vadă această zi neagră din istoria naționalismului european, deoarece călăii Regelui l-au asasinat în Noiembrie 1938.

4) “FRONTUL POPULAR” ÎN ROMÂNIA

Anul 1936 este cunoscut în istoria Europei ca acela al implantării, în numeroase țări, de către Internaționala comunistă, a fronturilor “antifasciste” și “populare”. Scopul acestor acțiuni politice diversioniste era de a mina securitatea internă a statelor naționale și de a le atrage, pe această cale, în sfera de influență a Moscovei.

Originea acestor “fronturi” trebuie căutată în situația precară a Uniunii Sovietice pe plan internațional, după victoria lui Hitler în Germania. Amenințată în Europa de puterea militară crescândă a noului Reich, și în Extremul Orient de tendințele expansioniste ale Japoniei; având un câmp de acțiune sensibil redus în aproape toate țările europene, din pricina apariției fascismului și a altor mișcări naționaliste, Moscova și-a căutat salvarea, apropiindu-se de statele democratice occidentale. În aceste state, URSS dispunea nu numai de puternice formațiuni comuniste, ci și de importante complicități din lagărul democratic, URSS a fost admisă, în 1934, în LIGA NAȚIUNILOR, deși nu îndeplinea condițiile indispensabile spre a face parte din acest organism. Tot grație complicităților acestora, guvernul bolșevic a reușit să semneze un Pact de asistență mutuală cu Franța și cu Cehoslovacia, embrion al unei politici noi de încercuire a Germaniei.

“Fronturile” politice de inspirație comunistă, ivite în 1936, și cunoscute sub numele de “fronturi

antifasciste” și de “Fronturi populare”, sunt proiecția unei aceleași strategii elaborate de Stalin, după 1933. Ele aveau drept obiectiv principal protejarea Mecăi comunismului mondial de izolare totală, în eventualitatea unui atac concentric al statelor naționaliste din Europa și Asia. Totuși, alianțele externe, pentru a putea fi durabile și eficiente, trebuiau consolidate printr-o a doua linie de fortificații, constituită chiar în inima statelor noncomuniste. Căci, un stat guvernat de către un “FRONT POPULAR” ar fi fost mult mai accesibil ideii de alianță cu Rusia Sovietică, și ar fi constituit un partener mult mai loial în lupta pentru nimicirea naționalismului european.

Concepția Kremlinului, în vederea montării acestor ingenioase instrumente de subversiune în interiorul altor state, era următoarea: partidele comuniste din țările europene, oricât de puternice și de dezvoltate ar fi, nu sunt suficient de forte pentru a cuceri SINGURE puterea pe căi legale, adică prin alegeri și Parlament; în ceea ce privește cucerirea puterii prin revoluția proletară, erau și mai puțin capabile s-o facă. Ca să pătrundă în incinta superioară a guvernului, era nevoie să fie vehiculate de către alte forțe, de către partidele social-democratice de exemplu, și chiar de acelea pur burgheze. Dar, acestui plan i se opunea continuu repulsia organică pe care aceste partide o simțeau, atunci când era vorba să se alize cu comuniștii; știindu-se cu pertinență, că scopul final al acestora era distrugerea democrației parlamentare și instaurarea dictaturii partidului.

Pentru a învinge neîncrederea partidelor democratice față de extrema stângă, Internaționala Comunistă, prin mijlocirea miilor de canale subterane, s-a apucat să injecteze în mentalitatea acestor partide teama de un “iminent pericol fascist”... În fața acestei situații – susțineau comuniștii – vechile prejudecăți trebuiau pentru un moment stăvilite, pentru a face loc unei unități de acțiune împotriva extremei drepte. Nu era vorba de a se menține rezervele obișnuite față de comunism, CI DE A LUPTA ÎN COMUN, de la centrul burghez până la comunism, împotriva pericolului ce îi amenința pe toți, și care, risca să compromită însăși existența statului democratic.

Cele două tipuri de “fronturi” au fost lansate, în același timp, de Internaționala Comunistă; deși există, între ele, o deosebire obiectivă. “FRONTUL ANTIFASCIST” servea la pregătirea psihologică a opiniei publice în vederea formării unui alt front: “FRONTUL POPULAR” era o grupare politică operațională în politica unei țări.

“Antifascizmul” era sloganul lansat de comuniști pentru a atrage partidele burgheze și a le face intrarea într-o nouă combinație. Fără obsesia “pericolului fascist” nu se ajungea la “Frontul popular”, întrucât i-ar fi lipsit cimentul capabil să lege diferitele formațiuni politice chemate să constituie “frontul”...

după cum se știe, în Spania mai întâi, și apoi, în Franța, partidele non-comuniste au cedat instigațiilor orchestrate de Moscova și au constituit guverne de tip “front popular”, cu rezultatele funeste care se cunosc. Spania n-a putut să se elibereze din ghiarele Moscovei decât la capătul unui sângeros război civil; în timp ce Franța a scăpat ca prin minune să fie înghițită într-o astfel de luptă.

Odată “frontul popular” instalat la putere, urma a treia fază, aceea a înfloririi lui: calul Troian introdus în guvern – reprezentat prin partidul comunist – începe să elimine progresiv pe ceilalți parteneri, mai întâi pe burghezi, pe urmă pe socialiști, pentru a-și asigura omnipotența și a transforma nenorocitele țări înșelate într-un sclav al Kremlinului.

Momentul politic european, caracterizat prin apariția “fronturilor populare” a fost evocat cu vigoare și clarviziune de Vasile MARIN, într-un articol apărut în 1936;

“La sfârșitul acestei ierni primăvăratice, sub acțiunea dinamizantă a soarelui “de la răsărit”, pe copacul vieții publice, până la cele mai firave rămurele, au răsărit, svâcnitori de sevă, mugurii blestemați ai comunismului, etichetat pentru circumstanță “antifascist” de către trăgătorii de sfori de la Moscova.

.....

Aur greu, contravaloarea obținută prin silnicie din munca și sângele milioanele de roboți moscoviți, trupele marxiste din toate țările lumii au pornit la atac. Având asigurată asistența lașă și interesată a masoneriei și a democrației iudaizante, organizațiile comuniste au trecut la atac sub noua camuflare, botezată, pentru adormirea naivilor, în “acțiune antifascistă”. Efectele n-au întârziat să apară: în Spania, intrată de mult în debandadă republicană, pe urma unui regim venal și afacerist, se ridică triumfător din recente alegeri, frontul popular, instrument de luptă parlamentară al comunismului. Înainte chiar de a fi luat guvernul, închisorile sunt deschise și bandele eliberate ard biserici, ocupă cazărmi, spânzură de copacii drumurilor pe patrioți; în Franța comandată de slugile lui Leon Blum și ale lui Cachin, lepădăturile mahalelei pariziene defilează în cortegii smălțuite cu drapele roșii și urlă netulburate, pe sub arcadele palatelor durate de regalitate, “Inaternaționala”. Prin ambuscade aranjate cu concursul poliției republicane, omoară patrioții ligilor și fără teamă de pedeapsă pregătesc în administrație, în armată, în învățământ și chiar în justiție “noaptea cea mare”.

La Geneva, regizată de jidanul delincvent de drept comun Litvinoff, se fac congrese sub semnul Internaționalei; sub masca “antifascistă”, pentru placul babelor anglo-saxone transformate subit în apărătoare ale raselor de culoare, comunismul își face jocul și pregătește focul Europei, pentru ca de pe urma măcelului și pe ruinele unei civilizații să se așeze la urmă cucuvaia comunistă.

În sfârșit, ordinele și rublele generoase ale tocului Stalin au început să producă efecte și în dulcea noastră țară. Și e simptomatic faptul că recrudescența comunistă din țara românească coincide, straniu, cu instalarea unei reprezentanțe diplomatice a URSS-ului la noi, reprezentanță condusă de fiul Izraelului, cu rabinale origini de prin regiunea Bălți a Basarabiei, tocul Mișa Ostrovschi” (47).

România nu putea scăpa de zona de atac a Moscovei, cu atât mai mult cu cât anemicul partid comunist (mai puțin de 1.000 de membri înainte de-al doilea război) nu putea nici într-un fel aspira la titlul de forță politică reală. În pofida oricărui sprijin de care partidul comunist se bucura din partea Palatului, unde o camarilă de extracție iudeo-marxistă dirija viața publică, ei se axifisiau la periferia societății, incapabili să pătrundă și să se afirme în conștiința națiunii; și aceasta din cauza puternicei mișcări naționaliste legionare, ce corespundea în întregime coordonatelor spirituale ale neamului.

Misiunea celor două “fronturi” teleghidate de la Moscova, fusese de a reda debilicului “Partid Comunist din România” o anume vigoare, și a-l relansa în actualitate, prin transfuzia de energie provenind din celelalte sectoare politice. În țara noastră, obiectivul de operație a “frontului popular” nu putea fi, în această împrejurare, precum în Franța ori Spania, cucerirea puterii, ci cel mult punerea la dispoziția partidului comunist local a unui balon de oxigen, a unui colac de

salvare.

Semnălul agitației antifasciste în România a fost dat de profesorul de la teologie CONSTANTINESCU-IAȘI, care-și concilia foarte bine poziția “bugetivoră” din stat cu aceea de militant într-o grupare de extremă stânga. El a organizat câteva manifestații minore la Iași și Chișinău, utilizând în mod special un personaj politic omogen, recrutat dintre evrei, ruși și ucrainieni.

Dar, de aci, scânteia agitației antifasciste a făcut un salt spectacular, invadând organismul “Partidului Național-Țărănesc”. Pe când ducea o slabă campanie în vederea răsturnării guvernului liberal, deodată, partidul “țărănilor” a început să dea semne de dinamism, resimțindu-și vocația “antifascistă”.

Partidul acesta avea o structură hibridă încă de la naștere. Una din ramuri, cea ardelenescă, reprezenta linia burgheziei naționale; în vreme ce aceea din Vechiul Regat (ex-Partidul Țărănesc) înclina spre lupte de clasă și marxism. Printre conducătorii acestei ultime ramuri, exista un nucleu puternic de personalități marxiste, care nu-și ascundeau simpatia lor șată de Rusia și de comunism. Aceștia făceau parte și din camarila regală, grăbind țara înspre o dictatură roșie. Figurile principale ale stângii militante a Partidului Țărănesc, angajate într-o colaborare secretă cu comuniștii, erau: Armand CĂLINESCU, Mihail RALEA, Petre ANDREI și Virgil MADGEARU.

“FRONTUL POPULAR” în România și-a găsit un început de expresie politică în timpul alegerilor parțiale care au avut loc la începutul aceluiași an, în mai multe circumscripții vacante, pentru Cameră și Senat. Pivotalul coaliției stângii în timpul acestor alegeri era Partidul Național-Țărănesc, în jurul căruia se reuniseră numeroase grupări de tendință radicală, de cea mai redusă importanță.

Pentru a contracara existența acestui “front”, s-a constituit, în vederea acestor alegeri, “Blocul partidelor de dreapta”, prin aderarea Partidului Național Creștin, a “Frontului Românesc” și a câtorva grupări mici. Mișcarea Legionară n-a făcut parte din acest bloc, și nici n-a intrat în lupta electorală.

În județul Suceava, candidatul partidelor de dreapta: Prof. A.C. Cuza a ieșit învingător. În schimb în județul Mehedinți, victoria a revenit candidatului Partidului Național-Țărănesc. Totuși, alegerea cea mai interesantă, din punctul de vedere al experienței “frontului popular” a avut loc în județul Hunedoara. Din cauza numărului mare de întreprinderi miniere și industriale ce existau în această regiune, voturile stângii aveau o anumită pondere. Particularitatea acestor alegeri parțiale din Hunedoara a fost participarea unei noi grupări marxiste, recent constituite, sub președinția unui ex-ministru din guvernul Averescu, PETRE GROZA, personaj care va juca, în 1945, tristul rol în comunizarea țării.

Gruparea lui se numea “FRONTUL PLUGARILOR”, și niciodată nu depășise în importanță granițele județului Hunedoara, unde fostul ministru beneficia de oarecare popularitate. Acest “Front al plugarilor” luase naștere în acord cu Moscova și Partidul Comunist din România, în perspectiva unor anumite evenimente viitoare, pere strategia comunistă le prevedea cu câțiva ani înainte.

Cum era de așteptat, partidul lui Groza s-a atașat imediat, în vederea bătăliei electorale din județ,

“Frontului popular”, în formare. Au loc alegerile și candidatul “frontului popular” embrionar, un membru al Partidului Național-Țărănesc a raportat victoria, obținând, în cifre rotunde, 31.000 de voturi, față de numai 21.000 pentru Partidul Liberal (partid de guvernământ, dispunând de întregul aparat administrativ) și, lăsând cu mult în urmă candidatul “Blocului de dreapta”, care n-a obținut decât 8.000 de voturi. Amintim că Mișcarea Legionară n-a luat parte la aceste alegeri.

Acțiunea întreprinsă de KOMINTERN în România prin filiera celor două “fronturi” a beneficiat, încă de la debut, de sprijinul nelimitat al presei iudeo-marxiste de pe “strada Sărindar”. Întreaga rețea a gazetelor scoase de acest trust a început o violentă campanie împotriva pericolului “fascist” și a “extremismului de dreapta”, Mișcarea Legionară fiind vizată în primul rând. Luni și luni de zile, rotativele publicațiilor “DIMINEAȚA”, “ADEVĂRUL”, “LUPTA”, “PRESA”, “ZORILE”, “TEMPO”, “FACLA”, “ZIUA” și “CUVÂNTUL LIBER”, deloc inoportune de cenzură, cu o ură isterică, au instigat guvernul să ia măsuri contra “fasciștilor” și a “hitleriștilor”.

Cele câteva succese obținute nu satisfăceau pe agitatorii “frontului popular” în România, pentru că ele nu afectau izvorul naționalismului românesc, care era însăși clasa studențească. Desigur, dacă această forță studențească putea fi slăbită, și după aceea captată pe linia marxisto-comunistă, “frontul popular” ar fi avut șansa de a prinde rădăcini în țara noastră. De aceea, eforturile principale ale instigatorilor ascunși ai celor două “fronturi” s-au concentrat asupra studențimii. Bani au curs râu, propaganda a fost deversată în avalanșă asupra universităților, iar momelile individuale au devenit monedă curentă. Ce nu s-a încercat ca să se spargă unitatea de granit a clasei studențești...

În acel timp, au apărut în lumea studențească o mulțime de publicații de tendință bolșevică: “STUDENTUL ROȘU”, “ȚĂRANUL LENINIST”, “AJUTORUL ROȘU”, “STUDENTUL ROMÂN”, “ȚĂRANUL EVREU” etc... Fără a mai vorbi de broșuri comuniste incendiare, strecurate pe ascuns în sevietele studenților, în pupitrele lor, pe culoarele facultăților...

În primăvara anului 1936, s-a creat chiar și o grupare studențească marxist-leninistă, numită “GRUPUL STUDENȚILOR DEMOCRAȚII”, destinată să culeagă fructele propagandei roșii.

Nici una din aceste manifestări publicitare, și mai puțin grupul studențesc comunist (reduc la câteva zeci de persoane, și incapabil să se manifeste public) n-avea să tulbure ritmul vieții studențești, aflate pe linia naționalismului, dacă nu primeau nici un ajutor neașteptat din partea guvernului. Statul în persoană venea, s-ar putea spune, în ajutorul acestor formațiuni de tip “front popular” care URMĂREAU TOCMAI DISTRUGEREA LUI.

Lucru incredibil: sprijinirea grupării studențești marxiste de către organismele chemate să vegheze la menținerea ordinii publice s-a realizat PRIN FILIERA PALATULUI. “Camarila” bine cunoscută a indicat guvernului liberal al lui Tătăreanu să intervină discret, însă eficace, în vederea susținerii grupărilor studențești “democratice”, contra grupărilor “extremiste” (!!)

Astfel conspirația comunistă de la Palat venea în ajutorul “tovarășilor” care lucrau în țară la constituirea “frontului popular”. Ne vom referi din nou la cuvintele lui Vasile MARIN, care, mai bine decât oricine, a sesizat acest moment politic din țara noastră.

“Internaționala a declanșat ofensiva ei dizolvantă în toate straturile societății românești și și-a îndreptat atacul îndeosebi spre studențime, fără adeziunea căreia nu se poate face nimic în politica țării românești. Guvernauții au prins prilejul și au dat o mână de ajutor. Iată cum, pentru

atingerea scopului său infam, divizarea studențimii, statul pretins burghez, apărător al unei anumite ordine politice, sociale și economice, se pune în slujba agenților lui Dimitrof. Zis și făcut. Din cabinetele ministrului de Interne și sub protecția siguranței; au pornit ordine de menajare și de încurajare a acțiunilor “profesionale”, “antifasciste”, studențești.

Sub formula “studențimea să se preocupe din nou de nevoile ei”, pe care le-ar fi părăsit de când s-a integrat disciplinei naționaliste, și prin lozinca “Jos fascismul!” se caută dizolvarea studențimii. În grabă, și sub protecția directă a poliției, s-au constituit, fie la sedii politice, fie pe facultăți, qanemice grupuri de “studenți democrați”, strânși acolo “fără deosebire etnică sau de religie” (mai ales), și de ale căror preocupări doctrinare fac tăărăboi mare toate ziarele jidovești din Sărindar ori de pe aiurea. Manevra Internaționalei, asistată de complicitatea politicianilor români, este sortită eșecului și de data aceasta. Diversiunea n-a prins și nu va prinde. Studențimea național-creștină, perfect disciplinată și conștientă de marele rol pe care l-a jucat și îl va juca, nu s-a lăsat atrasă în cursă. “Fronturile democratice” ale studențimii vor avea aceeași soartă, ca tot ce s-a încercat până acuma împotriva studențimii” (48).

Experiența “frontului popular” în țara noastră a luat sfârșit puțin după aceea, printr-un eșec răsunător; și, ceea ce este mai curios, nu ca rezultat al vreunei contraofensive a forțelor de dreapta, ci printr-un fenomen ce nu s-a mai văzut în România din 1922: o reacție a opiniei publice, care a măturat, ca un uragan, fragilele organizații ale frontului popular.

Cu începere din luna Mai 1936, și cu punctul culminant către mijlocul lunii următoare, o mișcare colectivă de protest izbucnește împotriva provocărilor Moscovei. Răspândită în toată țara, ea a luat așa proporții încât, într-o clipă, a făcut să dispară tot ceea ce urziseră agenții comuniști în mai multe luni de penibilă așteptare. Nimeni nu s-a putut opune acestei unde de indignare a conștiinței naționale ultragiate. Nici guvernul, nici Palatul n-au putut nimic salva.

Mișcarea Legionară a luat parte la lupta generală de condamnare a frontului popular, alături de toate partidele de dreapta. Totuși, mișcarea anticomunistă nu s-a mărginit la sectorul politic. Ea a invadat studențimea, s-a propagat în asociațiile profesionale: avocați, medici, arhitecți, ingineri, preoți și profesori; și, ceea ce este cel mai semnificativ, a determinat adeziunea presei naționale, a presei curat românești, cu marele ziar “UNIVERSUL” în frunte. O virulentă polemică s-a angajat între “UNIVERSUL” și trustul iudeo-marxist al gazetelor “de pe Sărindar”, cotidienele “ADEVĂRUL” și “DIMINEAȚA” în primul rând, asupra chestiunii capitale a “PRIMATULUI NAȚIONAL ÎN VIAȚA PUBLICĂ ȘI PROFESIONALĂ”.

Pentru întâiași dată, presa “de pe Sărindar”, dirijată de iudeo-marxiștii BLUMENFELD, PAUKER, HONIGMAN și ceilalți, e condamnată de opinia publică și publicațiile ei arse în piețele publice. La București și în toate orașele țării, gazetele iudeo-comuniste nu se mai vindeau, și nu mai puteau fi vândute. Ele erau smulse de către manifestanții revoltați, din chioșcuri, din mâinile vânzătorilor, și aruncate în foc. Boicotajul se generalizează și, cu începere din acest moment, o asemenea presă, atât de ostilă intereselor neamului românesc, își pierde definitiv creditul în fața opiniei publice.

Agitația ia sfârșit odată cu sosirea iernii. Cu cenușa ultimelor exemplare arse, dispăre și din țara noastră “frontul popular”

5) TABĂRA DE LA CARMEN-SYLVA

În vara anului 1936, activitatea predominantă a Legiunii a fost consacrată taberelor de muncă. De la patru, în 1934, numărul lor s-a ridicat la douăzeci în 1935; pentru ca să crească în așa fel, în 1936, încât aproape fiecare județ (71 în total) să-și aibă propria sa tabără de muncă. Fără să mai pomenim de șantiere, de mici lucrări, al căror număr se ridica la mai multe mii. Nu exista cuib care să nu realizeze cel puțin o lucrare de interes general.

Toți oamenii cinstiți admirau munca legionarilor. Aici se înălța o biserică; acolo o școală; în altă parte se construia o casă de odihnă sau o locuință pentru o familie săracă de țărani ori de muncitori... În anumite județe, legionarii începuseră să clădească sediul organizației. Anul 1936 va rămâne în istoria Legiunii drept “anul taberelor de muncă”.

Căpitanul își petrece această vară în tabăra de la Carmen-Sylva. Zi cu zi, era la postul său printre legionari. Împărtășea cu ei viața aspră, dormea sub un cort ca și dâșii, și mânca aceeași mâncare... Singurul lux pe care și-l permitea era o țigară în orele de repaus. Era departe de familie, de soția lui și de tot ceea ce nu avea legătură directă cu tabăra. Toată energia îi era concentrată asupra sutelor de legionari veniți la Carmen-Sylva din toate părțile României. El le era comandant, dar și tată, sfătuitor, exemplu...

Cu ochiul strălucitor contempla lucrările din tabără: unii scoteau pietre din mare; alții le transportau în tabără; niște echipe clădeau ramblee pentru evitarea surpăturilor pe timp ploios, terenul fiind în pantă. Mulți munceau la drum; o șosea largă coborând de la faleză până la mijlocul taberei. Alții făceau grădinărit într-un ogor vecin. Echipa de serviciu de la bucătărie prepara hrana în cazane enorme. Toți lucrau cu veselie și cu ardoare. O privire a Căpitanului era suficientă ca să-i reanimeze; bucuria de a trăi cu el compensa toate eforturile...

Munca începea în zori; se făcea o pauză la amiază pentru dejun și se continua apoi până la apusul soarelui. Tabăra era condusă militarmente. În fiecare zi, Căpitanul desemna un ofițer de serviciu, care era răspunzător de funcționarea taberei până a doua zi. Acesta dădea deșteptarea, aduna pe legionari în careu, dădea raportul Căpitanului și trimitea oamenii la treabă. El avea grijă de curățenia în tabără, de hrană, de primirea și instalarea noilor veniți.

Lucrările propriu-zise erau dirijate personal de Căpitan. El stabilise programul treburilor cotidiene și obiectivele de atins. Fiind dotat cu simțul arhitectonic, conducea lucrările cu precizie și cu gust, încercând să unească utilul cu esteticul.

Seara, după cină, era consacrată educației. Tabăra trăia atunci o altă viață. După apăsarea oboselii și a căldurii zilei, legionarii aspirau să evadeze de pe pământ și să descopere înțelesul existenței lor legionare, al sacrificiilor, al luptei lor... Adunați în jurul Căpitanului, îi ascultau vorbele, și maiestatea naturii dădea un plus de greutate învățămintelor sale. Un foc de tabără ardea cu o flacără surdă... Șeful, așezat pe o piatră sau pe un butuc, în mijlocul lor, le cuvânta... Singure, lumina focului și aceea a lunei se reflectau pe fețele lor atente. Liniștea exterioară îi învăluia; abia de se mai auzau clipocitul valurilor și trosnitul lemnului care ardeau... Ai fi crezut că trăiești o scenă din Scripturi: Hristos vorbind mulțimii, la malul apei... Glasul lui, bine timbrat pătrundea adânc în inimi. Vizionarul, doctrinarul și politicianul se topeau într-o singură gândire. În cuvintele sale, trecut, prezent și viitor se uneau, pentru a furniza cel mai bun răspuns problemelor stresante. Pentru el, pricea reflectie lua perspectiva eternității. Și totuși, chiar în circumstanțe asemănătoare, Corneliu Codreanu se ferea să țină discursuri ori să se angajeze în discuții sterile. Departe de astea!... Nu era în genul lui. Elocvența sa era elocvența faptelor.

N-avea defel gust pentru adunările publice; prefera să trimită alte persoane ca să vorbească mulțimilor, și în special pe tatăl său, prof. Ion Zelea Codreanu, orator popular fără pereche. Căpitanul era și el un orator, dar de o altă specie: el vorbea sufletului, căuta căile de acces spre interior. Ca să poată să-și dezvolte întreaga forță de convingere, avea nevoie de o ambianță intimă, de căldura camarazilor săi. Nu se simțea bine decât în mijlocul alor săi, și doar acolo gândirea lui își demonstra întreaga forță. Pentru a se manifesta din plin, trebuia să simtă, încă de la bun început, o comuniune spirituală cu auditoriul său. Atunci, elocvența lui atingea sublimul.

O altă caracteristică a causeriilor Căpitanului era aceea că nu-i plăcea să se întindă prea mult asupra unui același subiect. Câteva fraze îi erau suficiente ca să-și explice gândirea. Afecțiunea, maniera de cuvântare academică sau didactică, îi repugnavă. Deși ascendentul său, față de legionari a fost total, nu voia să pară că le dă lecții, că le calcă știința și personalitatea. Îi plăcea vorba vie, dialogul; prefera să fie întrebat.

Căpitanul era în același timp un eminent pedagog. Știa că, pentru a educa, trebuia să se situeze la nivelul de înțelegere a oamenilor, să caute aflarea a ceea ce e în sufletul lor; și, după aceea, să încerce a-i ridica până la marile adevăruri naționale-creștine. Toate felurile de probleme i se puneau de sute de legionari care-l înconjurau. Le răspundea cu aceeași bunăvoință și seriozitate la toate, atât chestiunilor profunde și subtile puse de oamenii simpli, cât și acelea mai simple, și chiar naive, ridicate de un liceean, un țăran sau un muncitor. Deși își făcuse studiile în drept și economie politică în Franța, n-avea vanitatea anumitor intelectuali care, deoarece și-au asimilat câteva noțiuni timpurii, cred c-au cucerit înțelepciunea totală. Aici era legionarul, ce predomina în Legiune, și toate clasele sociale erau respectate în mod egal.

Iată câteva din întrebările puse Căpitanului în acele memorabile ședințe nocturne de la malul Mării Negre:

-Care trebuie să fie comportamentul legionar față de celelalte grupări naționaliste, Vaidiste și Cuziste?

-Care e situația ziarului "PORUNCA VREMII"?

-Cum vom ajunge la putere, dacă guvernele continuă să ne persecute?

-Ce atitudine să luăm față de Iuliu Maniu?

-E profitabilă crearea de tabere, sau ar fi mai folositor ca timpul petrecut și energia depusă în tabere să fie întrebuințate în propagandă și organizare?

-E de salutat faptul că legionarii se căsătoresc, întrucât viața lor este în permanență expusă pericolelor?

-Care este rolul femeii în organizație și în societate?

-Cum se poate concilia viața de student, constrâns de studii și de examene, cu viața de legionar?

-Care e atitudinea Bisericii Creștine față de război și de orice act sângeros?

În răspunsurile sale, Căpitanul nu se mulțumea să dea soluții la cazurile ridicate; el exprima și principiile și legile legionare. Baza răspunsurilor lui era întotdeauna practică și doctrinară,

totodată. Nu uita niciodată latura educativă a problemelor, chiar când subiectul în discuție era pur politic. Cuvintele care-i reveneau neîncetat pe buze, ca un leit-motiv al concepției sale integral educative, erau: DRAGOSTE, BUN SIMȚ, COMPORTAMENT CORECT.

Aceste trei cuvinte sintetizează întreaga etică legionară. Un legionar trebuie să respecte buna-cuviință în toate ocaziile. El trebuie să fie bun, duios, tolerant. Nici lăudăros, nici orgolios; să păstreze măsura în toate, să nu facă nici un gest deplasat. Trebuie să evite atacul la persoană, să nu poarte cămașa verde decât cu bună știință; să nu provoace autoritățile fără motiv, nici să le exalte; să fie curat îmbrăcat, evitând ostentația; îmbrăcămintea lui, chiar peticită, să fie curată și îngrijită. Să respecte femeia și să nu comită nici o mojie față de dușman...

Ședințele se terminau cu cântece, ieșind din sute de piepturi tinere: cântece triste, cântece eroice, cântece evocând gloriile strămoșești, cântece care păreau a-i transfigura...

Renumele Legiunii pătrundea din ce în ce mai adânc în țară; poporul urma, tot mai numeros, calea trasată de Căpitan. Totuși, aceste, succese de masă nu-l satisfăceau. Viziunea lui mergea mult mai departe. Era preocupat de problema “omului nou”. Crearea acestui “OM NOU” era obiectivul său principal în privința neamului nostru; fiindcă acest om, odată făurit, ar fi putut rezolva toate problemele națiunii. De aceea, în toate Circulările sale din acel timp, insista asupra **importanței educative a taberei**.

La 10 Iulie 1936, Corneliu Codreanu adresează o Circulară comandanților de tabără, cerându-le să acorde prioritate educației legionare:

Educația legionarilor în tabere

“Aveți grijă de educația legionarilor. Acestea se pot realiza:

A. Prin exemplu de viață comun! Ducând aceeași viață cu ei. Purtându-vă cu bunătate și cu iubire.

B. Prin lecțiile de educație prin care țineți în ședință.

Aici veți insista asupra următoarelor chestiuni:

1. Boala dezunirii și a certurilor din organizație.
2. Pâra camaradului, șoapte la ureche, intrigă.
3. Nemulțumiri în contra șefilor, care au și ei șefii lor care-i controlează.
4. Spionajul și trădarea.

Insistați cu deosebire asupra purtării în societate a legionarului. prin purtarea lui, un legionar poate să ne facă cel mai mare bine sau cel mai mare rău.

Nu dați exemplu de purtări urâte, necuviincioase, mândrie, îngăimare, discuții prostești, etc.

6) MARȘUL FRĂȚIILOR DE CRUCE

În după-amiaza zilei de 15 Iulie 1936, o lungă coloană legionară își făcu apariția în tabăra de la

Carmen-Sylva. Era formată din tineri sub 20 de ani, elevi de liceu și din alte școli secundare. Ei parcuseră pe jos cei 22 de km care separă Constanța de Carmen-Sylva, sub razele arzătoare ale soarelui de vară. În timpul întregului marș, acești tineri nu mâncaseră nimic și nu băuseră nici o picătură de apă, respectând ordinul conducătorului lor, Gheorghe Istrati, care voia să le încerce voința și capacitatea de rezistență. Effort epuizant pentru liceeni, orășeni în cea mai mare parte, care, în viața lor, nu făcuseră un astfel de effort fizic, nici marșuri lungi. Totuși, nici o defecțiune și nici o slăbiciune nu au fost semnalate; nici un bolnav, nici un rămas în urmă. Toți suportaseră încercarea în perfecte condiții.

Când au pătruns în incinta taberei, cântând “Sfânta tinerețe legionară”, orice urmă de oboseală dispăruse de pe fețele lor. Bucuria de a-l vedea pe Căpitan, și de a se afla în tabără cu el, vreme de două săptămâni, compensa toate probele fizice.

Acești tineri erau membrii organizației legionare “Frățiile de Cruce”, care se ocupa cu educația tineretului din instituțiile școlare.

“Frăția de Cruce” este un nume strâns legat de vicisitudinile istorice ale neamului românesc. Când dușmanii invadeau pământul patriei noastre, sau când domnitori răi oprimeau poporul, se ridicau din sânul nației oameni viteji, care combăteau pe opresori. Ei veneau în ajutorul maselor oprite, și, prin sprijinul lor îndrăzneț, semănau teroarea printre tirani. Acești răzpunători se legau între ei prin jurăminte, jurându-și loialitate mutuală până la moarte. Luau Crucea drept martor al jurămintelor lor, și-și făceau chiar tatuaje ale imaginii ei pe braț. Acești oameni erau “Frățiile de Cruce”.

Corneliu Codreanu alesese numele acestei foarte vechi instituții, ca să desemneze organizația împuternicită cu perfectarea educației tineretului în **spiritul nou** al naționalismului creștin, pe care voia să-l imprime.

Ideea organizării tinerilor din clasele secundare în “Frăția de Cruce” germinase în mintea lui Codreanu, în toamna lui 1923, pe când era închis în închisoarea de la Văcărești, inculpat în chestiunea “complotului studentesc”. Meditând asupra raporturilor partidelor și clasei dirigiuitoare cu tineretul, Corneliu Codreanu ajunsese la următoarele concluzii:

-Școlarii de astăzi sunt viitorii conducători ai țării;

-De educația acestor elevi va depinde calitatea clasei conducătoare de mâine, printr-o relație de la cauză la efect;

-Dacă avem azi o clasă dirigiuitoare egoistă, lașă și perfidă, aceasta se datorează mediului în care au fost crescuți actualii politicieni;

-Școala actuală n-are nici o preocupare moralizatoare. Se pune accent pe cultura intelectuală, se acordă o importanță nemăsurată acumulării de cunoștințe, rezultatelor examenelor și se neglijează formația morală. Școala modernă lasă sufletul în paragină;

-Paralel școlii, și fără să împietzeze atribuțiile profesorilor, trebuie inoculată tineretului dragostea de patrie, sensul loialității, al onestității, credința. Acești tineri trebuie să crească într-un mediu curat, de unde să respingă exemplul lașității, al trădării, influența tuturor sentimentelor josnice;

-Aceste mediu, această școală paralelă, fondată pe spiritul de sacrificiu, pe eroism, va fi “Frăția de Cruce”.

Misiunea noii organizații este rezumată în următorii termeni:

FRĂȚIA DE CRUCE

O organizație a tineretului român care acoperă toată țara, care are ca scop suprem formarea de buni soldați pentru România de mâine: acesta e imperativul actualelor timpuri – este un imperativ, coeficient al viitoarelor lupte la care tinerimea va fi chemată; și care vor cere de la ea un spirit sănătos, un mare suflet, un pumn de oțel; e o necesitate ca să fie apărat sufletul copiilor noștri de atacurile sistematice ale dușmanilor.

A fi “Frați de Cruce” înseamnă fraternitate până la moarte, în jurul Crucii, al tuturor acelora care simt în sufletul lor scânteia sacră a iubirii pentru patrie”.

(Gheorghe Istrati, “Frăția de Cruce”, Colecția “OMUL NOU”, 1952, p.11)

Răspunsul adresat de Corneliu Codreanu din închisoare, în toamna lui 1923, elevilor Liceului “Mihail Kogălniceanu” din Vaslui, prin care-i încurajează să se organizeze, trebuie considerat ca actul de întemeiere a “Frățiilor de Cruce”:

“Aici, în această închisoare, în care suntem așa de departe de lumea libertății, mult mai departe decât vă puteți imagina, orice veste din afară ne bucură, ne amintește de zilele fericite în care putem să privim și noi cerul...”

Și când aceste vești ne sosesc de la tânăra generație, sfântă și ardentă, care așteaptă cu nerăbdare ceasul de îmbrăcare a uniformei și de punere a mâinii pe sabie, atunci spiritul nostru este cuprins de un fior adânc și sacru. Pentru că acești tineri sunt crainicii bătăliilor ce vor veni ca să decidă destinul pământului nostru strămoșesc. Cui va aparține el? Nouă? Vouă, copii? Românilor care trăiesc aici de veacuri, ori invadatorilor străini?

Trebuie să luați seama de aceste responsabilități, dragi camarazi, și să pregătiți solid mintea, și mai ales sufletul vostru, căci, nu contează să ai filosofi, dacă aceștia sunt toți lași, fără caracter, fără suflet ori, și mai rău, și-au pierdut sufletele.

(Citat din Gh. Istrati – “Frățiile de Cruce”, Colecția “OMUL NOU”, 1952, p13)

din fundul închisorii, Corneliu Codreanu ajunsese nu numai la concluzii teoretice asupra necesității creării unei organizații a tineretului din licee și colegii; dar și elaborase planul de constituire a “frățiilor de Cruce” îndată după ieșirea din închisoare, l-a și pus în aplicare.

Cea dintâi organizație a “Frățiilor de Cruce” a fost creată în Iași, la 1 Mai 1924, și grupa de elevi din școlile acestui oraș. Pe urmă, altele au fost constituite în mai multe orașe din Moldova.

Primul conducător al “Frățiilor de Cruce” a fost Ion Moța, numit în Septembrie 1924. În urma “cazului Manciu”, Moța a fost arestat și “Frățiile” au rămas câțva timp fără șef. Eliberat trei luni mai târziu, reia conducerea organizației și reușește răspândirea ei și în Transilvania. Sub conducerea lui Ion Moța, “Frățiile de Cruce” au dat prima bătălie: campania pentru lămurirea opiniei publice în legătură cu procesul intentat lui Corneliu Codreanu pentru moartea lui Manciu.

Grație elevilor din licee, încadrați în “Frățiile de Cruce”, zeci de mii de manifeste, de broșuri și de scrisori au fost difuzate în cele patru colțuri ale țării noastre.

Planul lui Ion Moța era să provoace un puternic curent naționalist în întreaga țară, mai ales, în regiunea în care trebuie să se judece procesul. Efectele acestei campanii s-au făcut simțite în timpul procesului. Națiunea întreagă aflase cine este acuzatul, ce lupte a dus el, ce voia. Opinia publică, nehotărâtă la început, a trecut de partea lui Corneliu Codreanu. “Frățiile de Cruce” au jucat un rol determinant în această mișcare de opinie, care a izbutit să ducă la achitarea de la Turnu Severin.

Criza generală care a lovit mișcarea naționalistă după ruptura Ligii, a zguduit grav organizația tineretului. Anii 1926-1927 reprezintă o perioadă de dezorientare și de declin în istoria “Frățiilor de Cruce”. Singure, organizațiile din Focșani și din Galați au reușit să supraviețuiască și să-și mențină unitatea, constituind pepiniere ale conducătorilor legionari.

După crearea Legiunii, în 1927, legăturile au fost reînnodate și s-a trecut la organizare. Treaba aceasta a mers foarte lent în anul întâi, deoarece multe “Frății de Cruce” de primă extracție, decepționate de ruptura Ligii Cuziste, s-au dispensat. Chiar puternica organizație de la Iași își pierduse în bună parte efectivele. Însă, puțin câte puțin, grupurile s-au reconstituit sub pavăza Legiunii, și “Frățiile de Cruce” și-au reluat lupta cu elanul de odinioară.

Ele iau parte, de-acum înainte, la toate marile lupte ale Legiunii: marșul în Basarabia – luptele electorale din Neamț și din Tutova – digul de la Vișani -, și împărtășesc suferințele camarazilor lor mai în vârstă. Din această epocă datează un celebru Manifest al lui Corneliu Codreanu, adresat liceenilor care-și terminau cursurile și erau doritori să se încrie în Garda de Fier:

“Există DOUĂ TINEREȚI – se spunea în acest Manifest. Există tineri care-și zic studioși, cu lunetele pe nas, cu un aer fals de savant, cu gesturi studiate, cu un umăr mai înalt decât celălalt, pentru a fi mai interesant, pieptul umflat și strâns, picioarele răsucite; veniți cu haine cârpite și modeste, ei au devenit, câteva luni mai târziu, “Don-Juanii” centrelor universitare; și aruncă priviri disprețuitoare masei vulgare; le este rușine să țină în mână toporul pentru a sparge lemne acasă, să ia plugul în mână sau sapa pentru prășit, când buruienile sufocă porumbul, ori să se pună în spatele teighelei, ca să-și ajute mama. Convinși că pot rezolva, dintr-o trăsătură de condei, cele mai mari probleme, au un singur ideal de viață: să se slujească de politică pentru a ajunge cât mai sus și mai ușor posibil; gata să sărute mâna primului stăpân puternic ce le promite vreo favoare.

Aceștia sunt neputincioșii, fariseii, incapabilii, lingușitorii și risipitorii, din care se recrutează, după aproximativ 60 de ani, cea mai mare parte din conducătorii țării, condamnată astăzi să plătească toate păcatele.

Cu astfel de oameni era fatal ca toate josniciile să triumfe la noi.

Dar există și un alt tineret!

Un tineret care privește spre cer. Capabil, sănătos și simplu, să pună mâna pe carte sau pe plug, pe armă sau pe unealtă, când trebuie. Capabil să respecte ceea ce e sacru în această țară și s-o apere făcând din pieptul său un meterez.

Care știe să întindă o mână sinceră prietenului, să lovească dușmanul și să huiduie pe imbecil sau pe trădător.

Acesta este tineretul format la școala Legiunii și a Gărzii de Fier”.

În timpul marii prigoane din anii 1933-1934, “Frățiile de Cruce” au dat tribut de sânge pentru cauza naționalismului. Un tânăr bacalaureat, Virgil Teodorescu, a căzut lovit de un glonte, pe străzile Constanței, atunci când lipea un afiș electoral. Alți tineri au fost arestați și aruncați în închisoare.

După prigoană, “Frățiile de Cruce” au trecut și ele printr-o perioadă de prefacere și de transformări. La 10 Noiembrie 1934, Căpitanul a numit ca șef al organizației din întreaga țară pe un bărbat de o valoare excepțională: Gheorghe ISTRATI. Sub conducerea sa, organizația a luat o extraordinară dezvoltare, și rețeaua ei a cuprins, încet-încet, toată țara.

Istrati era un conducător model. El cerea tinerilor de sub ordinele sale o disciplină puternică; le impunea privațiuni, dar, totodată, știa să dea el însuși exemplul. Era respectat și prețuit, căci una, în comanda sa, severitatea și bunătatea. Nu lăsa să treacă nici o greșală fără a o remarca și a o pedepsi, pentru ca urmările să nu afecteze pe ceilalți. Avea darul de a adapta doctrina legionară la mentalitatea acestor spirite tinere. În fraze precise și clare, exprima gânduri de o mare profunzime; și chiar intelectualii versați în cunoașterea doctrinei veneau să-l consulte în anumite probleme.

Gh.Istrati este și autorul unei lucrări consacrate, în sistemul de educație și de organizare preconizat, cunoscute sub numele de “Îndreptarul Frățiilor de Cruce”. Ca să scrie această carte, el a plecat de la dispozițiile Căpitanului în materie de formare a tineretului din licee-colegii. Nu numai atât, el le-a unificat, formând un corp de norme din toate aceste dispozițiuni diverse, și le-a completat pe baza propriei sale experiențe acumulate în timpul în care exercitase funcția de Șef al “Frățiilor de Cruce”.

Când a prezentat Căpitanului manuscrisul, acesta a fost înspăimântat de mărimea lui, ce nu-i părea adaptat tineretului. După ce l-a citit, i l-a restituit cu elogii, fără să-i schimbe o virgulă.

“Îndreptarul Frățiilor de Cruce” este o operă capitală pentru cunoașterea istoriei și doctrinei legionare. Cartea aceasta conține **un istoric** al organizației, care, de la debut, se confundă cu acela al Mișcării: **un expozeu al principiilor** legionare, sub formă adaptată tineretului; în sfârșit – și aceasta e partea cea mai însemnată – **sistemul de educație și de organizare** a “Frățiilor de Cruce”, în forma sa definitivă, așa cum se cristalizase de-a lungul perioadei de expansiune a Legiunii.

Până la prigoana din 1933 nu existau decât organizații răzlețe, răspândite de-a lungul și de-a latul țării; de atunci; ele s-au înmulțit atât de tare încât Căpitanul s-a văzut constrâns să lărgască cadrul lor de organizare. În linii mari, sistemul de organizare era următorul:

1. **Frățiile de Cruce:** toți “frații” dintr-un liceu, sau dintr-o școală de același nivel, se asociau, constituind unitatea de bază a organizației. Aici se făcea educație și tot aici pornea acțiunea de recrutare de noi membri.

3. **Corpul Frățiilor de Cruce:** Toate Grupele F.D.C. din întreaga țară formau “Corpul F.D.C.”,

al cărui sediu era la București, condus direct de Centru, sub supravegherea Căpitanului.

Conducerea Corpului F.D.C. se chema “Comandamentul F.D.C.”.

Între 25 și 30 Noiembrie 1936 s-a ținut în București prima “Școală de cadre” a Frăților de Cruce” din întreaga țară. Au luat parte 67 de șefi de Grupe, ceea ce înseamnă că, din 71 de județe, 67 aveau organizații compacte ale F.D.C.-ului.

Cu această ocazie au fost examinate și rezultate obținute de organizație, conform noii metologii întrebuițate după 1934. Drept urmare a acestui examen, Căpitanul a aprobat definitiv “Îndreptarul F.D.C.”, elaborat de Gh.Istrati, și i-a cerut să-l pregătească pentru publicare. Cartea a apărut în anul 1937.

La 13 Ianuarie 1937, Ion Moța, primul șef al “Frăților de Cruce”, căzu pe frontul spaniol. Această jertfă a avut un efect impresionant asupra miilor de tineri fedeciști. Cu o energie înțeleșită, ei au răspândit crezul legionar în masa elevilor, reușind nu numai să creeze în toate școlile secundare organizații “F.D.C.”, ci să și provoace un curent de simpatie, în marea majoritate a elevilor neîncaștrați, față de Mișcare.

7) CHESTIUNEA VIOLENTELOR LEGIONARE: RĂSPUNSUL MEMORABIL AL LUI MOȚA

În anul 1936, în pofida unei aparente liniști, în culisele politicii românești, se continua conspirația împotriva Mișcării Legionare. Dușmanii, exasperați de rezistența pe care o întâlneau în efortul lor de a capta tineretul legionar, s-au gândit la decalanșarea unei noi terori, mult mai sângeroase decât aceea din 1933. Rezultatul trebuia să fie lichidarea în masă a cadrelor legionare.

La Congresul studențesc de la Tg. Mureș, chestiunea aceasta a fost dezbătută pe larg, și, ca rezultat al acestor discuții, s-au constituit echipele de pedepsire a membrilor camarilei, apreciați drept instigatori principali ai proiectului asasinării Căpitanului.

Paralel cu aceste manifestări, Ion Moța s-a arătat el însuși preocupat de amenințarea noii terori; în termeni categorici, a avertizat pe complotiștii de la Palat de ceea ce I-ar fi așteptat dacă ar fi voit să atenteze la viața Căpitanului. Toată tentativa nouă de distrugere a Mișcării Legionare ar fi primit o replică promptă și nemiloasă. Hidra de la Palat trebuia lovită de moarte.

La al doilea Congres al Asociației “Generația Mișcării studențești din 1922”, care a avut loc la 18 și 19 Aprilie 1936, Moța a închis dezbaterile prin următoarea declarație:

“...Pe de altă parte, Congresul își exprimă hotărârea, în numele tinerei generații a mișcării studențești din ultimii 14 ani, să se apere împotriva tentativelor acestora, cu toată vigoarea unei legitime defensive, și să arate țării întregi că mișcarea noastră nu va putea fi doborâtă prin unul sau două asasinate, ori prin inutile dizolvări; nu va fi decât atunci când zeci de mii de tineri care o reprezintă vor fi coborât în mormânt”.

Pentru a conferi o mai mare pregnanță declarației sale, Moța a adus precizări asupra acestui subiect. În vara lui 1937, aflându-se în tabăra de odihnă de la Carmen-Sylva, a dat dispoziții pentru ca o organizație specială să fie creată. Necunoscută chiar și de masa legionară, organizația aceasta secretă trebuia să intre în acțiune împotriva guvernului și a membrilor forței oculte

întărite la Palat, îndată ce ar fi fost semnalat cel mai mic atentat în contra lui Corneliu Codreanu. Organizația se afla sub conducerea personală a lui Ion Moța.

Persoanele vizate au luat cunoștință, desigur de existența acestei organizații. Înfricoșate de teribilele urmări ale manevrelor lor, ele s-au închis din nou în tăcere și inacțiune, renunțând, pentru câțva timp, la realizarea planurilor lor tenebroase.

În vara aceluiași an 1936, revoltat de o nouă campanie de presă împotriva Mișcării Legionare, campanie ce nu făcea decât să repete imfamiile, care caracterizează Legiunea de a fi “anarhică”, “teroristă”, “subversivă”, Moța a dat un răspuns memorabil calomniatorilor acestora:

“...Tineretul naționalist legionar nu este deloc anarhic. El nu practică violența în virtutea vreunui principiu nihilist, și mai puțin ca metodă generală de luptă. Tineretul nostru este strâns legat de ideea de ordine, ordine morală înainte de toate, ordine națională apoi, și chiar ordine legală. Dovada este că el se înfățișează din propria lui voință în fața autorităților legale (chiar de poate să evite aceasta). Acest tineret declară că normele legale îi sunt suficiente pentru a-și îndeplini misiunea și a învinge.

Dar, când oamenii, înspăimântați de progresul normal și legal al acestui tineret, concep și pun în aplicare, primii trecerea în afara legii a acestui tineret, problema ia un alt aspect. În fața mijloacelor cele mai perfide (dizolvări, asasinat, comploturi împotriva conducătorilor, cumpărare și încurajare de trădători etc.), noi vrem ca să se știe că nu putem fi resemnați și să acceptăm înfrângerea prin asemenea lovituri imorale, ilegale și neloiale; noi înțelegem să răspundem prin toate mijloacele pe care ni le dă dreptul cel mai legitim de apărare.

Afirmațiile noastre pot fi combătute foarte ușor de către adversari, susținându-se că ele nu sunt adevărate; că provocările de care vorbim, atacurile infame, imorale și ilegale de care ne plângem nu sunt decât produsul imaginației noastre: “-Voi ați început conspirațiile și violențele!” – spun ei. Totuși, noi afirmăm, în fața lui Dumnezeu și în fața Istoriei, că violențele noastre au fost întotdeauna acte de apărare și riposte legitime. Inițiativa ilegalităților și a violențelor revine în întregime dușmanilor noștri. Dumnezeu și Istoria vor decide asupra acestei chestiuni a priorității atacului nedrept, și deci justificarea unei violențe sau a alteia.

Și dacă, în viitor, acești politicieni vor cu adevărat pacea și liniștea în țară, atunci să se ferească de nenorocirile de a încerca să mai conspire împotriva noastră, să ne mai pună în afara legii, să ne mai smulgă dreptul la o luptă egală și cavalerască. Astfel ei vor avea liniște și pace.

Dar, dacă violențele și conspirațiile lor continuă, se vor lovi de acest tineret care-și va apăra cu înverșunare misiunea și idealul lui”.

8) PEDEPSIREA LUI STELESCU

Se cunoaște biografia lui Stelescu. Acest tânăr, la 25 de ani ajunsese la o situație nesperată: fusese ales deputat pe listele Gărzii de Fier, datorită lui Corneliu Codreanu, care, prin acest gest, voia să arate cum răsplătește Legiunea vitejia și sacrificiul soldaților ei.

Totuși, îmbătat de orgoliu, Stelescu s-a pus în slujba dușmanilor organizației țării sale, și atentase împotriva vieții șefului lui. Descoperit, înainte de a-și fi pus în aplicare planul monstruos, el fusese judecat de un Tribunal legionar de Onoare și declarat vinovat. După această judecată,

Căpitanul îl eliminase din Mișcare, lăsându-i, cu toate acestea, o posibilitate de a se răscumpăra, prin sacrificii voluntar consimțite.

Stelescu a refuzat să se supună acestei sentințe care reflecta, totuși, imensa bunătate a lui Corneliu Codreanu și spiritul de înțelegere și iertare al Mișcării Legionare. Dacă Stelescu ar fi făcut cel mai mic gest de căință, Căpitanul l-ar fi iertat și, cu timpul, l-ar fi redat rangul lui în Mișcare. Ceea ce se produsese cu Cotea, tânărul însărcinat cu atentatul. A doua zi după confesiunea și căința lui, își reluase locul în familia legionară, Căpitanul înțelegând că era victima lipsei sale de discernământ.

Stelescu, devorat de orgoliu și resentiment, a urmat o altă cale. Tentativa de asasinare cu revolverul sau otrava nereușind, încearcă să-l asasineze pe Șeful Legiunii moralicește. Cu bani de la guvern, scoase o revistă, pompos denumită, “CRUCIADA ROMÂNISMULUI”, care se limita să-l defăimeze pe Căpitan. Îi imputa lui Corneliu Codreanu toate crimele imaginabile, ieșite dintr-un suflet pervertit. Cu o diabolică perseverență, număr după număr, lansă în opinia publică atacurile cele mai infame. Trebuie să reamintim că Stelescu beneficia de complicitatea cenzurii, pentru că, pe când ea lăsa toată libertatea în defăimarea Căpitanului, aceeași cenzură interzicea orice publicație legionară și suprima orice articol ce-ar fi încercat să pună la punct pe impostor.

Această campanie, alimentară cu cele mai nedrepte acuzații, și mai neverosimile, revela abjecția morală în care se scufunda Stelescu. El își juca ultima carte, după ce se arătase incapabil de loialitate și de fidelitate față de proprii camarazi. Pentru a-și asigura o oarecare situație politică, se coborâse până acolo încât se asociase cu Forțele Oculte și le executa orbește ordinele, în schimbul banilor evreiești.

Mârșăviile publicate de “Cruciada Românismului” nu puteau să întineze pe Căpitan. El înregistra cu tristețe și dezgust convulsiile neputincioase ale unui camarad decăzut din demnitatea și din plenitudinea ființei lui spirituale. Nu de el se temea, în efectul acestei campanii, căci nu se puneau chestiunea unei rivalități cu Stelescu, în ciuda eforturilor inamicilor în acest sens. Căpitanul avea în jurul său zeci de mii de oameni întregi, în timp ce Stelescu nu dispunea decât de câteva elemente, și acestea îndoielnice. Fondurile guvernului nu erau suficiente pentru a crea o mișcare!...

Cu toate acestea, pe când Căpitanul suporta în tăcere avalanșa aceasta de calomnii, mânia sporea din partea legionarilor. Ei erau furioși, și cu greu își stăpâneau indignarea, citind foaia lui Stelescu, care apărea cu regularitate în condiții tipografice excepționale. Repetarea infamiilor pune la grea încercare puterea de rezistență a oamenilor. Tensiunea creștea zi de zi și scandalul devenea inevitabil. La toate întrebările lor în legătură cu atacurile lui Stelescu, legionarii primeau același răspuns al lui Corneliu Codreanu: “Dacă eu, care sunt lovit, pot să fiu răbdător, voi nu peteți? Lasă că trece!”

Foștii amici și camarazi de luptă ai lui Stelescu erau scandalizați și chinuiți. În adâncul inimii lor, ei mai păstrau un sentiment de regret pentru fostul lor camarad căzut atât de mult. De aceea, ei s-au dus să-l găsească, rugându-l să se calmeze și să înceteze de a face jocul dușmanului. Stelescu interpreta gestul lor drept un semn al slăbiciunii lui Corneliu Codreanu; și, în loc să se modereze, își intensifica campania. Or, toate aceste tentative au fost făcute fără știrea Căpitanului.

Văzând că atacurile “Cruciadei Românismului” se întetesc, conducătorii studenților, dintre care unii fuseseră prieteni de-ai lui Stelescu, au făcut un pas mai departe: la Congresul de la Tg.Mureș, din Aprilie 1936, l-au inclus pe Stelescu printre complicii Forțelor Oculte și au anunțat formarea unei echipe pentru a-l lichida, în cazul în care ar atenta la viața lui Corneliu Codreanu. Acest sever avertisment, exprimat public și sub formă solemnă, nu servi la nimic. Seria ticăloșiilor a continuat cu aceeași virulență...

Amețit de promisiunile camarilei și de cantitatea de bani pe care îi primea, Stelescu nu a ținut cont de furtuna ce se apropia. Or, o grupare așa de puternică cum era legiunea în 1936 nu putea să tolereze la infinit ca Șeful ei să fie insultat de un om de nimic. Stelescu își imagina că temeritatea și insolența lui îi sunt îndestulătoare pentru a paraliza toate reacțiile. Se înșelase amarnic. Cu efective și posibilități mult mai slabe, legiune putuse domina prigoana anilor 1933-1934. Și acuma, când potențialul ei de luptă se mărise considerabil, era cu atât mai puțin dispusă să se lase intimidată de un element aventurier.

În vara lui 1936, legionarii lucrau în liniște în zeci de tabere deschise în toată țara. Nimic deosebit n-a survenit în viața politică națională. Guvernul și el părea să respecte efortul constructiv al Legiunii; și ezita să arunce jandarmii împotriva legionarilor. În această perioadă de acalmie politică relativă, izbucni cu brutalitate vestea executării lui Stelescu, la 16 Iulie 1936.

Inițiativa pedepsirii lui Stelescu aparținea unuia dintre foștii camarazi de luptă, Ion Caratănase, originar din Dobrogea. El a fost unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Stelescu, și în numeroase conflicte cu jandarmii înfruntase pericolul cot la cot. Când a aflat de trădarea lui Stelescu, a fost stupefiat. Legăturile dintre dânsii erau așa de strânse, încât nu putea crede asta. Pe urmă, văzând că Stelescu era decis să-l nimicească pe Căpitan cu orice preț, și că, pentru a-și atinge scopul, nu se dădea înapoi de la noci o crimă și nemernicie, sufletul i se umplu de furie și văzu în Stelescu un monstru, posedat de demon. De la revoltă, nu avea decât un pas de străbătut ca să încolțească în el ideea suprimării trădătorului.

Între timp, Centrul legionare aflase că Palatul urmărea un obiectiv precis prin campania lui Stelescu împotriva lui Corneliu Codreanu: redeschiderea procesului Duca, în intenția de a-l împiedica pe Căpitan, pe baza “revelațiilor” lui Stelescu. Nu-i nevoie de nici un efort de imaginație pentru a ne da seama de ceea ce ar fi putut declara Stelescu, un om care-și trădase șeful și atentase la viața lui. Era capabil de toate infamiile, pentru a-și sluji noii stăpâni. Perspectiva aceasta neliniștea și mai tare pe Caratănase, întărindu-l în decizia de a acționa.

Mărturisi aceste neliniști lui Ion Bozântan, un legionar din Transilvania, cunoscut prin spiritul hotărât și curajul lui. Bozântan era turmentat de aceleași gânduri ca și dânsul și, împreună, stabiliră un plan în vederea suprimării lui Stelescu. Încetul cu încetul, opt alți legionari au fost inițiați în acest proiect; în așa chip încât echipa finală a fost constituită din zece persoane.

De ce Caratănase și Bozântan au implicat în acțiunea lor atâtia oameni, de vreme ce trei persoane puteau acționa tot așa de bine? Ideea era că nu trebuia suprimat numai trădătorul, dar se cerea să se dea și un exemplu istoric. Trădarea în sine trebuia stigmatizată; și de aceea Stelescu trebuia pedepsit de un grup de legionari, simbolizând plutonul de execuție de pe front. Ei au ajuns și la concluzia că la atacul de pedepsire a lui Stelescu trebuiau să participe nu numai reprezentanții tuturor provinciilor românești, ci și studenți și muncitori, categoriile naționale cele mai conștiente și dinamice din Mișcarea Legionară. Toate aceste deziderate au fost făcute, de unde

compoziția echipei. Fiind în număr de zece, executorii lui Stelescu au primit supranumele de “DECEMVIRI”, și sub acest nume au intrat în istorie.

Odată constituită echipa, membrii ei s-au reunit la București, în cursul lunii Iulie, și au început să-l urmărească pe Stelescu. Între timp, acesta s-a internat la spitalul Brâncovenesc, în vederea unei operații ușoare. S-a spus mai târziu că el presimțise ceva și s-a internat la spital, spre a i se pierde urma. Acolo, a fost identificat de un student la Medicină, care, întâmplător, a informat pe unul din membrii grupei și a dat precizări asupra pavilionului și a camerei unde se găsea. Echipa, mobilizată în permanență, s-a dus la spital și a putut pătrunde ușor până în cameră. Stelescu, care se afla în pat, schiță un gest de apărare, dar nu a putut să fugă. Cei zece legionari descărcaseră pistoalele asupra lui. La autopsie s-au găsit 200 de gloanțe în corpul lui. Fără să fie deranjați de nimeni, legionarii s-au retras și au mers să se predea “în corpore” justiției.

Executarea lui Stelescu a bulversat țara. Guvernul și grupările din solda lui, ca și Forțele Oculte, au fost cuprinse de panică. Nu numai pentru că fusese eliminat unul din instrumentele principale ale planurilor lor tenebroase, dar și programul studenților, anunțat la Tg.Mureș, intrase în faza de execuție.

Unul din acei pe care studenții îl vizau căzuse. Paralizat de teamă, guvernul n-a îndrăznit, cum făcuse odinioară în cazurile “Scor”, “Angelescu” și “Duca”, să implice pe Corneliu Codreanu și pe alți conducători ai Gărzii de Fier. După câteva zile de agitație și de amenințări, guvernul tăcu. Justiția se mărgini la arestarea și la punerea sub acuzație a autorilor atentatului. Căpitanul a fost chemat la Cabinetul de instructaj, la Tribunalul militar din Capitală, unde a declarat că el n-are nici un amestec în această execuție; însă înțelegea starea de spirit a acestor bărbați, că o aproba și că-i va apăra la proces.

9) PROFANAREA DE LA “MUNTELE SUSAI”

Corneliu Codreanu iubea în mod deosebit natura. De îndată ce avea timp liber, pleca, fie în munții Bucovinei, fie la Predeal, fie la mare. Iarna, îndeosebi, se ducea la Predeal, stațiune climaterică situată la peste 1.000 de metri altitudine, la circa 100 km de București, unde practica skiul. Îi plăcea mai ales să stea în această localitate, deoarece era așezată pe vechea frontieră româno-maghiară și domina cei doi versanți, unul coborâtor spre Transilvania, celălalt spre Vechiul Regat.

Cum prezența lui în acest loc atrăgea multă lume, legionari și simpatizanți, el a avut ideea să construiască, pe unul din vârfurile din împrejurimi, o Casă de refugiu. Escaladând muntele Susai, ca să găsească un loc potrivit acestei construcții, descoperi, sub grămezile de cetini de brad, osemintele albe ale sute de soldați și ofițeri români, căzuți în aprigele lupte, din 1916, pentru apărarea graniței vechii României, contra invaziei austro-germane. Corpurile acestor soldați și ofițeri nu fuseseră strânse, la sfârșitul războiului, și îngropate cu onorurile datorate; erau lăsate acolo unde au căzut, pradă intemperiei și animalelor sălbatice. Contemplând acest trist spectacol, Corneliu Codreanu a rămas stupefiat de o atare dovadă de indiferență din partea dirigiților țării:

“Îngrozit și rușinat, am luat hotărârea de a construi un Mausoleu, în care să fie adunate aceste oseminte, ca și ranițele soldațești, cartușiaerele și uniforme înșăngerate pe care le-am descoperit intacte în anumite locuri.

Am luat această decizie nu numai din pietate, ci și din rușine. Pentru că oricare neam, fie și un trib primitiv, dacă află că, 20 de după război, trupurile eroilor noștri, fondatorii României Mari, sunt pradă animalelor sălbatice, întorc capul cu oroare și ne disprețuiesc pentru totdeauna ca pe un popor infam”.

Din ordinul Căpitanului, câteva zile mai târziu, tineri legionari s-au adunat și au început lucrul: unii au cules osemintele răspândite prin pădure; alții transportau pietre și ciment pe spinările lor, pe care le aduceau din vale, la mai mulți kilometri de-acolo. Osemintele au fost adunate într-un sanctuar provizoriu. Mitropolitul Gurie al Basarabiei a venit să officieze un recviem pentru eroi, cu ocazia punerii pietrei fundamentale, în prezența generalului Cantacuzino.

Când Mausoleul, precum și lucrările de amenajare a terenului, erau aproape gata, în dimineața de 5 Septembrie 1936, o companie de jandarmi, la ordinele unui comandant, însoțiți de procurorul Regiunii, și-au făcut apariția. Fără nici o explicație, ițau arestat pe legionarii din campamentul permanent (în număr de 17), ca și pe toți cei care erau prezenți acolo în acel moment; și după ce l-au cercetat cu severitate, l-au evacuat cu forța în vale. După aceea, jandarmii s-au apucat să distrugă, cu târnăcoape și topoare, tot ceea ce legionarii construiseră. Mausoleul, aproape terminat, casa unde se adăposteau legionarii, au fost reduse în stare de ruină. În furia lor devastatoare, au atacat chiar și osemintele pios adunate. Le-au scos din sanctuarul provizoriu, ca să sfarme sub cizmele lor, Crucile, candela, Evanghelia și icoana, care erau așezate în sanctuar, au fost sparte și aruncate la gunoi.

Profesorul Ion Dobre, șeful taberei, a trimis imediat o telegramă de protest regelui Carol al II-lea, pentru a denunța nedreptatea comisă și a cere suveranului ca să intervină spre a repara acest sacrilegiu. În loc de răspuns, autoritățile au trimis pe munte o șaretă cu doi cai, pentru a ridica osemintele sfărâmate și a le coborî la vale. Pe urmă, venind noaptea, le-au îngropat pe furiș în cimitirul satului. După ce această nelegiuire a fost comisă, jandarmii s-au retras, lăsând campamentul în ruină.

Informat despre sălbăticia jandarmilo, Căpitanul s-a dus pe munte, pentru a verifica declarația profesorului Dobre.: “Am găsit chiar eu – scrie Corneliu Codreanu într-o scrisoare adresată generalului Cantacuzino – Crucea și candela, care vegheau bietele oseminte, aruncate la gunoi... Osemintele eroilor au fost profanate de furia devastatoare a jandarmilor”.

Corneliu Codreanu a cerut generalului Cantacuzino, în calitatea sa de vechi comandant de trupe care luptaseră pe aceste locuri, să intervină pe lângă guvern și pe lângă autoritățile civile și militare, ca să obțină pedepsirea celor răspunzători: “Ofițerii vinovați de această profanare vor trebui să fie aspru pedepsiți, pentru ca atacul să nu dezonoreze armata și să nu întindă blestemul asupra ei... Domnule general, încheie el în scrisoare, nu cerem pentru noi și pentru tabără nici un fel de satisfacție. Cerem satisfacție în numele sfintelor oseminte. Aceste pedepse n-au caracter de răzbunare. Se cere o jertfă de ispășire. Neamul acesta trebuie s-o dea. Nu va da-o nimeni, ea își va lua singură drepturile sale. Se vor abate nenorociri asupra noastră”.

(Circulară: Desființarea taberei noastre de la Susai)

generalul Cantacuzino adresă, la 9 Septembrie, o scrisoare mai multor generali, înalți prelați, miniștri și ziariști, ca să-i informeze de infamia comisă la Susai:

“În fața acestui nemaipomenit sacrilegiu nu pot decât să strig:

Scoală-te Ferdinand cel Loial și vino de vezi cum ți se omoară mișelește pentru a doua oară eroii tăi!...

Adresându-mă D-voastră, ofițeri ai armatei române, care ați rămas vii în urma crâncenului război, vă întreb:

-Veți lăsa fără nici un răspuns ofensa adusă acestor sfinte oase?

Guvernul numi o comisie de anchetă, compusă din inspectorul administrativ Paul Goma și colonelul de jandarmi Melicescu. Rezultatul cercetărilor a fost negarea a tot ceea ce afirmase profesorul Dobre, Corneliu Codreanu, generalul Cantacuzino și zeci de martori. Nu s-a dat nici o sancțiune.

Avertismentul lansat de Corneliu Codreanu dirigiuitorilor țării a fost tragic verificat de ceea ce a urmat. Se ceruse sancționarea celor vinovați, pentru ca blestemul miilor de soldați căzuți în acest loc, unit cu acela al tuturor morților din război, să nu cadă iarăși pe armată și țară. Sacrilegiu neispășit, așa cum profetizase Corneliu Codreanu, a avut urmări crude: opt ani mai târziu, la 23 August 1944, patria noastră a fost invadată de bolșevici, armata suprimată, și mii de ofițeri pieriră în închisori.

10) PRESA LEGIONARĂ

Anul 1936 reprezintă și un moment culminant în dezvoltarea presei legionare posibilitățile de manifestare a Mișcării în acest domeniu, ci în raport cu condițiile în care putea atunci să scrie, sub acel regim. Așa cum am arătat deja, cenzura și starea de asediu – cele două instrumente de înăbușire a voinței populare – erau cu regularitate prelungite, din șase în șase luni, încât Legiunea, în toată această perioadă, n-a putut să se elibereze din strânsoarea lor. Dacă legile de bază ale statului ar fi fost respectate de guverne, presa legionară ar fi luat un avânt incredibil. Așadar, atunci când zicem “moment culminant” ne gândim numai la ceea ce a putut scăpa foarfecelor cenzurii.

Drept rezultat al aplicării implacabile și permanente a acestei cenzuri, se produce în 1936 o situație paradoxală: presa legionară, deși ajunsă la momentul ei culminant, nu putea atinge nivelul din 1933. Câte forțe creatoare frustrate, câte gânduri nobile ucise în germene sau în imposibilitate de a se manifesta!...

În 1933, înainte de începerea teroarei, Mișcarea dispunea de 17 organe de presă, hebdomadare ori lunare, cu un tiraj total de 35.000 de exemplare. În afara propriilor forțe, Mișcarea Legionară se bucura de sprijinul a două cotidiane importante: “CALENDARUL” și “CUVÂNTUL”. În timpul teroarei, toate aceste organe de presă și-au încetat existența, aproape fără excepție, n-au mai putut niciodată obține autorizația de ulterioară apariție.

În epoca aceea (1933), au fost măturate de către teroarea liberală “PĂMÂNTUL STRĂMOȘESC” de la Iași, organ oficial al Legiunii, marea revistă “AXA”, în paginile căreia erau dezbătute, la un nivel științific, toate problemele politice și doctrinare ce interesau existența națiunii; de asemenea, ziarele ziarele simpatizante “CALENDARUL” ȘI “CUVÂNTUL” și-au încetat apariția; în fine, o serie întreagă de gazete de provincie au fost eliminate pentru totdeauna.

Cu reorganizarea Mișcării din 1935, sub protecția noului partid “TOTUL PENTRU ȚARĂ”,

presa legionară începe să dea semnalele renașterii. Este adevărat că gazete de filiație deschis legionară au existat, micșorate și în număr restrâns, căci cenzura nu le dădea autorizația necesară. Pentru a compensa, într-o anumită măsură, lipsa organelor de presă, ziariștii legionari au recurs la ospitalitatea anumitor gazete și reviste înrudite aspirațiilor Legiunii.

Printre aceste publicații paralele, trebuie menționată, înainte de toate, “CUVÂNTUL STUDENȚESC”, buletinul oficial al Uniunii Naționale a Studenților Creștini Români. Revista aceasta era tot atât de veche, ca și mișcarea studențească, primul număr fiind apărut în 1922.

“CUVÂNTUL STUDENȚESC” a jucat un mare rol în această perioadă de luptă împotriva cenzurii permanente, când autoritățile împiedicau sistematic propaganda legionară. Deoarece conducerea Corpului studențesc trecuse din 1934 în mâinile legionarilor, nimic mai firesc ca aceasta să se reflecte și în publicațiile oficiale ale clasei studențești. Dacă se foiletează paginile “CUVÂNTULUI STUDENȚESC” din anii 1935-1937, se vor întâlni nenumărate articole semnate de Moța, Marin, Cantacuzino, Banea și alte personaje notabile ale Legiunii. Aceste articole au fost adunate în volum, și fac actualmente parte integrală din operele lor, ca scriitori și doctrinari ai Mișcării Legionare.

O altă posibilitate de afirmare în presă s-a ivit la Cluj, unde, sub direcția scriitorului Marta RĂDULESCU, apare “REVISTA MEA”. Începând din 1935 Moța, Marin și o mulțime de alte nume cunoscute în presa legionară, colaborează la această publicație.

La Orăștie, Preotul Moța, tatăl camaradului nostru Ionel Moța, publicase multă vreme foaia populară proprie, hebdomadarul “LIBERTATEA”, foarte răspândită în rândurile clasei țărănești. Tatăl lui Moța, fără a aparține Legiunii, a susținut întotdeauna Mișcarea Legionară, în rândurile căreia milita fiul lui. Totuși, după o eroică existență, de peste 30 de ani, publicația preotului Moța își încetase apariția, din cauza dificultăților materiale. În aceste condiții, după ce și-a consultat părintele, Moța decide să transfere revista “LIBERTATEA” la București și să-și asume conducerea. Începând cu 1 Septembrie 1936, foaia apare la București. Încă din primele numere, tirajul crește considerabil și e răspândită în întreaga țară de către “Serviciul de colportaj” al Mișcării. Fără a-i schimba stilul și caracterul popular imprimat de tatăl său, întrebuițând totdeauna fraze simple la nivelul poporului, Moța a reușit să o adapteze necesităților luptei legionare. Se simțea nevoia unei publicații centrale a Mișcării pentru masele populare și Moța a rezolvat problema în felul cel mai fericit. Nu s-a creat nimica nou, s-a continuat numai glorioasa tradiție a unei reviste care, de pe timpul opresiunii maghiare, câștigase un renume binemeritat.

Moța n-a avut la dispoziție decât câteva luni pentru a introduce “LIBERTATEA” în lumea legionară din toată țara. Totuși, el a reușit să-i asigure eficacitatea propagandistică și supraviețuirea. Era așa de preocupat de această foaie, încât a scris articole pentru ea și atunci când se afla pe drum către Spania; și chiar pe front, în mijlocul mitralierelor. Aceste articole au fost publicate după aceea în mica sa carte, “TESTAMENT”.

La Cernăuți, sub direcția profesorului de sociologie de la Universitatea locală, Traian BRĂILEANU, ia naștere, în Aprilie 1935, revista “ÎNSEMNĂRI SOCIOLOGICE”. Concepând-o pe un plan strict științific, prof. Brăileanu și colaboratorii săi au întreprins aceste anchete asupra realităților sociale din țara noastră. În cadrul acestor preocupări, ei au făcut să apară și studii asupra fenomenului legionar, considerându-l parte integrantă din realitatea românească contemporană. Revista n-avea tendința propagandistică și nu se amesteca în politica

militantă; de aceea cenzura s-a arătat mai tolerantă și astfel, cu excepția câtorva incidente, publicația a continuat să apară până la începutul mării terori din 1938.

Printre periodicele legionare propriu-zise, adică acelea cunoscute ca fiind emanația organizației, trebuie să amintim, mai întâi, tentativa eșuată de renaștere a revistei “AXA”, sub un alt nume. În Martie 1936, Vasile MARIN și Gheorghe CIOROGARU lansează revista “VESTITORII”, la București. Toate condeiele de la AXA s-au regăsit, în mod spontan, în jurul “VESTITORILOR”. Dar, doar după patru numere, revista a fost interzisă de cenzură. Impetuositatea cu care noua publicație debutase, și înalta calitate intelectuală a Statului Major al redacției, alarmaseră guvernul, care vedea în ea o amenințare pentru starea de spirit a Capitalei.

Pe de altă parte, atunci când Căpitanul s-a mutat la București, în 1930, el lăsase la Iași conducerea Căminului Cultural Creștin și tipografia instalată în acest Cămin, în grija lui Ion BANEA, doctor în medicină. Era vorba de unul dintre legionarii cei mai devotați, format în anturajul lui cel mai apropiat. Mai târziu, având nevoie de un bun organizator și de un om de toată încrederea în Ardeal, Căpitanul îl trimite pe Ion Badea la Cluj, pentru a începe organizarea părții nordice a acestei provincii. Ion Banea își îndeplinește în chip strălucit această misiune. Între alte realizări, figurează, după teroarea din 1933, crearea revistei de educație legionară de la Cluj, denumită “GLASUL STRĂMOȘESC”, care a izbutit să se mențină în timpul acestei perioade critice, când cenzura, atentă la ceea ce puteau scrie legionarii, lăsa o totală libertate dușmanilor și calomniatorilor Legiunii.

Printre rarele publicații din provincie, apărute între 1935 și 1937, cuvine-se să menționăm “CUVÂNTUL ARGEȘULUI”, publicație oficioasă a organizației legionare din județul Argeș, citită în toată țara, grație colaborării lui Vasile Marin și a altor intelectuali de la Centru.

Printre jurnalele cotidiene care au sprijinit Mișcarea în 1933, “CALENDARUL” dispăruse definitiv, în schimb, “CUVÂNTUL” A BENEFICIAT DE TOLERANȚĂ DIN PARTEA Palatului și a putut să reapară. Cu toate acestea, nu mai era “CUVÂNTUL” de altădată... Bruiți de cenzură, nici prof. Nae IONESCU, nici colaboratorii lui, nu mai puteau scrie în sensul convingerilor lor. Trebuiau să facă prea multe concesii guvernului. Ținând seama că ziarul a fost redus la o simplă vegetație, profesorul a renunțat să-l mai scoată. “CUVÂNTUL” și-a închis porțile pentru a doua oară, ca să nu le mai redeschidă decât odată cu victoria legionară din 1940.

Totuși, la începutul lui 1937, presa legionară primește un neașteptat ajutor. Ea se consolidează tocmai prin ceea ce lipsea propagandei legionare, adică un cotidian independent care să susțină paralel lupta și aspirațiile Mișcării, cum fuseseră “CALENDARUL” și “CUVÂNTUL”, în anii grei 1932-1933; ziarul “BUNAVESTIRE” apare condus de profesorul Mihail MANOILESCU.

O serie de intelectuali legionari intră în redacția acestui ziar. Ideile expuse în publicația aceasta nu coincideau toate cu vederile lui Corneliu Codreanu; însă există, în sfârșit, un cotidian care, zilnic, lupta împotriva presei iudeo-marxiste de pe “str. Sărindar” și combătea atacurile lansate contra Gărzii de Fier de către organele partidelor.

Presa legionară, din rațiuni conjuncturale, n-a ajuns niciodată la anvergura necesară, la înălțimea realizărilor Mișcării în alte domenii din această fază de expansiune. Cenzura gătuia și sufoca orice moment al gândirii legionare ce ar fi îndrăznit să se convertească în cuvânt scris. Trebuie totuși să recunoaștem elanul constant și ingeniozitatea ziariștilor legionari pentru îndepărtarea

obstacolelor din calea datoriei lor. Când trebuia, ei abandonau o experiență infructuasă, spre a reveni în atac și a ocupa o poziție nouă pe frontul lămuririi opiniei publice.

Mișcarea Legionară nu s-a lăsat niciodată terorizată de cenzură, și n-a depus armele în fața ilegalităților și a abuzurilor; cu o energie mereu reînnoită, ea s-a strecurat iarăși în citadela interzisă a presei, acolo unde nu puteau să se manifeste liber decât pontifii partidelor istorice și energumenii mafiei comuniste.

Vom vedea mai departe că slăbiciunea presei legionare a fost larg compensată de producția literară a Mișcării, de numărul important de eseuri, broșuri, cărți ce-au apărut în această perioadă, tratând teme de istorie, de doctrină, de sociologie și de politică, și care, astăzi, constituie literatura clasică a Legiunii.

12) APARIȚIA CĂRȚII CĂPITANULUI

După ce și-a terminat cartea “PENTRU LEGIONARI”, Corneliu Codreanu și-a pus problema tipăririi ei. Chestiunea nu era ușoară. În Capitală, ca și în toate orașele din provincie, funcționa un serviciu de cenzură, și orice lucrare, inclusiv cărți, nu putea apărea fără autorizație.

Rarele publicații legionare se izbeau, pentru a apărea, de mari dificultăți. Cu atât mai mult, o carte semnată Corneliu Codreanu ar fi fost imediat pusă la index. Guvernul știa că el scrisese Memoriile, și căuta, prin toate mijloacele, să afle numele editurii sau al imprimeriei în care trebuia să apară.

Mare era pericolul pentru Legiune! Odată respinsă de cenzură, cartea nu mai putea să apară fără să încalce legile în vigoare. În cazul acesta, Căpitanul a ales între imprimarea clandestină a cărții, ceea ce-l expunea unui proces, și renunțarea publicării ei, lăsând neamul românesc în neștiință despre 15 ani de lupte și de suferințe ale vieții lui și a celorlalți legionari.

În momentul în care Căpitanul nu știa ce să facă pentru a soluționa această dilemă, un ajutor providențial îi parvine din partea organizației legionare județene de la Sibiu. Această organizație izbutise, în Aprilie 1936, să tipărească, cu aprobarea cenzurii, colecția de articole ale lui Ion Moța, intitulată “CRANII DE LEMN”. Faptul părea incredibil, căci era singurul loc din România în care cenzura s-a arătat, într-un fel generoasă față de legionari.

Ce se petrecuse la Sibiu ca legionarii să se bucure de acest tratament de favoare? Foarte simplu, șefii organizației s-au împrietenit cu șeful cenzurii, un ofițer; și acesta s-a declarat dispus, pe propriile sale riscuri, să autorizeze publicațiile legionare, fără a preveni guvernul de importanța lucrărilor suspuse aprobării lui. Încurajați de această promisiune, șefii organizației din Sibiu s-au prezentat în fața Căpitanului și I-au promis tipărirea lucrării sale în acest oraș.

Corneliu Codreanu încredință manuscrisul profesorului Nicolae Petrașcu și îi ură noroc. Totodată, pentru a deruta pe informatorii ce se îmbulzeau în jurul lui, începu discuții cu mai multe edituri din București. Guvernul era informat zi de zi de aceste conversații, și pândea momentul în care Corneliu Codreanu să remită manuscrisul unei imprimerii, spre a-l confisca. Jocul acesta a durat toată vara; iar guvernul nu și-a dat seama că era înșelat decât atunci când cartea era în librării; și culmea, cu aprobarea cenzurii.

Răspunderea pe care și-a asumat-o Nicolae Petrașcu era grea. Chiar dacă putea conta pe

aprobarea cenzurii, trebuia să asigure absoluta discreție asupra tuturor acelor care au lucrat la tipărirea ei, a proprietarului, până la cel din urmă ucenic. Cea mai mică informație filtrată la București putea compromite toate eforturile. Lucrarea nu putea fi realizată în câteva zile; manuscrisul era voluminos. Pe de altă parte, fiind dat autorul ei, lucrarea trebuia să apară în condiții perfecte. Căpitanul era foarte exigent. Nu admitea ca o treabă să fie făcută prost sau pe jumătate.

Nicolae Petrașcu, ajutat de organizația locală, trecu cu strălucire proba. Nimic nu a transpirat din munca îndârjită efectuată în tăcere. El se ocupa și de corectura șpalțurilor și urmărirea cu febrilitate, zi de zi, lucrul de la imprimărie. Această bătălie surdă a durat câteva luni, în timpul cărora legionarii din Sibiu au trăit într-o continuă tensiune.

La 1 Octombrie 1936, cartea iese, în sfârșit, din tipografie. Când, grație excelentului “Serviciu de colportaj” al Mișcării, ea a fost expediată, în valuri succesive, în întreaga țară, legionarii de la Sibiu au trăit cele mai fericite momente din viața lor.

Într-o săptămână, cartea ajunsese în toate regiunile țării noastre. Ediția se epuiză rapid, și, după puțin timp, nevoia se simțea pentru a doua ediție, spre a face față cererilor.

Ce putea întreprinde guvernul? Cartea apăruse cu aprobarea cenzurii. Legal, nu exista nici o rațiune pentru a o confisca. De altfel, era prea târziu! Cartea era deja cunoscută în toată țara. Surprinși de lovitură, trebui să se resemneze la această nouă înfrângere.

Pentru a recompensa fapta eroică a organizației din Sibiu, Căpitanul îl ridică pe prof. Nicolae Petrașcu la gradul de **comandant legionar cu titlul excepțional**. Totodată, trimisese o scrisoare de felicitare șefului Regiunii, dr. Augustin Bidianu. În aceeași scrisoare, îl rugă să transmită mulțumirile sale, atât proprietarului tipografiei, M. Vesteman, cât și întregului personal care a lucrat la imprimarea textului. Organizația de la Sibiu realizase, prin munca de echipă, un lucru prețios pentru Legiune. Acțiunile legionarilor străluciau de-acuma înainte în lumina istoriei și conform adevărului lor, consemnate fiind chiar de acela care condusesse legionarii în atâtea bătălii, din victorie în victorie.

“Pentru Legionari” nu e o carte de memorii sau de istorie clasică, în sensul că ea nu include doar faptele, adică evenimentele petrecute. Căpitanul povestește luptele a căror desfășurare era în curs. Era o carte palpitantă, care resuscita trecutul și lumina prezentul, spre a indica mai bine și a trasa orizontul viitoarelor lupte. Capitolele fuseseră trăite de cea mai mare parte dintre legionari. În paginile ei se vedea curgând sângele martirilor și al celor torturați; dar se vedeau înflorind și speranțele într-un viitor mai bun al Bneamului.

12) CORPUL MUNCITORILOR LEGIONARI

25 Octombrie 1936 rămâne o dată memorabilă în istoria Legiunii. Corneliu Codreanu întemeiază “CORPUL MUNCITORESC LEGIONAR”, organizație în care vor fi chemați să militeze de-aici încolo muncitorii din întreaga țară.

Ținând cont de numărul mare de muncitori încadrați în Mișcare, ca și de importanța politică a acestei clase sociale, Corneliu Codreanu le-a făcut onoarea de a se constitui într-un corp aparte. Alături de studenți și de fedeciști, apăreau acum muncitorii, investiți cu dreptul de a forma o unitate autonomă, depinzând direct de Centru.

Căpitanul alesese această dată pentru fondarea noului corp, deoarece, în acea zi, fusese consacrat un “Triptic” pe muntele Sorica, în județul Prahova, ridicat de muncitori în memoria eroilor morți în război. Această clasă socială, socotită până atunci drept ostilă statului nostru, își aducea astfel tributul de recunoștință față de acei care s-au jertfit pentru făurirea României Mari.

Ordinul de creare a noului corp a fost citit de generalul Cantacuzino, în prezența unui număr mare de legionari veniți să asiste la solemnitate.

Motivul ce-l determinase pe Căpitan să ia această hotărâre n-avea nici o legătură cu politica momentului; nu era o chestiune de tactică. El dorea să onoreze, în fața întregii națiuni, această clasă socială neglijată până atunci; voia să arate astfel, că din punct de vedere spiritual și moral, nu existau deosebiri între fiii aceluiași popor, indiferent de munca pe care o fac. Ceea ce aprecia, deasupra tuturor, Legiunea, era corectitudinea și capacitatea de jertfă a individului.

Corneliu Codreanu își fixase încă din 1920 atitudinea față de clasa muncitoare, pe când lupta împotriva comunismului, sub comanda muncitorului Constantin Panciu, în “Garda Conștiinței Naționale”. El combătuse tendințele ce predominau pe-atunci în masa muncitorească, acelea de asociere cu elemente străine și chiar dușmane statului românesc, în lupta pentru obținerea unei ameliorări a condițiilor de viață; dar, cu egală energie, el s-a ridicat și contra clasei dirigiuitoare care, sub acoperământul unui patriotism comod și ipocrit, voia să perpetueze exploatarea poporului muncitor.

Adresându-se muncitorilor, cu ocazia creării noului corp, Corneliu Codreanu, în sensul opus tuturor celorlalți șefi și reprezentanți din partide, inclusiv comuniste, **NU LE-A PROMIS NIMIC**. Dimpotrivă, acestor oameni nenorociți, ce nu cunoscuseră decât foamea, brutalitățile, nedreptățile și umilințele, el le-a cerut să fie gata să dea totul pentru națiune, la fel ca și ceilalți legionari:

“Să dăm tot ce avem pentru neamul nostru, luptând din toate puterile împotriva tuturor acelor care-l fură, exploatează și dezonorează, amenințându-i existența.

Neamul legionar când va învia, ieșind triumfător pe baza luptelor și jertfelor noastre, ne va răsplăti pe fiecare după merit și după fapte: cu belșugul și dreptatea care se vor revărsa peste noi, sau cu moartea și blestemul.

La datorie deci! Dar să vină numai acela care poate păși cu hotărâre, cu încredere neșovăitoare și cu inimă de frate în aceste rânduri sfinte.

În lupta voastră de acum, ați rățacit pe sute de cărări piezișe și ați fost învinși. Toate încercările voastre au fost zdrobite.

De data aceasta veți birui sub semnul legionar, jertfa voastră va fi răsplătită cu răsplata de învingători și de stăpâni de țară”.

(Circulara: “Înființarea Corpului Muncitorimii Legionare)

corneliu Codreanu a ținut să repete în această Circulară ceea ce deja spusese în 1920: **LEGIUNEA NU SE ANGAJEAZĂ, ÎN LUPTELE SOCIALE, ÎN FAVOAREA UNEI SINGURE CLASE**. Ea a angajat lupta de ansamblu în favoarea totalității națiunii și a tuturor

claselor sociale ce vor beneficia în momentul victoriei. Îndată ce neamul va ajunge stăpân pe destinul lui, **el va reda dreptatea și pentru muncitor, nu în calitatea de membru al unei clase sociale, ci în aceea de parte integrantă a națiunii.** Muncitorii vor lua parte, în deplină egalitate, cu toți cetățenii țării, la datorii și răspunderi, dar și la onoruri, drepturi și recompense.

Corneliu Codreanu a numit, ca șef al muncitorilor legionari, pe inginerul Gheorghe CLIME. Clime era un bărbat vârstnic atunci când a primit comanda noului corp. făcuse războiul și obținuse gradul de căpitan. La demobilizare, în calitate de inginer, a găsit toate căile deschise în fața lui, pentru a-și face o strălucită carieră, îmbogățindu-se și bucurându-se de o viață confortabilă. Inginerul Clime era un mare patriot și nu putea asista cu indiferență la distrugerea țării, pe care o pregăteau sub ochii lui partidele politice. Din această cauză, el s-a aruncat cu pasiune în vâltoarea luptelor mișcării naționaliste. A militat mai întâi în “Liga Apărării Național Creștine” a prof. Cuza, ca Vice-președinte al organizației regionale Moldova. Prăbușirea Ligii l-a afectat enorm.

Când a aflat de crearea “Legiunii Arhanghelul Mihail”, și-a dat imediat adeeziunea. Din acel moment n-a mai trăit decât pentru Mișcarea Legionară, acceptând toate privațiunile, toate sacrificiile, spre a fi prezent în permanență în luptă.

Era un om de o mare energie și de o totală cinste, a cărui capacitate de lucru și rezistență deveniseră proverbiale. După procesul din 1934, în care figura și el, ca acuzat, sub inculparea de a fi participat la complotul contra lui Duca, Căpitanul l-a reținut lângă el, la București, și l-a încredințat “Biroul organizatoric”.

Trăsătura caracteristică a spiritului era un devotament fără margini față de Corneliu Zelea Codreanu. Această credință în calitățile superioare ale aceluia care conducea Legiunea s-a manifestat în toate actele vieții sale. Întreaga lui ființă vibra de ardoare și de entuziasm ce nu l-au părăsit niciodată în raporturile cu legionarii. Facultatea de iubire și de înțelegere era atât de profundă, așa de puternică, încât radia și în jurul lui. Se zicea că oricine vorbește cu Clime înțelege necesitatea iubirii neamului omenesc. Acestui om, dotat cu excepționale calități, Căpitanul l-a încredințat comanda noului corp legionar.

Ing. Clime a trecut imediat la organizarea Corpului. Cuiburile de muncitori din toată țara au fost detașate din “organizațiile de bază” și au intrat sub comandament nou. După ogigantică muncă de mai multe luni, Clime a putut raporta Căpitanului primele rezultate: “Corpul Muncitoresc Legionar” fusese constituit în întreaga țară și funcționa din plin.

Făurirea noului organism a avut efecte benefice asupra maselor muncitoare și a antrenat asupra maselor muncitoare și a antrenat represiuni adânci: COMUNISMUL pierdea definitiv bătălia printre muncitori. MEDIUL SĂU DE PREDILECȚIE ÎN VEDEREA AGITAȚIEI ȘI RECRUTĂRII DE MEMBRI. MUNCITORII S-AU ÎNROLAT ÎN MASĂ SUB DRAPELUL Legiunii. Și-au deschis ochii și au priceput cine erau acei care luptau pentru dreptate și sufereau prigoane. Într-adevăr, împotriva legionarilor s-a dezlănțuit toată furia guvernului, în vreme ce comuniștii erau tratați cu indulgență.

Curând, acești lucrători, încadrați în Mișcare, au avut prilejul să facă o experiență amară pe propria lor piele. În întreprinderile în care munceau, erau supuși la tot felul de sicanii. Autoritățile cereau șefilor de întreprinderi să denunțe poliției pe muncitorii legionari și să-i

concedieze pe cei mai conștiincioși și mai activi, calificându-i drept “recalcitranți”. Autoritățile își imaginau că muncitorii, întrucât erau oameni simpli, în fața amenințării de a-și pierde pâinea zilnică, vor renunța la aceste “prostii”. Unii au cedat intimidării, fără îndoială, dar trebuie spus că astfel de cazuri au fost extrem de rare. Cele două presiuni combinate, aceea a autorităților și aceea a întreprinderilor, n-au putut da rezultate scontate. “Corpul Muncitor Legionar” creștea și se dezvolta. Sute de cuiburi noi se constituiau. Marile întreprinderi publice și particulare, în special, erau puternic încadrate într-o rețea de cuiburi legionare.

Pentru a sublinia stima de care se bucura masa muncitoare în sânul Mișcării, studenții din București, la sugestia Căpitanului, au invitat o delegație de conducători muncitori la serbarea de la 10 Decembrie 1936 (Sărbătoarea Națională a Studenților români), rugând-o să ia loc în tribuna de onoare și să prezideze cu ei solemnitățile. Începând cu acea dată, cele două corpuri au fraternizat; și astfel s-a născut tradiția **luptei comune a studenților și muncitorilor**. Sunt aceia care totdeauna au constituit trupele de șoc ale Mișcării, și care au avut de suferit cele mai grele pierderi de-a lungul prigoanelor ulterioare.

13) MEMORIUL ADRESAT REGELUI

În Circulara din 30 Mai 1936, Corneliu Codreanu dăduse un strigăt de alarmă, denunțând politica externă a lui Nicolae Titulescu drept o mare primejdie pentru interesele țării. La 5 Noiembrie același an, el revine asupra problemelor de politică externă într-un Memoriu adresat Regelui și tuturor oamenilor politici ai țării.

Acest Memoriu reprezenta documentul principal de expresie legionară în materie de politică externă. Era o sinteză a tuturor declarațiilor făcute până atunci de șeful suprem al Mișcării Legionare; dar, totodată, un angajament categoric pentru viitor.

Dacă se examinează declarațiile de politică externă ale lui Corneliu Codreanu, se constată că ele nu conțin nici o modificare esențială, din 1927 și până în 1938. O gândire continuă le leagă pe toate într-o perfectă unitate de vederi. Corneliu Codreanu a ajuns, în acest domeniu, la o concepție clară, la o doctrină coerentă, la o linie de politică externă echilibrată.

n-au lipsit criticile, că maniera lui de tratare a problemelor de politică externă nu era adecvată chestiunilor impuse de securitatea externă a țării. În acest domeniu, spun criticii, rigiditatea, inflexibilitatea, pot fi vătămătoare intereselor națiunii. Politica externă, prin natura ei, e supusă fluctuațiilor, și reclamă o permanentă suplețe de mișcări, utilizarea inteligentă a tuturor oportunităților. Orice tendință de imobilizare a politicii externe, de ați imprima cu orice chip o anumită direcție, poate produce neamului pagube ireparabile. Or, aceste observațiuni nu sunt juste decât în plan tactic.

În materie de strategie, situația e total diferită. În perspectiva unui viitor mai îndepărtat, omul de stat să-și fixeze un obiectiv, pe care-l va urmări cu o inalterabilă perseverență. O politică externă care să se orienteze numai după circumstanțele momentului riscă să devină jucăria lor; și omul politic care se mulțumește să navigheze improvizând, va sfârși prin a sparge corabia statului de colțuri de stâncă neprevăzute.

Evident, nu există imuabile în politica externă. Ele sunt valabile numai pentru un anumit timp. De exemplu, idealul unității naționale a dominat politica externă a României după războiul de independență (1877) până în 1919. Odată acest ideal atins, a încetat, în mod natural, să figureze

în programul afacerilor externe ale țării noastre. Obiectivele unei politici externe reprezintă constantele acestei politici: pentru o anumită epocă, și adevăratul bărbat de stat trebuie să le urmărească cu perseverență, sesizând toate ocaziile care se înfățișează pentru îndeplinirea lor.

Corneliu Codreanu a răspuns, ca toți românii, că obiectivul principal de politică externă a țării noastre, după realizarea unității teritoriale, era apărarea patrimoniului național împotriva tuturor pericolelor care pândeau la hotare. Mai trebuiau ca aceste primejdii să fie supuse unei analize înțelepte, pentru o justă evaluare a importanței lor. Or, pericolele care amenințau România erau multiple și de o gravitate variabilă. Ele veneau din toate părțile: de la Sud, de la Vest, de la Nord și de la Est. rămânea, deci, să se stabilească anume care era “pericolul” prin excelență, acela care nu se dădea în lături să-l priveze de o bucată de teritoriu, și care compromitea propria lui supraviețuire fizică și spirituală.

Analiza politicii externe pe care a făcut-o Corneliu Codreanu era complet diferită de aceea a Regelui și a tuturor politicienilor responsabili din epocă.. el afirma, bazându-se pe condițiile geopolitice ale țării, și pe studierea situației internaționale, că cel mai mare pericol, răul cel mai mare cu putință pentru poporul nostru, vine din partea Rusiei sovietice. Celelalte amenințări – și el nu le pierdea din vedere – erau secundare în raport cu pericolul de la Răsărit. În consecință, politica externă a României trebuia definită, elaborată și urmărită în permanență, în funcție de planurile imperialiste ale Moscovei. Asta trebuia să fie constanta politicii noastre internaționale, și în această lumină reală trebuia organizat întregul nostru dispozitiv de apărare.

Odată anunțată această constantă, Corneliu Codreanu a făcut un pas mai departe și a expus și mijloacele logice de apărare contra unei agresiuni din Est. mai întâi, alianțele noastre principale trebuiau orientate în sensul acesta, adică ele să fie selecționate după unicul criteriu valabil: ce state, ce popoare din Europa și de-aiurea, pot să ne ajute împotriva unei invazii venite de dincolo de Nistru? Sistemul de alianțe construit după primul război mondial, având Franța drept punct de sprijin, ne protejase într-o anumită măsură împotriva Moscovei, în cursul primului deceniu. Dar către anii 1930, sistemul începuse să se deterioreze, până a-și pierde întreaga eficacitate după venirea la putere a lui Hitler. Nici una din construcțiile politicii externe a României posterioare războiului nu ne-au difuzat o pavăză impenetrabilă contra unei invazii bolșevice.

În Memoriul din 5 Noiembrie 1936, adresat Regelui, Corneliu Codreanu preciza:

“Mica Înțelegere și Înțelegerea Balcanică nu mai există. Cine mai crede în ele dovedește că n-a priceput nimic”.

Într-adevăr, acel care mai putea încă să se gândească, în 1936, că cele două Atlante pot să ne fie de o oarecare utilitate, într-un moment dificil, făcea dovada unei orbiri nemărginite. Aceste Alianțe au avut o valoare reală, atâta vreme cât puterea militară franceză dominase pe continent și Rusia fusese ținută în șah prin “cordonul sanitar”, organizat în Europa răsăriteană de-a lungul frontierelor sale, având tot Franța drept sprijin principal.

Când statele revoluțiilor naționale, Italia și Germania, s-au evidențiat – în vreme ce Franța își pierde hegemonia asupra Continentului – aceste Alianțe deveniseră de o extremă fragilitate; puse la încercare, ele cu siguranță nu rezistau.

Acest fapt devenise evident în 1936 și dacă, în pofida tuturor, șefii de partide mai credeau în solidaritatea vechilor Alianțe, faptul trebuie atribuit propriei lor inerții politice, lipsei lor de

discernământ și influenței nefaste exercitate asupra lor de Titulescu. **Nu Corneliu Codreanu se înșela asupra falimentului Miciei Înțelegeri, al Înțelegerii Balcanice, al Societății Națiunilor, al vechilor alianțe anglo-franceze, ci Maniu, Brătianu, Iorga, Argetoianu, Tătărăscu și toți ceilalți șefi de partide mai mici, care ascultau cu religiozitate oracolul titulescian.**

În noile circumstanțe, “marii noștri aliați”, așa cum erau desemnate Franța și Anglia în toate discursurile oficiale, nu mai erau în stare să ne ajute împotriva unui atac venit de la Răsărit; nici contra unui atac, de mai mică anvergură, venit de la Apus. Ele însele abia respirau, sub crescânda presiune a Puterilor Axei. A așeza destinul patriei pe niște construcții așa de artificiale însemna a urmări în mod deschis dezastrul.

Titulescu nu ignora, desigur, aceste realități. El știa că politica lui externă era fatală țării noastre. Dar soarta României nu-l interesa. De multă vreme, el se despărțise de națiune, pentru a sluji interesele comunismului mondial. El acționa într-o manieră perfect logică și lucidă pe linia care-i fusese fixată de noii lui stăpâni. Grija sa majoră nu era de a salva România de furtuna ce se apropia, ce de a adormi vigilența conducătorilor țării.

Totodată, el exagera pericolul maghiar, pericolul secundar, care n-ar fi putut deveni efectiv și ascutit, decât în ipoteza unei înțelegeri militate cu Germania. Falsificând datele de politică externă, Titulescu căuta să modifice în așa fel dispozitivul de apărare al țării, încât noi să ajungem a ne sprijini pe Rusia contra unui pericol maghiar presupus, ca să sfârșim, încetul cu încetul, prin a fi invadați și cucerți de bolșevici.

Corneliu Codreanu vedea lucrurile cu limpezime. El susținea că Mica Înțelegere și Înțelegerea Balcanică nu erau decât niște ficțiuni diplomatice, întreținute de Titulescu pentru a da țării un sentiment fals de securitate; că Anglia și Franța nu erau capabile să ne ajute împotriva unui atac venit de la Est, și că Societatea Națiunilor era totalmente inoperantă. În consecință, se cerea cu orice preț înlocuirea alianțelor existente, deja caduce, cu altele mai sigure, capabile să ne garanteze integritatea noastră teritorială. N-aveam de ales, de ne place ori nu; asta era situația: **trebuia să ne întoarcem către Puterile Axei.** Noua conjunctură ne constrângea să căutăm alte alianțe.

“Față în față stau numai două lumi. Sub presiunea lor, în clipa războiului, toate combinațiile diplomatice se vor nărui ca niște castele de carton. Aceste lumi sunt: Statele revoluțiilor naționale care luptă pentru apărarea Crucii și a unei civilizații milenare și bolșevismul cu anexele sale, care lută pentru nimicirea neamurilor și pentru prăbușirea civilizației creștine”.

Previziunile corneliene s-au verificat cu o exactitate matematică. În momentul izbucnirii războiului, Franța și Anglia au fost rapid eliminate din conflict. Ce spuneau atunci Mica Înțelegere, Înțelegerea Balcanică și Societatea Națiunilor, ce făceau figură de pise de muzeu!... România a rămas izolată, prinsă între o Germanie victorioasă pe continent și o Rusie perfidă, care pândea momentul favorabil pentru a se declanșa.

În 1940, deși fusese semnat cu România un “Pact de neagresiune”, Rusia și-a însușit Basarabia și Bucovina de nord. Ea le-ar fi anexat în întregime, dacă în ultimul moment n-ar fi intervenit Germania în ajutorul ei. Această Germanie pe care Titulescu, omul Moscovei, și marea majororitate a oamenilor politici români, o detestau! În fine, România a fost silită să se unească cu Puterile Axei, așa cum prevăzuse Corneliu Codreanu, dar în condițiile cele mai puțin

prielnice, plătind noua alianță indispensabilă prin mari pierderi teritoriale...

Titulescu fusese eliminat din guvern în August 1936, înainte de a fi publicat Memoriul adresat regelui de către Corneliu Codreanu. Dar, deși Titulescu nu mai figura ca ministru titular al Afacerilor Externe, guvernul continua politica lui nefastă de apropiere cu Rusia. Politica internațională era dirijată direct de regele Carol, ale cărui vederi nu se deosebeau în nimic de acelea ale lui Titulescu. El se găsea tot sub influența metresei sale, Elena Lupescu; și aceasta, cu întreaga camarilă regală, favoriza conspirația comunistă.

Constatând că îndepărtarea lui Titulescu n-a produs revirimentul salutar scontat în politica externă, Corneliu Codreanu a crezut că este necesar să adauge declarațiilor sale un avertisment sever, dat acelor care țineau atunci destinele țării în mâinile lor:

“Cerem ca Majestatea Voastră să pretindă tuturor celor ce conduc sau manifestă păreri cu privire la politica externă a României să declare că răspund cu capul pentru directivele pe care și le însușesc. Așteptăm de asemenea un gest de mare curaj și de mare cavalerism și din partea Majestății Voastre, în ceea ce privește linia regală de politica externă a României.

În acest mod, în momentul unei eventuale catastrofe, țara ar cunoaște și cui aparțin răspunderile și natura sancțiunii.

Dacă noi, tineretul, vom fi puși în situația tragică de a intra într-un război alături de puterile bolșevismului, împotriva celor care apără civilizația creștină a lumii, care apără bisericile de dărâmare, care apără moaștele sfinților, care apără de profanare mormintele eroilor – declarăm pe față că vom trage cu revolverele în acei ce ne-au adus acolo, și pentru că nu vom putea dezerta, spre a nu face act de dezonoare, ne vom sinucide.

Nciodată tineretul Neamului românesc nu va lupta sub semnul Satanei împotriva lui Dumnezeu”.

14) EXPEDIȚIA LEGIONARĂ ÎN SPANIA

În seara de 24 Noiembrie 1936, pe peronul Gării de Nord, din București, s-a petrecut o scenă sfâșietoare, de o profundă semnificație. Corneliu Codreanu, cu întregul său Stat-Major, își lua rămas bun de la legionarii care plecau să lupte în Spania. Doi dintre ei, Moța și Marin, n-au mai revenit vii în patria lor...

În afara lui Moța și a lui Marin, echipa era formată din ing. Gh.Clime, avocatul Nicolae Totu, Prințul Așexandru Cantacuzino, preotul Dumitrescu-Borșa și avocatul Bănică Dobre. Echipa pleca sub comanda bătrânului general Gh. Cantacuzino, care în afară de însărcinarea de a integra grupul românesc în armata spaniolă, primise misiunea să ofere – din partea Căpitanului și a Mișcării Legionare – o sabie de onoare generalului Moscado, viteazul apărător al Alcazarului.

Căpitanul se despărțea, cu inima strânsă, de legionarii care plecau la distanța de 4.000 km, pentru apărarea lui Hristos împotriva furiei devastatoare a hoardelor roșii. Acești legionari nu erau doar niște bravi soldați ai Legiunii, ci conducători legionari care, la rândul lor, edificaseră această Mișcare pe parcursul nenumăratelor lupte, încercări și suferințe. Disparația nu importă a căruia dintre ei provoca un vid sensibil în cadrele Legiunii.

În special, neliniștea soarta lui Ion Moța. Acesta depășise pe mulți șefi legionari. Era unul din

fondatorii Mișcării și colaboratorul cel mai apropiat. În momente dificile pentru Legiune, și când chiar viața lui Corneliu Codreanu era amenințată, Moța îl ajutase trup și suflet. Vorbele lui erau ascultate cu respect de legionari. Adversarii se temeau de el. Orice intervenție a lui Moța avea un efect răsunător în lumea politică. Când lua apărarea Căpitanului, ca să răspundă vreunui calomniator ori pentru a denunța vreun complot contra vieții lui, întreaga țară era atentă. Inamicii știau că el nu dă înapoi niciodată, atunci când ia o hotărâre; și când face o declarație o pune în aplicare.

Moța era un om de o vastă cultură politică, un avocat strălucit și un profund gânditor. Scrierile sale au fost proclamate, de către Căpitan, drept “doctrină legionară”, adică egale în valoare gândurilor fondatorului.

Însă deasupra tuturor meritelor, Moța reprezenta ceva incomparabil pentru întreaga Mișcare. Era un model de om, și de umanitate, în cea mai pură și mai completă realizare a lor. Exemplul lui Moța constituia dovada elocventă că nici Corneliu Codreanu nu se legăna în iluzii atunci când proclamase ca finalitate a Legiunii, crearea unui “om nou”. Moța era alături de dânsul pentru a demonstra, prin propriile sale vrednicii, prin acțiunile lui proprii, reușita experienței educative a Legiunii. Căpitanul, sprijinit pe el, simțea întărindu-se certitudinea interioară că nu s-a înșelat făurind omul jerfelnic. Dispunea, încă de la început, de o energie ce acționa potrivit legilor noului organism și care putea fi dată ca exemplu membrilor săi. Corneliu Codreanu vedea în Moța, în trăirea lui țesută din renunțări și sacrificii, reflectul operei sale.

Inițiativa aparținea lui Moța. Era – se poate zice – o intimă necesitate a ființei sale.

Înspăimântătoarele vești care veneau din Spania îl răneau până în adâncul inimii. Nu putea suporta ideea altarelor profanate cu barbaria dezlănțuită în această țară de ideologia marxistă, fără să nu simtă într-însul tendința ajutorului acelora care-l apără pe Christ.

Deși I-a fost dureros Căpitanului să se despartă de Moța, nu putea să se opună unei asemenea hotărâri. Totuși, spre a diminua eventualele riscuri, atât pentru Moța, cât și pentru ceilalți membri ai expediției, el le limitase prezența pe front la o lună de zile, după care trebuiau să fie înlocuiți cu alți legionari, care să participe la luptă. Sute de legionari erau gata să ia drumul Spaniei, și doar precaritatea mijloacelor de materiale a împiedicat formarea unei unități mai mari.

Trenul se puse lent în mișcare. Brațele celor care au rămas pe peron, cu Căpitanul în frunte, se ridicară într-un ultim salut adresat acelora care se duceau să înfrunte dușmanul neamului și al creștinătății pe pământul însângerat al Spaniei!... Drumul pe care trebuia să-l parcurgă trecea prin Nordul țării, prin punctul de frontieră “Grigore Ghica Vodă” (în Bucovina); și de acolo, prin Polonia și Germania. Drumul cel mai scurt ar fi fost traversarea Franței, dar ei trebuiau să evite această țară, unde la putere era atunci un guvern al “Frontului popular”, prezidat de Leon Blum, care sprijinea regimul comunist spaniol.

Autoritățile poloneze au primit grupul cu amicitie; la fel germanii, care și ei trimiseseră în Spania aviatori de vânatoare ai “Legiunii Condor”, asigurând astfel, încă din primele luni ale războiului, superioritatea aeriană a forțelor naționaliste.

La Hamburg, echipa legionară s-a îmbarcat pe vasul “Monte Oliva”, ca să ajungă în Portugalia. Numele vasului le evoca ceasurile tragice din viața Mântuitorului înainte de a cădea în cursa fariseilor.

Călătoria pe vas a durat mai multe zile. Timpul a fost întrebuințat în vederea discutării temelor de luptă cu generalul Cantacuzino și cu ing. Clime. Ion Moța, singur, privea de departe!... S-ar zice că lucrurile din această lume deja nu-l mai interesau... În timpul acestei călătorii era ca un moment de iluminare spirituală, spune Bănică Dobre (care a consemnat aceasta în cartea lui):

“Frumos este să trăiești în slujba unui ideal, dar e sublim să mori în serviciul lui”.

La 4 Decembrie 1936, legionarii români debarcă în Portugalia. Au fost primiți de Ministrul Spaniei naționaliste, care le-a urat bine ați venit! Studenții portughezi, aflând de trecerea legionarilor români, au venit și ei ca să le aducă mărturia călduroasei lor simpatii. Moța improvizează un scurt discurs, pentru a le explica rațiunea marșului lor către Spania.

De la Lisabona, ei au luat drumul spre Salamanca. De cum au trecut frontiera, au intrat în contact cu realitățile creude ale războiului: case distruse, ogoare devastate de obuze, gări pline de soldați și de femei în doliu...

“Mare și sublimă este totuși tragedia poporului spaniol care, pentru Cruce și Patrie, preferă să piardă totul!...” remarcă Nicolae Totu în cartea sa.

În seara de 5 Decembrie, ei au sosit în gara Salamanca, unde au fost salutați de un reprezentant al generalisimului Franco. General Cantacuzino a răspuns în limba franceză:

“Căpitanul legionarilor români, Corneliu Codreanu, trimite Spaniei naționaliste care apără Credința și Crucea, șapte conducători ai Legiunii, ca să lupte și să moară, dacă Dumnezeu le cere, apărând idealul care, aci, în Spania, ca și acasă la sora ei îndepărtată, România, este acela al Legiunii și al Căpitanului ei”.

Un număr mare de persoane s-au adunat în jurul lor la sosire. Deși neînțelegând sensul exact al vorbelor Generalului, ele ascultau cu emoție, și au izbucnit în aplauze la sfârșitul alocuțiunii sale.

La Salamanca, unde se afla atunci Cartierul general al lui Franco, problema a fost rapid rezolvată. Li s-a oferit posibilitatea să se angajeze cu gradele pe care le aveau în România (toți erau ofițeri de rezervă); dar ei au refuzat, declarând că preferă să lupte ca simpli soldați în linia întâi. Alexandru Cantacuzino a explicat mai târziu și de aleseseră ei această cale:

“Voim să luptăm ca soldați și pentru a da exemplu. Exemplu de contopire sufletească cu soldații, cu cei mici și necăjiți, a căror jertfă este ornată cu lauri.

Am vrut ca muncitorii și sătenii și copiii din școală să știe cu neșovăitoare convingere: comandanții legionari nu își câștigă gradele și dreptul la comandă pe temei de privilegiu și de învânteală, ci încovoindu-se sub lipsuri, suferințe și răni, și zâmbind când șuiera moartea”.

Au fost repartizați “Legiunii Străine Spaniole”, pe însuși Al.Cantacuzino o numea “infamia cea mai vitează din lume”.

Însoțiți de colonelul Villalba, unul din eroicii apărători ai Alcazarului, echipa legionară, având în frunte pe generalul Moscardo, comandantul frontului de Nord, la ceremonia predării sabiei de onoare.

La Soria, o imensă mulțime îi aștepta în fața Palatului guvernatorului provinciei. Tot orașul era

pavoazat cu steaguri spaniole și românești iar reprezentanții îndepărtatei României au fost îndelung aclamați. Iată cum ne descrie Nicolae Totu această emoționantă ceremonie:

“Lume multă. Ordine. Însuși generalul Moscardo a ieșit în întâmpinarea noastră, înconjurat de întregul stat-major. Mergem într-o sală să ne pregătim. Părintele Dumitrescu îmbracă odăjdiiile, desfășurăm drapelul nostru trei culori. Ne aranjăm hainele pe noi. Într-o ținută majestuoasă, pășim în sala mare de recepție. mOța comandă. Ah!, să-l fi văzut, ce măreț, ce sublim! Noi parcă eram stane de piatră: Ion Moța comandă pentru onor. O liniște profundă. Toți parcă am încremenit. Generalul scoate sabia din îmbrăcăminte. O apucă de gardă și de vârf și o face arc. Oțel de Toledo fin. Începe grav, așa cum știa domnia-sa să fie în momente mari, într-o franțuzească impecabilă. Ceea ce ține el în mână nu este o jucărie, de altfel se și vede. Lama din mâna Generalului se răsuțește ca un șarpe. “Eu am purtat-o în lupte”, zice el. Toți cunosc trecutul de vitejie al acestui erou. Mă uit la Generalul nostru, erou între eroi, în fața lui, vestitul Moscardo. Cuvintele calde cuprind și înflăcărează inimile. Îmi vin în ochi lacrimile. Mă rețin.

Generalul a terminat răscolitorul său discurs. Predă sabia și îmbrățișează pe generalul Moscardo, care-l sărută. Lumea mișcată bate din palme”.

În discursul său, generalul Cantacuzino a pus accent pe solidaritatea de destin a Spaniei, a României și a lumii întregi:

“Acest război sfânt nu este numai acela al Spaniei; el aparține tuturor și asemeni nouă. Chiar Dvs., la Alcazar și aici, pe frontul Nord de Madrid, v-ați asumat apărarea întregii lumi”

strălucitele fapte de arme ale generalului Cantacuzino erau cunoscute de generalul Moscardo din tratatele de istorie militară. generalul Moscardo, în răspunsul său, a avut delicatețea să sublinieze că învățămintele trase din splendida apărare a creștelor Carpaților de către generalul Cantacuzino în timpul primului război mondial, I-au fost utile, atât în apărarea Alcazarului, cât și în cele mai recente lupte duse pe frontul din Nord de Madrid.

De la Soria, echipa legionarilor români a plecat la Toledo, unde a vizitat ruinele Alcazarului, și la 8 Decembrie 1936 a ajuns la Talavera de la Reina, unde se găsea Inspectoratul Legiunii Străine. Au fost introduși la colonelul Yague, comandantul Legiunii Străine, apoi repartizați în Bandera 6 de Tercio, compania 21. Aci s-a isprăvit misiunea generalului Cantacuzino. El trebuia să se reîntoarcă la Salamanca și de-acolo în România. Bătrânul general, cu lacrimi în ochi, s-a despărțit de “copiii săi”, regretând că nu mai este tânăr ca să rămână cu ei, pentru a înfrunta din nou moartea din tranșee. La vârsta lui, nu mai putea face campania în prima linie; și Înalțul Comandament spaniol l-a făcut să înțeleagă că nu mai are loc disponibil demn de gradul său.

După o sumară instrucție de câteva zile, mai ales pentru a se familiariza cu comandanții spanioli, legionarii români au fost trimiși pe front.

Înainte de a relata despre luptele la care au luat parte, se cade să reamintim starea de spirit, fundamental diferită de aceea a altor străini angajați în Tercio. Ceea ce I-a determinat să plece în Spania, nu era o analogie politică cu forțele naționaliste, ci, îndeosebi, un element religios: ultragiile zilnice comise de comuniști împotriva lui Dumnezeu. Cea mai scumpă dorință a lor era de a duce mărturie pentru Hristos, oferindu-și pentru aceasta, dacă era necesar, propria viață. Ardeau de nerăbdare să plece pe front. Li se părea că timpul se scurge prea încet și că un eveniment neașteptat – poate o victorie naționalistă precipitată – îi putea frustra de puternica lor

sete de sacrificiu.

Moța, mai ales, trăia într-o permanentă tensiune. Când, la Talavera de la Reina, Nicolae Totu se îmbolnăvi și nu putu, mai multe zile, să participe la exerciții, Moța a fost în culmea agitației. S-a ușurat când Totu a învins boala și a putut să se integreze companiei. Suprema satisfacție la care aspirau legionarii era aceea de a putea defila, cu steagul românesc în frunte, într-un Madrid eliberat și datorită jertfelor lor.

Sosirea pe front a legionarilor a coincis cu marile lupte din împrejurimile Madridului. De unde speranța lor că luarea capitalei Spaniei nu era decât o chestiune de câteva săptămâni.

După devansarea victorioasă a trupelor naționaliste din Maroc, până în împrejurimile Madridului, Înaltul Comandament spaniol a luat hotărârea de a concentra toate trupele disponibile împotriva Capitalei, ca să încerce cucerirea ei chiar în cursul acestei ofensive. Această tentativă a eșuat, deoarece, în momentul cel mai critic al bătăliei, au intervenit, în apărarea Madridului, brigăzile internaționale.

Legionarii români au participat din plin la activitatea de pe front. Bandera nr. 6, din care făceau parte, a fost aruncată în luptele cele mai înverșunate care s-au dat între “Casa de Campo – Las Rozas – El Escorial”, din timpul fazei ofensive a naționaliștilor, ca și în contraatacul dușman și în luptele aprige în vederea stabilirii frontului pe linia care, drept urmare, n-a mai suferit schimbări mari până la finele războiului.

Legionarii scăpați din războiul acesta au povestit peripețiile trăite pe frontul spaniol, și fiecare a scris câte o carte. Viziunea patetică a războiului se împletește în narațiunile lor cu șirul nesfârșit de orori comise de comuniști împotriva populației civile și împotriva Bisericii. Ceea ce au văzut ei cu ochii, l-a umplut de durere, de revoltă, de mânie. În toate localitățile pe unde au trecut comuniștii, au lăsat în urma lor biserici distruse, altare profanate, imaginile sfinte sfâșiate de lovituri de baionetă, preoți asasinați, femei și fete violate; apoi asasinate cu un sadism înspăimântător.

Toate aceste orori nu erau “excese inerente oricărui război”, cum a dorit să facă să credem presa comunistă, ci acte de vandalism, de cruzime și de perversiune. În cursul atacurilor următoare legionarii români au luptat cu o violență înzecită la vederea acestor atrocități.

Vom urmări faptele de război ale echipei legionare, din narațiunea lui Nicolae Totu, care, în cartea lui “Însemnări de pe front”, a lăsat cea mai detaliată cronică a acestor evenimente. Într-adevăr, N.Totu poate fi considerat drept cronicarul expediției legionare din Spania.

Cea dintâi localitate din zona frontului unde au sosit ei a fost Boadillia del Monte. Acest mic oraș fusese ocupat cu o zi înainte de trupele naționaliste și era într-o stare lamentabilă. Nici o clădire nu era intactă. Compania nr. 21 și-a instalat cartierele generale într-o mănăstire. Ceea ce văd acolo este terifiant:

“Icoane pictate cu nume celebre, opere de artă din timpul Renașterii și chiar înainte, mănăstirea are vreo 600 de ani, sunt rupte, ochii scoși. Icoanele Maicii Domnului profanate cer răzbunare. Nici nu se pot descrie toate ororile...

...Facla noastră luminează fantastic galeriile, altarele, ni se pare că este sfârșitul și iadul a pus

stăpânire. Murdării făcute pe altar, totul este murdărit și – ca sacrilegiul să fie mai mare – secera și ciocanul făcute de mâini pricepute, umplu pereții, icoanele, toate ungherele. Iată ce civilizație ne așteaptă și pe noi!...”

la Boadillia del Monte legionarii au descoperit și cadavrul unui preot într-o capelă distrusă și profanată.

“Capela este transformată în batjocură. Pe treptele altarului se vede ceva, parcă ar fi un trup omenesc, dar nu ne vine a crede. Ne apropiem. Cu groază recunoaștem în mototolul de haine și în sânge închegat, cadavrul unui preot. Ne privește cu ochii sticloși, împrejmuiți de sânge. Ne mirăm de ochii aceștia anormali de mari, ne uităm mai de-aproape și ne trece fiorul. Pleoapele au fost tăiate. Nările nasului arse și sfărâmate, se cunoaște urma prafului de pușcă. Nasul preotului a servit pentru artificii. Comuniștii I-au umplut nările cu praf și pe urmă le-au dat foc. Ce spectacol sadic! Măinile au fost legate la spate. Numai capul a fost cruțat, probabil ca să se vadă mutilările sau să se lungească moartea în chinuri. Peste tot, sânge împrăștiat pe pereți, în unele locuri rămășițe de creier, uscate, cu fir de păr. Aici a fost un fel de comandament militar comunist...

în aceeași localitate, cadavrele unei tinere femei și a unei fete de vreo șase ani, violate și omorâte de acești monștri. Moța este tulburat. Sufletul său sensibil se rupe de durere. Este incapabil de a pronunța un cuvânt. Cade în genunchi și cere preotului Dumitrescu să spună o rugăciune”.

Nu povestim decât cele mai însemnate momente din această campanie, care, deși a durat numai șase săptămâni, e plină de intensitate dramatică.

Trupele concentrate în jurul lui Boadillia del Monte au fost surprinse chiar în noaptea Anului Nou de un ordin de trecere la atac. Până atunci, ele aveau sarcina să sape tranșee, în special gropi anti-tanc, ceea ce dădea impresia că se urmărea stabilizarea frontului. În realitate, toate aceste lucrări serveau de simplu camuflaj, pentru a disimula ofensiva în sectorul Banderei a 6-a era să taie șoseaua spre Las Rozas, în amonte de localitatea aceasta, ocupată de roșii.

Mai întâi, pleacă la atac trupele maure, apoi legionarii din Tercio. Compania 21, din care făcea parte echipa românească, deși venită târziu, izbutește să înainteze rapid și să taie marginea șoselei, unde au săpat tranșee. Într-o singură zi, au progresat cu 17 km, răsturnat toate obstacolele, devansând multe flancuri ale companiei. Doar seara se putea restabili legătura cu restul Banderei. pierderile erau foarte grele. Bandera nr. 6 a pierdut aproape toți ofițerii, morți sau răniți. În cursul acestei ofensive, grupul român suferă prima pierdere: Bănică Dobre a fost rănit de un glonte mexican și a trebuit să fie evacuat.

Surprins de ofensiva naționalistă, inamicul acedat terenul, dar, a doua zi, revine cu mari întărituri de oameni, de tancuri și de material greu. Scopul contraatacului era reocuparea drumului spre Las Rozas și respingerea naționaliștilor cât mai departe posibil, spre punctul lor de plecare.

În momentul contraatacului, compania 21 se găsea pe poziția cea mai periculoasă, încadrată de un intens foc de mitraliere, de puști-mitralieră și de tunuri. Avioanele inamice mitraliau și ele neîntrerupt tranșeele. Mai târziu, au țâșnit 25 de tancuri și, sub protecția lor, infanteria dușmană a putut să se apropie.

Situația părea disperată. Întăririle nu puteau sosi, fiindcă terenul din spatele frontului era în

întregime sub bătaia focului inamicului. Dintr-un moment în într-altul, apărătorii se așteptau să fie zdrobiți de tancurile care înaintau. Nimeni nu mai comanda, deoarece nu numai toți ofițerii, ci și un număr mare de subofițeri fuseseră scoși din luptă. Imposibilă scăparea. Nimicirea părea inevitabilă. Grupul român mai rezista încă; moartea îi cruțase până atunci. În ultima clipă, când totul părea pierdut, o intervenție eroică a lui Moța salvă situația. Să urmărim, iarăși, pe cronicarul expediției:.

“Iadul pe pământ. Tranșeele sunt întoarse pe dos. Nu mai este nici un chip de scăpare. Vezi sărind picioare, mâini, corpuri sfărâmate, auzi horcăituri, gemete, strigăte și focul care nu slăbește. Ajutoare nu ne mai pot veni, căci inamicul a barat și drumul rezervelor...”

deodată, o voce, un răgnet, ce nu mai are nimic omenesc. Sărim cu toții arși în sus. Moța în picioare pe tranșee, în ploaia de gloanțe, ia comanda:

-Înainte!

Au înțeles toți, spanioli, portughezi, ruși, nemți. Moța este de două ori mai mare, parcă e o statuie.

-Baioneta la armă!

E o nebunie ce facem, dar tot moartea ne așteaptă. Din tranșee țâșnesc nu oameni, ci fiare înnebunite de focul ucigător...”

Toate celelalte trupe, văzând gestul temerar al românilor, se alătură atacului lor. În acel moment critic, din fericire, sosesc întăriturile. Comuniștii fug, după ce au pierdut un număr mare de tancuri. Atacul a fost respins.

“În jurul lui Moța se face cerc. Ofițerii îl felicită. Soldații se uită cu admirație la el. Nouă, românilor, ne crește inima. Lacrimile ne-au năpădit. Privirea lui plutește în înălțimi neînțelese de noi. Este transfigurat...”

Grație gestului eroic al lui Moța, Compania nr.21 a putut păstra poziția cucerită în ajun, cu prețul unor grele sacrificii. În afară de acestea, Bandera nr.6 a fost salvată de un dezastru sigur.

Atacul naționalist naționalist împotriva șoselei Las Rozas nu era decât un obiectiv secundar în ansamblul operațiunilor; era mai degrabă o manevră de diversivitate, destinată să mascheze veritabilul obiectiv: cucerirea Madridului.

Imediat după această victorie, Compania nr.21 a fost evacuată de pe șosea și s-a ordonat să se regrupeze în spatele frontului, pentru o nouă misiune: cucerirea satului Pozuelo, ce se afla în direcția Madrid. Dușmanul, surprins de schimbarea frontului, se retrăsese în debandadă spre Pozuelo.

Compania 21 înaintă vertiginos ca să împiedice regruparea și formarea unei noi linii de apărare. La liziera satului, roșii își stabiliseră tranșee întărite. În jurul satului, un vast teren descoperit. Legionarii nu puteau să se camufleze nici într-un chip; pe de altă parte, din clopotnița unei biserici, două mitraliere acopereau întregul sector. Ofensiva părea oprită.

“Atunci Moța se duce la Căpitan și cere voie ca împreună cu românii să încerce distrugerea

cuibului de mitraliere, încercare de o îndrăzneală nebunească, ne povestește Nicolae Totu. Noi suntem gata cu toții. Căpitanul însă nu vrea să descompleteze secția, care și așa are o poziție periculoasă. Ordonă să i se dea din fiecare escuadă câte un om. Moța cere măcar încă un român. Căpitanul strigă: Basil Marin. Pornesc 12. Noi ne uităm și ne rugăm lui Dumnezeu în gând.

Mitralierele au priceput manevra și tot focul se revarsă asupra lor. Cad, se ridică, salturi, iată au ajuns patru inși lângă clopotniță. Nici nu observăm bine cine sunt. Se aud pocnete de grenadă. Mitralierele au amuțit. Se reîntorc și grăbiți: Moța, Marin, Igor Zaharov (fiul unor ruși exilați, angajat voluntar în “TERCIO”) și un spaniol. Se așează la locurile lor, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic”.

Odată pericolul eliminat, Compania poate înainta spre Pozuelo, de unde inamicul vârat prin case, revărsa torente de foc. Operațiunea era riscantă, întrucât înaintarea trebuia să se desfășoare în teren descoperit și multe atacuri anterioare, efectuate de mauri, fuseseră respinse cu grele pierderi. Aceștia refuzau să facă o nouă tentativă. Atunci s-a făcut apel la unitatea cea mai vitează a Banderei, Compania nr.21.

În frunte înaintau românii, conduși de sergentul Ortigoza. Întregul foc inamic se concentra asupra lor; însă nimica nu-i putea opri. Au ajuns la rețelele de sârmă ghimpată, de-a lungul cărora s-au strecurat unul câte unul. Apoi, au pătruns în sat, unde începu curățarea caselor cu grenada. Odată comuniștii izgoniți, Compania a putut în sfârșit să se odihnească, după o luptă neîntreruptă de 25 de ceasuri.

Odihna n-a durat mult. Compania a fost retrasă din adăpostul ei chiar a doua zi și îndreptată spre Aravaca. Obiectivul ei: interceptarea căii ferate și a șoselei paralele Las Rozas-Madrid și ocuparea Aravancăi ce era în apropiere. De pe înălțimile care înconjurau Aravanca, se putea contempla panorama Madridului. Secția din care făceau parte românii era totdeauna gata cea dintâi, la orice apel. Moța îi grăbea mereu: “Repede, camarazi!, pentru ca spaniili să nu râdă de noi!” În toate împrejurările, de la acțiunile cele mai simple din viața de soldat, și până la tensiunea de luptă, când se cuvenea curaj în fața morții, Moța era preocupat de renumele Legiunii: “-Să ne prezentăm bine, pentru ca Căpitanul să fie mândru de noi, ca să fim la înălțimea vitejiei spaniole”.

Asaltul împotriva Aravancăi a avut loc în două etape. Compania a ajuns relativ repede până la calea ferată; dar, înainte de a pătrunde în localitate, avea o depresiune, dominată de sat, în care inamicul se întărise solid. Situația era asemănătoare cu aceea de la Pozuelo. Ca să treci prin valea aceasta era o nebunie; terenul era în întregime descoperit; nici măcar un măracine. Nimic decât ogoare arate. Unitățile ezitau. Desigur, se va face iarăși apel la Compania 21.

“Deodată se aude cuvântul magic: “Ventiuna!” Un fior ne-a străbătut pe toți. Nu știu de ce, dar când striga “Ventiuna!” parcă vedeam toate luptele și toată gloria acestei companii comprimate în acest strigăt. Câteva comenzi scurte și pornim, desfășurați în trăgător, pe vale. Inamicul rămâne o clipă năucit. Suntem nebuni. Această vale înseamnă moarte sigură. O capcană mai bună nu se poate. O victorie mai ușoară, nici nu puteau gândi comuniștii. Cine a făcut războiul, știe ce înseamnă să înaintezi pe câmp deschis, bătut pe flancuri de mitraliere. Ne dăm seama unde intrăm. Toți suntem serioși. Marin are un surâs disprețuitor în colțul gurii. Moța ne spune: -Să vă țineți bine băieți, să fie mulțumit Căpitanul de noi. Mereu aceeași grijă, să fim cei mai buni”.

Pleacă într-o cursă nebună; picioarele se încheie în pământul arat; fac să-și piardă respirația, ca să nu rămână în urmă. Mitralierele trag fără odihnă; rândurile se subțiază... În fine, legionarii ajung la o sută de metri de-o casă din Avaranca. Un ultim effort și pătrund înăuntru. O curăță cu grenada și o iau în primire.

Dar partea anevoioasă abia începea. Erau aici într-o insulă din mijlocul dușmanilor. Tot restul satului era încă în mâna comuniștilor, care îi somau continuu să se predea. Căutau să stabilească o legătură cu alte case, dar omul trimis în recunoaștere le confirmă că sunt încercuiți. Petrec o noapte teribilă în această insulă, așteptând dintr-un moment într-altul să fie luați prin asalt și lichidați. Rezistă 24 de ore până la venirea întăriturilor care l-au eliberat.

Această acțiune, în care românii au jucat un rol decisiv, a fost o mare însemnătate pentru situația întregului front. Șoseaua Escorial-Las Rosas-Madrid, căzu sub controlul naționaliștilor, și trupele se țineau drumul și-au putut continua ofensiva spre Madrid, strângând din ce în ce mai mult cercul din jurul Capitalei. Frontul s-a îndepărtat de Aravanca. Li s-a promis un repaus de o săptămână pentru oamenii Companiei a 21-a, foarte încercați. De o lună de zile, ei n-avuseseră o clipă de odihnă. Mereu în luptă, mereu în ofensivă. Totuși, de astă dată, soarta le-a fost împotrivă. Abia de-și amenajaseră locuințele, că o salvă puternică s-a auzit în direcția Madridului, apropiindu-se. trupele naționaliste băteau în retragere. S-a dat ordinul de repliere tot la Aravanca. Compania nr.21 a fost retrimisă la punctul de plecare, de unde ea pornise în ofensivă, sectorul Las Rozas-Madrid, unde situația se agravase brusc. Dușmanul ataca cu forțe puternice, în scopul de a străpunge frontul în acest punct și de a învâlui pozițiile avansate ale naționaliștilor din jurul Madridului.

La 11 Ianuarie 1937, Compania a 21-a se afla cantonată în satul Majadahonda. Frontul trecea pe marginea satului. Aci, Nicolae Totu, cronicarul expediției, cade lovit de o gripă puternică, cu temperatură ridicată. Rezistase multă vremii bolii, dar acum îl doborâse și a trebuit să fie evacuat. Echipa legionară era redusă la cinci membri: Moța, Marin, Clime, Al. Cantacuzino și preotul Dumitrescu-Borșa.

Până la Majadahonda, legionarii noștri cruțați de moarte. Era singura escuadă din Companie pe care moartea n-o lovise. Trăiseră momente dramatice, fiecare în parte, sau echipa în totalitatea ei, fuseseră amenințați din toate părțile. Nu numai că n-au căutat să evite moartea, ci au mers în întâmpinarea ei, oferindu-se ca voluntari, de fiecare dată când situația cerea o intervenție specială. Dumnezeu l-a cruțat până în ziua aleasă de El, și în locul fixat de El.

Moța și Marin au căzut împreună la 13 Ianuarie 1937!

C – ANUL 1937

LEGIUNEA CUCEREȘTE ȚARA

Evenimentele anului 1937 se derulează sub semnul mării jertfe de la Majadahonda. Sensibilitatea țării este polarizată în jurul celor două sicrie ce traversează România de la Nord la Sud, și de la Răsărit la Apus, pentru a-și găsi locul veșnicului repaus în cripta “Casa Verde”.

Viața neamului, în aceste zile de doliu pentru Legiune, pare suspendată... Toate gândurile converg spre acest cămin spiritual. Preocupările personale sunt trecute pe planul secund, în timp ce, în conștiințe, izvorăsc neîncetat cele două nume, gravate cu litere de foc: MOȚA și MARIN,

numele celor doi cruciați ai Creștinătății orientale, morți în Spania pentru Cruce.

Ceea ce impresionează cel mai mult în atitudinea mulțimilor care se duc în întâmpinarea trenului mortuar, mai mult decât lacrimile și rugăciunile, este tăcerea imensă, strivitoare, absolută, ce marchează fiecare contact cu eroii reveniți din luptă pe scut. Părea că viața s-a oprit pentru a nu stânjeni majestatea jertfei. Această încercare pietrificată durează câteva clipe și apoi se aud hohote de plâns și murmurul prelungit al rugăciunilor... Totuși, liniștea precedentă e mai semnificativă decât toate gesturile de pietate. Ea demonstrează, în simplitatea sa, că neamul a înțeles lecția de la Majadahonda, așa cum este încrustată adânc în inimi. De la participarea la funeralii va subzista nu doar o pioasă amintire, ci ferma hotărâre de a urma calea legionarilor căzuți în Spania.

Jertfa de la Majadahonda se va cristaliza în conștiința națională, devenind un fenomen permanent, ale cărui efecte imprevizibile vor marca de-aici înainte viața publică din țara noastră.

Adeziunea poporului român la doliul Legiunii s-a confirmat cu prilejul celebrării funeraliilor. Aceasta au avut un caracter nemaicunoscut până atunci la noi. La nici o înmormântare, chiar la aceea a capetelor încoronate, nu s-a văzut atâta lume adunată, atâta durere pe fețe, atâta evlavioasă reculegere... Întreaga țară, indiferent de opiniile politice, s-a regăsit într-un imn de consfințire și de respect față de cei doi eroi. Chiar dușmanii cei mai înverșunați ai Legiunii au uitat pentru moment ura și s-au abținut să tulbure prin vreun act de ostilitate desfășurarea funeraliilor.

Ceva în plus a caracterizat acel “13 Februarie”, care a sporit valoarea manifestațiilor de solidaritate a națiunii cu doliul Legiunii. Această gigantică mobilizare a sufletului românesc în jurul lui Moța și Marin s-a petrecut în perfectă ordine. Nici un incident n-a agitat ceremoniile funebre de-a lungul întregului itinerariu stabilit. Sute de mii de oameni care s-au înghesuit la întâmpinarea trenului mortuar, s-au dispersat în liniște; nici o intervenție a forței publice ori a Serviciului de ordine legionar n-a fost necesară. Toți înțeleseseră că măreția acestei jertfe reclama păstrarea unei discipline desăvârșite.

După funeralii, guvernul și “camarila”, făcând bilanțul situației, au ajuns la niște concluzii care nu puteau decât să-i îngrozească:

-Neamul românesc participase într-o formă masivă la îngroparea lui Moța și Marin.

-Funeraliile s-au derulat într-o atmosferă de unanimă comprehensiune, ceea ce dezarmase pe proprii inamici ai Legiunii.

-Ordinea perfectă domnise tot timpul în țară.

“Forța Ocultă” își dădea seama, pentru întâiași dată, că n-are de-a face cu o masă amorfă, ce putea fi repede dominată, ci cu o forță încadrată, disciplinată, conștientă. Doar atunci când se aflau în fața a zeci de mii de cămăși verzi, mărșăluind într-un pas marțial în urma carului mortuar, au priceput amploarea și profunzimea fenomenului legionar...

imensa emoție provocată în popor de pierderea celor doi eroi va avea însemnate urmări politice. Într-adevăr, sacrificiul de la Majadahonda spărsese barajele care se opuneau popularității legionare. Marșul spre putere nu mai putea fi oprit prin mijloace electorale. Largi sectoare ale

opinii publice, care încă mai păstrau o anumită reticență față de Mișcare, au fost definitiv cucerite prin această jertfă.

Toate constatările acestea au înspăimântat într-atâta pe adversarii mișcării, încât imediat ei au și înjghebat planul unei noi prigoane. Iată de ce, marea prigoană din 1938 a început de fapt în primăvara lui 1937.

Cei ce dirijau din umbră țara, nu mai luau decizii extreme, ci se orientau către lichidarea sângeroasă a Legiunii, ca o scăpare supremă, în fața alarmantei creșteri a curentului legionar în România. Nu mai îndrăzneau să atace frontal; nu-și pregătiseră încă aparatul de execuție, nici nu-și stabiliseră tactica de urmat. Însă mințile acestea diabolice scrutau orizontul cu neliniște și cu nerăbdare, spre a descoperi unde și când vor putea să lovească.

Anul 1937 a fost un an de hărțuire între guvern și Mișcare. Guvernul, sau mai bine-zis forțele oculte, au căutat să descopere punctele vulnerabile ale Legiunii, prin tactica incursiunile locale în rândurile ei.

Mișcarea e tot mai mult jenată în manifestările ei, ceea ce obligă să renunțe la o serie de activități fecunde, taberele de muncă bunăoară, ca să evite ciocnirea frontală cu guvernul. Vom vedea mai încolo cum se desfășoară “noul curs”, ce obstacole va inventa guvernul ca să reducă activitatea Legiunii, cum își va întări, încetul cu încetul, poziția și cum va reacționa Căpitanul.

Anul se termină, totuși, cu triumful electoral al Legiunii, în Decembrie 1937. Se pare că inamicii așteptau această dovadă spre a se convinge de “pericolul” legionar. Ei speraseră, până în ajunul alegerilor, că popularitatea Legiunii nu va depăși limita de siguranță și că sistemul dictatorial, practicat pe durată îndelungată, poate fi menținut sub masca unei aparente legalități democratice. Strălucitoarea victorie electorală a Legiunii n-a mai lăsat nici o îndoială: orice întârziere putea fi fatală pentru sistem. Era ceasul pe care de mult îl aștepta Armand Călinescu. Era ceasul lui.

1) SCHIMBAREA CADRELOR

LA 1 Ianuarie 1937, un important eveniment se produce în interiorul organizației legionare. Printr-o Circulară a Căpitanului, toți șefii de Regiuni și de județe sunt schimbați. Un nou grup de conducători înlocuiește pe cei care conduseseră organizațiile locale de la formarea partidului “Totul pentru Țară”, până la sfârșitul anului 1936. Prin aceeași Circulară, Căpitanul hotărăște de asemenea ca seria de șefi vechi să poarte numele “Seria General Cantacuzino”, deoarece sub conducerea acestuia și-au îndeplinit ei mandatul.

În afară de aceasta, se anunță crearea unei noi funcții, aceea de **Inspector Legionar**. Toți șefii seriei “General Cantacuzino” devin Inspectori de județe și de regiuni, cu următoarele atribuțiuni:

- să ajute pe noul șef în misiunea lui administrativă,
- să inspecteze cu regularitate activitatea organizațiilor locale,
- să intervină în regiunile mai slabe, cu experiența, autoritatea lor, ca să consolideze pozițiile Mișcării.

La aceeași dată este întemeiat “Serviciul de inspecție și de control legionar”, sub conducerea lui M.Popescu-Buzău, legionar vechi și cu experiență. Inspectorii legionari trebuiau să-și adreseze

rapoartele acestui Serviciu, care mai are și atribuția de a controla bugetul Mișcării.

Toate funcțiile au fost schimbate, cu excepția uneia singure: generalul Cantacuzino a fost rugat de Căpitan să continue a prezida, încă un an, partidul “Totul pentru Țară”, drept “omagiu pentru sufletul lui viteaz și pentru dragostea dovedită”.

Având în vedere, totodată, eventualitatea dispariției Generalului, bătrân și bolnav, Căpitanul creă o funcție nouă, aceea de “Vice-președinte al partidului”, pe care I-o încredință lui Ion Moța, atunci pe frontul spaniol. Era o indicație clară: în cazul morții Generalului, Moța trecea automat la conducerea partidului.

Schimbarea cadrelor surprinse nu doar pe aceia care erau străini de Legiune, dar și pe mulți legionari. Șefii cei vechi reprezentau elementele de bază ale Legiunii. Ei erau aceia care creaseră organizațiile locale și le aduseseră la o stare înfloritoare.

De drept, ei nu își exercitau funcția de la fondarea partidului; în realitate, se aflau la conducerea Regiunilor ori a județelor din 1932 și chiar mai înainte, de pe când Mișcarea era încă embrionară. Cea mai grea perioadă, în care ei au trebuit să facă un efort disperat pentru a defrișa terenul, fusese depășită. Acuma Mișcarea înainta în pas de uriaș. “Cuiburile” se numărau cu sutele în fiecare județ, se întindeau în regiunile cele mai retrase și încadrau mii de persoane.

Problema ce se punea cu toată urgența Căpitanului era doar de a frâna elanul extraordinar pe care-l luase Mișcarea, care-și revărsa posibilitățile ei de încadrare utilă și de educație fructuoasă. O creștere excesivă a Mișcării era la fel de prejudiciabilă, ca și o stagnare. Mișcarea se răspândise în toate regiunile, devenind un puternic partid național ce atrăgea spre el, ca un magnet, masele populare.

Grupul de conducători ce părăseau acum direcția organismelor locale era acela care, în câțiva ani, crease această splendidă rețea de forțe organizate. Cu toate acestea, în loc de a-i recompensa – după obiceiul partidelor – prelungindu-le mandatele, sau chiar definitivându-le situația, Corneliu Codreanu le-a retras funcțiile, pentru a le încredința altora.

Gestul acesta, de neconceput în mentalitatea vechilor partide, reprezenta totuși un fenomen normal în Legiune. Nimeni nu și-a manifestat nemulțumirea, nimenea n-a protestat. Încă de la intrarea în Mișcare, și potrivit “Cărticicăi șefului de cuib”, legionarii toți știau că funcțiile nu durează decât un an. În Mișcare nu există funcții permanente. Toate sunt reînnoite periodic, cu excepția uneia singure: aceea de Șef al Legiunii, în jurul căreia gravitează întreaga organizație.

Motivul care a determinat pe Căpitan să nu mai mențină pe nimeni într-o funcție mai mult de un an, era specific de ordin educativ. Legionarii nu trebuiau să se gândească că dacă au creat o organizație, ea le aparține precum o proprietate particulară, la care nici o persoană nu-i poate lua conducerea. În concepție legionară, organizația nu este, pentru creatorii ei, un izvor de beneficii, anume: influență politică, scaun de debutat, trafic de influență, afaceri etc... Corneliu Codreanu a explicat schimbarea șefilor organizației prin necesitatea suprimării pentru totdeauna:

“a spiritului politician care a adus trista concepție după care un județ este dat în arendă pe viață șefului lui, care-și investește acolo sume de bani, care vor aranja apoi recuperarea lor prin toate felurile de afaceri”

Acestui argument esențial, de ordin spiritual și educativ, se adăugau și alte considerațiuni tot atât de capitale:

- necesitatea de a urma “Școala de comandă” pentru cât mai mulți oameni posibili;
- reînnoirea puterii ofensive a organizației, prin apariția anuală a unui val de conducători;
- realizarea unui maxim de muncă, fiindcă fiecare val nou, neavând decât o activitate limitată la un an, neavând decât o activitate limitată la un an, se străduia să depună un efort maximum.

Căpitanul niciodată n-a urmat cu strictețe regula aceasta. Circumstanțe excepționale l-au împiedicat s-o aplice **ad-litteram**. Șefii de județe din 1933 au fost menținuți în 1934, din cauza prigoanei; ei au fost iarăși confirmați la întemeierea partidului “Totul pentru Țară”. Seria 1935 n-a mai fost schimbată în 1936; organizația se afla atunci în faza de dezvoltare, și ar fi fost vătămător să fie înlocuite cadrele în plin elan creator. De altminteri, era și dificil să le substituie. “Noul val de conducători”, încă nu exista. Aceștia s-au format chiar în acești doi ani: 1935-1936, sub conducerea vechilor cadre.

De când Mișcarea a prins elan și elementele noi s-au format, nici un obstacol n-a mai împiedicat punerea în aplicare a principiilor politico-educative ale doctrinei legionare.

2) MAJADAHONDA

Un nume intrat în legendă!

O localitate la 15 km de Madrid, pe șoseaua Escuarului... Înconjurată de coline, se poate admira întreaga coroană a munților Guadarrama. În acest cadru majestuos s-a consumat cea mai semnificativă jertfă făcută de Legiune până atunci.

La 11 Ianuarie 1937, echipa legionară, redusă la șase persoane (Bănică Dobre, rănit, fusese evacuat) a intrat în Majadahonda. Frontul șerpuia pe limita satului. În aceeași zi, seara, echipa a mai pierdut pe unul dintre ai săi: Nicolae Totu, bolnav, cu o febră puternică, este transportat la spital. Nu rămân decât cinci membri ai echipei: Ion Moța, Vasile Marin, ing. Clime, preotul Dumitrescu-Borșa și Al.Cantacuzino.

La 13 Ianuarie, compania, cantonată până atunci în sat, primește ordinul de plecare. I se încredințează mai întâi apărarea șoselei ce mergea la Las Rozas; dar după-amiază, către orele două, este reîntoarsă în sat și ocupă tranșeele avansate în extremitatea acestuia, exact la punctul opus locului de unde veniseră. Puțin timp după intrarea în tranșee, începe un bombardament inamic puternic, susținut de tancuri grele. Iată cum descrie acest moment de uragan Al.Cantacuzino, într-o broșură pe care a publicat-o în România, intitulată “PENTRU CRISTOS”:

“Bubuitul devine năucitor. Vâjâitul gloanțelor și schijelor ne ametește. Exploziile obuzelor ne acoperă cu pământ. Tancurile au avansat până la 500 m de noi, ascunzându-se într-o vale. Acum înaintează șirurile comuniste...”

Ionel Moța ne strigă: -Dacă suntem înconjurați, nu cade nimeni prizonier. Murim toți împreună. Sunt ultimele cuvinte pe care ni le-a spus”.

Alexandru Cantacuzino se afla la postul de observație. Privirea lui e fixată asupra inamicului

pentru a-i controla mișcările și a regla tirul puștii-mitralieră, care se găsește între cele două escuade formate de români. La un moment dat, el observă că mitraliera nu mai funcționează; servanții ei, răniți, s-au fofilat afară din tranșee. Încearcă să o facă să funcționeze, spre a nu se afla în toiul atacului fără mitralieră. Nu reușește. Atunci, strigă la ofițer că mitraliera nu mai funcționează; în aceeași clipă, un obuz cade direct în tranșee, foarte aproape de el. O explozie doborâtoare îi afundă timpanul și-l forțează să închidă ochii pentru câteva secunde. Când și-i deschide, asurzit, privirea îi cade pe corpul întins în tranșee, cu fața spre pământ:

“Îngenunchiu și îi ridic capul. E Ionel Moța. Îi țin capul în mâini, privindu-l îndelung cu gândul pierdut și în nu știu ce lumi departe. La un metru zace Vasile Marin, cu spatele proptit de peretele tranșeei. Mă întorc să urlu lui Clime și părintelui Dumitrescu, peste vuietul gloanțelor și al obuzelor: -ionel și Marin sunt morți! Peste haina cu stropi de sânge neînchegat, ceasul lui Ionel Moța atârână de un lanț, cu geamul spart. S-a oprit. E cinci fără un sfert”.

Prin cuvinte simple, asemenea unui raport de soldat, Al.Cantacuzino relatează moartea lui Moța și Marin. Drama ajunsese la deznodământ. Dumnezeu îi acordase lui Moța darul de a muri pentru apărarea lui Crist, misiune pentru care fusese pregătit încă din cea mai tandră adolescență.

Fusese lovit în plin. Pieptul și inima îi erau rupte, însă fața rămăsese intactă, iluminată de un surâs de fericire supraomenească. Marin fusese lovit la cap de schije de obuz. Moartea amândorura fusese instantanee. Nici un geamăt. Trecuseră în lumea dreptilor fără chinuri, fără crispările agoniei...

Sub vesta sfâșiată a lui Moța purta totdeauna pe deasupra cămășii steagul cu care ei se prezentaseră generalului Moscardo, sperând ca într-o bună zi să poată defila cu el, purtat la capătul baionetei, pe străzile Madridului eliberat.

Cei trei legionari rămași vii, după ce-au privit îndurerați, s-au reîntors în lupta care continua cu îndârjire. În acea zi, notează Al.Cantacuzino, compania a avut foarte mulți răniți, dar numai doi morți: Moța și Marin.

A doua zi, cei trei supraviețuitori s-au dus la raport la comandantul “Banderei” și I-au cerut permisiunea de a însoți corpurile la Toledo. Permisuniunea le-a fost acordată. Se duc mai întâi în sat unde găsesc pe ceilalți camarazi adăăpostiți într-o casă devastată de război. Pr. Dumitrescu-Borșa a petrecut toată noaptea priveghindu-i și rugându-se. În aceeași zi, după amiază, Clime, Cantacuzino și pr. Dumitrescu se urcă într-o camionetă încărcată cu cadavere, printre care erau așezate și corpurile lui Moța și Marin.

La Toledo, ele sunt depuse la morga spitalului “Doncellas Nobles”, și îmbălsămate. După câteva zile de așteptare, sosesc N.Totu, ieșit din spital, și puțin mai târziu, generalul Gh.Cantacuzino, însoțit de ing. Virgil Ionescu, care primise ordin de la Căpitan să readucă trupurile eroilor în România. Ultimul care s-a reunit grupului a fost Bănică Dobre, tocmai ieșit din spitalul de la Zamora. Drumul a fost parcurs în camionetă, până la frontiera franceză, și de-acolo cu trenul, prin Franța, Belgia, Germani și Polonia.

La plecarea din Toledo, o impresionantă manifestare de doliu avu loc, în prezența guvernatorului și a tuturor autorităților civile și militare locale. După serviciul funebru, trupele garnizoanei au defilat prin fața sicriilor. Au fost pronunțate discursuri. Generalul Cantacuzino a răspuns, mulțumind Spaniei naționaliste de a ne fi dat prilejul de a lupta în rândurile ei pentru salvarea

civilizației creștine, pentru Cruce. Cu moartea celor doi legionari și scoaterea din luptă a altor doi, gestul simbolic al echipei noastre fusese împlinit. Mulțimea l-a însoțit până la poarta de ieșire din Toledo. În camioneta, pusă la dispoziția lor de autorități, au plecat și supraviețuitorii din echipă. Aceștia, pe parcursul întregului drum, au vegheat în permanență la capătul celor doi eroi.

La Irun, manifestația de despărțire a fost mai emoționantă. Orașul fusese eliberat de puțin timp, după lupte crâncene. Pe toate casele se observau urmele lăsate de bombardament. Populația prinse a cunoaște, din propria experiență, dominația comunistă. Fiecare familie simțise în carnea și în sângele ei teroarea roșie, foamea, arestările arbitrare, asasinatelor comise sub acoperământul “CEKAI” dirijate de comuniștii străini.

Întreaga populație s-a adunat la intrarea în oraș, cu autoritățile în frunte, ca să primească pe legionarii care se întorceau din luptă și care-și vărsaseră sângele pentru libertatea lor. Copii de școală erau aliniați de-a lungul șoselei, cu buchete de flori în mână, în vreme ce străzile erau pavoazate cu steaguri românești și spaniole. Armata a dat onorurile și alocuțiuni vibrante au fost pronunțate. Generalul Cantacuzino, impresionat până la lacrimi de această grandioasă și sinceră manifestare, improvizează unul din cele mai frumoase discursuri ale sale:

“...Noi nu plângem morții noștri glorioși. Noi îi onorăm. Și corpurile lor vor duce în România salutul Spaniei însângerate, în lupta pentru datoria de onoare...”

.....

Înmormântarea este sărbătoarea morților noștri. Noi v-am onorat așa cum am putut, prin această supremă jefă. Ne onorați, așa cum știe să facă orice națiune care a suferit mizeriile comunismului...”

Odată bariera ridicată, camioneta se puse lent în mișcare. Brațele miilor de oameni se înalță, spre a aduce un ultim salut acelor ce se reîntorc în pământul patriei.

La Saint-Jean de Luz, sicriile au fost imbarcate în două vagoane mortuare, atașate la trenul de Paris. În capitala Franței o oprire. Membrii coloniei românești și ai organizației legionare din Franța vin la gară cu buchete de flori. Vagoanele sunt reatașate la alt tren, care le va duce în Germania, via Belgia.

La frontiera germană, delegația românească este primită de o companie de soldați cu drapele, care dau onorul. Ofițerul de serviciu prezintă raportul generalului Cantacuzino. La Berlin, recepția e și mai impresionantă. O delegație de ofițeri din toate armele prezintă Generalului omagiile și condoleanțele armatei germane. Sicriile sunt coborâte, suite pe umerii ofițerilor germani și transportate până-n sala de recepție a gării, în centrul căreia s-a improvizat un catafalc. Trei companii, din trei arme diferite, dau onorul la trecerea cortegiului, până la sala acoperită cu steaguri românești și germane. Sunt depuse numeroase coroane, pe panglicile cărora se puteau citi, printre alte nume, acelea ale lui Adolf Hitler și mareșalul Goering. Toată noaptea, o gardă de onoare a vegheat în jurul coșciugelor, în ținută de ceremonie.

A doua zi, vagoanele mortuare, atașate la un alt tren, se îndreaptă către România, traversând Polonia. Guvernul polonez a acordat toate facilitățile, în vederea trecerii vagonului mortuar pe teritoriul polonez; nu s-a organizat nici o recepție oficială, deoarece călătoria până la Grigore

Ghica Vodă, stația frontieră română din Bucovina, s-a efectuat noaptea.

3) ÎNMORMÂNTAREA EROILOR

În dimineața de 9 Februarie 1937, trenul cu rămășițele pământești ale celor doi legionari pătrunde în Grigore Ghica Vodă. Pe peron așteptau Căpitanul și familiile celor dispăruți. Jur împrejur, o mare mulțime îngenunchiată. Generalul coboară din tren și dă raportul:

“Triască Legiunea!

Căpitane, ți-aduc înapoi echipa din Spania, un rănit, doi bolnavi și doi bărbați teferi”

Un moment prelung de tăcere; apoi, din toate părțile, izbucnesc hohote de plâns; soțiile lor, frații și surorile, ca și legionarii și toată adunarea din gară plânge și ea... Durerea este sfâșietoare!

Sicriile sunt coborâte din tren și un grup de preoți rostește o scurtă slujbă. După aceea, ele sunt urcate din nou în vagonul mortuar, atașat trenului special care va parcurge întreaga țară.

Autoritățile doriseră ca itinerariul trenului să fie cât mai scurt posibil și să urmeze locuri îndepărtate, evitând marile concentrări de lume și împiedicând “misticimul popular”... Corneliu Codreanu refuză să se supună acestor sugestii guvernamentale, care-i parveniseră pe căi ocolite. Moța și Marin s-au jertfit pentru eliberarea întregului neam românesc. Poporul nostru are dreptul să-și salute martirii. Trenul va traversa, așadar, întreaga țară, se va opri oriunde acești doi eroi au dus lupte și și-au petrecut viața. ÎN loc să meargă direct la București, trenul va trece mai întâi prin Transilvania, și după ce se va opri în orașele unde Moța și-a petrecut copilăria și tinerețea, va coborî pe valea Oltului, în Oltenia, îndreptându-se către Capitala țării. Astfel, Moța și Marin, în cursul ultimei lor călătorii, vor traversa mai multe provincii, pentru ca locuitorii să poată să le aducă un ultim omagiu.

Prima oprire este la Cernăuți, capitala Bucovinei. Coșciugele sunt depuse în Catedrala orașului. Toată ziua, coloane nesfârșite de persoane venite din oraș și din satele apropiate așteaptă în tăcere ca să ajungă la rând pentru a îngenunchia în fața celor doi eroi. Orașul Cernăuți, unde trăiau numeroși evrei, își reia pentru câteva ceasuri caracterul său etnic românesc și se umple de țărani bucovineni, în frumoasele lor costume naționale.

Coborând de-a lungul Moldovei, în toate gările, mari și mici, în care se oprește trenul sau numai trece, aceeași scenă impresionantă se repetă. Mii de țărani, în frunte cu preoții lor, uneori însoțiți de episcopi locali, vin să-i întâmpine. Sub un frig intens și viscol, ei așteaptă ore întregi sosirea trenului, într-o reculegere completă. Când trenul intra în gară, mulțimea îngenunchia în zăpadă, cu lumânările aprinse, capetele descoperite; și nu se aude decât murmurul prelung al rugăciunilor. După aceea, preoții rostesc o scurtă slujbă pentru sufletele martirilor. Și trenul se pune lent în mișcare spre alte orizonturi...

La fiecare oprire, preoții se urcă în tren, ca să-i acompanieze în ultima lor călătorie, și pentru a lua parte la ceremonia de înhumare. Când trenul sosește în București, peste 60 de preoți sunt prezenți. Opririle cele mai importante au avut loc la Roman, Cluj, Orăștie și Sibiu. La Cluj, studenții din Centrul local, pe care Moța îl prezidase 15 ani de zile, îl așteptau în masă. În piața gării, se ridicase un catafalc, unde raclele au fost depuse. De jur împrejur, o mare mulțime: tot tineretul universitar și, de asemenea, aproape întreaga populație românească a Clujului și din

satele vecine.

Sensibilizată de fiorul sfintei jertfe, mulțimea se pietrificase într-o poziție de gardă hieratică. Cu mâinile înălțate spre cer, la comanda dată de șeful legionarilor din Cluj, Ioan Banea. Pentru prima dată – scrie Bănică Dobre – Moța și Marin trec înaintea Căpitanului. Toate privirile sunt îndreptate spre estrada acoperită cu cetini de brad și cu steaguri, ca și cum s-ar fi așteptat ca Moța și Marin să se ridice și să vorbească mulțimii... Moartea lor părea ireală, imposibil de admis. Căpitanul, în mijlocul mulțimii, părea că așteaptă și el ca miracolul să se producă... O intensă emoție puse stăpânire pe aceste suflete, pline de atâta durere, dragoste curată și profundă... E o apoteoză și, singuri, acei care au trăit asemenea momente pot ține seama de plenitudinea aceasta!... Neamul nostru nu participa doar la doliu Legiunii, fenomen pur omenesc, ci într-un elan de comuniune spirituală, prețuia și venera pe acei care căzuseră în Spania, considerându-i ca pe fiii și eminenții săi reprezentanți.

De la Cluj, trenul se îndreaptă spre Orăștie, mic oraș din Ardeal, unde Ion Moța s-a născut și și-a petrecut copilăria. Pentru ultima oară, părinții își primesc feciorul în casă. Zdrobiți de durere, bătrânul preot Moța și soția lui cu păr alb, își frâng mâinile și îmbrățișează sicriul. Pe urmă, iau un pumn de pământ din grădina casei lor și o întind pe coșciugul fiului lor, pentru ca să ducă cu el în locurile îndepărtate unde va fi el înmormântat, amintirea căminului său.

Seara, trenul pleacă spre Sibiu, unde sosește la ceasul două dimineața. În pofida orei târzii, o impozantă masă omenească așteaptă la gară, având în frunte pe Vicarul mitropolitan, episcopul Vasile Stan. După slujba religioasă, episcopul pronunță o cuvântare funebră de o mare noblețe, din care spicuim câteva fragmente:

“Fericiți soldați ai lui Hristos!

Vă salutăm cu evlavie pe drumul vostru către eternul repaus. Vă salutăm cu sentimentul îndurerat al despărțirii, cu suferința din conștiința noastră care ne spune câtă tinerețe spirituală, câtă vitejie eroică s-au pierdut din comoara neamului românesc, atunci când v-ați dat ultima suflare...

Moartea voastră consimțită, voită, ca o jertfă supremă, pentru păstrarea în toată splendoarea Crucii lui Crist și pentru triumful ideii naționale, ne-a tulburat profund. Este un șoc ce se repercutează în sufletul tuturor românilor.

O zguduire de durere, niciodată încă resimțită, ne lovește acum când vă cunoaștem în toată măreția voastră, acum când ne mai sunteți vii printre noi. Un fior de rușine ne străpunge, pentru că atâta vreme cât ați fost acolo, luptând ferm pentru a garanta națiunii noastre drepturile ei suverane, noi nu v-am înțeles cum trebuie și nu v-am apreciat cum meritați.

Plini de tristețe, suntem datori să vă expatriem, pentru a vă înțelege în cele din urmă marele vostru suflet, vigoarea credinței voastre și eroismul sacrificiului vostru...

Desigur, Dumnezeu a călăuzit hotărârea voastră și pașii voștri, pentru ca martiriul să radieze ca un fulger binefăcător în adâncurile sufletului românesc, revelându-i abisul în care vor să-l arunce ateismul. Altfel, jertfa voastră dramatică ar rămâne inexplicabilă, poate fără urmări, și mai ales fără ecou în inimile națiunii române...”

Cuvântarea funebă a episcopului Vasile Stan nu era un simplu panegiric de circumstanță; ea rezuma în chip remarcabil înalta semnificație a vieții și a morții lui Moța și Marin. Ei au plecat în Spania pentru apărarea lui Hristos împotriva ofenselor și ultragiilor la care era supus în această țară de către ateo-marxiști; totodată, ei voiau, prin jertfa lor, să trezească neamul din apatie, averizându-l de pericolul comunist. Dacă poporul nostru nu va trage învățămintele necesare din tragedia Spaniei, se va prăbuși și el în prăpastie. Dușmanii creștinătății îi pregăteau și lui o soartă tot atât de oribilă ca și aceea care se abătuse asupra poporului spaniol.

“Am fi niște nebuni și niște incapabili – concluzionează Vasile Stan în dramaticul său apel la conștiința națională și creștină, în fața celor două sicrie – dacă nu I-am înțelege și nu I-am urma”.

De la Sibiu, trenul coboară valea Oltului și, de acolo, se îndreaptă către București. În aceste ultime două provincii, Oltenia și Muntenia, aceeași feroare stăpânește masele populare. Un irezistibil sentiment le îndeamnă să-și părăsească ocupațiile cotidiene și căminele, ca să meargă să întâmpine pe bravii din Spania. Poporul își dădea seama, mai mult decât clasele cultivate, grație unei intuiții făurite de-a lungul mileniilor, că jertfa lor era un semn prevestitor al marilor schimbări din lume, și că “am fi niște nebuni, dacă n-am înțelege tâlcul”, cum subliniasse episcopul Vasile Stan. În ochii lor, Moța și Marin nu erau reprezentanții unei grupări politice, ci crainicii comunității naționale. Trebuiau ascultați cu pietate, întrucât erau precursorii unei **noi ere istorice**, ce se realizase în bine ori în rău după cum am urma sau nu exemplul lor.

La 11 Februarie 1937, trenul special intră în gara de Nord, din București. Piața gării era neagră de lume. În mijloc, se înălța un imens catafalc, ce putea fi văzut din toate părțile. Îndată ce sicriile au fost depuse acolo, o impresionantă slujbă a fost oficiată drept omagiu sufletelor eroilor, de către peste o sută de preoți.

După ceremonie, legionarii prestează “Jurământul Moța-Marin”. Acest jurământ a fost conceput de Căpitan, în vreme ce veghea la căpătâiul celor doi camarazi și medita asupra viitorului Legiunii. Disparația lui Moța și a lui Marin lăsa un vid imens în Mișcarea Legionară. Pierderea lor era ireparabilă, nici unul din șefii în viață nefiind în măsură să-i înlocuiască. Totuși, Moța și Marin nu trebuiau să moară spiritualicește. Sensul jertfei lor se cuvenea fixat într-un jurământ și transmis viitoarelor generații legionare.

Deasupra treptelor, alături de cele două sicrie, Comandantul legionarilor bucovineni, Vasile Iasinski, cu o voce puternică, enunță formula jurământului:

“Jur în fața lui Dumnezeu

și în fața jertfei voastre sfinte pentru

Hristos și pentru Legiune,

să alung toate plăcerile lumești,

să mă rup de dragostea omenească

și, pentru învierea neamului meu,

să fiu mereu gata de moarte,

Jur!”

Mulțimea legionarilor în uniformă – erau aproximativ 50.000 – repetă în cor cuvintele jurământului. Glasul ieșit din zeci de mii de piepturi se rostogolește precum un vuiet al mării, ajungând până în centrul Capitalei, până la Palatul regal, unde Regele și consilierii lui așteptau înfrigurați știrile. În sufletele lor, turmentate de invidie și de ură, se mistuia neputința de a nu reuși să împiedice grandioasa participare a poporului nostru la funeralii. Și-au dat seama că nu se pot opune valului de adeziune colectivă dezlănțuit de jertfa de la Majadahonda, fără a risca o confruntare gravă cu națiunea.

Există momente cruciale în viața unui popor, când chiar cei mai cruzi tirani nu se pot împotrivi afirmării voinței colective.

După jurământ, coșciugele au fost transportate la biserica Sf. Ilie Gorgani, aproape de sediul central al Mișcării, de pe str.Gutengerg, nr.3. la această biserică se ducea de obicei Căpitanul și acolo veneau și toți capii Legiunii, ca să asiste la slujba religioasă. Moța și Marin se numărau de asemenea printre credincioșii ei. Frecventată de un număr mare de legionari, biserica Sf. Ilie Gorgani a sfârșit prin a fi socotită “Biserica Legiunii”. În fața altarului ei, cei doi legionari și-au stropit sufletele, când au luat drumul către Spania, invocând protecția divină; acum, rămășițele lor pământești sunt tot acolo depuse, în ultima etapă printre oameni și camarazi.

Îndată ce sicriele au fost instalate în biserică, legionarii au început să facă de gardă la căpătâiul eroilor, potrivit unui program stabilit, pornind de la cele mai înalte grade legionare. Totodată, a început și procesiunea populației Capitalei. De seară până în zori, și din zori până-n noapte, mii de oameni, îndrumați de serviciul de ordine al Legiunii, pătrund în biserică, pentru ca să-și aducă ultimul omagiu celor doi bravi eroi, morți în Spania. Oamenii se apropiau în tăcere, cu fețele gânditoare, atingând cu mâna raclele; apoi, se închinău în fața icoanelor și ieșeau din biserică, Transfigurați de forța supranaturală ce emana din toată această ambianță. Grația divină cobora cu generozitate asupra sufletelor, înălțându-le pentru o clipă în lumea Adevărului Veșnic, pentru triumful căruia acești eroi și-au dat viața.

A doua zi, la ora 9 seara, sosește ordinul ca mulțimea să evacueze biserica. Mai nimeni nu putea intra acolo. În biserică nu mai rămâne decât Căpitanul și gradele legionare din întreaga țară. Nimeni nu știa de ce Căpitanul a convocat doar gradele legionare; dar toți bănuiesc că un act de-o însemnătate extraordinară pentru viitorul Mișcării trebuie să aibă loc în prezența lui Moța și a lui Marin.

Căpitanul comandă “gardă, drepti!”, apoi începu să citească, cu vocea gravă și sacadată, un “Ordin de zi”, urmat de “Jurământul gradelor legionare”:

“Dragi camarazi,

ori de câte ori am fost în fața unei jertfe legionare, mi-am spus: Ce îngrozitor ar fi ca pe sfânta jertfă supremă a camarazilor, să se instituiască o castă biruitoare, căreia să i se deschidă porțile către viața afacerilor, a loviturilor fantastice, a furturilor, a înbuibărilor, a exploatării altora.

Deci: au murit unii, ca să slujească poftelor de îmbogățire, de viață comodă și de desfrâu ale altora.

Iată, acum, ne-a adus Dumnezeu aici, în fața celei mai mari jertfe pe care putea s-o dea Mișcarea Legionară.

Să punem inima, fruntea și trupul lui Moța și a camaradului său Marin, temelie Națiunii române. Fundament peste veacuri pentru viitoarele măririi românești.

Să punem deci pe Moța și Marin bază viitoarei elite românești, care va fi chemată să facă din Neamul acesta ceea ce abia întrezărește mintea noastră.

Voi, care reprezentați primele începuturi ale acestei elite, să vă legați prin jurământ, că vă veți comporta în așa fel, încât să fiți cu adevărat începutul sănătos, de mare viitor al elitei românești, că veți apăra întreaga Mișcare Legionară, ca ea să nu alunece pe căi de afaceri, de lux, de trai bun, de imoralitate, de satisfacere a ambițiilor personale sau poftelor de mărire omenească.

Veți jura că ați înțeles, că deci nu mai există nici un dubiu în conștiința Dvs., că Ion Moța și Vasile Marin n-au făcut uriașa lor jertfă, pentru ca noi câțiva de azi, sau de mâine, să ne îmbuibăm de bunătați și să benchetuiem pe mormântul lor. Ei n-au murit ca să biruim prin jertfa lor o castă de exploatare, pentru a ne așeza noi în palatele acestei caste; continuând exploatarea țării și a muncii altora, continuând viața de afaceri, de lux, de destrăbălare.

În cazul acesta, biata mulțime a românilor, prin biruința noastră, ar schimba numai firma exploatare, iar țara stoarsă și-ar încorda istovitele puteri ca să suporte o nouă categorie de vampiri care să-i sugă sângele: adică noi.

O! moța, tu n-ai murit pentru aceasta. Jertfa ta ai făcut-o pentru neam.

De aceea, veți jura că ați înțeles, că a fi elită legionară în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta și a învinge, ci înseamnă: permanentă jertfire de sine în slujba Neamului, că ideea de elită este legată de ideea de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră și severă a vieții, că unde încetează jertfirea de sine acolo încetează elita legionară.

Vom jura că vom lăsa prin legământ urmașilor să vină să jure la mormântul lui Moța și Marin, pe următoarele condiții esențiale ale elitei, pe care noi înșine jurăm:

1. Să trăim în sărăcie, ucigând în noi poftele de îmbogățire materială.
2. Să trăim o viață aspră și severă, cu alungarea luxului și a îmbuibării
3. Să înlăturăm orice încercare a exploatareii omului de către om.
4. Să jertfim permanent pentru țară.
5. Să apărăm Mișcarea Legionară, cu toată puterea noastră, împotriva a tot ce ar putea s-o ducă pe căi de compromisuri sau compromitere; sau împotriva a tot ce ar putea să-i scadă măcar înalta ei linie morală””

Moța, Marin, jurăm!

Cele două jurăminte nu diferă în esența lor. Amândouă se inspiră din ideea de sacrificiu al individului pentru Hristos și Legiune. Dar, în timp ce “Jurământul Moța-Marin”, destinat legionarilor, este formulat în termeni generali, acela rezervat gradelor e prevăzut cu un preambul

și o expunere de motive, care conțin rațiunile doctrinare ale jurământului și o enumerare a obligațiilor contractate, luând pe Dumnezeu ca martor.

Aceste precizări erau absolut necesare, avându-se în vedere rolul jucat de gradele legionare în sânul Mișcării. Ele formează elita Legiunii, adică elementele care, printr-un lung proces de selecție, ajung în vârful piramidei legionare. Principala lor misiune este de a educa pe ceilalți legionari, potrivit doctrinei și normelor de organizare a Legiunii. Și cum instrumentul de educație cel mai puternic este exemplul viu, gradele trebuie să-și conformeze strict viața doctrinei legionare, ca să devină un model pentru cadre și mase.

Înmormântarea lui Moța și Marin a avut loc exact la o lună de la moartea lor la Majadahonda. Serviciul funebru început în dimineața de 13 Februarie, în prezența conducătorilor legionari, având în fruntea lor pe Căpitanul și generalul Cantacuzino, ca și reprezentanții diplomați ai Spaniei, Portugaliei, Poloniei și Germaniei.

S-a format apoi cortegiul. Sicriele au fost așezate pe un car împodobit cu cetini de brad, tras de 75 de legionari. După carul mortuar, o enormă Cruce de lemn formată de legionarii care cântau de-a lungul întregului drum "Îmnul lui Moța-Marin", compus în timpul acestor zile de un poet mare și un mare compozitor, în vederea glorificării jertfei eroilor. În urma Crucii vii, mergeau familiile celor dispăruți. În fine, Căpitanul și generalul Cantacuzino, având alături de ei pe combatanții legionari reveniți din Spania teferi. Aceștia arborau uniforme militare din "Tercio", pe care le pusese pe frontul spaniol. De-a lungul străzilor, două șiruri de legionari mășăluiau ca două rânduri paralele, formând un zid care despărțea cortegiul de mulțimea îngrămădită pe trotuare. Erau membrii serviciului de ordine al Mișcării, în mare parte studenți, restul muncitori, care aveau misiunea de a împiedica acțiunea agenților provocatori.

Pe întregul parcurs al procesiunii, sute de mii de oameni așteptau în ninsoare, de la primele ceasuri ale zilei, pentru a-și asigura un loc de unde ar putea contempla desfășurarea funeraliilor. La trecerea cortegiului, oamenii se descopereau, făceau semnul crucii și salutau, cu mâna ridicată spre cer. Chiar și cei mai indiferenți, chiar acei care nu veniseră decât din simplă curiozitate, nu puteau să nu ridice brațul și să nu lăcrimeze. Populația Capitalei, luată de o viziune mistică asupra jertfei, uitase pentru moment interesele materiale și barierele sociale, pentru a se lăsa antreantă de elanurile curate ale sufletului.

Deja se făcuse noapte, când cortegiul ajunsese la "Casa Verde". Aici un mausoleu, construit de Căpitan și de o echipă de legionari, aștepta osemintele celor doi eroi. Căpitanul muncise mult la temeliile acestui mausoleu, ca și cum voia să mângâie locul cu privirea și mâinile lui... Moța și Marin îi erau prea dragi!... Jertfa lor afecta viața națiunii întregi. Prezența lor permanentă în mijlocul legionarilor ar fi fost seva care hrănește arborele vieții Legiunii, până la generațiile cele mai îndepărtate.

Căpitanul hotărâse ca Moța și Marin să fie îngropați aproape de "Casa Verde", pentru ca "prezența" lor în centrul conducerii Mișcării să devină pentru legionari un perpetuu stimulent în luptă și jertfă. Astfel, Moța și Marin se vor afla printre camarazi și nimic nu-i va despărți de legiune. Nici chiar moartea!

Căpitanul, care de multă vreme își stabilise reședința la "Casa Verde", va coboți în fiecare dimineață în fața criptei și-și va consacra primele gânduri amintirii camarazilor săi. Aproape de

mormântul lor; putea să mediteze cum îi plăcea; le simțea mai profundă prezența și influența în toate problemele pendinte de viitorul Legiunii...

Era deja noaptea când oamenii se împrăștiaseră. Legionarii, uzi până la piele, au rămas toată noaptea sub ploaia amestecată cu zăpadă; flămânzi, căci postiseră din ajun, s-au retras tăcuți, în grupuri, spre casele din Capitală care-i adăposteau, ori direct la gară. S-au reîntors în orașele și satele lor, cu sufletul reconfortat și călit. Se înfăptuise marea comuniune spirituală a neamului românesc. Din acel moment, o nouă lume prindea contur, o lume bazată pe jertfă, așezată sub ocrotirea lui Moța și Marin.

Legiunea pierduse două mari personalități, dar în schimb câștiga definitiv marea bătălie spirituală, care de-aici înainte îi va fi temelie.

4) “NOUL CURS”

Iarăși trebuie să repetăm ceea ce s-a spus de atâtea ori, anume că Mișcarea legionară nu s-a bucurat niciodată de o libertate deplină în manifestările ei. Prigoana n-a încetat o singură clipă. Ea n-a variat decât în intensitate: prigoană de gradul întâi, de-al doilea, de-al treilea...

Sub guvernul Tătărașcu, presiunea autorității a continuat a se manifesta neîntrerupt. Mai puțin energetică decât în perioada 1933-1934, obiectivul ei a rămas același: nimicirea legiunii. Deja ma arătat, în capitolele anterioare, mijloacele pe care le-a folosit guvernul în această perioadă “salvatoare” pentru a zdrobi Mișcarea: starea de asediu și cenzura; astfel ca, sub acest acoperământ, calomnia, trădarea, otrava și revolverul să-și poată avea mână liberă.

Perioada “benignă” a prigoanei se termină cu înmormântarea eroilor Moța și Marin, la 13 Februarie 1937. Desfășurarea gigantică a forțelor legionare în toată țara, culminând cu concentrarea de la București și, îndeosebi, ordinea și disciplina perfect observate de masele populare în cursul defilării și al serviciilor funebre, au determinat pe guvernatorii țării să reflecteze. Metodele “indirecte” falimentaseră. Stelescu era mort, după cum se știe, și încercările de dezmembrare a legiunii, prin tentativele de captare a lui Moța și a altor legionari se soldaseră cu un total eșec.

Paralel, Mișcarea Legionară profitase de această relativă și aparentă liniște pentru a se desfășura în întreaga țară. Nu mai era o mișcare cu caracter local ori provincial, ce putea fi ușor înăbișită, ci o forță de anvergură națională, cu ramificații puternice în toate provinciile și în toate clasele sociale. Nici o combinație de guvern nu mai putea fi de-acum apreciată fără a lua în considerație factorul legionar.

După funeraliile lui Moța și Marin, “forța ocultă de la Palat”, care controla guvernul și statul, a hotărât revenirea la metodele sângeroase de altă dată. Prigoana ce se pregătea de data asta în culisele Palatului trebuia să aibă un caracter definitiv, exterminator. Experiența lui 1933-1934 le fusese o lecție. Ea demonstrase că Mișcarea nu putea fi nimicită decât dacă se provoca un război fratricid până la ultimile lui consecințe. O luptă pe moarte trebuia purtată împotriva Legiunii, vizând lichidarea șefului ei și a principalilor lui colaboratori. Reîntoarcerea la procedee forte și expeditivă era cu atât mai mult indispensabilă cu cât circumstanțele favorizau ridicarea Mișcării spre putere.

Cu toate acestea, trecerea de la o stare nu se putea face brusc. Trebuia în prealabil pregătit

terenul, creat un climat de crescândă tensiune între autorități și legionari, care să poată justifica măsurile ulterioare. Astfel că, în anul 1937, guvernul întreprinde eforturi dirijate și persistente în sensul provocării unei întoarceri la atitudinea de “mână forte”. Măsurile luate au fost din ce în ce mai aspre și mai nedrepte. Actele de provocare s-au mărit, abuzurile de autoritate, pentru a forța Mișcarea să iasă din linia de legalitate, s-au accentuat. Intenția autorităților era de a reuși să-i arate pe legionari drept vinovați de un atac frontal, care să scuze propriul lor atac preparat pentru “un pic mai târziu”.

Acest “nou curs” se caracterizează printr-o suită neîntreruptă de agresiuni contra Legiunii, ce deveneau tot mai îndrăznețe și mai brutale, pentru a se ajunge la “MAREA PRIGOANĂ” din 1938. Nu erau lovituri de mare amploare, ci mai curând incursiuni în sfera activității Mișcării, în vederea descoperirii punctelor ei vulnerabile și a măsurii capacității de reacție.

Pentru a înțelege mai bine schimbarea de climat intervenită în relațiile existente între guvern și Legiune, reproducem o “Circulară” a lui Corneliu Codreanu, trimisă tuturor organizațiilor județene, la 26 Februarie 1937, doar două săptămâni după îngroparea lui Moța și Marin. Șeful Legiunii pune în gardă pe legionari împotriva acestui “curs nou” subtil și amenințător:

“În urma înmormântării mucenicilor Moța și Marin, autoritățile s-au speriat, dar nu din cauza dezordinei, ci din cauza ordinei, în adevăr impresionantă, care a domnit tot timpul.

Imediat, la câteva zile, au început declarații lipsite de cel mai elementar înțeles.

“Vrem să întronăm ordinea” – “Vom face totul pentru ca să restabilim ordinea”. –Nu înțelegem nimic. De ce apărați o ordine pe care nimeni nu o amenință?

Acum circulă zvonul că autoritățile ar voi să provoace cu orice chip, împrăștiind vestea că se pune la cale un complot legionar, că se vor face percheziții și arestări, căutându-se cămăși verzi și arme prin casele legionarilor.

Se poate ca acestea să fie numai simple zvonuri de cafenea. Totuși, eu am obligația ca să atrag atenția legionarilor.

I. Niciodată Mișcarea Legionară pentru a birui nu va recurge la “IDEEA DE COMLOT” sau de “LOVITURĂ DE STAT”.

Consider aceasta ca o prostie.

Mișcarea Legionară nu poate birui decât o dată cu desăvârșirea unui proces interior de conștiință a Națiunii române. Când acest proces va cuprinde pe majoritatea românilor, și se va desăvârși, biruința va veni automat, fără comploturi și fără lovituri de stat.

Biruința pe care o așteptăm noi în modul acesta, este atât de mare, atât de luminoasă, încât niciodată, nu vom admite ca ea să fie înlocuită cu o biruință ieftină și trecătoare, născută din complot sau lovitură de stat.

II. În caz de percheziții, ziua sau noaptea, legionarii vor deschide și vor primi autoritățile cu cea mai mare amabilitate.

La sedii, unde se vor găsi legionari, la apariția autorităților se va comanda “Pentru Onor”.

III. Dacă legionarii, familiile și copiii lor vor fi bruscați sau maltratați, atunci, cu cel mai mare calm și seninătate, vor zice:

“Doamne, pentru Biruința legionară învrednicește-ne și pe noi de orice suferință și de o moarte ca a lui Moța și Marin”.

Corneliu Codreanu afirma în Circulara aceasta calea aleasă de Legiune, încă din primul moment al apariției ei, în vederea luptei politice: **calea ordinei și a legalității constituționale**. Mișcarea Legionară nu se va angaja niciodată în conspirații și lovituri de stat. Doar în momentul în care procesul de desăvârșire va atinge conștiința întregului neam românesc, adică atunci când majoritatea va aparține idealului legionar, Mișcarea Legionară va putea zice că a învins. Acest proces și acest grad de perfecționare în conștiința națiunii noastre se vor reflecta și în alegeri: Mișcarea Legionară va ieși biruitoare pe plan politic, atunci când poporul va trece de partea ei și îi va acorda o majoritate parlamentară. E o formulă pe care nici o demonstrație din lumea asta n-o poate refuza, deoarece este în concordanță cu propria ei esență.

Totuși “camarila” nu era defel satisfăcută de declarațiile lui Corneliu Codreanu. “Democrație”, “Constituție”, “voință populară” n-aveau nici o semnificație pentru ea, interesată exclusiv de acapararea și menținerea puterii.

Problema ce preocupa “forța ocultă” era, deci, împiedicarea ascensiunii la putere a Mișcării, ascensiune ce părea inevitabilă dacă se lăsa ca procesul “democratic” să se desfășoare normal. Viitoarele alegeri, marcate pentru toamna aceluiași an, puteau să aducă nebanuite surprize. În vederea acestor alegeri, guvernul a început să-și întărească poziția, în speranța că legionarii vor reacționa în așa manieră, încât ei înșiși să furnizeze motive pentru scoaterea Legiunii în afara legii; ceea ce ar fi îngăduit guvernului să procedeze exact ca în 1933.

Simțind primejdia, Corneliu Codreanu a pus în gardă pe legionarii săi în contra acestei campanii de provocări; ei trebuie mai degrabă să se lase umiliți și maltratați pentru a dejuca planurile dușmanului. Trebuiau să accepte suferință, fără să schițeze cel mai neînsemnat gest de apărare. Vom vedea cum, în cursul lunilor precedând alegerile, s-a manifestat “noul curs” – preludiul mării prigoane din 1938 – și modul în care Corneliu Codreanu a reacționat în fața nenumăratelor curse ce l-au fost întinse.

5) OFENSIVA ÎMPOTRIVA STUDENȚILOR

Cea dintâi manifestare de forță a guvernului contra Mișcării, conform directivelor “noului curs”, s-a declanșat în sectorul studențesc.

La 26 Februarie 1937, 13 zile abia după înmormântarea lui Moța și Marin, guvernul închide căminele și cantinele studențești. În urma acestei măsuri arbitrare, mii de studenți din toate universitățile au fost azvârliți pe stradă, privați de un acoperiș și de hrană. Ceea ce, practic, obliga enorma majoritate a acestui tineret, constituită din fii de săteni săraci, să părăsească centrele universitare.

La București, autoritățile iau o decizie mult mai gravă: suprimarea “Centrului studențesc București”, organizație oficială a studenților, a cărei conducere era asigurată prin alegeri. Măsura aceasta smintită a servit mai târziu guvernului drept bază justificativă pentru interzicerea Congresului general studențesc, ce trebuia să se desfășoare în primăvara lui 1937. Astfel, în

câteva zile, masele studențești s-au văzut aruncate din poziția lor de legalitate, într-un vârtej de arbitrarie, fără ca vreo provocare să justifice aceste măsuri guvernamentale. Însă aceste mase erau legionare, și Puterea voia să le reducă la o completă tăcere. Guvernul presimțea că prevăzutul Congres se putea transforma într-o tribună de critică și de blamare a politiciii lui.

La 1 Martie 1937, un penibil incident a avut loc în Iași, capitala Moldovei. Rectorul Universității, prof. Traian Bratu, este victima unei agresiuni stupide: un necunoscut îl rănește ușor la ureche. Autoritățile n-așteptau decât atât. Ele au aruncat întreaga responsabilitate asupra legionarilor, profitând de faptul că prof. Bratu era cunoscut pentru ostilitatea lui față de studenții asociați Mișcării Legionare.

A doua zi, Corneliu Codreanu dă un Comunicat, declarând că Mișcarea Legionară n-are absolut nimic cu incidentul penibil de la Iași, și recomandă autorităților să-și păstreze calmul, până ce ancheta judiciară va fi efectuată. Era sigur de nevinovăția legionarilor. De altfel, în cursul instrucției, studenții legionari acuzați de a fi participat la atentat au fost puși în afara cauzei.

Și totuși, ce face guvernul? În loc să aștepte rezultatul final al anchetei, cum Corneliu Codreanu o ceruse în mod rezonabil, el ordonă închiderea tuturor universităților și obligă pe toți studenții din provincie să se reîntoarcă la casele lor.

Provocarea era evidentă. Chiar dacă autorii agresiunii ar fi fost legionari, măsura oficială depășea orice bun simț și orice sentiment al echității. Regretabilul incident avusese loc la Iași. Ce nevoie avea guvernul să întindă aceste sancțiuni pe întreg teritoriul național și să închidă universitățile din celelalte centre culturale ale țării? Ce act e acela care lovește fără discernământ și pe cei vinovați și pe cei nevinovați, pedepsind întreaga colectivitate studențească a țării pentru gestul nesăbuit al câtorva tineri?

Deoarece hotărârea guvernului afecta în chip brutal tot corpul studențesc, și cum marea majoritate a studenților erau legați de Mișcare, Corneliu Codreanu dă o nouă Circulară, la 3 Martie 1937, pentru a potoli spiritele. El cerea studenților să suporte cu răbdare nedreptatea făcută:

“Va veni ziua – spunea el – în care acei care au făcut această nedreptate se vor simți rușinați și umiliți”.

Totuși, seria provocărilor nu s-a închis. La redeschiderea Universităților, o lună mai târziu, guvernul cere ca toți studenții care vor să urmeze cursurile să semneze o declarație prin care își iau angajamentul să nu facă politică până la terminarea studiilor. Această dispoziție guvernamentală era în conflict cu normele constituționale, care stabileau că toți cetățenii, de la vârsta de 21 de ani, aveau dreptul de participare la viața politică. Măsura viza în mod limpede, și exclusiv, Mișcarea legionară; căci celelalte partide, de mult timp nu mai suscitau vreun interes în rândurile studenților. Un puternic curent legionar se formase în sânul clasei studențești, în torentul căruia se integrau generațiile noi de studenți. Guvernul își dădea perfect seama că măsura impusă nu mai putea avea nici un efect asupra legionarilor formați, organizați, disciplinați, însă nădăjduia totuși să creeze o neliniște distructivă printre studenții simpatizanți ai Mișcării, obligându-i să fie mai rezervați în manifestările lor.

Lumea studențească se afla într-un impas. Ea nu putea semna o declarație care s-o priveze de dreptul înscris în Constituție și care, pe lângă aceasta, o pune în conflict cu propria conștiință.

Pe de altă parte, “recalcitrantii”, aceia care nu voiau să semneze declarația cerută de guvern, se vedeau automat excluși de la cursuri. Corneliu Codreanu, încă o dată îi salvează din această tulburare spirituală. Prin Circulara din 2 Aprilie 1937, el îi lasă liberi să semneze declarația cerută de guvern, explicând atitudinea în felul următor:

“Studentimea română este chemată să treacă pe jub jugul umilinții.

Este o uriașă jertfă care se cere unui corp conștient de drepturile sale într-o țară.

...Studenti legionari, eu vă dau dezlegare; pășiți cu inima strânsă de durere pe sub furcile umilinții pe care, spre a vă dezonora, vi le-au întins acești dușmani, nu părinți ai voștri.

Cum își închipuie statul că factorii săi conducători că o nație va putea trăi pe lume, cu un tineret căruia statul I-a făcut școala trădării, a lașității, a mișeliei?...

Crima guvernanților, sub acest aspect, este așa de odioasă și periclitează într-atâta viitorul Neamului acestuia, încât cu există ceva pe lume care s-o poată egala.

Iscăliți, dragii mei, cu sufletul încărcat de dureri și cu conștiința umilirii la care sunt expuși.

...Și aduceți-vă aminte că Roma cea nebiruită și armata romană, pururea biruitoare, au fost totuși învinse, definitiv învinse: de bieții, săracii ucenici și credincioși ai Mântuitorului care, urmând învățătura Sa, au primit din partea Romei păgâne, uneltitoare, toate umilințele și toate jertfele.

Mai târziu – ce vreți mai uriașă înfrângere – toate drapelele armatei care a schingiuit, omorât, umilit, purtau semnul Crucii, semnul celor umiliți și schingiuiți”.

6) “PUNEREA LA PUNCT” A JUSTIȚIEI

“Noul curs” începe să se facă simțit și în domeniul justiției. De fiecare dată când guvernul încercase, până atunci, să facă presiuni asupra instanțelor civile de judecată, el s-a lovit de o rezistență obstinată a acestuia onorabil corp. corpul judiciar din România se bucura de inamovibilitate, ceea ce-i asigura o totală independență în raport cu Puterea executivă. Câtă vreme guvernul a respectat statutul judecătorilor, aceștia au refuzat să judece altfel decât potrivit legilor și conștiinței lor. În 99 la sută din procesele legionarilor, aceștia au fost achitați. Rareori, și în circumstanțe speciale, apărea vreo sentință de condamnare. Și procesele erau numeroase!... Nu exista un singur tribunal în țara noastră care să nu aibă cel puțin un proces legionar pe an, ceea ce reprezenta sute de procese în întreaga Românie.

Trebuie să recunoaștem că tribunalele militare s-au comportat cu aceeași loialitate față de legionari, atâta timp cât puterea executivă nu le-a alterat compoziția. Ofițerii justiției militare erau elemente de elită, foarte bine pregătite din punct de vedere profesional, și grijulii față de obligațiile lor patriotice. Cu un astfel de corp incoruptibil de judecători civili și militari, o acțiune radicală de nimicire a Legiunii era de neconceput.

Dar vânturile s-au schimbat! Începând din primăvara lui 1937, guvernul liberal al lui Tătăreanu, controlat de “camarilă”, hotărî să sfârșească cu “anarhia” ce domnea în justiția țării. Regele Carol al II-lea avea nevoie de o justiție docilă, supusă ordinelor sale. Totuși, cum “punerea la punct” a justiției era mai greu de realizat în cadrul justiției civile, din cauza numărului mare de instanțe și solidarității morale a acestui corp, guvernul impune Parlamentului votarea unei legi prin care

toate procesele politice să fie judecate, de aci înainte, de către instanțele militare. Acuzații sunt astfel sustrași de la judecătoria lor naturală și transferați instanțelor incompetente juridic. Consiliul de Război sau “Tribunalele militare”, cum s-au numit mai târziu, nu erau normal autorizate să judece decât în perioade, excepționale, când se proclama starea de asediu, și atâta vreme cât această stare rămânea în vigoare; procesele politice erau de competență exclusivă a instanțelor civile. Orice proces politic, indiferent de importanța lui, va fi de-aici înainte în sarcina instanțelor militare.

Legea aceasta anticonstituțională a fost completată de un alt ordin ierarhic administrativ, ce-a fost pus în practică încetul cu încetul și cu multă discreție. Avându-se în vedere că guvernul nu putea conta atât de mult pe supușenia oarbă a Consiliilor de Război în compoziția lor normală, a început epurarea de elemente “esigure” adică de aceia care n-ar fi fost dispuși niciodată să-și renege conștiința, dând sentințe “ordonate de sus”.

În ansamblu, măsura aceasta a lovit pe ofițerii-judecători de carieră, care s-au trezit îndepărtați din funcțiile lor legale, în favoarea anumitor ofițeri de trupă, infinit mai puțin competenți, dar și infinit mai docili. În afară de asta, acești ofițeri, gata la orice, fuseseră aleși printre acei care-și atrăseseră pedepse disciplinare, și acum erau doritori să se “reabiliteze” cu orice chip, pentru a nu pierde dreptul la avansare. Executând fidel ordinele venite de la palat, ei sperau să restabilească “integritatea morală și profesională a dosarelor lor”.

Cele două măsuri combinate au produs efectul dorit de guvern. “JUSTIȚIA” țării își pierde independența și-și denaturează funcția specifică în cadrul statului, devenind un instrument orb în mâinile forțelor care operau, în umbra Palatului, împotriva intereselor naționale.

Efectele “noului curs” în administrația judiciară încep să apară imediat procesele aflate pe rol. Exemplu tipic: în ziua înmormântării celor doi eroi legionari Moța și Marin, tineretul din Partidul Liberal a lansat un Manifest, în care era insultat Corneliu Codreanu, Mișcarea Legionară și, ceea ce era mai grav, memoria celor doi combatanți căzuți pe frontul spaniol. Un grup de studenți legionari, revoltați de această infamie, au administrat o corecție autorului acestui Manifest, un oarecare Amedeu Bădescu.

Autoritățile s-au sesizat imediat de incidentul acesta și au trimis în judecată pe studenții care participaseră la sancționarea lașului. Spre surprinderea generală, cazul a fost alipit în categoria delictelor politice. În acest fel, conform noii legi, procesul a fost remis Consiliului de Război al Corpului II de Armată din București.

Dezbaterile au avut loc la 2 Aprilie 1937, și, spre uimirea generală, a fost pronunțată o condamnare împotriva lui Viorel Trifa, Președintele Cercului studențesc București și a altor studenți legionari care luaseră parte la incident. Nedreptatea făcută acestor tineri era evidentă: Amedeu Bădescu nu deținea nici o calitate oficială care să justifice că i se face onoarea unui proces politic. Partidul Liberal, ce se găsea pe-atunci la putere. Era singura lui legătură cu puterea constitutivă. De altă parte, legionarii care i-au aplicat corecția, n-aveau nici o intenție să facă vreo demonstrație politică. Gestul lor era expresia revoltei contra josniciei unui individ, care mersese până într-acolo încât insultase memoria celor doi mucenici, pe care națiunea întreagă îi venera.

În această atmosferă, tulburată de “incidentul Bădescu” și de neașteptatul deznodământ, începe,

la 15 Aprilie 1937, în fața aceluiași Consiliu, marele proces al “DECEMVIRILOR”, cei zece legionari care l-au omorât pe trădătorul Mihasil Stelescu. Sentința s-a dat la 27 Aprilie, și ea era de o excepțională duritate. Opt din cei zece legionari au fost condamnați la muncă silnică pe viață, ceilalți doi la zece ani de muncă silnică.

Legionarii se așteptau la o condamnare, dar nimeni nu se gândea la o atare gravitate. Stelescu nu deținuse nici o funcție oficială, nu fusese prim-ministru ca I.G.Duca, pentru ca legionarii, care l-au pedepsit cum merita, să sufere o pedeapsă egală aceleia a “NICADORILOR”.

Atunci s-a înțeles sensul real al legii votate, care smulgea procesele din sfera judecătorească civilă pentru a le upune justiției militare: ea fusese în mod special promulgată pentru asigurarea condamnării “DECEMVIRILOR” la pedeapsa maximă, ceea ce nu se putea realiza decât de o instanță militară și, încă, doar după o epurare prealabilă. Deși Stelescu era mort din Iulie 1936 și instrucția fusese de mult timp terminată, procesul a fost suspendat până s-a creat – prin votarea Constituției – un aparat judecătoresc în întregime aservit Puterii executive.

Un și mai alarmant simptom decât asprimea sentințelor a fost maniera scandaloasă în care au fost judecați cei zece legionari. Au fost pur și simplu privați de orice posibilitate de apărare. Avocații apărării au fost eliminați în bloc; aceeași măsură a fost aplicată martorilor principali ai apărării. Un ofițer a fost însărcinat să pledeze timp de ȘAPTE MINUTE în favoarea acuzaților. Și asta-i totul. Abuzuri avuseseră deja loc deseori în procesele legionare, dar niciodată nu se acumulase atâta brutalitate și cinism, ca să suprimă în bloc toate regulile de procedură.

Revoltat de această scandaloasă procedură, ce distrugea însăși noțiunea de justiție, Corneliu Codreanu a adresat o “Scrisoare” tuturor avocaților legionari, rugându-i să facă cunoscut întregii națiuni:

“Domnilor avocați,

Mă adresez Dvs. și prin Dvs. tuturor avocaților din toate barourile țării, mă adresez tuturor judecătorilor de orice instanță, mă adresez țării întregi pentru ca mai înainte de a vedea ce avem de făcut, să protestez din adâncurile sufletului împotriva modului nemaipomenit și nemaiauzit în care au fost judecați cei zece legionari.

1. Protestez împotriva faptului că au fost ridicați prin noua lege votată, de la judecătorii lor firești și trimiși unei instanțe militare de judecată, în atribuțiile căreia nu intra judecarea acestui proces.
2. Protestez în contraeliminării din instanță a întregii apărări, lăsând pe acuzați fără nici o apărare, căci nu poate fi considerată ca apărare aceea făcută de un singur ofițer, în 7 minute, pentru zece oameni pe care îi condamnă la muncă silnică pe viață.
3. Protestez în contra faptului că prin acest sistem, acuzații au fost lipsiți de martorii principali în această chestiune, martori care dețin lucruri senzaționale în favoarea acuzaților, martori care, după planul apărării, au fost lăsați mai în urmă, dar care în urma măsurilor luate, n-au mai putut fi audiați...
4. Protestez în contra acestui sistem care ridică în țară neîncrederea în justiție, neîncredere care este începutul tuturor nenorocirilor, pentru cărefuzul de justiție duce pe om la ideea de a-și face singur justiție. – Ca în cazul Stelescu -. Or, aceasta este cea mai mare nenorocire care se poate

abate asupra unei țări.

Domnilor avocați, rog luați toate măsurile dictate de legi, pentru ca hotărârea dată să fie casată în instanțele superioare.

București, 28 Aprilie 1937.

Corneliu Codreanu”.

Efectele “noului curs” s-au făcut simțite și în alte regiuni ale țării, unde se judecau procese legionare. Conducătorii studenților care prezidaseră Congresului de la Tg. Mureș, unde e formaseră echipele de pedepsire a membrilor “Forțelor Oculte”, cu toții au fost trimiși în fața justiției. Procesul a început la Tg. Mureș, apoi, prin ordin al Ministerului de Justiție, a fost transferat la Brașov, unde condamnarea lor părea mai sigură. Sentința a fost pronunțată la 17 Mai 1937, exact în perioada în care justiția era jugulată. Cărmuitorii studenților, cu Gheorghe Furdui, Președintele Congresului în frunte, au fost condamnați la un an și jumătate închisoare. Era o nouă nedreptate, deoarece amenințările exprimate la Congres (sub forma echipelor de pedepsire) n-aveau nici un caracter imediat; aceste amenințări se refereau la eventualitatea în care persoanele vizate ar atenta la viața lui Corneliu Codreanu.

Față de modul în care procesele acestea s-au desfășurat, față de sentințele pronunțate, Corneliu Codreanu a intuit marea schimbare intervenită în cadrul justiției. De-aici înainte, nu se mai putea ține cont de imparțialitatea puterii judecătorești... Trebuia așadar, să se evite în orice chip incidentele cu autoritățile; nu trebuia să se răspundă la nici o provocare, pentru a nu da ocazie guvernului să utilizeze forța judiciară, ajustată și redusă la neputință, transformată într-un simplu instrument de opresiune contra Mișcării. Era preferabil să se abandoneze anumite poziții, mai degrabă, decât să se reziste unui asemenea arbitrar, pentru că nu mai exista nici un organism independent și destul de puternic ca să ia apărarea cetățenilor împotriva abuzurilor guvernului.

Politica de intimidare și de aservire a justiției române, începută în primăvara lui 1937, a fost menținută cu energia disperatului. În primăvara lui 1938, când a fost instaurată dictatura carlistă, operația de substituie era consumată, și noul regim dictatorial dispunea de un instrument complet subordonat scopurilor lui criminale. Prin mijlocirea corpului judecătoresc, națiunea pierduse stăpânirea justiției; ea nu mai avea de suportat decât deciziile și ordinele venite de la Palat.

7) EXPULZAREA PRINȚULUI NICOLAE

În Aprilie 1936, la instigarea Elenei Lupescu, prințul Nicolae a fost exclus din familia regală, depozdat de toate drepturile și privilegiile legate de titlul său, apoi constrâns să plece în exil. Prințul Nicolae jucase un rol hotărâtor în ascensiunea la tron a regelui Carol, în Iunie 1930. Membru al Regenței în momentul în care Carol revine în mod clandestin în țară, el îl primise cu brațele deschise și renunțase la înalta funcție, pentru a facilita ascensiunea la tron a fratelui său. Drept recompensă, Carol îl trată cu o crescândă răceală, îi ridică succesiv toate funcțiile pe care le îndeplinea în cadrul armatei, și, în final, îl forță să se expatrieze. Elena Lupescu izbutise să-l convingă pe Carol că fratele lui reprezenta un pericol iminent, că el căuta să pună mâna pe tron, cu ajutorul lui Maniu și al lui Codreanu. Singură, expulzarea prințului Nicolae putea evita o concentrare a opoziției în jurul lui.

Acuzația n-avea nici un fundament. Prințul nu râvnea la tronul României. Dacă ar fi avut această intenție, ar fi putut foarte ușor s-o pună în aplicare cât timp a fost membru al Regenței. Era loial Elenei Lupescu în afacerile statului și, asupra acestui subiect, avusese discuții violente cu fratele său. Cum, pentru regele Carol, oricine ridica problema Elenei Lupescu devenea în mod automat dușmanul lui. Insistențele fratelui său. L-au iritat atât de tare, încât l-au decis să sfârșească odată cu el.

Dedesupturile acestei afaceri trebuie puse în legătură și cu “noul curs”. Forța Ocultă, care pregătea o nouă teroare contra Legiunii, nu voia deloc ca în acel moment decisiv al confruntării dintre Regele Carol și Codreanu, să existe un membru al familiei regale care poate tulbura mersul operației, fie prin sfaturi de moderație, fie prin polarizarea simpatiei legionare și a opoziției în general. Încordarea dintre prințul Nicolae și regele Carol duse la o ruptură, în primăvara lui 1937, din pricina motivelor sus-menționate; anturajul Regelui aprecia că ar fi hazardat să fie pus în mișcare mecanismul lichidării Gărzii de Fier înainte de soluționarea crizei dinastice.

Prințul Nicolae dăduse o anumită cantitate de lemn de construcție pentru construirea “Casei Legionare” de pe muntele Rarău. Era un simplu gest amical, prin care arăta că el apreciază munca dezinteresată dusă în taberele legionare. Aceasta a fost suficient pentru a provoca suspiciuni în ceea ce privește persoana Prințului, și pentru a-l acuza de o imaginară înțelegere cu Garda de Fier. În realitate, nu exista absolut nimic; însă în atmosfera Palatului și a noului curs, care începea să-și arate efectele, cea mai mică bănuială de acest gen lua proporții neașteptate și alarma “Oculă”.

Regele Carol, dominat în întregime de Elena Lupescu, hotărî tăierea nodului gordian și sacrificarea fratelui său. Pretextul invocat era mariajul morganatic al prințului Nicolae cu o româncă, mariaj care nu satisfăcea condițiile stipulate în “Statutul Familiei regale”. Ipocrizia și excesul erau evidente. Căci, dacă prințul Nicolae era exclus din familia regală și obligat să părăsească țara, pentru că se căsătorise cu o româncă, ce pedeapsă merita Carol, care-și repudiasă soția legitimă și trăia în concubinaj cu o evreică de cea mai joasă speță pentru interesele naționale?

Președintele Consiliului, Tătăărăscu, se preta, ca de obicei, la această nouă infamie. În Consiliul de Coroană, convocat de Rege pe 9 Aprilie 1937, el citi raportul Consiliului de Miniștri adresat Majestății Sale Regele, privind situația prințului Nicolae. Președintele Consiliului cerea Majestății Sale, în numele guvernului, să aplice Prințului sancțiunile prevăzute de “Statutul Familiei regale”.

Ceilalți membri al Consiliului de Coroană, foști Președinți de Consiliu, mareșali și conducători de partide, s-au asociat – fie ignorând intrigile ce provocaseră această criză, fie ăpentru a fi pe placul Regelui – raportului guvernului și l-au autorizat pe Rege să-l declare pe prințul Nicolae decăzut din toate drepturile sale, ca membru al familiei regale. Odată îndeplinită această formalitate, guvernul reglă expulzarea din țară a Prințului. Spre a evita manifestații populare în favoarea Prințului, guvernul ordonă arestarea și supravegherea lui, până în momentul în care a fost condus la aeroportul unde-l aștepta avionul ce trebuia să-l treacă frontiera.

Alungarea prințului Nicolae din țară nu putea fi evitată, din cauza lașității partidelor politice. Nici un șef politic nu îndrăznea să-și asume răspunderea unui protest public, de teama

compromiterii șanselor de a ajunge la putere. Singură, Mișcarea Legionară a alergat în ajutorul Prințului Exilat, dovedindu-și o dată în plus, atașamentul față de Coroană. Viorel TRIFA, Președinteșe studenților bucureșteni, lansă un Manifest în care denunța, în fața opiniei publice, actul arbitrar al guvernului. Generalul Cantacuzino, Președintele partidului “Totul pentru Țară”, aflând de sechestrarea Prințului, se duce cu mașina, cu un grup de legionari, spre Snagov, locul de detenție, spre a-i prezenta omagiul, și a-i oferi eventualul sprijin din partea Legiunii. Șoseaua spre Snagov fiind barată de puternice cordoane de trupe, generalul Cantacuzino a trebuit să se întoarcă din drum.

După plecarea Prințului, Mișcarea organizează o campanie de protest în întreaga țară. S-au răspândit sute de mii de manifeste, iar în orașele s-au folosit sloganuri care expuneau poporului nedreptatea comisă împotriva prințului Nicolae. Pe case, garduri, borne de câmp, pe arborii de-a lungul drumurilor, se puteau citi mărturii ale simpatiei față de Prinț: “Trăiască prințul Nicolae!”, “Jos guvernul neloial!”, “Jos Elena Lupescu!” În două luni, din Aprilie în Mai 1936, toată țara află de noua abjecție comisă de Rege.

Guvernul a ordonat procurorilor să urmărească pe acei “care tulbură ordinea publică”. Un nou contingent de legionari a fost chemat în fața tribunalelor, și procesele lor nu se sfârșiseră în toamna lui 1938. Numeroase condamnări la pedepse variind de la trei luni la șase ani au fost atunci pronunțate.

8) O LEGE MONSTRUOASĂ

“Noul curs” și-a urmat ofensiva vicleană, atacând încetul cu încetul și celelalte sectoare legionare. În luna Mai 1937, cu puțin timp după “punerea la punct” a justiției, guvernul liberal, prezidat de Tătăreanu, trimite Parlamentului proiectul de lege care interzice “taberele de muncă” legionare.

În pofida memorabilei intervenții a prof. Mihail Manoilescu, simpatizant al Mișcării care a demonstrat, în fața Senatului, absurditatea și monstruozitatea unei asemenea legi, majoritățile parlamentare, dominate de Partidul Liberal, au votat textul propus de guvern.

Potrivit acestei legi, legionarii nu mai au dreptul să se concentreze în sate și în alte centre sociale, în vederea realizării în comun a unor lucrări de interes colectiv. De-acuma le este interzis să construiască o școală, o biserică, să repare un pod sau un drum ruinat de ape, ori să ajute țăranii la muncile câmpului. Prin arbitrariul acelor care se dovediseră incapabili de a face ceva pentru îmbunătățirea soartei claselor nenorocite, “taberele de muncă” au fost declarate “SUBVERSIVE!”... Adică, socotite ca întreprinderi susceptibile să răstoarne ordinea de stat! Toți legionarii care ar ajuta populația să lupte împotriva mizeriei, să-i amelioreze bunăstarea, se expun încarcerărilor și condamnărilor.

Legea aceasta a paralizat una din manifestările cele mai înfloritoare din activitatea socială a Mișcării. Mai ales că, pentru vara lui 1937, se prevăzuse dublarea numărului de “tabere” în raport cu anul precedent. Delegații țărănești din toate regiunile României s-au succedat la Sediul Central al Mișcării din București și l-au rugat pe Șeful Legiunii să-și trimită echipele pentru a-i ajuta. Acuma, tot acest elan de generozitate și solidaritate al noii generații, răspândit cu dragoste și dezinteres până în satele cele mai îndepărtate, era blocat de mâna invizibilă care guverna din umbră... Se poate imagina care ar fi fost aspectul țării în vara anului 1937 animat de sutele de

tabere de muncă și de zecile de mii de șantiere. Câte lucruri folositoare n-ar fi putut să fie realizate în clocotul energiilor întregului neam unit într-un același efort și același ideal!... Fiecare tabără reprezenta nu numai o comunitate care lucra cu voioșie și profit pentru popor, dar și un centru de însemnătate națională, de unde iradia speranța unei reînnoiri a patriei.

Și iată că toate lucrările începute trebuiau abandonate. Pe multe șantiere, munca, întreruptă înainte de sfârșitul construcției, trebuia reluată vara viitoare; acolo, se pregătiseră cărămizile și se pusese rămăniile; în multe locuri, construcția ajunsese la acoperiș, dar pereții mai așteptau mortar, uși și ferestre; un ultim efort, și construcția ar fi fost gata...

Acum, ceea ce s-a clădit trebuia să cadă în ruină; tot materialul adunat să fie pierdut. Taberele rămân goale, iar satele, private de elanul și energia tineretului legionar, cădeau iarăși în apatie și în mizeria la care le-au condamnat politica anti-socială a partidelor politice tradiționale.

Ce lege monstruoasă! Munca, semna distinctiv al omului, activitate care înobilează pe individ, fusese declarată “act subversiv”! În România Mare, ce se prăbușea din pricina incompetenței dirigiitorilor, unde jefuirea caselor de bani era o regulă, unde mizeria claselor sărace se învecina cu incuria administrativă, erau interzise, prin lege, repararea unui pod, construirea unui dig, refacerea unei șosele desfundate.

Vechile partide, incapabile de o politică constructivă, formate în marea lor majoritate din profitori, din paraziți și speculanți, n-au găsit nimic mai bun de făcut pentru salvarea “democrației” lor, decât să se coalizeze cu “Forța Ocultă” să se înverșuneze împotriva acelor care voiau să muncească pentru binele națiunii.

Aceste tabere, unde, în vreme ce se efectuau lucrări folositoare de ordin material se făurea și o mentalitate, nouă, îl deranjau ca un colț înfipt în speranțele lor de privilegiați egoiști. Trebuia cu orice preț distrusă această operă dinamică. Mișcarea Legionară dovedise, prin vibrantul exemplu al acestor tineri luptători, că imaginea patriei poate fi transformată, înălțată, dacă în locul unei politici sterile și retrograde, se va dedica unei acțiuni comunitare de ajutor reciproc și de înțelegere mutuală, în beneficiul maselor sărăcite și umilate.

Regele, camarila, partidele politice, forța ocultă, urau exemplul acesta viril și patriotic, pe care-l priveau ca pe un coșmar. Era o sfidare la modul lor de a trăi, la adresa sistemului lor de guvernământ, bazate pe corupție și pe exploatarea maselor inculte. Șacalii din viața politică simțeau că le scapă prada seculară, că poporul, ca redeșteptat dintr-un somn prelung, se îndrepta plin de încredere către crainicii “Credo-ului” legionar.

Odată promulgată această lege monstruoasă, guvernul s-a întrebat ce va face Corneliu Codreanu în timpul verii? Va îndemna pe legionari să continue munca în tabere? Se va duce personal la Carmen Sylva, pe malul mării, ca să dirijeze lucrările deja începute, riscând un proces?

Nu! Corneliu Codreanu era cu mult prea înțelept ca să procedeze în așa fel. Cu inima rănită, el renunță la “Taberele de muncă”. Mișcarea nu dispărea prin aceasta. Legiunea era destul de bogată în inițiative și în imaginație. I se răpise tinerimii, printr-o lege infamă, dreptul de a munci în tabere, eh, bine! Energia creatoare care clocotea în fibrele lor va fi mobilizată și dirijată în alte direcții.

Într-o “Circulară” datată 13 Iunie 1937, Corneliu Codreanu anunță că Partidul “Totul pentru

Țară” nu va mai face anul acesta tabere de muncă. O Circulară care se va trimite la timpul nimerit, va explica pe larg și așa cum se cuvine, cine, cum și în ce împrejurări a răpit tineretului legionar dreptul sacru de a munci”.

În aceeași Circulară, el anunță că organizația legionară va face numai două tabere de odihnă: una la Carmen Sylva, pentru cei reumatici, și a doua, într-o regiune muntoasă, la Cămpina, pentru cei bolnavi de pipt.

Pentru a nu contraveni legii care interzicea munca în tabere, și prin aceeași Circulară, Corneliu Codreanu precizează că:

“În aceste tabere, munca este strict interzisă! (Bineînțeles, în afară de curățenia necesară). Oricine va încerca să muncească va fi imediat eliminat; pentru a nu călca legea și mai ales intenția legiuitorului sau a celui ce l-a inspirat și pentru a nuda pretexte închiderii taberelor”.

Guvernul și-a dat imediat seama de ingenioasa replică a Căpitanului. Nici un text legal nu împiedica pe legionari să se adune în tabere de odihnă, unde puteau fi iarăși împreună, puteau cânta împreună, face excursii împreună, se puteau bucura împreună de aerul curat și de soare. Problema nu era decât parțial rezolvată.

Deși fără nici o bază legală, guvernul hotărăște împiedicarea cu orice preț a funcțiunii taberelor de odihnă. Un atare guvern putea întotdeauna să-și pună în aplicare deciziile cele mai inumane sau mai impopulare fără rușine și fără remușcări.

La 14 Iunie 1937, Corneliu Codreanu primește o Notă din partea Oficiului de Educație a Tineretului, organizație oficială, denumită “STRAJA ȚĂRII”, prin care e prevenit că în cazul când, în taberele de odihnă sau coloniile de vară prevăzute, se aflau copii ori tineri între 7 și 18 ani, trebuia să ceară aprobarea preliminară a acestei organizații și să execute pe durata întregului sejur un program minimal de educație pentru “străjeri”, condus de un comandant-străjer. În aceeași zi, Corneliu Codreanu răspunde printr-o altă “Circulară”:

“Subsemnatul, cu întreaga Mișcare Legionară, refuz să mă supun acestei invitații pentru motivele pe care le vom expune la timp.

Îmi face impresia că Domnii aceștia vor voi într-o zi să ne trimită și un șef de partid, ca să ne facă educația.

De aceea, pentru a nu fi obligat să mă supun unei atari invitații, și pentru a nu mă vedea silit ca în casa mea să văd făcându-mi educație un “comandant-străjer”, refuz ca să primesc în cele două tabere de sănătate, tineri între 7 și 18 ani.

Dacă și pentru mai mult de 18 ani mi se va impune a cere aprobare de la O.E.T.R., acest lucru nu-l voi face, și voi renunța și la cele două tabere anunțate”.

În aceeași Circulară, el cere autorităților să-l înștiințeze dinainte dacă poate deschide cele două tabere de odihnă pentru tinerii de peste 18 ani, ca să dispună de timpul necesar pentru prevenirea întregii lumi și evitarea cheltuielilor inutile.

Neprimind nici un răspuns din partea autorităților, Corneliu Codreanu a concluzionat că era logic ca guvernul să nu vadă nici un inconvenient în funcționarea coloniilor de odihnă pentru tinerii de

peste 18 ani. În consecință, la 5 Iunie 1937, el dă un “Ordin de zi”, prin care anunță deschiderea coloniei de odihnă de la Câmpina, a doua zi. Între 14 Iunie și 5 Iulie, guvernul avea tot timpul să examineze cererea și să se pronunțe.

Cu începere din 6 Iulie, tinerii au început să sosească din toate colțurile țării la Câmpina și, în câteva zile, toate locurile erau ocupate. Este chiar momentul în care autoritățile ordonă închiderea taberei deja organizate. Forma impusă pentru închidere este, ea însăși, dintre cele mai barbare: jandarmii își fac apariția în tabără, somează pe legionară să părăsească locurile în 24 de ore; apoi se instalează acolo, ca să aștepte plecarea tinerilor, dintre care cea mai mare parte făcuseră cheltuieli importante și veniseră de tare departe.

Toate telegramele de protest adresate de generalul Cantacuzino, șeful partidului “Totul pentru Țară”, sunt inutile. Tinerii trebuie să golească locurile în 24 de ore, conform ordinului de evacuare.

Guvernul luase această inumană măsură pentru a spori amărăciunea din sufletul acestui tineret, deja de mult pus la încercare. vOia să-l umilească cât mai mult posibil.

Vara anului 1937 s-a scurs fără tabere de muncă și fără colonii de odihnă. Guvernul n-a permis legionarilor, nici să muncească, nici să se odihnească. El se temea de apropierea, de viața lor în comun, chiar și în caz de boală. Astfel, mii de tineri slăbiți și suferinzi au fost privați de aerul binefăcător al munților și de soarele vivifiant al mării, sub pretextul aă ar “tulbura ordinea publică”!...

9) ORDINE CONFIDENȚIALE

În capitolele precedente am expus măsurile cele mai importante luate de guvern împotriva Legiunii și schimbarea lui radicală de atitudine în relațiile cu mișcarea naționalistă. Voi completa acum tabloul acestor intervenții abuzive față de manifestările Mișcării Legionare, prin “ordine confidențiale”, expediate de guvern sau de altă autoritate subalternă, în vederea interzicerii “anumitor” activități ale partidului “Totul pentru Țară”.

Deși toate aceste ordine purtau sigiliul “confidențial”, în realitate n-aveau nimic cu “siguranța” internă sau externă a statului. Nu făceau decât să lovească organizație politică legală, violând legile fundamentale ale țării. De aceea, atribuindu-le caracterul ilegal, Corneliu Codreanu n-a ezitat să le facă cunoscute legionarilor, pentru a demasca duplicitatea guvernului și a încerca exercitarea unei presiuni morale asupra lui.

“Rog să faceți cunoscut la toți legionarii din țară – spune Căpitanul în Circulara din 28 Septembrie 1937 – următoarele ordine confidențiale ale autorităților, pentru ca să se vadă din ele spiritul de legalitate și dreptate care le animă și pentru ca să se știe că asemenea nume – ca și ale asupritorilor vremelnici – vor fi în veci neuitate. Neamul acesta va trebui să-și pedepsească, măcar o dată la o mie de ani, pe cei ce l-au călcat legile, l-au împilat și l-au trădat”.

După această explicație, Căpitanul reproduce “Ordinele” care au provocat indignarea și l-au determinat să le divulge. Le vom reproduce și noi într-o formă rezumată, ca cititorul să-și dea seama de caracterul lor abuziv și unilateral:

1.Un ordin semnat de Alexandru Bentoiu, ministerul Justiției, datat 24 Iulie 1937, și adresat

Președinților tribunalelor din întreaga țară. El le ordonă să claseze imediat, și într-o manieră definitivă,

“dosarele proceselor intentate de legionari împotriva organelor executive (prefecți, jandarmi și polițiști) pentru detenția lor ilegală din timpul prigoanei din iarna 1933-1934, explicând că “arestarea acestor legionari a avut loc în urma unui act de guvernământ (dizolvarea Legiunii), și că el nu poate fi imputat organelor executive”.

Ministrul Jisției invita, în același mod, instanțele judecătorești subalterne să nu-și mai îndeplinească datoria în procesele intentate de legionari contra agenților puterii publice care l-au arestat și deținut ilegal. O asemenea anomalie nu i se părea deloc nedreaptă!

2. Printr-un ordin confidențial din 27 Iulie 1937, Alex. Bondoc, prefectul județului Prahova, cerea Direcțiilor mai multor fabrici din orașul azuga (fabrică de postav, de bere, de sticlărie și de ciment) să îndepărteze din serviciu un grup de 36 de muncitori legionari, care, conform sloganurilor defăimătoare din epocă, se făcuseră vinovați de “agitații care au tulburat și tulbură ordinea publică”.

Ordinul acesta al prefectului de Prahova n-avea, nici el, vreun fundament legal, pentru că acești 36 de muncitori, ca și zecile de mii de alți muncitori, erau înscriși și militau într-un partid legal constituit. Prin manifestările lor, numite “agitațiuni”, de circumstanțe, ei nu făceau altceva decât să-și exercite un drept constituțional. Dar exista aici și un punct sensibil și “de neiertat”, din unghiul de vedere guvernamental: acest partid se numea “Totul pentru Țară”. Și era intolerabil pentru partizanii guvernului să vadă masele muncitorești curgând spre această nouă forță și nu spre organizațiile locale de partid.

3. La 19 Septembrie 1937, printr-un ordin “telefonic”, Direcția Generală a Poliției ordona interzicerea, **numai pentru această zi**, a “orice întruniri, serbări, marșuri, petreceri, organizate de partidul “Totul pentru Țară”, chiar și cele autorizate”.

Această măsură era din cale-afară de absurdă. În nici o țară din lume, statul nu ia măsuri de apărare, împotriva unei organizații politice, valabile pentru o singură zi.

Explicația măsurii era un ordin secret! Guvernul voia provocarea, cu orice preț, de incidente între legionari și autoritățile polițienești. În cazul în care legionarii ar fi trecut peste interdicția guvernului, forțele de “ordine” ar fi avut o scuză a persecuțiilor pe care le pregăteau pentru mai târziu.

La aceste “ordine confidențiale”, dirijate contra Mișcării Legionare, și semnalate în Circulara din 28 Septembrie 1937, s-au adăugat și altele în lunile următoare. cĂpitanul le-a comunicat de îndată legionarilor. Pe unele le vom reaminti:

4. La 9 Octombrie 1937, Ministrul Cultelor și Artelor, trimite o “Adresă” episcopului de Râmnic, pentru a-i face cunoscută măsura luată împotriva a doi preoți: Gheorghe Popescu și Ștefan Smărăndescu, aparținând de diocesa lui. Măsura arbitrară era:

“suspendarea provizorie a plății salariilor celor doi preoți, din cauză că au participat la interpretarea de cântece legionare, la distribuirea de manifeste cu caracter legionar și au primit jurământul participanților la reuniuni legionare în comunele respective”.

Și această Adresă continuă pe același ton autoritar:

“În același timp, avem onoarea a vă ruga să binevoiți a ne comunica măsurile luate de Sfinția Voastră contra celor doi servitori ai Altarului”.

Ordinul acesta era, el însuși, în conflict cu legile țării. În România, preoții aveau dreptul să se înscrie în orice partid politic. Astfel, prin hotărârea arbitrară de suspendare a salariilor celor doi preoți, guvernul comitea o dublă încălcare a legii: pe de o parte, nesocotea drepturile și libertățile înscrise în Constituție; pe de altă parte, ataca o categorie de elită dintre cetățenii români.

Două zile mai târziu, la 11 Octombrie 1937, Direcția Generală a Poliției, din Ministerul de Interne, trimitea un “ordin confidențial” Prefecturii județului Ilfov, ordonându-i să întreprindă măsuri drastice pentru împiedicarea propagandei partidului “Totul pentru Țară” pe teritoriul acestui județ:

“Veți lua măsuri de a se opri orice încercare a acestor legionari de a pătrunde în județ și comune.

Cei ce nu vor înțelege de bună voie, vor fi arestați și apoi trimiși la domiciliul lor”.

-ilegalitatea acestui ordin rezultă clar din faptul că el se referă la raza unui singur județ, și nu afecta defel propaganda legionară din celelalte. Există o rațiune majoră. Județul era acela din care făcea parte Capitala. Guvernul își urmărea planul inițial, de a provoca în orice chip incidente, pentru a putea apoi săle exploateze pe plan politic. Un conflict între legionari și autorități, în împrejurimile Capitalei, ar fi avut o altă rezonanță în opinia publică, decât dacă ar fi izbucnit într-un județ îndepărtat.

6. În fine, la 21 Octombrie 1937, un “Proces-verbal”, semnat de autoritățile executive ale județului Prahova (prefect, procuror general, șef al poliției și șeful jandarmeriei) este trimis guvernului.

În acest Proces-verbal aceștia explicau starea de spirit a populației în apropierea alegerilor ce trebuiau să aibă loc în Decembrie. Ca toți funcționarii guvernamentali din epocă, nici ei nu pierdeau ocazia să acuze din nou Mișcarea Legionară. Între alte absurdități, afirmau:

“Membrii partidului “Totul pentru Țară” susțin că dacă va veni o guvernare național-țărănistă, vor proceda la asasinarea membrilor ei mai marcanți”.

Reaua credință a semnatarilor acestui Proces-verbal era mai mult decât evidentă; iar ei știau asta. Dar o astfel de minciună putea avea importante repercusiuni, și înainte și în timpul alegerilor.

Corneliu Codreanu a sesizat imediat intenția acestui grup guvernamental, și le-a răspuns printr-o Circulară din 4 Noiembrie 1937, care le-a anulat tentativa de provocare. Circulara sfârșește astfel:

“Nu este adevărat că membrii partidului “Totul pentru Țară” susțin că dacă va veni o guvernare național-țărănistă vor proceda la asasinarea membrilor mai marcanți.

Mă miră cum persoane cu răspundere au putut iscăli un asemenea Proces-verbal”.

Cel mai curios lucru din această afacere este că legionarii erau infinit mai satisfăcuți să vadă

sucesiunea guvernamentală pentru Partidul Național-Țărănesc, decât să fie iarăși încredințată Partidului Liberal, care le făcuse atâta rău de 10 ani... Destinul a vrut ca liberalii să revină la putere!...

Aceste exemple nu sunt decât o infimă parte din “ordinele confidentiale” lansate într-o cadență crescândă, cu începere din Iulie 1937. Ele s-au înmulțit pe măsura apropierii perioadei, alegerilor, fixate la 20 Decembrie 1937. Trebuie să presupunem că numărul lor a atins mai multe sute, din care numai câteva au căzut în mâinile Căpitanului.

Prin tactica aceasta, guvernul viza mai multe obiective:

1. Întărirea încrederii aparatului executiv în hotărârile guvernului de a reprima până la capăt activitățile Gărzii de Fier. 2. Intimidarea funcționarilor publici, și chiar a lucrătorilor din întreprinderile particulare, amenințându-i cu destituirea imediată, în cazul în care se înscriu în Mișcarea Legionară.
3. Compromiterea propagandei legionare.
4. Răspândirea de zvonuri alarmante pe marginea intențiilor legionare dacă Mișcarea ar ajunge la putere. Partidele, îngrozite de perspectiva de a-și vedea pe “membrii lor cei mai importanți” omorâți de legionari, ar înceta orice opoziție la politica Regelui și s-ar apropia de camarilă.

Totuși, aceste obiective nu erau decât fragmente și aspecte secundare ale unui plan mult mai vast, PLANUL propriu-zis al camarilei. Guvernul urmărea, în realitate, crearea artificială a unui climat de nesiguranță și de continue tulburări în țară, caracteristic debutului marilor prigoane... Exact ca în 1933, guvernul avea nevoie de o nemulțumire generală, de răniți și chiar de morți, pentru a-și justifica mai ușor decizia lui finală: trecerea prin foc și sabie a Mișcării Legionare, așa cum îi ordonaseră forțele oculte internaționale.

10) ORGANIZAȚIA “STRAJA ȚĂRII”

În 1934, guvernul liberal al lui Tătăreanu, la instigarea camarilei, a creat o organizație denumită “Straja Țării”, destinată educării tineretului român din școlile primare și secundare. N-am menționat această organizație la anul corespunzător creării ei, pentru că doar în 1937 “Straja Țării” a ajuns la plenitudinea dezvoltării sale și atunci inițiatorii ascunși și-au dezvăluit cu claritate obiectivele lor.

Trebuie subliniat că nu-i o simplă coincidență faptul că “Straja Țării” a fost creată în 1934. Este anul în care Mișcarea Legionară a ieșit dintr-o mare încercare, triumfând împotriva tuturor dușmanilor.

Teroarea și prigoana luaseră sfârșit prin achitarea strălucită din procesul intentat împotriva căpeteniilor Legiunii și, paralel, prin condamnarea implicită a guvernului care le declanșase. Camarila de la Palat, conștientă de înfrângerea suferită, a elaborat neîntârziat o nouă intervenție contra Legiunii, ce putea să se substituie cu eficacitate atacului frontal, imposibil de reluat pentru moment. Natural, obiectivul rămânea același; numai mijloacele variau, tactică pe care deja am expus-o în detaliu în ceea ce privește debutul fazei de expansiune. Deci, trebuie să alăturăm punerea în acțiune a “Străzii Țării”, noua întreprindere de combatere a mișcării naționaliste.

Reamintim: Corneliu Codreanu, în 1923, pe când se afla în închisoarea Văcărești, imaginase planul unei organizații ce-ar putea începe educația naționalistă a tineretului, încă de la cea mai tânără vârstă. Astfel au luat naștere “Frățiile de Cruce”, care, de-a lungul anilor, au pătruns profund în toate școlile secundare. Elevii intrau în universități deja formați în spiritul Legiunii, și se atașau firesc organizațiilor legionare studențești. La rândul lor, studenții, odată terminate studiile, se angajau, la fel în organizațiile de bază ale Mișcării.

În acest mod, vechile partide nu mai puteau să-și împrăspăteze cadrele cu elemente recrutate din noile generații; în vreme ce Legiunea primea continuu un aflux de sânge nou, cu fiecare val de tineri ce intrau în școlile înalte sau le părăseau.

“Straja Țării” a fost concepută pentru împlinirea unei funcții asemănătoare “Frățiilor de Cruce”, dar într-o direcție inversă. Tinerimea trebuia cu orice preț, și încă din cea mai fragedă copilărie, să fie îndrumată către o altă organizație decât cea a Legiunii, și educată într-un alt spirit. Se considera că, în acest fel, beneficiarul noului sistem de educație nu va mai fi mișcarea naționalistă și, mai puțin încă, partidele politice, ci clica de conspiratori grupată în jurul Regelui și care acționa în umbră contra intereselor și existenței statului român.

Conform noii tactici, “Straja Țării” nu trebuia să manifeste o ostilitate deschisă contra Mișcării Legionare. Ea trebuia să urmărească un program, ca și cum era vorba de o simplă și binefăcătoare organizație civică. Numai înalții conducători cunoșteau veritabilul ei țel; substituirea mitului legionar, mitul realității; în vreme ce cadrele ce operau în teritoriu erau de o indiscutabilă bună credință. Toți își închipuiau că au de-a face cu o excelentă inițiativă a Regelui, prin care, în locul combaterii Legiunii, așa cum făcuseră partidele politice, îi adopta pur și simplu ideile și inițiativele.

“Straja Țării” îmbrățișa o arie mai largă decât “Frățiile de Cruce”: ea se întindea la toți tinerii între 7 și 18 ani.

Organizația legionară se ocupa numai de elevii claselor secundare și, preponderent, de cei din cursul superior, adică de tinerii care deja primiseră o bază de formație intelectuală.

Desigur, educația dată tinerilor de organizația oficială avea anumite puncte comune cu educația legionară. Se pune accent pe ideea de patrie și de sacrificiu pentru ea. Se comemorau marile figuri din istoria națională și se cântau cântece patriotice. Chiar denumirea de “Staja Țării” dădea impresia unei preocupări pentru intresele supreme ale națiunii. Copiii și tinerii găseau în programul ei o doză de patriotism suficient pentru a-i face să creadă că e vorba de un lucru deosebit de legiune. În plus, Mișcarea nu era atacată, și nu se vorbea nimic de ea în ședințele “străjerilor”. Când chestiunea Legiunii apărea în conversație, conducătorii responsabili răspundeau că “Straja Țării” era o organizație înrudită Mișcării Legionare, dar ordonată pe baze oficiale și așezată sub conducerea supramă a Majestății Sale Regelui, care voia să-și apropie tineretul și să-i deschidă drumul, alături de el, în viața statului.

Cu toate acestea, un observator atent, și în special un legionar, nu ar fi putut să nu deceleze anumite tendințe dubioase ale noii organizații. De pildă, ea se străduia, cu toate mijloacele, să înlocuiască din sufletul generațiilor noi imaginea Căpitanului prin cultul Regelui. Astfel, regele Carol al II-lea era “marele străjer” și șeful suprem al organizației. La toate adunările, persoana sa ocupa un loc cenral, trecând totdeauna înaintea imaginii patriei. La marile sărbători naționale,

masele de elevi în uniformă trebuiau să pregătească suveranului recepții impozante. Totul era pus în scenă și regizat încât figura regelui Carol să ia proporții gigantice de splendoare și de forță într-un effort pueril de a eclipsa aureola eroismului și puritatea Căpianului.

s-au putut observa o mulțime de alte manifestări suspecte: “Staja Țării” adoptase semnele distinctive și formele de manifestare specifice Mișcării Legionare. O R, de ce o asemenea imitație servilă, dacă nu pentru crearea unui climat de confuzie în spiritul tineretului? La solemnități, străjerii: apăreau în uniformă, salutau în același fel ca și legionarii, formau un front disciplinat și își prezentau raportul după regulile militare. Când profesorul intra în clasă, șeful clasei comanda “Pentru onor!” și se adresa profesorului dându-i titlul de “Domnule Comandant”, formulă întrebuințată de legiune, unde există gradul de “comandant legionar”.

Anturajul Regelui, care introdusese această parodie, calculase că procedând astfel era obligatorie crearea și a “stărilor de spirit” asemănătoare, care aveau drept efect deplasarea curentului naționalist de la Corneliu Codreanu spre persoana regelui.

Conducerea efectivă a organizației era în mâinile unui ofițer, comandantul Teofil SIDOROVICI, care nu se făcuse remarcat prin nici o acțiune deosebită de-a lungul carierei lui militare, în afara atașamentului față de Rege. El executa cu fidelitate ordinele primite de la Palat.

În vederea coordonării activităților desfășurate de organizație, s-a creat un departament autonom, direct subordonat Regelui, care s-a numit “OFICIUL DE EDUCAȚIE A TINERETULUI ROMÂN” (O.E.T.R.). acest tineret avea un buget aparte și, grație fondurilor de care dispunea, atrăgea numeroase cadre didactice în sfera lui de acțiune. Profesorii și învățătorii din România, rău plătiți, aveau ocazia să petreacă o lună de vacanță pe banii statului, atunci când erau convocați să urmeze cursuri de inițiere asupra programului organizației, în localitățile unde se găseau centrele pedagogice ale instituției.

În 1937, “Straja Țării” cuprinsese aproape toate școlile secundare ale țării, datorită constituirii progresive de cadre. Lupta invizibilă dintre cele două sisteme de educație, unul al Mișcării Legionare, reprezentant prin “Frățiile de Cruce” și celălalt al statului, dar înjosit la rolul de instrument al camarilei, se agravase și ea. Imperceptibil, la început, această luptă izbucnea acum în toate direcțiile. Conducătorii organizației oficiale, disperați în constatarea că după patru ani (1934-1937) de activitate susținută n-au obținut rezultatele scontate, au trecut la acte de agresiune împotriva tineretului încadrat în formațiunile legionare. Căci, în ciuda discreției adoptate, s-a aflat adevărul: elevii “Frățiilor de Cruce” duceau o viață dublă. Participau cu regularitate la întrunirile legionare, dar, totodată – din obligație – asistau fără plăcere la manifestările organizației oficiale.

Atunci, pentru a întrerupe contactul elevilor cu Mișcarea Legionară, directorii școlilor și profesorii care obținuseră diploma de “Comandant-Străjer” au fost solicitați de superiorii lor să ia măsuri disciplinare împotriva recalcitranților. Între timp, poliția primise ordinul de colaborare cu personalul didactic în vederea reprimării “infracțiunilor” comise de către elevi. Presiunea autorităților trebuia să se exercite conjunct, asupra elevilor, părinților și profesorilor.

“Straja Țării” a fost consolidată și completată ulterior prin alte instituții, destinate să elimine și influența legionară asupra tinerilor de peste 18 ani. Lupta era angajată pe un front foarte larg, și urmarea obiective îndepărtate. Toți tinerii de 18 ani, din orașe și sate, erau obligați să urmeze

cursurile “de pregătire paramilitară”.

Intențiile legislatorilor păreau a fi excelente. Așa cum era și în alte țări, în fața pericolelor crescânde care amenințau pacea și patria, era necesar ca tineretul, înainte de a intra sub drapel, să primească cunoștințe militare elementare. Totuși, intenția Regelui, creând această organizație, nu era instruirea tineretului în mânăuirea armelor, ci pur și simplu sustragerea lui de sub influența și controlul spiritual al Gărzii de Fier.

Nici sectorul universitar n-a fost neglijat de regimul dicatatorial al regelui Carol. Pentru a capta masele studențești, s-au creat două organizații noi: “Echipele regale” și “Serviciu social”, amândouă sub conducerea profesorului de sociologie de la Universitatea din București, Dimitrie GUSTI. Acesta intrase în slujba Palatului și acceptase să patroneze instituțiile destinate influenței legionare printre studenți.

Profesorul Gusti întemeiasă o școală de cercetări sociologice și, în fiecare an, efectua sondaje științifice în diferite puncte ale teritoriului național. Echipe de tineri, formate la școala lui, se instalau în sate și studiau viața țăranilor sub aspectele cele mai variate. “Echipele regale” au fost grefate pe echipepe sociologice ale prof. Gusti. Ele făceau cercetări similare în sate, dar randamentul lor științific era extrem de redus, din cauză că aveau o compoziție heteroclită. Puteau intra în ele studenți din toate facultățile, fără nici o obligație de pregătire prealabilă.

De altfel, “Echipele regale” n-au fost create în scopuri științifice, ci doar pentru a atrage tinerimea studențească spre un alt plan de preocupare decât cel politic. Echipele acestea căutau să ademenească pe studenți prin însemnatul avantaj material pe care-l ofereau. Cei ce participau la campaniile de vară, nu numai că erau întreținuți gratuit, dar primeau și o soldă lunară. Pentru un student sărac (și era enorma majoritate) care abia putea să-și plătească taxele de examen și cartela de la cantină, a câștiga câteva mii de lei în timpul verii, reprezenta un considerabil sprijin.

“Echipele regale”, în afara studiului realităților sociale, aveau și misiunea de a contribui la culturalizarea maselor și la răspândirea de măsuri sanitare. Bineînțeles, toate manifestările acestor echipe începeau și se terminau cu glorificarea Majestății Sale Regele.

Prin prezența echipelor se urmărea un efect dublu: nu numai îndepărtarea studenților de activitățile legionare, ci și încercarea de a atrage clasa țărănească spre persoana Regelui. În fond, se voia ca să se spună peste tot: **“Nu Corneliu Codreanu și Garda de Fier vor salva pe țărani de suferințe, ci Regele, prin mijloace rezonabile și serioase, cu ajutorul acestui tineret pretutindeni prezent”**.

Pe de altă parte, “Serviciul social” funcționa tot sub conducerea prof. Gusti și îngloba populația feminină a universităților. Legea care crease această instituție prevedea că nici o studentă nu poate să-și primească diploma fără prezentarea atestatului de efectuare a stagiului social. Firește, “Serviciul social” constituia o contrapondere a puternicei organizații feminine a Mișcării Legionare, conduse de Nicoleta NICOLESCU.

Deci “camarila” formase între 1934 și 1937 un ansamblu întreg de instituții destinate să îndepărteze tineretul de Căpitan, obligându-l să-și concureze visele și idealurile asupra persoanei Regelui. Ce trebuie reținut e că aceste organizații aparent inofensive constituiau și ele un aspect al prigoanei, o formă specială de luptă împotriva Mișcării Legionare; cu atât mai perfidă și mai primejdioasă cu cât se ascundeau în spatele unei fațade cu promisiuni patriotice. Forțele care

operau de la Palat au ținut seama că, pentru a distruge Garda de Fier, nu era de recurs totdeauna la puterea brutală, sau numai la ea. Ele au înțeles că Legiunea era expresia unei stări de spirit, a anumitor aspirații profund înrădăcinate în popor. Astfel, au ajuns la concluzia că se cere creată, neîntârziat, o supapă de siguranță a energiilor debordante ale tineretului, care nu-și aflau deplina înțelegere decât în Mișcarea Legionară.

În intenția aceasta au fost create aceste organizații pseudo-naționaliste, ce nu puteau niciodată deveni o amenințare pentru acei care le proiectaseră, întrucât ele funcționau sub controlul oamenilor de încredere: Teofil Sidorovici și Dimitrie Gusti.

În vara lui 1937, când a fost declanșat conflictul de competență dintre O.E.T.R. și Mișcare, nu mai era nici o îndoială asupra originii și a intențiilor organizației “Straja Țării”. Dovada manifestă: Corneliu Codreanu fusese brutal avertizat că nu mai are ce căuta în acțiunea de educație a tineretului român; și că trebuie să lase loc liber Regelui și instituțiilor oficiale de stat.

Altminteri, lucrurile nu s-au oprit aici. “Straja Țării”, ca și celelalte instituții complementare, fuseseră concepute pentru a sluji în situații excepționale. Astfel, în eventualitatea în care Mișcarea ar rămâne acefală – și către acest final mergea toată politica Palatului – tinerimea dezorientată n-ar mai fi fără sprijin și fără conducere, disponibilă unei noi aventuri naționaliste. Exista “Straja Țării” care, cu imensul ei aparat constituit din întreg corpul didactic al țării, ar putea readuce masele învântejiteale tineretului pe calea ordonată a statului.

În acest mod, imaginea de “tulburător” al sufletelor ar fi fost puțin câte puțin, ștersă din rândul noilor generații, datorită muncii metodiceși continue a “Străzii Țării”. Însă, ceea ce nu se voia defel să se mărturisească, era că întreprinderea de nimicire a statului nostru ar fi fost înfăptuită conform planurilor stabilite de conspirația comunistă internațională.

11) AVÂNTUL COMERȚULUI LEGIONAR

Energiile legionare, deși nu se puteau desfășura în munca de pe șantiere, n-au rămas totuși inactive. Corneliu Codreanu le-a găsit o altă destinație. El a mobilizat Mișcarea în direcția comerțului, care a cunoscut în anul 1937 o perioadă de mare înflorire.

Guvernul constatase, neputincios, că noile întreprinderi legionare ieșeau din nimic și că, încă de la debutul lor, ele câștigau adevărată publicitate. N-avea la dispoziție vreo lege criminală, de tipul aceleia votată în primăvară pentru interzicerea șantierelor de muncă, căci ar fi suprimat din primul moment acest nou effort.

Comerțul legionar, așa cum s-a văzut în altă parte, prin modesta “Cooperativă de consum”, creată în Septembrie 1935, în clădirea sediului central al Mișcării, București str. Gutenberg, nr.3. Situația rămăsese staționară în 1936. Era un an de încercare și de experiență. Cum era vorba de un domeniu necunoscut de legionari, și chiar de Căpitan, el a trebuit să studieze cu atenție terenul. Știa bine că orice eșec s-ar fi repercutat în mod automat asupra întregii Mișcări, și ar fi putut compromite programul ei economic.

Înainte de a se angaja în “bătălia comerțului legionar”, pe un front larg și cu toate forțele disponibile, trebuia ca el să devină un bun comerciant. Devenind un “maestru” pregătitor de oameni, grație cărora se putea câștiga și această luptă. Un legionar, chiar corect și harnic, nu putea fi așezat, fără o anumită ucenicie, în spatele unei tezghele.

Pe urmă, cheștiunea capitalului. Era imposibil să se formeze capitalul inițial, indispensabil deschiderii de noi întreprinderi, cu veniturile de la Cooperativa existentă. Acest capital nu putea fi găsit decât la legionari, prin intermediul “contribuțiilor excepționale”. Efortul financiar masiv era de neconceput în 1935, cu o organizație încă fragilă. În 1936, Mișcarea a luat proporții vaste, acoperind întreaga țară cu structurile ei de bază.

În primăvara lui 1937, erau terminate toate preparativele în vederea ofensivei în domeniul comerțului. Ca și în momentul creării Cooperativei, Căpitanul păstra în mâinile sale inițiativa. Personal conducea lupta. Ca un ofițer de Stat-Major, studie mai întâi câmpul de bătălie (caracteristicile sglomerației urbane, însemnătatea comercială a locului, gradul de denaționalizare a comerțului local, forțele numerice ale legionarilor etc.); apoi, cu o siguranță matematică fixă locurile unde vor fi implantate noile întreprinderi. Odată alese aceste locuri, începu, cu o grijă meticuloasă, organizarea propriu-zisă a comerțului.

Cultul detaliului, una din marile învățăături date legionarilor, îl aplică cu scrupulozitate și în comerț. Tot ceea ce ieșea din imaginația lui creatoare era “impecabil”, cuvânt pe care-l întrebuița mai ales pentru a sublinia “cum trebuie săfie opera unui legionar”. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării: de la cumpărarea mărfii, până la servirea clientului, toate operațiunile erau studiate și puse la punct. Omul, înclinat, prin natura sa, către o oarecare neglijență, atât în chestiunile particulare, cât și în cele publice, are nevoie de un antrenament intensiv și practic pentru înțelegerea valorii amănuntului în orice acțiune umană. Cu o deosebire în comerț, unde sunt angajate responsabilități materiale și pecuniare, individul trebuie să facă dovada unui înalt simț al datoriei.

Cea dintâi unitate economică a Mișcării fondată în 1937 era un “Magazin alimentar”, în stațiunea balneară Carmen Sylva, cu numele de “CONSUMUL LEGIONAR CARMEN SYLVA”.

Datorită faptului că mărfurile erau vândute mult mai ieftin decât în celelalte magazine locale, această cooperativă legionară a fost frecventată de o clientelă numeroasă. Natural, Căpitanul nu fixase prețurile mai ieftin decât în alte părți, ca să facă o concurență altora, ci pentru a da un impuls general comerțului local. Tuturor acelor care se plâneau de această “concurență” – comercianți fără scrupule, ce exploatau nemilos pe vizitatori – Corneliu Codreanu le răspunse printr-o Circulară, intitulată “O lămurire”, iscălită în Iunie 1937 și răspândită în toată țara:

“Consumul legionar Carmen Sylva vinde mai ieftin nu pentru a face concurență celorlalți negustori. Ci pentru un principiu foarte sănătos, pe care trebuie să-l aplice toți comercianții din Carmen Sylva.

1. **În interesul lor:** pentru că oamenii văzând că la Carmen Sylva ei nu sunt spoliați, că marfa este tot așa de ieftină ca la ei acasă, în loc să vină 10.000, vor veni 20.000, și negustorul va câștiga mai mult dacă va vinde ieftin la 20.000, decât dacă va vinde scump la 10.000 de oameni.
2. **În interesul stațiunii:** pentru că stațiunea, în fața marelui număr, va înflori, nu va fi pustie ca atunci când vine lume puțină.
3. **În interesul vizitatorilor:** căci ei nu trebuie să se apropie de Carmen Sylva cu groază, ca de o cetate de speculanți care vor să-i jupoaie...
4. **În interesul neamului:** el are interesul ca un număr cât mai mare de români să vină la mare,

pentru a se recrea, pentru a se vindeca, pentru a-și reface sănătatea. nU trebuie să se zică: “să vină numai cei bogați”. Neamul zice “Să vină toți”. Să vină cei ce au nevoie, bolnavi; bogați sau săraci. Căci neamul se sprijină deopotrivă și pe cei bogați, ca și pe cei săraci. Și poate mai mult pe cei săraci. În orice caz, neamul are interesul ca toți fii săi, săraci sau bogați, să fie sănătoși”.

Ca în toate Circulările lui referitoare la “bătălia comerțului legionar”, Căpitanul subordona principiile economice principiilor morale și marilor interese naționale. Și celor care nu urmaăreau decât câștigul, le arăta că chipul lui de a privi comerțul nu putea să-i vatăme, din contra.

De la “Cooperativa de consum”, Corneliu Codreanu a făcut un salt într-o altă ramură alimentară, mult mai anevoioasă de manipulat sub toate aspectele: “Restaurantul”.

Primul restaurant legionar a fost organizat tot la Sediul Central al Mișcării, în București, într-o clădire anexă, unde funcționa înainte o cantină studențească. Această nouă întreprindere fu cunoscută sub numele de “RESTAURANTUL LEGIONAR GUTENGERG”.

De-aici înainte, Sediul Central, Cooperativa alimentară și Restaurantul au constituit un singur scop, ca o citadelă nouă de românism, de educație profesională, de onestitate și de formare morală. În același fel, Corneliu Codreanu avea posibilitatea să supravegheze bunul mers al acestor două unități economice, fără să piardă contactul permanent cu organizația politică.

Ca întotdeauna în marile momente ale vieții legionare, când se lua o nouă inițiativă decisivă pentru Mișcare; Căpitanul a explicat legionarilor și publicului finalitatea întreprinderii în curs și importanța ei în ansamblul activităților legionare. Printr-o Circulară din 3 Iulie 1937, el a arătat obiectivele economice ce se urmăresc prin intermediul restaurantului:

- educarea tineretului român în direcția comerțului specializat din această ramură.

- ajutorarea camarazilor care au nevoie de o masă bună, sănătoasă și curată. Realizarea unui mic beneficiu pentru Mișcare, care să poată servi legionarilor care lucrează la Sediul Central.

În acest timp, odată rezolvată chestiunea materială, se trecea la considerații mai elevate, de ordin național, moral sau religios. Activitatea economică nu constituia decât un obiectiv tranzitoriu, un suport util și indispensabil pentru înflorirea potențialului creator al națiunii pe alte planuri.

Cu prilejul inaugurării restaurantului “Gutenberg”, el a făcut o incursiune în problemele sociale, punând accentul pe armonia care trebuie să domnească între toate clasele sociale. Acest restaurant legionar ar fi un loc de fraternizare între toți românii, fără nici o discriminare;

“Să realizăm în interiorul acestui restaurant armonia socială legionară.

În acest restaurant poate să vină și un profesor universitar și un căruțaș, sau orice alt muncitor cu brațele. Să stea la masă, ei și familiile lor. Soții și copiii.

Profesorul universitar nu se va uita cu dispreț sau chiorăș, ci cu ochi de frate, la fratele său muncitor.

Dar nici acest frate muncitor nu trebuie să jeneze pe celălalt frate al său, sau pe familia și copiii lui: răcnind cât îl ține gura la masă, scuipând pe pereți, înjurând birjărește sau făcând alte

necuviințe.

Aici toată lumea trebuie să fie cu obraz, cu eleganță sufletească și bună-cuviință...

Deci, voiesc să spun, că aici, în acest restaurant, doresc să facem o adevărată școală de bună purtare, eleganță și caldă camaraderie legionară, cu înfrățire între toți fiii neamului...

În acest restaurant nimeni nu este de meserie. Facem eforturi ca să învățăm acum. De aceea, fiți îngăduitori față de greșelile pe care le observați și vă rugăm atrageți-ne totdeauna atenția asupra lor”.

Totodată, ca un bun comerciant, Căpitanul nu uită să laude marfa restaurantului:

“Post scriptum”: Avem vinuri cu care ne putem mândri. Ele sunt garantat naturale, iar prețurile cu care se vând sunt mult inferioare față de calitatea lor”.

Întru buna înțelegere a sensului acestei Circulare care insistă asupra “bunei comportări” cerute tuturor care vor veni în restaurantul legionar, trebuie știută marea importanță pe care Corneliu Codreanu o dădea înfățișării și ținutei legionarului. Hainele, chiar vechi și cârpite, trebuiau să fie curate, cusute, pantofii vâcsuiți, părul și barba în ordine. El avea oroare de tinerii neglijanți, murdari, îndeosebi dacă luau aere de “nonconformiști”. De asemenea, detesta impertinența și grosolănia în relațiile sociale. Un legionar, oriunde ajunge, chiar și în închisoare, trebuie să se omporte decent cu toți, indiferent de poziția socială a interlocutorului său. El trebuie să respecte femeile, bătrânii și pe toți aceia care sunt mai instruiți decât dânsul. Nu trebuie să disprețuiască pe mnuncitor și pe sătean. Indiferent ce meserie își exercită, de la simplul măturător de stradă până la savant sau bogătaş, toți sunt fiii neamului; și fiecăruia i se acordă onoare din partea națiunii cu meritele și aspirațiile sale.

Educația legionarului - eroică, națională, morală, religioasă – trebuie să fie completată de o educație socială, prin buna comportare în societate. Trebuie să se simtă, din primul contact cu un legionar, atitudinea sa elegantă și corectă, anume că se are de-a face cu un “om nou”.

Câteva zile numai după această deschidere, restaurantul “Gutenberg” putea rivaliza, în ceea ce privește clientela, cu restaurantele cele mai frecventate ale Capitalei. În afară de legionari, veneau mulți români din toate straturile sociale, atrași nu numai de prețul scăzut și de calitatea mesei, ci și de atmosfera caldă și amicală care domnea acolo. Găseau o experiență necunoscută în lumea bucureșteană, ce descoperea un alt mod de viață, reglată de alte norme decât banii și interesul material. “Patronul” restaurantului, Căpitanul, în fiecare zi își făcea apariția, saluta oamenii de la masă, întreba dacă sunt mulțumiți de deservire, intervenea energetic.

Atunci când Căpitanul apărea în deschizătura ușii, înalt de talie, cu o alură impozantă, se producea un moment de exaltare colectivă. Oamenii uitau de masa lor, o profundă liniște se răspândea și privirile asistenței îi urmăreau umbletul și gesturile. Exercita o veritabilă fascinație asupra oamenilor de toate categoriile. aUtoritatea lui spirituală era de nedescris. Erai fericit să-l vezi, să-i adresezi o vorbă, să-l simți prezent. Cu frumusețea lui virilă, cu vorba calmă și cu magnetismul său, părea un Zeu antic coborât printre muritori...

Câteva săptămâni de activitate I-au fost suficiente pentru a-și da seama că succesul restaurantului “Gutenberg” era definitiv și că rentabilitatea afacerii răspundea tuturor speranțelor. Gândul lui

mergea iarăși spre Carmen Sylva, unde guvernul interzisese continuarea șantierului legionar. Acest șantier de pe litoralul Mării Negre era abandonat. O mare mâhnire îi strângea inima:

“Ei bine! – spunea el mereu, adresându-se indirect guvernului – nu m-ați lăsat să continui lucrul pe șantier. Voi găsi altceva pentru a-l înlocui. Voi deschide un restaurant, care va fi așezat pe principiul șantierelor legionare, adică pe munca voluntară. Mișcarea va reveni la Carmen Sylva sub o altă formă, lumea va umple restaurantul nostru și se va bucura de rezultatele efortului nostru”.

Zis și făcut. În luna Iulie 1937, alături de “Magazinul alimentar” (despre care s-a vorbit), începu să funcționeze la Carmen Sylva și un restaurant legionar, organizat după modelul tuturor întreprinderilor economice ale Legiunii: mese bune și de calitate excelentă, servite cu amabilitate și cu dorința satisfacerii clientului.

Totodată, marea noutate a acestui restaurant – care-l făcu faimos pe întreg litoralul Mării Negre – era compoziția personalului de serviciu. Chelnerii aparțineau elitei intelectuale și profesoriale a Capitalei. Se putea vedea, la deservire, artiști ai Teatrului Național, medici, pictori renumiți, scriitori, profesori universitari, avocați, arhitecți, ingineri etc. Oamenii care frecventau restaurantul se simțeau câteodată jenați când că atâtea figuri ilustre din București le aduceau lor – persoane mult prea modeste – mâncare și băutură. Totuși “chelnerii” (“garsonii”) nu se simțeau defel umiliți prin această muncă; căci trecuseră prin școala legionară și, acum, priveau pe fiecare român, din orice pătură socială, cu o dragoste frățească.

În timpul verii, nici un eveniment deosebit nu se produsese pe frontul comerțului legionar. Căpitanul plecă la Carmen Sylva, ca să supravegheze mersul noii întreprinderi și să se îngrijească de sănătate. Iarna, se duse la Predeal, pentru a schia; vara, prefera Carmen Sylva, unde putea face băi de nămol în lacul Techierghiol. Cele două unități economice din Capitală porniseră perfect la drum și puteau să funcționeze fără prezența lui.

După închiderea comerțului de la Carmen Sylva – limitat la sezonul de vară - ,Corneliu Codreanu revine în Capitală și reia ofensiva din sectorul comercial legionar, cu o vigoare fără precedent:

-la 3 Octombrie 1937, el inaugurează “CONSUMUL LEGIONAR OBOR”, în cel mai vechi cartier din Capitală.

-la 24 Octombrie, deschide “PENSIUNEA LEGIONARĂ”, la Predeal, o stațiune climaterică din Carpați.

-la 1 Noiembrie, inaugurează un nou restaurant în Capitală, pe bulevardul Basarab.

-la 10 Noiembrie, inaugurează un nou restaurant, numit “GRIVIȚA”, destinat muncitorilor, își deschide porțile într-unul din cartierele cele mai sărace ale Capitalei.

-la 22 Noiembrie, în plin centrul Bucureștiului, pe bulevardul Elisabeta, ia naștere “RESTAURANTUL LAZĂR”.

-la 3 Decembrie, a avut loc inaugurarea “COOPERATIVEI LEGIONARE” din Bacău, localitatea moldavă în care aproape întreg comerțul se afla în mâna evreilor.

-la 10 Decembrie, în plină campanie electorală, Căpitanul pune pe picioare primul “MAGAZIN DE MANUFACTURĂ” al Mișcării Legionare, în clădirea noului Sediul Central al Legiunii, a cărei construcție se terminase.

-în fine, tot la începutul lui Decembrie, se inaugurează un mare “RESTAURANT LEGIONAR OBOR”, ultimul din serie.

Extraordinaire erau rezultatele acestei campanii economice. Într-un răgaz de două luni, cel puțin șase întreprinderi noi intraseră în funcțiune în Capitală, și alte două în provincie. Dacă teroarea din primăvara lui 1938 n-ar fi intervenit, numărul întreprinderilor comerciale ale legiunii ar fi rivalizat cu certitudine cu numărul șantierelor de muncă din 1936, când fiecare județ își avea șantierul lui.

Cu prilejul fiecărei inaugurări, Corneliu Codreanu vorbea legionarilor, explicându-le semnificația bătăliei comerțului legionar. Am reprodus câteva fragmente din cele mai importante discursuri care au putut fi salvate; în care, de fiecare dată, în afara părții pur economice relative la întreprindere, se găsește enunțată și uneori elucidată o problemă de ordin național, social sau spiritual.

În alocuțiunea făcută la inaugurarea “CONSUMULUI LEGIONAR OBOR”, el a spus:

“Comerțul legionar, punând astăzi pasul său în străvechiul OBOR românesc, salută cu salut de frate pe negustorii români, urmași ai vestiților negustori de altădată, răpuși acum, în proporție de 50 la sută, la năvala străină. Vechea cetate neînvinsă de altădată este astăzi aproape jumătate cucerită. Pe fiecare, rând pe rând, vă așteaptă moartea. Sub ochii noștri au dispărut negustorii români din Lipsani, negustorii români din Văcărești, negustorii români din Dudești. Trei sferuri din comerțul de pe Calea Victoriei este jidovesc.

În această luptă surdă, aveți un frate în plus, un soldat care va ști să țină în respect și să îngenunche orice pretenție străină, și care azi prin luptă și mâine prin biruința Micării Legionare, va reface străvechea glorie a negustorimii românești din Obor, clăditoare de biserici, de spitale și ajutoare ale țării.

Din această mică cetățuie pe care o deschidem noi astăzi, vor pleca în curând elemente formate, cuceritori pentru cetățile pierdute! Iașii, Cernăuții, Chișinăul, Tighina, Cetatea Albă, Ardealul de Nord...

Iubiți camarazi, care veți lucra aici și veți face școală nouă, există astăzi tendința în comerț: a se îmbogăți cât mai repede. **Nu!** Veți renunța la ea. Tendința va fi: “să trăiesc, nu să mă îmbogățesc”.

Există justificat de legile naturii **dreptul la viață**, nu **dreptul la îmbogățire**.

Întreaga mentalitate trebuie răsturnată! Bucuria rapace de a se îmbogăți, pofta de câștig trebuie schimbate cu: bucuria de-a face un serviciu celor din jurul nostru. Bucuria de a vedea că ai făcut un bine și că orice om care iese din prăvălia ta pleacă mulțumit. bucuria aceasta face mai mult decât bucuria pe care ți-o pot procura 20 de lei pe care I-ai luat în plus de la un om”.

Cu magazinul alimentar deschis în cartierul OBOR, la care se referă rândurile de mai sus,

comerțul legionar intră într-o nouă etapă, aceea a “marilor unități economice”. Acest magazin era de-o altă categorie decât acelea deja existente, atât prin capitalul investit, cât și prin volumul și varietatea mărfurilor. Putea satisface cea mai exigentă clientelă.

De altminteri, în cartierul acesta, I-ar fi fost greu Mișcării Legionare să pătrundă cu o cooperativă modestă, de tipul aceleia care funcționa la Sediul Central, pe str. Gutenberg. Negustorii din acest cartier periferic erau, în toată Capitala, renumiți și reprezentau ultimile bastioane solide ale românismului în fața invaziei masive a comercianților evrei. Vrând să vină în ajutorul acestui cartier, amenințat să aibă soarta atâtor alte cartiere comerciale ale Bucureștiului, Corneliu Codreanu nu putea să se instaleze aici – proclamându-și hotărârea de a se împotrivi curajos asalturilor coalitiei negustorilor evrei – cu un magazin mediocru.

În această alocuțiune, el mai preciza că lupta pentru stăvilirea năvalei evreiești din comerț și pentru recucerirea pozițiilor pierdute trebuia să fie condusă paralel, asigurându-se o biruință morală asupra principiului iudaic al profitului. Dreptul la viață e un lucru, încununat cu facultatea de a-ți câștiga existența ta și a familiei; în timp ce “dreptul la îmbogățire” e o aberație socială, fiindcă nu se poate realiza decât prin exploatarea altora. Șarja contra cuvântului “îmbogățire” nu este, în concepție legionară, un atac la bunăstare și la îndestulare, ambiții pe care fiecare individ și fiecare familie le urmăresc în existența lor. Aceasta ar însemna deformarea absurdă a realității sociale și a înțelesului vieții. E vorba doar de respingerea influenței nefaste a mentalității iudaice, care afirmă că negustoria se întemeiază pe câștigul exagerat și înavușirea nelimitată; chiar dacă se calcă în picioare dreptul la viață al celorlalți indivizi.

În locul câștigului fără margini din afaceri, Corneliu Codreanu introduce ideea “serviciului pentru colectivitate”. În virtutea acestui principiu satisfacția de a mulțumi persoana servită trebuie să depășească satisfacția materială de a-i extorca câțiva bani în afara beneficiului legal.

La fel, în declarațiile lui din momentul inaugurării pensiunii legionare de la Predeal, din 24 Octombrie, Corneliu Codreanu ridică din nou nivelul discuției din sfera economicului către problema responsabilității individului în fața justiției sociale. După ce arată că rostul constituirii acestei pensiuni era dorința de a vedea pe tineri respirând “cel mai bun aer din România”, el continuă astfel:

“Camarazi și prieteni,

în acest restaurant veți mânca toată lumea la fel, aceleași feluri de mâncare, dar veți plăti după puteri. Între un minimum și un maximum fixat de noi, cel sărac va plăti mai puțin, cei mai bogați vor plăti mai mult, după cum sunt retribuiți, după greutatea familiare etc.

dacă unul va zice: Eu n-am nici un ban – nu va plăti nimic. –Pentru că nu e drept ca cineva să moară de foame, dar ne vom interesa de ce n-are, pentru ca să-l punem la treabă și să-l facem să aibă.

Cine va judeca cât trebuie să plătească un client? El singur, clientul. Atât am judecat că pot, atât cred eu că e drept să plătesc. Judecata lui este fără apel.

Iubiți camarazi,

Un principiu al justiției spune: “Nimeni nu poate fi judecător în propria cauză”. Răspund:

Principiul înjosește omenirea, pentru că consideră pe om laș sau hrăpăreț. Așa e. dar eu nu vorbesc de cum este omul, ci de cum poate și cum trebuie să fie. Într-o omenire înălțată, omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul și loialitatea de a da fiecărui ceea ce este al său, adică de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept și sever cu sine însuși.

La temelia unei țări trebuie să fie omul drept, și e bine să începem să facem școală în această direcție. Cu acestea zise, restaurantul din Predeal este deschis și toți câți sunteți aici, săraci sau bogați, sunteți invitații noștri la masă”.

Repetăm: economicul nu constituie obiectivul principal al comerțului legionar. Nu e decât un suport în realizarea altor țeluri de ordin superior. În cazul “Pensiunii de la Predeal”, care dispunea și de șase camere, Corneliu Codreanu se gândise la tinerii care, în urma proastelor condiții de existență din marile orașe, erau debili în masă. O supraveghere minimă a sănătății putea să-i recupereze sau să evite contractarea tuberculozei, care, pe-atunci, constituia o adevărată plagă în România.

În doctrina legionară există o corelație între economic și sănătatea națiunii. Activitatea economică nu-i destinată îmbogățirii infinite; ea trebuie să servească prezervării biologice a neamului, garantării unei bunăstări individuale, familiale, naționale, adică unei anumite abundente generale de ordin material. Sănătatea unui popor, la rândul ei, este indispensabilă, dar nu constituie ținta finală și exclusivă. Pentru că este un non-sens să ai oameni fizicește sănătoși, datorită unei juste distribuiri a bogățiilor, dacă ei continuă să se sfâșie între dâșșii, să se conducă după legile junglei, să se lase mânați doar de instincte și de pofte..., să perpetueze lăcomia și exploatarea celor săraci.

Conform normelor legionare, omul trebuie să fie sănătos, trebuie să-și aibă garantate existența lui și a familiei sale, pentru a-și putea dedica toate forțele de muncă și de creație Patriei și lui Dumnezeu; pentru a deveni alt om; pentru a nu deveni o energie creatoare care-și multiplică talentul cu care a fost înzestrat... Trebuie ca o generație nouă, sănătoasă și robustă, să crească și să-și afirme prezența în domeniul spiritual.

Astfel, deschiderea unui restaurant este totodată prilejul, pentru Căpitan, ca să reamintească legionarilor și prietenilor lor adevărata luptă a Legiunii: FORMAREA DE OAMENI NOI, DREPTI, CINSTIȚI, INCAPABILI SĂ EXPLOATEZE PE APROAPELE LOR. Are o așa de mare încredere în capacitatea de transformare interioară a omului, încât îi acordă onoarea de a deveni el însuși judecătorul propriei sale cauze. Așa vede el umanitatea viitoare.

Corneliu Codreanu nu uită nici de muncitori. Pentru a le veni în ajutor, el creează “RESTAURANTUL GRIVIȚA”, situat în cartierul cu același nume, locuit în mare parte de mici funcționari și de muncitori de la “Atelierele C:F:R: de la Gara de Nord”.

Aceste ateliere fuseseră teatrul unor ciocniri sângeroase cu forțele publice, în 1933, când muncitorii declaraseră greva generală și când o mulțime de agitatori comuniști se infiltraseră în rândul lor. În acea epocă, Corneliu Codreanu luase în Parlament apărarea muncitorilor baricadați.

În alocuțiunea făcută la deschiderea Restaurantului Grivița, el le-a vorbit despre nedreptățile sociale și despre cauzele lor:

“Camarazi,

Acest restaurant se deschide astăzi pentru muncitori. Avocatul Gheorghe Leațu și studentul Buhaiu Vasile au însărcinarea de a conduce întreprinderea, făcându-și datoria cu drag.

În comerțul legionar, vom doborî principiul iudaic-materialist: munca din interes și din pofta de câștig.

Foamea de aur.

Atâta vreme cât într-o parte pe lume va fi foamea de aur, în cealaltă parte va fi foamea de dreptate.

Pentru că cei cu aur mult, în fiecare zi rup, pe nedrept, câte o fărâmbă din pâinea neagră a celui sărac, pentru ca să-și mărească grămada de aur.

Legionarul din comerț va ștri că misterul comerțului său, ca și al tuturor înfloririlor pe lume, stă în dragoste. Dragostea de meserie și dragostea de oameni.

Până atunci vă strig: Muncitorii din toată România, la luptă!”

Originea nedreptăților sociale, spune Corneliu Codreanu, trebuie căutată în ideea de profit, care guvernează relațiile dintre indivizi și are drept consecință acumularea de bogății în mâinile unora, în detrimentul maselor populare. El îi face pe evrei răspunzători de apariția acestei anomalii din structura societății moderne. “FOAMEA DE AUR”, sentiment specific rasei iudaice, provoacă tensiuni sociale. Ca reacție la această presiune, va exista continuu “foamea de dreptate” a exploataților. Aceasta e realitatea concretă, în care lumea se zbate neputincioasă.

Comerțul legionar se sprijină pe alte norme. Nu interesul ori dorința de câștig au determinat pe legionari să deschidă un restaurant într-unul din cartierele cele mai nevoiașe ale proletariatului bucureștean; ci doar pentru a oferi celor rău plătiți și rău hrăniți o masă accesibilă pungiilor lor și suficientă pentru a-i alimenta.

Asta nu înseamnă – conchide Căpitanul – că acest comerț legionar, care nu respectă legile economice dominante din societatea contemporană, va merge la faliment. Dragostea pe care legionarii o dezvoltă în acest comerț, dorința de a veni în ajutorul mulțimilor sărace și nenorocite, vor avea și compensație și recompensă. Muncitorii vor descoperi în cele din urmă pe adevărații binefăcători și, tot mai numeroși, vor veni în acest restaurant, asigurându-i astfel buna funcționare.

Ministerul prosperității tuturor întreprinderilor legionare trebuie căutat în IUBIRE. Dragostea face să înflorească și să prospere totul: individ, familie, stat, națiune, cultură; și, acum, experiența legionară o demonstrează, iubirea își arată efectul miraculos chiar în comerț.

La conducerea acestui restaurant, Corneliu Codreanu desemnase un avocat și un student. Această alegere nu e întâmplătoare. În definitiv, se puteau găsi tot așa de bine oameni fără titluri universitare. Totuși, prin această misiune încredințată intelectualilor, de a se pune la dispoziția unei clientele muncitoare, Căpitanul voise să sublinieze, odată mai mult, solidaritatea și fraternitatea care trebuie să domnească între toate clasele sociale. Munca nu poate constitui un factor de discriminare socială. Nu există munci inferioare sau nedemne. Fiecare muncă își are noblețea ei, când este executată cu onestitate și dragoste, în convingerea că se aduce un serviciu

aproapelui și colectivității.

Muncitorii din cartierul acesta, maltratați, bruscați și exploatați, aveau nevoie de căldura cu care fuseseră primiți în Legiune. Aveau nevoie să simtă că meseria lor era apreciată, mai ales de către oamenii superiori în cultură și de o altă poziție socială. Or, acești oameni, cu care zilnic intrau în contact în restaurantul legionar, erau gata să-i înțeleagă și să-i servească cu simpatie.

Ne-am întins mai mult decât trebuia asupra acestui capitol, nu doar pentru a aminti succesele Legiunii în sectorul comercial, ci îndeosebi ca să consemnăm declarațiile Căpitanului în asemenea ocazii deosebite.

Alocuțiunile acestea de circumstanță sunt în realitate “norme de doctrină legionară”, de o valoare considerabilă. Ele fac parte integrantă din gândirea lui Corneliu Codreanu și e indispensabil de a le recunoaște dacă se vrea priceperea ideii de bază a activității economice legionare.

12) OPERAȚIA “FIERUL VECHI”

Una din problemele cele mai grele de soluționat în bătălia comerțului legionar era **constituirea capitalului inițial**. Bani investiți de Corneliu Codreanu în întreprinderile realizate până atunci proveneau din următoarele surse:

- o mică parte de la Cooperative de consum și de la cele dintâi restaurante.

- cea mai importantă parte fusese acoperită prin efortul financiar al organizațiilor mai bine structurate. În special legionarii din Capitală, cu mai multă dare de mână decât alții, furnizaseră însemnate sume.

- în fine, câteva credite pe termen scurt fuseseră acordate de negustori, care înțeleseseră lupta legionară din acest sector.

Dar, toate aceste posibilități pecuniare erau departe de a atinge nivelul dorit de Căpitan. El n-avea intenția să facă o simplă demonstrație economică, spre a arăta că românii sunt ei capabili să devină negustori; el voia cu ardoare să recâștige de la străini —și îndeosebi de la evrei— terenul pierdut priogresiv, de neamul nostru în acest domeniu. Problema avea pentru dânsul o cu totul altă valoare și amploare. El plănuia să dezvolte această “Bătălie” și în alte ramuri comerciale: textile, material electric, produse farmaceutice, materiale de construcții etc., unde se putea câștiga mai mult, dar unde trebuiau investite importante capitaluri.

De unde să facă rost de acști bani? De la cine să-i ceară?

Problemă dificilă și delicată. Totuși Corneliu Codreanu nu era omul care să capituleze în fața acestor opreliști! După ce hotărâse pătrunderea Legiunii în lumea marelui comerț, o idee nouă germina în mintea lui: **adunarea fierului vechi și transformarea acestuia într-o sursă de venituri**.

O imensă bogăție zăcea acolo, presărată cam peste tot teritoriul țării: pe drumuri, în sate, în ogrăzi, terenuri virane, maidane cu gunoi și chiar resturi menajere. E-adevărat că negustorii specializați realizau bune afaceri cu cumpărarea și vinderea fierului vechi. Aceștia dispuneau de rețele importante de intermediari și de colectori, care parcurgeau satele și regiunile cele mai îndepărtate, ca să cumpere, pentru o îmbucătură de pâine, metale nefolositoare ori neutilizate.

Dar, acești cumpărători ambulanți nu ridicau decât o mică parte din metalele aruncate la rebuturi, și nu se interesau de ele decât atunci când se găseau în apreciable cantități: un cui, o potcoavă de cal, o bucată de tinichea, un tub de medicamente, niște căpețele de fier pierdute pe drum sau pe ogoare, abandonate în mărăcini ori în păduri, nu ofereau nici cel mai mic interes pentru aceștia. Or, aceste neînsemnate obiecte existau peste tot în cantități considerabile.

Acest program de strângere a fierului vechi putea să apară drept singular; însă era valabil, și, într-o anumită măsură, de succesul lui depindea victoria bătăliei comerciale a Legiunii. Desigur, dacă trebuia să angajeze personal și să plătească intermediari la adunat fier, cum făceau ceilalți negustori, niciodată nu s-ar fi putut lua în seamă o atare întreprindere. Ea presupunea posesia capitalului inițial, care trebuia creat.

Corneliu Codreanu dispunea în schimb de un alt capital, infinit mai prețios, pe care ceilalți comercianți nu-l posedau: zecile de mii de brațe ale legionarilor, ce n-așteptau decât un semnal al șefului lor ca să arate ceea ce pot în această direcție, mai ales după interzicerea lucrului în șantierul Legiunii. Să ne imaginăm zeci, sute de mii de indivizi, plecând, în ceasurile libere, în căutarea fierului abandonat, în sate, pe ogoare, pe drumuri... Cantități enorme puteau fi culese într-un interval extrem de scurt! În șase luni, după calculele Căpitanului, Mișcarea putea dispune de mai multe milioane de lei, prin recuperarea și vânzarea acestor metale pierdute. Operația “fierul vechi” putea deveni principala sursă de finanțare a întreprinderilor legionare.

Iată câteva pasaje din Circulara din 15 Septembrie 1937, intitulată “**OPERAȚIA FIERUL VECI**”, prin care Corneliu Codreanu dă ordinul începerii campaniei:

“În această uriașă încelștare care vine după decenii de biruițe străine și înfrângeri românești – în care românii și-au pierdut și pozițiile comerciale și curajul și țara – avem nevoie de un pumn de capital.

Suflet avem cât un munte, Corectitudine, Capacitate și Dreptate avem.

Pentru realizarea acestui pumn de capital trebuie să recurgem la toate soluțiile.

Una din aceste soluții o dau acum:

Din cauza unor mari cereri, fierul de construcție s-a scumpit enorm! Într-un an aproape sută la sută.

Odată cu aceasta s-a scumpit și fierul vechi. Fierul aruncat prin toate curțile țărănești, mâncat de rugină și considerat fără nici o valoare.

Pe acesta să-l adunați însă, din toate satele, de pe toate drumurile și să-l dăruiți spre depozitare Sediilor județe, atunci când veți fi anunțați pentru aceasta. –De-acolo îl vom putea vinde. Este aproape trei lei kg! Nu uitați că noi suntem mulți și vom putea aduna mai multe milioane de kg!

Celor ce vor zice: “Cu aceasta vreți voi să biruiți marele capital jidănesc?” le răspundem: a mai biruit ea, nația românească numai cu sufletul din ea și cu un pumn de fier, armate nebiruite, pe care lumea întreagă le credea de nebiruit”.

A doua zi, 16 Septembrie 1937, el completa Circulara cu “Instrucțiuni pentru adunarea metaleor”, un model de precizie în domeniul gândirii practice. Strângerea fierului vechi era o

ocupație nouă pentru legionari. Le trebuiau deci explicațiile detaliate și clare asupra a ceea ce aveau de făcut. Corneliu Codreanu descrie toate fazele operației: adunarea materialului, triajul lui după natura și valoarea metalului, modul de a-l transporta etc..., cu o exactitate demnă de un bărbat care lucrase toată viața în această branșă. Atrage în mod special atenția legionarilor asupra diferitelor feluri de fier. Fiecare categorie trebuie așezată aparte, căci prețurile diferă...

Unitățile de bază – cuiburile – sunt însărcinate cu colectarea fierului abandonat, și transportul lui în antrepozitele amenajate de organizațiile județene, ce se vor ocupa cu vânzarea lui.

Apelul Căpitanului e adresat atât legionarilor, cât și prietenilor Legiunii: țărani, muncitori, intelectuali, studenți, elevi de licee. Chiar și copiii sunt chemați să participe la această “bătălie”:

“Apel către copiii,

Dragi copii,

Sunteți sute de mii.

În fiecare zi, când vă întoarceți acasă, ridicați din drumul vostru:

-orice cutie de tablă,

-orice bucată de fier,

-orice potcoavă,

-orice cui,

și duceți-le acasă.

ACOLO, faceți-vă fiecare un mic depozit, pentru a-l încredința comerțului legionar.

Sper că nu vă va acuza nimeni că faceți o acțiune “subversivă”.

Când veți ști cât fier ați strâns, o să vă dați seama cât sunteți de mulți și cât de puternici sunt cei mulți uniți într-un gând bun.

Îndemnul meu este:

Nici un copil fără grămada sa de fier.

Nici un cui rămas în praful străzii”

Corneliu Zelea Codreanu.

Care a fost rezultatul “operației fierului vechi”?

După trei luni de zile, la 15 Decembrie 1937, data în care Corneliu Codreanu ceruse ca un prim raport să-i fie adresat, toate organizațiile județene dispuneau de enorme cantități de fier și de alte metale, care nu așteptau decât să fie expediate la destinație.

Însă a fost declanșată marea prigoană de către guvern și tot fierul vechi adunat a fost confiscat de

autorități...

13) “BATALIONUL COMERȚULUI LEGIONAR”

Corneliu Codreanu a înțeles activitatea comercială a Mișcării ca pe o luptă dusă pe frontul larg al întregii națiuni. Obiectivul de altfel, nu era de ordin strict material; nu se urmărea finanțarea Mișcării. Beneficiile din comerț erau rezervate comerțului, în vederea deschiderii altor întreprinderi. Activitatea politică a Legiunii era susținută prin cotizațiile și donațiile legionarilor.

“Comerțul legionar” era în realitate un război dus împotriva invaziei evreilor, care controlau 80 la sută din economia națională. Un război nonviolent, purtat pe căi legale, printr-o concurență legală, conform legilor statului. Era o competiție de la comerciant la comerciant. Însă, cum evreii înaintau, organizați ca o armată, contra pozițiilor comerțului autohton, românii trebuiau să procedeze altfel. Asta era problema, asta era metoda.

Comerțul românesc, sigur în lupta lui, redus la propriile mijloace, nu putea rezista năvalei evreiești, organizate după toate regulile strategiei și tacticii militare; el era condamnat la pierderea ultimelor bastioane economice ale națiunii. Cu intervenția Mișcării Legionare, datele se schimbă. În această operațiune fundamentală, întreaga Legiune lupta pentru un scop determinant, cu toată capacitatea ei de sacrificiu. Corneliu Codreanu voia să creeze o armată economică națională, care să poată recuceri pozițiile economice pierdute în comerț și în industrie. În acest scop, anumiți legionari conduceau întreprinderile; unii contribuiau la formarea capitalului; alții serveau ca bucătari, chelneri, contabili; în timp ce grosul “armatei”, masa legionarilor, ajutau ei înșiși, cumpărând la maximum din magazinele astfel create.

Cei dintâi legionari folosiți în comerțul acesta n-aveau nici o pregătire profesională. Devotați, harnici, erau stimulați prin misiunea lor, și doar atât. Insuficiențele lor erau compensate de prezența permanentă a Căpitanului printre ei. El, deși neavând mai multe cunoștințe speciale, era înzestrat cu un simț practic și cu o remarcabilă viziune asupra afacerilor.

Dar situația aceasta nu se putea prelungi la nesfârșit. Nu se putea câștiga bătălia împotriva puternicului capital evreiesc cu comercianți improvizați. Pe de altă parte, dacă se dorea întinderea rețelei comerțului legionar, în toată țara, și dizlocarea solidei organizații evreiești, trebuie să fie peste tot prezent Căpitanul. Astfel, problema acută a **pregătirii personalului** se punea cu acuitate și urgență.

În vederea asigurării eficacității și continuității frontului economic al Mișcării, Corneliu Codreanu a luat hotărârea organizării unei unități noi legioanre, denumită “BATALIONUL COMERȚULUI LEGIONAR”.

Acest batalion era constituit, la început, din aceia care serviseră în întreprinderile Mișcării și se formaseră de-a lungul celor doi ani, sub conducerea personală a Căpitanului. Acestora li se adăugau alții, recrutați după cele mai severe norme:

-candidatul avea nevoie de două recomandări precise: aceea a Șefului de județ și aceea a unui Comandant legionar.

-acceptul era făcut cu titlu provizoriu. După un an de muncă efectivă și de strictă supraveghere, legionarul era acceptat definitiv în noul Corp.

Cu organizarea “Batalionului Comerțului legionar” se trece de la **faza de improvizație** la **faza de formare profesională** a viitorilor negustori români. B.C.L. avea și alte atribuții, tot așa de însemnate pentru lupta economică a Mișcării:

-el trebuia să analizeze piața, în vederea deschiderii de noi întreprinderi.

-lui îi incuba pregătirea și organizarea de noi exploatare comerciale și industriale.

-în fine, trebuia să coordoneze comerțul legionar în întreaga țară.

Batalionul Comerțului Legionar (B.C.L.) a luat naștere odată cu Circulara din 13 Septembrie 1937, exact cu doi ani de la inaugurarea primei unități economice a Mișcării: modesta Cooperativă de consum, deschisă în localurile Sediului Central al Legiunii. Totodată, zilele de 13 și 14 Septembrie (Sf.Corneliu și Ziua Crucii, în religia ortodoxă) au fost proclamate drept date aniversare a Comerțului legionar.

Reproducem **in extenso** această Circulară, pentru că ea traduce minunat gândurile Căpitanului, claritatea și preciziunea obiectivelor pe care le-a urmărit, prin deschiderea acestui front economic și organizarea noului front economic și organizarea noului Corp legionar:

“În toamna aceasta se împlinesc doi ani de când legionarul a făcut cel dintâi pas pe linia comerțului.

După un an și jumătate de școală, în jurul Cooperativei din București, am pornit, cu cele dintâi elemente, la prima ofensivă.

Rezultatul a fost: succes desăvârșit, atât din punct de vedere material, cât și moral. Legionari și legionare au făcut eforturi de voință, răbdare, rezistență, încordare, devorament, încât prin ordinul de închidere de la Carmen Sylva, am creat o nouă distincție, în cadrul organizației noastre: “Bătălia Comerțului Legionar”, care să răsplătească acest devotament.

Acum suntem în ajunul unei mari ofensive pe câmpul comerțului pierdut de români. De aceea simțim nevoia organizării unui nou Corp.

Acela ia ființă astăzi, 13 Septembrie, și va purta numele: “Batalionul Comerțului Legionar”.

El va avea misiunea de a cuceri, metru cu metru, pozițiile economice pe care neamul nostru le-a pierdut. Denumirea lui sună a război, nu a afacere.

În el vor intra cele mai de elită elemente, din punct de vedere al corectitudinii, capacității și devotamentului.

Acest Corp nou va sta sub comanda mea timp de un an, având ca ajutor pe Comandantul legionar Petru Țocu.

Lupta noastră este istorică. Ea va fi înscrisă în Cartea Neamului, pentru că vom merge, cu cea mai mare siguranță, din biruință în biruință, înfrânând rezistențe și vrăjmașii, și spărgând zidurile mentalității defensive și descurajatoare, de azi și de ieri.

Vom răsturna păreri înfipite de decenii în gândul învins, deprimat și umilit al neamului, dovedind că, totuși din sângele nostru românesc, se pot naște negustori, în toate domeniile, care să țină

piptul oricui și să scoată din luptă pe orice rival”.

Conform acestei Circulare rezultă clar că odată cu organizarea noii unități, bătălia economică a Mișcării intra într-o fază nouă. De la încercări disperate și experimentale se trecea la o ofensivă generală și organizată, al cărei obiectiv era extinderea rețelei întreprinderilor în toată țara și în toate ramurile comerciale.

Circulara era însoțită de un Statut de organizare a B.C.L. Batalionul era condus de un șef, un subșef și un Stat-Major. Acest Stat-Major era condus dintr-un casier, un contabil și un consilier tehnic pentru fiecare branșă din comerț.

Pe lângă Statul-Major, Căpitanul creă un Serviciu de control, denumit “INSPECȚIA LEGIONARĂ A COMERȚULUI”. El preciza, totodată, că această funcție are un titlu provizoriu, până ce va cădea în desuetudine, “în măsura desăvârșirii legionarului”.

“Oamenii din acest batalion nu au decât un singur control: acela al conștiinței lor și sunt așa de corecți și de ordonați, încât vor considera numai ideea de control ca o ofensă. Eu nu cred că înmulțirea controlurilor va putea stârpi necinstea și hoțiile, ci numai desăvârșirea conștiinței noastre de oameni corecți. Această conștiință este cel mai mare și sigur control real”.

Corneliu Codreanu își afirma, odată în plus, imensa lui încredere în om, în virtuțile sale, în posibilitățile lui de transformare într-o nouă ființă, în care să poată triumfa binele și adevărul. El se simțea umilit să pună un legionar sub control. I se părea că îi anulează chiar și substanța spirituală, în care se cristaliza omul nou.

E de notat că niciodată n-a introdus în Mișcare un sistem de control la nivelul organizațiilor locale. Din cotizațiile primite – și în ultimii ani, cifrele acestea erau extrem de însemnate – organizațiile județene trimiteau o jumătate la Centru, și cealaltă jumătate rămânea pentru acoperirea nevoilor locale. Acști bani erau cheltuiți de șeful de județ, asistat de Statul său Major, fără nici un control de la Centru. Sistemul funcționa perfect. Nu s-a înregistrat niciodată un singur abuz, fiindcă șefii, onorați de această nelimitată încredere, ar fi fost incapabili să-și însușească pe nedrept o centime de la Legiune.

În aceeași Anexă, Corneliu Codreanu precizează sistemul de organizare a fiecărei întreprinderi și modul de viață al legionarului în cadrul ei. Legionarii vor trăi după principiul familiei legionare, soldați în slujba Legiunii:

“(Legionarii) aici își au rostul și bucuria vieții lor. Trăind și muncind de dimineața și până în noapte și făcând să înflorească Legiunea și Neamul, din munca și jertfa lor.

Ei trăiesc dintr-o mare lozincă: Legiunea și Neamul cresc numai din ceea ce nu facem pentru noi; adică din ceea ce pentru noi este o renunțare, o jertfă”.

Cu toate acestea, legionarii angajați în această cursă pacifică a Batalionului Comerțului nu pot uita lupta generală a Legiunii:

“Acest Batalion Legionar, muncind în comerț, dar totdeauna cu arma la picior, în așteptarea vitregiilor, alături de alte corpuri legionare, stă gata să dea examenul unui ocean de jertfă”.

Dacă Mișcarea ar fi avut câțiva ani de mai multă liniște, cu această organizație, cu elanul și

devotamentul membrilor Batalionului, Legiunea ar fi putut ajunge la rezultate spectaculare, și evreii ar fi resimțit cu siguranță concurența legionară... Însă..., la Palat cineva avea grijă ca să nu se ajungă la acest rezultat fatal pentru întreaga putere economică a evreilor din țara noastră.

14) UN NOU SEDIU CENTRAL PENTRU LEGIUNE

Sediul Mișcării era în casa generalului Cantacuzino, str. Gutenberg, nr.3. Această casă se afla în centrul Capitalei, foarte aproape de marile artere de circulație: bulevardul Elisabeta, Calea Victoriei și bulevardul Brătianu. N-avea decât un singur inconvenient: era prea mic pentru noua ei destinație.

Era o casă în stil vechi, tipică stilului bucureștean de la sfârșitul sec. Al XIX-lea, cu parter, dependințe, o curte spațioasă; construită pentru gustul și comoditățile unei singure familii. După ce ridicai două porțiuni de scară din marmură, care ocupau toată fațada, pătrundeai într-un hol mic, de unde se deschidea o cameră la dreapta, continuată în fund de o alta. Asta-i tot ceea ce interesează expunerea noastră. Prima servea ca Secretariat; în a doua era instalat biroul Căpitanului.

În aceste două încăperi, s-a derulat toată activitatea Centrului după teroarea din 1933-1934. În primii doi ani (1934-1935), când vizitatorii erau puțin numeroși, Sediul nu părea prea strâmt; dar, cu începerea din 1936, când Legiunea luă proporții considerabile și Căpitanul era literalmente asaltat de oamenii care voiau să-l vadă și să-i vorbească, domnea la Centru o îmbulzeală și un du-te-vino continuu, care împiedicau activitatea normală a diverselor servicii. Chiar curtea era plină de oameni, care ocupau treptele, invadau Secretariatul...

Între timp, comerțul legionar adăugându-se, un val de elemente active s-a concentrat la Sediul, deranjând și mai tare pe cei care lucrau. Trebuia cu orice preț găsită o casă mai mare pentru a adăposti Sediul Central al unei Mișcări politice în plină expansiune.

Mutarea Sediului Central la "CASA VERDE" nu putea fi luată în considerare din mai multe motive: "CASA VERDE" era prea departe, situată la periferia Capitalei, într-un cartier nou, numit de altfel "Bucureștii-Noi". Pe lângă aceasta era mausoleul "MOȚA-MARIN" care convertise caasa într-un loc de meditație și de reculegere. Pe urmă, în primăvara lui 1937, Căpitanul, cu soția și nepoata lui, Cătălina, se instalaseră acolo. Se adunau aici legionarii pentru organizarea de ședințe și emiterea de Communicate, însă numai în momente de o importanță deosebită.

Corneliu Codreanu putea și să închirieze sau să cumpere o casă mai mare în altă parte din centrul Capitalei. Soluția aceasta nu-i surâdea, numai pentru că Mișcarea ar fi pierdut mult pe plan spiritual. Casa generalului Cantacuzino se convertise într-o "instituție", de când servea drept Sediul Central. Iradia o autoritate și un prestigiu ce nu i se puteau ignora. Reprezenta toată personalitatea și întregul trecut al Generalului! Chiar adversarii respectau această casă, temându-se de caracterul iraascibil și impetuos al proprietarului ei. În plus, Generalul era șeful partidului "Totul pentru Țară", și nimic mai firesc ca Sediul partidului să fie acasă la el.

Toate aceste considerațiuni l-au determinat pe Căpitan să rămână pe loc și să construiască un Sediul nou chiar pe terenul casei de pe str. Gutenberg. El alesese aripa stângă a casei, acolo unde se găseau dependințele. Acestea, demolate, în locul lor trebuia să înceapă lucrările de construcție a unei clădiri cu mai multe etaje. În felul acesta, era respectată casa Generalului, păstrându-i-se

vechea fizionomie.

În vederea acestei construcții, Căpitanul a făcut un plan simplu, dar eficace. Privind mâna de lucru, ea exista din belșug, de toate categoriile, și gratuită: arhitecți, ingineri, zidari, lucrători necalificați.

Pentru cumpărarea materialelor de construcție, adoptă formula unui împrumut legionar interior. Printr-o Circulară din 24 Aprilie 1937, făcu apel la 2.000 de legionari, cerându-le să subscrie fiecare “o mie de lei” la acest împrumut. Banii aceștia trebuiau restituiți în doi ani. Sumele trebuiau vărsate până la 1 Iulie 1937, data la care erau prevăzute să înceapă lucrările. Succesul inițiativei a depășit așteptările, împrumutul fiind acoperit înainte de termenul fixat.

Lucrările au avansat atât de iute, încât la 26 Septembrie 1937, se ridica primul planșeu și se punea acoperișul. Rămânea interiorul, la care lucrările trebuiau să înceapă în primăvara anului următor. În Circulara lui din 26 Septembrie, după ce anunța sfârșitul campaniei de vară pentru clădirea Sediului Central, Căpitanul spunea ceea ce urmează:

“Ceea ce vedeți aici este rezultatul unei încordări sufletești de 114 zile, din care 97 zile lucrătoare.

Mulțimea celor ce ați muncit, ca legionari sau ați jertfit ca prieteni, stă în zidurile mândre ale acestei case care vă salută pe toți cu profilul ei de tinerețe și măreție”.

În aceeași Circulară, Căpitanul evidențiază pe legionarii și organizațiile care s-au distins pe șantierul noului Sediu. Mai întâi sunt nominalizați 22 de legionari, muncitori și studenți ce au lucrat permanent, de dimineață și până seara, fără să părăsească șantierul. Urmează câteva organizații, care au luat parte în grup la lucrări timp de câteva zile:

1. Secția S.T.B. Corpul Muncitorilor Legionari, șef-Sandu Marin.
2. Grupul studențesc legionar Constanța, șef-Murărescu Constantin.
3. Grupul legionar studențesc Tulcea, șef-Obreja Emil.
4. Cuibul “Toma Toader”, din organizația “Răzleți”, șef-Iordache Nicoară.

Urmează lista arhitecților și inginerilor care au dirijat lucrările. Aceștia sunt distinși cu avansarea în ierarhia legionară:

1. Arhitect Doicescu Gheorghe, la gradul de legionar.
2. Anton Davidescu, la gradul de instructor-legionar.
3. Arhitect Vasile Ionescu, la gradul de legionar.
4. Șeful de lucrări Ion Niculescu, la gradul de legionar.

Conform tradiției, la temeliile noului local, au fost înserate în zidărie mai multe pietre din vechiul monument roman al împăratului Traian – TROPÆUM TRAJANI – (Adam Clisi, din Dobrogea), înălțat aproape două milenii în urmă de romani:

“Aceste pietre – zice Căpitanul – zidite la temelia edificiului nostru, simbolizează legătura spirituală între cele două categorii de legionari din istorie: legionarii români și legionarii romani.

Dumnezeu să ne binecuvânteze!”

Muncile de finisare a acestei clădiri au fost întrerupte de noua teroare declanșată în 1938.

15) MOARTEA GENERALULUI CANTACUZINO

la 9 Octombrie 1937 moare generalul Cantacuzino, după o lungă boală care-l retrăsese din viața politică activă în primăvara aceluiași an. Cele două călătorii în Spania, realizate la intervale scurte una de cealaltă, cu osteneli, griji și remoțiile însoțitoare, l-au zdruncinat sănătatea.

La moartea lui avea 67 ani. În timpul bolii, a stat cea mai mare parte a vremii la Predeal, în liniștea și aerul pur al munților. Deși ajunsese pe punctul unei slăbiciuni extreme, se interesa tot timpul de Mișcare; și chiar a intervenit în luptă. Când jandarmii, la începutul lui Iulie, au invadat tabăra legionară de odihnă de la Câmpina, și au somat oamenii ce se găseau acolo s-o evacueze în 24 de ore, Generalul, în calitatea lui de Șef al partidului a expediat de îndată telegrame de protest guvernului și Regelui.

În această perioadă, Căpitanul mergea deseori la Predeal, ca să-l consulte asupra situației politice. Cu inima strânsă, vedea cum acest viteaz printre viteji slăbea din zi în zi... Sute de legionari treceau și ei, ca să se intereseze de sănătatea lui și pentru a-l saluta. Când camera bolnavului se umplea de tineri, forțele păreau să-i revină; uita de boală și vorbea cu ei cu vivacitatea și însuflețirea de-odinioară. Dar, toți plecau triști, fiindcă evoluția bolii prevestea că deznodământul era aproape...

Generalul o clipă nu și-a pierdut echilibrul interior, umorul și luciditatea. Niciodată n-a ieșit din gura lui vreun plâns; nu s-a înduioșat nicând de propria lui soartă. Moartea nu-l înspăimânta. Obișnuit în compania ei de pe câmpul de bătaie, o privea în față cu aceeași liniște în patul lui de suferință. Unica lui durere – pe care o exprima foarte deseori – era de a nu putea asista labiruința legionară. Voise mult, înainte de a închide ochii, să vadă defilând coloanele legionare într-o Românie nouă...

Înmormântarea generalului Cantacuzino, fără să aibă aspectul monumental și tulburător al funeraliilor lui “MOȚA-MARIN”, a fost impresionantă. Un impozant număr de legionari din Capitală, întărit de delegați veniți din provincie, l-au condus, cu Căpitanul în frunte, pe ultimul drum, la cimitirul Belu. Cortegiul a plecat de la casa lui, Sediul Central al Legiunii, str.Gutenberg, nr3. Cum Generalul poseda cea mai înaltă decorație militară de război, decorația “MIHAI VITEAZUL”, sicriul a fost pus pe afet de tun și însoțit până la cimitir de toți cavalerii ordinului “MIHAI VITEAZUL”. Împotriva dorinței sale, Regele, în calitate de șef suprem al Ordinului, a trebuit să se încline în fața prescripțiilor regulamentului Ordinului, și să-i concedă onorurile militare tradiționale.

Cu această ocazie, s-a creat soluția paradoxală a unei colaborări între guvern și Mișcare în vederea organizării funeraliilor. La ieșirea din biserica “SF. ILIE GORGANI”, cortegiul s-a format astfel: mai întâi, afetul de tun, tras de cai și înconjurat de cavalerii Ordinului “MIHAI VITEAZUL”, acoperiți în pelerinele lor albe; imediat după aceea, familia Generalului și pe urmă, o coloană mare de legionari, cu Căpitanul în frunte.

Întrucât guvernul a interzis purtarea cămășilor verzi în timpul înmormântării, Căpitanul a imaginat un alt mod de recunoștință; a dat ordin tuturor legionarilor care aveau mantale lungi de piele (foarte la modă în acel moment în București) să formeze o unitate aparte, căreia îi luă comanda. Această coloană compactă, care mergea într-un pas grav și într-o liniște completă, cadențată numai în ritmul cizmelor cu pînteni, făcu o extraordinară impresie asupra publicului bucureștean. Din acel moment, mai ales în iarna următoare, mantaua de piele devenise un obiect curent în echipamentul legionar, veritabilă îmbrăcăminte înlocuitoare a cămășii verzi.

Mase impozante de oameni s-au concentrat pe străzile pe unde trecea cortegiul, salutând, cu brațele întinse spre cer, rămășițele pămîntești ale Generalului și pe conducătorii Legiunii. La cimitirul Belu, după o scurtă ceremonie, în cursul căreia s-a cântat “IMNUL LEGIONARILOR CĂZUȚI”, sicriul a fost coborât în cavoul familiei, alături de soția lui, decedată foarte de tânără.

Aceeași ordine perfectă a domnit tot timpul, asemenea aceleia de la îngroparea lui Moța, deși erau mii de legionari în coloane compacte și zeci de mii de cetățeni de-a lungul parcurului.

Moartea generalului Cantacuzino punea o gravă problemă Căpitanului, problemă ale cărei repercursiuni se vor resimți puternic un an mai târziu. El îl desemnase pe Moța drept Vice-președinte al partidului “Totul pentru Țară”, în nădejdea că acesta se va reîntoarce viu de pe frontul spaniol. După plecarea Generalului de la conducerea partidului, prevăzută pentru anul 1938, Moța trebuia să-i succeadă. Din nefericire, Moța căzuse la Majadahonda, acuma și Generalul dispăruse.

Pierderile erau ireparabile! Cu morții aceștia dispăreau nu numai două personalități ale Legiunii, ci și doi oameni integri și rari; iar ceea ce era și mai important, care îndeplineau funcții speciale în Mișcare. Moța și Generalul fuseseră paratrăsnetele Căpitanului. Totdeauna ei își ofereau pîpturile pentru a primi primele descărcări ale atacurilor dușmane. Ei interveneau cu fermitatea lor aprigă și cu o hătărâre de neclintit, de fiecare dată când la orizont se arăta vreo amenințare la viața Căpitanului. Pentru funcția de “șef al partidului” se puteau găsi oameni vrednici de a-i înlocui cu succes; dar pentru rolul special pe care ei și-l asumaseră în Mișcare, acela de apărători ai Căpitanului împotriva planurilor de asasinare ce se urzeau, fără încetare, în adâncurile Palatului, **nu mai era nimeni.**

Generalul contribuise într-o măsură decisivă la salvarea Legiunii în timpul teroarei din anii 1933-1934; iar o declarație a lui Moța, adresată țării întregi, era suficientă pentru a pune vrăjmașii în panică. Dușmanii auînteles, mai mult decât numeroșii legionari, semnificația celor două pierderi, și și-au ridicat capul în primăvara anului următor.

Înmormântarea generalului Cantacuzino a avut loc pe 11 Octombrie 1937. A doua zi, Căpitanul a convocat, la Sediul de pe str.Gutengerg, pe toți șefii de județe și de regiuni, ca și pe toate gradele cele mai importante din întreaga țară, venite la București cu prilejul funeraliilor. scopul acestei reuniuni era desemnarea noului șef al partidului “Totul pentru Țară”. După un scurt discurs al Căpitanului, în care el a explicat imensa pierdere pe care o suferea Mișcarea, odată cu moartea Generalului, și necesitatea găsirii unui înlocuitor vrednic la conducerea partidului, Alexandru CANTACUZINO a luat cuvîntul, pentru a-l propune pe inginerul Gheorghe CLIME, care îndeplinea până la acea dată funcțiile de șef al “CORPULUI MUNCITORILOR LEGIONARI” și de șef al “BIROULUI CENTRAL AL ORGANIZAȚIEI”.

Căpitanul și-a dat asentimentul la această propunere și un ropot de aplauze a ratificat decizia. Începând din 12 Octombrie 1937, șeful partidului “TOTUL PENTRU ȚARĂ”, devenea inginerul Gheorghe CLIME.

Vacantarea de la conducerea partidului a fost rezolvată în două minute, fără lupte interne, fără intrigi și fără amenințări de fracționare a Mișcării. Noul șef și-a văzut opera vieții încununată cu o responsabilitate considerabilă, pe care a știut să și-o onoreze în continuare.

16) CREPUSCULUL PARTIDELOR POLITICE

De-a lungul acestei lucrări, ne-am ocupat de mai multe ori de partidele politice din România. Am demonstrat originea lor, ascensiunea aspirațiilor națiunii. A fost expus, după aceea, procesul de slăbire și de fracționare progresivă a partidelor românești, sub domnia regelui Carol al II-lea.

Este momentul acum să redeschidem dosarul partidelor, pentru a face un ultim examen al situației lor înaintea alegerilor din 1937. Cu alegerile acestea, se încheie o epocă politică din istoria României moderne; aceste alegeri semnifică sfârșitul partidelor politice și trecerea la regimurile dictatoriale.

Înainte chiar ca dictatura regelui Carol din 1938 să fie formal instaurată, partidele nu mai reprezentau forța politică a statului. Această schimbare a avut loc o dată cu urcarea la tron a Regelui, în 1930. Regele Carol nu era deloc dispus să joace rolul de arbitru sau un altul, sub o formă mai mult ori mai puțin constituțională, să favorizeze o grupare politică în detrimentul alteia, cum se petrecuse sub domniile lui Carol I și a lui Ferdinand I. Încă de la început, Regele hotărâse nu numai să domnească, ci să și guverneze. Voia să devină unica și indiscutabilă sursă a puterii, excluzând partidele, anihilând părerea lor, dominând poporul, coborând miniștrii la rolul de simpli executanți ai ordinelor sale.

De aceea, atunci când, în perioada 1919-1930, partidele își impuneau voința în stat fie prin efectul unei mari popularități (cazul mareșalului Alexandru Averescu), fie prin mijlocirea unei camarile (cazul lui Ion Brătianu), fie prin mișcări de masă (cazul lui Iuliu Maniu), după 1930, ele pierduseră rolul predominant în stat, ca să devină niște simple anexe ale Coroanei.

Inversarea raporturilor dintre Coroană și partide s-a agravat datorită compoziției și scopurilor noii camarile, adică constituirea unui grup influent în jurul monarhului, e un fenomen inevitabil, care nu este necesarmente năst. Totul depinde de natura influenței pe care-o exercită aceasta asupra monarhului. Există anturaje regale bune și anturaje regale rele. Sub regele Ferdinand, camarila era controlată de Partidul Liberal. Șeful camarilei era Barbu Știrbey, un **alter-ego** al lui Ion Brătianu, șeful incontestat al partidului.

După război, Partidul Liberal putea să aibă soarta Partidului Conservator, adică să dispară, dacă nu era salvat de la naufragiu de camarilă. Însuși Partidul Liberal, sau formațiunile indicate de el, erau în mod regulat chemate la putere de regele Ferdinand, de fiecare dată când șeful lui își exprima această dorință prin intermediul lui Barbu Știrbey. Independent de popularitatea liberalilor ori de starea de spirit a țării, mereu ostilă acestui partid, regele Ferdinand se supunea sugestiilor pe care le primea din partea anturajului său.

Barbu Știrbey și-a pierdut creditul sub Regentă, iar camarila nu s-a mai reconstituit. A existat o anumită influență din partea lui Iuliu Maniu pe lângă Înalta Regentă, dar aceasta nu poate fi

socotită o camarilă.

Sub regele Carol al II-lea, camarila s-a reconstituit, însă cu un nou personal, total diferit ca mentalitate și tendințe de camarila precedentă. În timpul regelui Ferdinand, deși dominată de Partidul Liberal, camarila în pofida tuturor păcatelor ei, era o “camarilă națională”. Partidul Liberal comitea abuzuri, jefuia țara, dar niciodată n-a avut în vedere această crimă: să lichideze statul român și să-l treacă în mâinile străinilor, dacă nu din rațiuni de stat, cel puțin din interes. Partidul Liberal concepea statul drept o vastă proprietate de exploatat. Poporul, substanța ce compunea statul, îl interesa mult mai puțin. Dar, nimeni nu renunță ușor la întreprinderea ce-i aduce beneficii!

După urcarea pe tron a regelui Carol al II-lea, camarila își schimbă radical structura și orientarea. Nu mai este camarila națională, nu mai e un focar de intrigă pentru aducerea la putere a unuia sau a altuia dintre partide, care, odată la putere, nu mai deranjat, ci o “camarilă de extracție internațională”. Astfel, cu venirea regelui Carol, se instalează în stat, în centrul nevralgic, acolo unde se decide soarta țării, politica ei internă și externă, “INTERNAȚIONALĂ COMUNISTĂ”.

Printr-o adevărată lovitură de stat, și fără ca partidele și țara să își dea seama, STATUL ROMÂN a fost antrenat în spațiul conspirației comuniste. De aceea, Corneliu Codreanu și alți oameni politici avizați au preferat să numească camarila regelui Carol: “OCULTA”, “FORȚA OCULTĂ”, pentru că știau că ea saervea intereselor străine aspirațiilor neamului nostru. Epicentrul camarilei precedente era în țară; în timp ce epicentrul “OCULTEI” era dincolo de frontiere, având legături secrete cu Internaționala Comunistă.

Nu se poate vorbi în epocă de un Partid Comunist în România. Această grupare n-avea nici o priză asupra populației și întotdeauna s-a aflat cantonată la periferia societății românești. La intrarea rușilor în România, în 1944, acest “partid” abia număra O MIE de indivizi. Cu toate acestea, comunismul era foarte puternic în țara noastră, nu prin numărul “activiștilor”, ci prin agenți secreți ai Internaționalei Comuniste care operau direct de la Palat și sub protecția autorității regale. Statul și națiunea deveniseră două entități distincte. Statul fusese acaparat de o minoritate antinațională, de predominanță iudeo-marxistă.

Regele Carol, deși colaborase până în 1938 cu partidele, vedea în ele un obstacol pe calea implantării în România a unei monarhii absolute, de tendință internaționalistă, care să facă tranzacția spre dominația comunistă în țară. Toate intervențiile și manevrele sale în viața politică dintre 1930 și 1938 au fost făcute cu scopul dispersării coeziunii interne a partidelor și a transformării lor în instrumente servile voinței sale. Trecerea opoziției la guvern, indiferent de partid, era condiționată de supunerea față de dorințele suveranului în ceea ce privește constituirea Cabinetului și politica de urmat. Astfel, partidele își asumau răspunderea guvernului, fără, totuși, să aibă libertatea de a guverna. Într-o manieră formală și publică, “dictatura regală” a fost instaurată în 1938; în realitate și abil camuflată, ea exista încă de la începutul domniei.

Situația precară a partidelor rezulta și din creșterea curentului legionar în țară. Națiunea, înșelată prin promisiunile tuturor partidelor, își căuta refugiul și ultima speranță de salvare în Legiune. Partidele nu mai puteau să-și întinerească cadrele, pentru că tineretul se reunea în rândurile strânse în jurul Gărzii de Fier. Pe de altă parte, Mișcarea legionară le înlocuia din ce în ce mai mult pe plan electoral. Nu numai Partidul Liberal, care niciodată n-a fost partid de mase, se resimțea de avalanșa popularității legionare; dar și Partidul Național-Țărănesc, care mai dispunea

încă de puternice organizații de bază.

Supus celor două presiuni ce se exercitau independent una de cealaltă, și din motive total deosebite – una de sus în jos, venind de la Palat; alta de jos în sus, venind dinspre masele populare care se apropiau tot mai mult de Mișcare – partidele își pierduseră suflul în toamna lui 1937. Toate se prezentau cu o “pierdere vitală” în fața înțelegerilor. Nici țara, nici Coroana nu le acceptau. Trăiau o dramă de neînțeles pentru ele. Țara voia o Românie legionară; Coroana voia o dictatură, despărțită de interesele naționale și angajată în jocul tulbure al mafiei comuniste.

Totuși, aceste presiuni nu explicau decât parțial declinul partidelor. La originea fenomenului se găsea o cauză internă. **DEGENERAREA PARTIDELOR POLITICE ÎN ROMÂNIA A FOST PROVOCATĂ DE PROPRIA LOR CORUPȚIE.** Afaceri suspecte, fraude pe spinarea statului, le-au discreditat în ochii poporului. Incapabile și incompetente în rezolvarea problemelor de bază ale României Mari, partidele istorice lăsau o dâră de scandaluri după fiecare din trecerile lor la guvern.

Structura păturii dirigiuitoare a partidelor era deficitară și flotantă. Nu exista o selecție în recrutarea personalului de bază. Noțiunile de selecțiune și de elită le erau străine. Oricine putea ajunge în situațiile cele mai înalte, cu condiția să fie un bun demagog. Era o elită în partide, fără îndoială, dar de ordin negativ. Partidele erau clădite pe viciile oamenilor, apelau la egoismele lor, la micimile lor, la vanele lor ambiții, la partea urâtă și inferioară din sufletul omenesc. Marea majoritate a conducătorilor de partide puteau fi comparați cu păsările de pradă; ajungerea la guvern însemna pentru dânsii crearea unei existențe confortabile fără cuantumul de muncă adecvat. În general, persoanele care eșuaseră în viața lor profesională se agățau de “politică”, unde repurtau adesea succese spectaculare. Oamenii care “faceau politică” deveniseră o categorie socială de disprețuit în ochii poporului. Clasa conducătoare românească, între cele două războaie, nu se formase, aproape fără excepții, din oameni politici, în înțelesul nobil al cuvântului, ci din “politicieni”. Am scris într-un articol dedicat Căpitanului: “politicianul e capabil de tranzacțiile cele mai abjecte pentru a-și satisface egoismul; el vinde secretele de stat, conspiră împotriva propriei sale patrii, scoate la licitații bogățiile țării, n-are nici un fel de milă față de durerile și nevoile poporului. Este un specimen total lipsit de onorabilitate, de simțul dreptății și de dragoste pentru țara lui. El consideră țara ca pe propria sa fermă. Este “patriot”, cu condiția ca să-i meatgă strălucit afacerile. Mentalitatea aceasta ar merita un studiu sociologic, care să fie făcut despre flagelul “politicianismului” care bântuie la noi; căutându-se a se afla de ce, în mijlocul poporului nostru, înțelept, serios și religios, a putut să se ivească, în viața politică, această proliferare de stârpituri și de nulități”.

Și, un pic mai departe, adăugam: “Rechizitoriile fulminante ale Căpitanului contra acestor excrescențe “politicianiste” ale partidelor n-au fost lansate în intenția creării unui pedestal de popularitate. Corneliu Codreanu era înzestrat cu un simț foarte înalt de echitate. Era incapabil să arunce o insultă sau chiar o vorbă nesăbuită la adresa nu importă cui. Dacă, uneori s-a manifestat aspru, violent în expresii, chiar amenințător, dacă a vorbit despre necesitatea pedepsirii vinovaților, a stabilirii unui tribunal excepțional, n-a făcut-o dintr-o oarbă dorință de răzbunare, ci pentru că înțelegea unde duce această înlănțuire de nelegiui: spre prăpastia care a înghițit mai târziu statul român la 23 August 1944”.

În primul discurs pronunțat în Parlament, la 3 Decembrie 1931, Corneliu Codreanu s-a ocupat de partide și de democrație – cum era ea înțeleasă și practică atunci în România – dezvoltând, la

activul lor, grave deviații de la linia intereselor naționale:

“Generația noastră, privind din exterior partidele, constată că:

1. Un partid politic este un fel de societate autonomă de exploatare a votului universal,
2. Toate partidele sunt “democratice”, pentru că folosesc votul universal în același sens,
3. Partidele neglijează interesele neamului și ale patriei, satisfacând numai interesele particulare ale partizanilor lor.
4. Democrația este iresponsabilă, îi lipsește puterea de a sancționa; astfel, toate partidele săvârșesc crime, acuzându-se reciproc, dar nici unul nu aplică sancțiuni contra propriilor lui membri, pentru că le este frică că-i pierde, nici contra adversarilor, pentru că aceștia comit, la rândul lor, crime personale.

Democrațiile văzute din interior ne dau impresia unei vaste complicități de crime. Concluzia: democrația este incapabilă de autoritate”.

Rolul nefast jucat de partide în viața publică este dovedit prin fraudele comise în România, după primul război mondial, sub guvernarea lor:

“Asupra acestei chestiuni, îngăduiți-mi numai să atrag atenția Dvs. asupra fraudelor săvârșite de câțiva ani, și care au rămas nesancționate: Fraudele asupra alcoolului negru, de aproximativ 12 miliarde de lei; fraudele asupra materialelor de alamă de la Căile Ferate, de aprox. 900 milioane de lei; cazul peștelui sovietic; cazul saboților sovietici; jefuirea pădurilor din județul Neamț; cazul asemănător al pădurilor din Bucovina etc.

potrivit unui calcul rapid, suma fraudelor săvârșite pe teritoriul acestei țări, de la război încoace, atinge cifra de 50 miliarde de lei”.

Corneliu Codreanu explică apoi că, în contrast cu “opera de guvernământ” a partidelor, care se îmbogățesc datorită jafului asupra bugetului statului și a exploatarea maselor populare, țărănimea trăiește într-o neagră mizerie:

“Am ajuns în această cutie câteva bucăți de pâine din regiunea Maramureșului și din munții județului Neamț, pentru ca să vedeți pâinea pe care o mănâncă românul din aceste regiuni. Astăzi, când lumea se plânge de supraproducția de grâu, atribuind criza faptului că grâul se vinde la UN LEU kg, iată pâinea pe care o mănâncă țăranul de la noi.

(Deputatul Corneliu Zelea Codreanu prezintă Adunării o bucată de pâine foarte neagră).

Inima noastră ar trebui să se rupă de durere în fața acestui obiect. Și cred că orice popor din Europa, văzând această imagine a mizeriei poporului român, ar plânge de milă pentru noi”.

“Am adus această bucată de pâine, învelită și pusă în această elegantă cutie, numai pentru a vă face să vedeți încât de artificială și de amăgitoare civilizație se găsește învelită mizeria noastră românească. O depun pe banca ministerială și rog onorabilul guvern să o pună la dispoziția întregii lumi, pentru ca aceia cărora le este foftă să facă glume pe spinarea poporului român, să vadă de-aproape, înainte de toate, ceea ce mănâncă el”.

(Monitorul Oficial, din 3 Decembrie 1931).

Bucata de pâine pusă de Corneliu Codreanu pe banca miniștrilor era făcută dintr-un amestec infect de făină de porumb și rumeguș de lemn.

În același discurs, Corneliu Codreanu a atras atenția Camerei și țării asupra unui alt punct negru al activității partidelor: ele se aflau în slujba marelui finanț internațional iudaic. Și pentru a proba acest fapt, s-a referit la împrumuturile acordate de o mare bancă evreiască: “MARMOROCHE BLANK”, diverșilor oameni politici. În portofoliul “Băncii Blank” figurau, în calitate de debitori, pentru importante sume, conducătorii următoarelor partide:

-Rudolf BRANDSCH, subsecretar de stat la Președenție, pentru Afacerile Minorităților (reprezentând grupul german în România), pentru 111.000 lei.

-Carol DAVILA, membru marcant al Partidului Național-Țărănesc, diplomat, pentru 4.677.000 lei.

-Eugen GOGA, fratele lui Octavian Goga, pentru 6.200.000 lei.

-Grigore IUNIAN, specialist în chestiuni economice din Partidul Național-Țărănesc, fost ministru, pentru 407.000 lei.

-Virgil MADGEARU, specialist în chestiuni economice din Partidul Național-Țărănesc, fost ministru, pentru 401.000 lei.

-Grigore FILIPESCU, șeful unei grupări numite “LIGA LUI VLAD ȚEPEȘ”, pentru 1.265.000 lei.

-Mihai POPOVICI, membru al Comitetului executiv al Partidului Național-Țărănesc, pentru 1.519.000 lei.

-Ion RĂDUCANU, membru marcant al partidului Național-Țărănesc, pentru 3.450.000 lei.

-Banca RĂDUCANU, din localitatea Tecuci, pentru 10.000.000 lei.

-Jean PANGAL, șeful masoneriei din România, pentru 3.800.000 lei.

-Nicolae TITULESCU, pentru 19.000.000 lei.

“și vreau să spun – adăugă Corneliu Codreanu – că însuși D-l ARGETOIANU se află printre beneficiari, cu 19.000.000 lei”.

În vreme ce citea lista această, Căpitanul a fost de mai multe ori întrerupt de ceilalți deputați, care afirmau că-i vorba de bani împrumutați, ipotecați ori în contul anumitor instituții bancare din provincie.

“Domnilor, le-a răspuns Corneliu Codreanu, eu nu susțin că acești bani sunt făcuți să putrezească; poate intenția este să fie rambursați, dar sunt bani preținși. Că vor fi sau nu achitați într-o zi, nu pot să spun, dar un lucru îmi este sigur: există obligația din partea celui care se adresează unei asemenea finanțe, de a-i aduce, la rândul său, un serviciu, când ajunge la putere, de a o susține când este în opoziție, și în tot cazul de a nu o deranja...”

.....

Domnilor, nu afirm că acești bani reprezintă niște bacșișuri date. Nu!, dar acești bani au fost primiți sub o formă oarecare; și când trebuie să știi ceea ce s-a petrecut în administrația băncii acesteia (e vorba de Marmorosch Blank), și că se cer aici măsuri radicale, atunci, bineînțeles, acești Domni care sunt legați de banca aceasta nu au deplină libertate ca să ia măsuri categorice contra ei.

Domnilor deputați, dacă se cer atâtea sacrificii pentru asanarea țării, noi nu putem consimți la acest enorm sacrificiu pentru salvarea Băncii Blank, atunci când mariajul făcut de D-l Blank la Paris a costat, se zice, 50.000.000 lei; și există alte lucruri...”

(Discursul din 3 Decembrie 1931)

pe lista aceasta nu figurau personalitățile din Partidul Liberal. Acest partid posedă finanțele proprii, instituțiile lui bancare. Personalul politic din acest partid n-avea nevoie de finanța evreiască; celelalte partide nu dispuneau de rețele bancare particulare.

Organizația financiară a Partidului Liberal exista de foarte mult timp, din timpul fostei Româнии. Pe de altă parte, între sistemele financiare, cel liberal și cel evreiesc, se stabilise, după primul război mondial, un fel de coexistență. Într-o formă generală, instituțiile bancare ale liberalilor erau socotite drept “finanță națională”, doar fiindcă stăpânii erau români, în vreme ce instituțiile controlate de evrei purtau deja numele de “finanță internațională”. În realitate, nici una nici alta nu se găsea în slujba poporului. Cele două sisteme se bazau pe exploatarea maselor populare, și în mod special aa țărănimii, obligată continuu să-și vândă produsele sub valoarea lor reală.

Evident, finanța iudaică era mult mai periculoasă pentru viitorul națiunii, deoarece era în legătură cu finanța evreiască mondială și aceasta, la rândul ei, sprijinea Rusia Sovietică și toate întreprinderile conspirației comuniste.

Teama Căpitanului că banii “împrumutați” de Banca Blaank diverșilor conducători politici – și lista nu era completă – fuseseră în scopul nedeclarat de a-i lega de interesele băncii, a fost curând confirmată. Țara trecea în acel moment printr-o gravă criză economică, urmată de depresiunea economică mondială și de prăbușirea prețurilor la cereale. Țăranii nu mai puteau să-și plătească datoriile contractate forțelor interesate, într-o epocă în care prețurile agricole erau în scădere.

În Decembrie 1931, guvernul IORGA-ARGETOIANU, pentru a ușura situația disperată a țărănimii, a prezentat un proiect de “Conversiune a datoriilor agricole”. Corneliu Codreanu a declarat atunci că votează proiectul. Totuși a atras atenția Camerei asupra faptului că această conversiune nu era o soluție, nici un medicament, ci un simplu “balon de oxigen”, pe care onorabilul guvern îl administra economiei muribunde. Așa se face că în primăvara anului 1932, criza economică s-a agravat. Ca urmare, taxele de intrare la vamă au fost considerabil diminuate, în raport cu previziunile bugetare, și statul s-a trezit că nu mai poate să-și plătească funcționarii, ale căror salarii erau achitate cu întârzieri variind între 2 și 4 luni. Numeroase bănci, mici și mijlocii, lovite de criză, și-au închis porțile, cu un mare prejudiciu pentru depunătorii modești care și-au văzut dispărute economiile lor de-o viață întreagă. Banca Națională n-a intervenit pentru a-i salva, sau pentru a îndulci nenorocirea.

În această atmosferă de angoasă pentru finanțele statului și pentru întreaga noastră economie

națională, izbucnește “scandalul” băncii evreiești “MARMOROSCH BLANK”. În momentul în care această bancă era pe punctul de aa-și suspenda plățile, guvernul Iorga-Argetoianu îi vine în ajutor, obligând Banca Națională să răscumpere un portofoliu bancar de o valoare de 2.000.000.000 lei. În afacerea aceasta, statul făcea cadou această sumă Băncii Blank, în momentul în care impunea faimoasele “curbe de sacrificiu” funcționarilor, iar pe deasupra nu le mai plătea mizerabilele salarii lunare.

Banca Mormorosch Blaank falimentase fraudulos. În mod normal, cârmuitorii ei ar fi trebuit să fie deferiți justiției. Guvernul hotărâse altfel; dar chiar așa, în ciuda sacrificării acestor bani smulși din munca sutelor de mii de oameni nevinovați, Banca Blank n-a putut fi salvată. Două miliarde de lei au servit la lichidarea celor mai însemnați depunători, în vreme ce masa mare de mici depunători au pierdut totul.

Culmea scandalului: același guvern Iorga-Argetoianu, pentru compensarea familiei Blank de “pierderile” suportate, l-a creat o nouă sursă de venituri – dându-i în exploatare distribuția produselor “Regiei Monopolurilor de Stat” pentru întreaga țară. Această nouă afacere, cunoscută sub numele de “DISCOM” se realiza fără nici un risc, și procura enorme beneficii.

Gradul de infeudare a acestui guvern la finanța iudaică rezultă clar din atitudinea lui în fața crizei economice. De-o parte, a lăsat să se năruiască băncile mici și mijlocii din provincie, în pofida gravelor repercursiuni pe care această situație le avea asupra unei întregi categorii sociale; pe de altă parte, a găsit banii necesari în vederea “salvării” Băncii Marmorosch Blank. Explicația este simplă: cea mai mare parte din băncile provinciale erau conduse de români, iar dispariția lor nu putea decât să placă finanței internaționale, în timp ce Banca Maromorosch Blank...

Atunci au fost distruse înfloritoarele instituții de credit a românilor din Ardeal, create de pe timpul dominației maghiare, și care jucaseră un rol foarte mare în menținerea conștiinței naționale în această provincie.

Abia se potolise indignarea publică față de “panama” făcută în favoarea Băncii Blank, că în vara lui 1933, un nou scandal zgudui țara: “AFACEREA SKODA”. De astă dată, protagonistul era Partidul Național-Țărănesc. “Afacerea Skoda” se încadrează în povestea mai lungă a guvernării acestui partid.

Spre deosebire de “liberali”, care voiau soluționarea problemelor economice din România modernă după formula PRIN NOI ÎNȘINE, adică prin efortul propriu al națiunii (ceea ce nu era exact, dat fiind că Partidul Liberal înțelegea prin formula “prin noi înșine” propria lui rețea bancară și industrială), “național-Țărăniștii”, veniți la putere în 1928, deschiseseră larg porțile capitalului străin. Dar, într-o manieră **suigeneris**: prin împrumuturi destinate fie stabilizării momentane a monedei, fie pentru crearea anumitor întreprinderi de interes național. Și, pentru garantarea acestor împrumuturi de pe lângă băncile străine, guvernul Maniu a oferit drept gag o serie de monopoluri de stat. După aceea, a fost obligată să accepte controlori străini la Banca Națională și la Ministerul de Finanțe.

În plus condițiile de plată a acestor împrumuturi erau extrem de oneroase. Abia mai târziu s-a știut cât costase statul român aceste împrumuturi, deoarece erau grevate de comisioane cerute de negociatori: miniștri din cabinetul național-țărănist.

Tot guvernul MANIU, în prima perioadă a mandatului său, a încheiat contractele de furnituri de

armament cu fabrica SKODA din Cehoslovacia. Însă, în primăvara anului 1933, s-a descoperit că armamentul furnizat României costase cu 30 la sută mai mult decât aceleași piese achiziționate de Iugoslavia de la SKODA. Acești 30 la sută reprezentau comisioanele intrate în buzunarele negociatorilor, îndeosebi miniștri Mihai POPOVICI, al Finanțelor, și Virgil MADGEARU, al Economiei. Un nepot de-al lui Maniu, Romulus BOILĂ se găsea și el amestecat în afacerea aceasta. Totuși, Președintele Consiliului și ceilalți miniștri păreau că sunt străini de această scabroasă istorie.

Național-țărăniștii nu dispuneau – ca liberalii – de o rețea bancară capabilă să le susțină activitățile politice. Ajungând la putere ei au decis “să grăbească mișcarea”, și prin câteva lovituri îndrăznețe de felul celorla menționate mai sus, să creeze baza financiară a partidului. Cum n-aveau experiența centenară a “liberalilor”, nici abilitatea de a dispune totdeauna de o acoperire legală, fraudele “național-țărăniștilor” au fost iute dezvăluite, cu consecințe tragice: atât regele Carol, cât și opoziția liberală s-au precipitat asupra “afacerii”, pentru a o exploata cu de-amănuntul și a slăbi prestigiul lui Iuliu Maniu, care era chiar în acel moment în conflict cu Regele, se retrăsese de la conducerea guvernului, lăsându-l în loc pe VAIDA-VOIEVOD.

Anchetele au început sub guvernul Vaida-Voievod – el însuși aparținând de Partidul Național-Țărănesc -, s-au constituit sub guvernul liberal al lui Tătărașcu și au sfârșit printr-un verdict de “NE-URMĂRIRE”, în 1935. Adică, după 3 ani de agitație asupra acestei teme, “SCANDALUL SKODA” fusese înăbușit chiar de adversarii Partidului Național-Țărănesc. Ce se petrecuse?

În 1935, o serie de notabilități din Partidul Liberal se făcuseră vinovați de aceleași afaceri murdare, în legătură cu firme evreiești de export; comisioanele lor erau aprox. 30 la sută, ca și ale celorlalți.

În interval de câțiva ani, afirmațiile lui Corneliu Codreanu din 1931 s-au confirmat; partidele politice, chiar dacă denunțau operațiunile frauduloase ale adversarilor lor, nu erau capabile să aplice sancțiuni, de teama compromiterii purtărilor lor necurate de ordin personal, pe care ceilalți le-ar fi putut cunoaște și exploata când ajung la putere. În așa fel, s-a stabilit un soi de înțelegere tacită între partide în a-și menaja reciproc abuzurile.

Așadar, începând cu 1935, panorama economică a țării noastre se schimbă. Pierzând frânele puterii, partidele își pierd și preponderența economică în stat. Regele Carol și camarila lui devin centrul unui vast sistem industrial-financiar, care, practic, dispune de toate resursele țării. Partidele, în special Partidul Liberal, vor mai deține poziții economice importante, dar, ca să zicem așa: prin grația Coroanei care, amenințându-le cu pierderea acestor privilegii, le ținea într-o permanentă stare de supușenie.

Jefuirea bunului public ia acum proporția unei avalanșe, beneficiarii principali fiind, de-aici înainte, Regele și persoanele din camarila lui.

17) PREGĂTIRI PENTRU ALEGERI

În Noiembrie 1937, Parlamentul ales în 1933 atingea limitele constituționale și, odată cu expirarea mandatului său, guvernul Tătărașcu trebuia să-și prezinte demisia. În vederea acestor evenimente, toate partidele au prins să se agite, unele în intenția de a succeda pe liberali, altele pentru a-și asigura în noul Parlament din perspectivă, cel mai mare număr de reprezentanți.

Pentru a evita orice interpretare răuvoitoare (dorință de subversiune, de lovitură de stat, de revoluție etc), Corneliu Codreanu a anunțat, încă din toamnă, hotărârea partidului “Totul pentru Țară” de a participa la viitoarele alegeri. Prin declarația aceasta, voia să demonstreze, odată mai mult, că Mișcarea Legionară înțelegea să se manifeste politic în cadrul legalității constituționale; pe de altă parte, dorea să prevină o nouă tentativă de dizolvare a Legiunii, după procedeul întreprins în 1933.

Totodată, pentru începerea pregătirilor de alegeri, Corneliu Codreanu a convocat în primele zile ale lui Octombrie, pe șefii și inspectorii regiunilor. Această Conferință preliminară trebuia să informeze, în detaliu, asupra posibilităților electorale ale partidului.

Ședința a avut loc la “Casa Verde”, sub conducerea personală a Căpitanului, și n-a durat decât o zi. De la început, s-a făcut inventarul județelor din punctul de vedere al popularității Mișcării, după clasicul criteriu de județe bune, mijlocii slabe. După aceea, s-a înjghebat un tabel provizoriu al candidaților care ar ocupa primele două locuri pe listele partidului, numai aceia ce mai aveau o șansă să intre, la rigoare, în noul Parlament. Restul listei trebuia completat prin personalități locale, urmând indicațiile șefilor de județe.

Tabelul provizoriu de candidați, stabilit cu colaborarea șefilor și inspectorilor de regiuni, a fost trimis unei “Comisiuni a candidaturilor” partidului, constituită de Căpitan, sub conducerea avocatului Nicolae TOTU, unul din eroii care au luptat în Spania. Această comisie trebuia să examineze candidaturile propuse de Conferința preliminară și să le pună de acord cu necesitățile politice ale Mișcării. Cum era normal, criteriile locale au prevalat foarte adesea în propunerile de candidați ale șefilor de regiuni. Comisiunea condusă de Nicolae Totu avea grijă să facă loc, pe listele județene, elementelor legionare indicate de Centru, indispensabile pentru o reprezentare competentă a Legiunii în Parlament: maii oratori ai Legiunii, intelectuali de prestigiu național și personalitățile din Capitală care cunoșteau mai bine mecanismul vieții parlamentare.

Terminându-și lucrările, Comisia de candidaturi a făcut să parvină Căpitanului Raportul. Acesta a întreprins o ultimă revizie a candidaților, căutând să asigure un echilibru just și fecund între Centru și provincie.

Această problemă fiind rezolvată, Căpitanul a dat semnalul deschiderii campaniei electorale, convocând în București, pentru 11 Noiembrie 1937, o ședință plenară a tuturor șefilor de regiuni și județe. Legionarii din Capitală, având funcții importante, ca și cei cu grade, trebuiau să participe. Ședința s-a ținut tot la “Casa Verde”, prezidată fiind de ing. Gheorghe CLIME, noul șef al partidului “TOTUL PENTRU ȚARĂ”, într-o atmosferă de mare solemnetate. Înaintea discuțiilor a avut loc “Apelul morților” și s-a rostit jurământul “Moța-Marin”.

Ședința aceasta a avut trei momente importante, fiecare cu o finalitate bine determinată. Mai întâi, Corneliu Codreanu a adresat un apel celor prezenți și totodată întregii țări, precizând perspectivele campaniei electorale și spiritul în care trebuia să se desfășoare această luptă:

“Șefi ai celor 71 de județe,

suntem adunați cu toții la mormântul celei mai mari jertfe legionare, în ajun de a pleca pentru credința noastră, pentru viitorul de dreptate și mărire al acestui neam și pentru asigurarea propriului nostru viitor în țara noastră.

Nu avem a adresa nici un manifest poporului alegător. Manifestul nostru este această uriașă jertfă a generației noastre, acest mormânt al camaradului și fratelui Moța, al camaradului și fratelui nostru Marin.

Mai mult decât aceasta, generația noastră nu mai are nimic de spus poporului român, nici acum și niciodată.

Manifestul nostru e mormântul lui CIUMETTI și al celorlalți căzuți dintre noi. manifestul nostru este toată suferința pe care am suportat-o timp de aproape 15 ani în văzul țării întregi, fără a fi dat exemplul celei mai mici abateri de la linia credinței noastre, suportând: toate închisorile, toate loviturile, toate umilințele la care am fost expuși de către acei ce, rând pe rând, s-au așezat de-a curmezișul acestui neam.

Ei au vrut să ne nimicească, întrebuițând uneltirea, trădarea, banii și violența.

Și ne-au împins în dilema: ori de a capitula ori de a ne deschide drumul înainte prin violență.

De aceea, astăzi, când o nouă luptă se deschide, în care lumea va veni cu manifeste și programe, noi venim cu rănilor noastre din suflet și de pe trupuri sărace, venim cu mormintele noastre.

În noua luptă, peste vechile răni, ne-așteaptă alte răni; și iată că în curând ne vom despărți și nu se știe dacă ne vom reîntoarce cu toții înapoi, dacă unii dintre noi nu se vor așeza în continuarea acestor morminte.

Acestea ne sunt perspectivele, și, în fața lor, cuvântul meu de ordine este: nici un compromis și nici un pas înapoi”.

În a doua parte a ședinței, Corneliu Codreanu a explicat șefilor de regiuni criteriile care l-au ghidat în desemnarea candidaților. Legiunea folosește alte metode, alte norme de selecție a candidaților, decât partidele politice, ce nu se interesează decât de satisfacerea intereselor personale:

I. Parlamentul nu este o răsplătă care să acorde celor mai vechi, celor ce au luptat mai mult, sau celor ce au jertfit mai mult. O singură răsplătă avem, mai mare ca orice: să vedem cum înflorește România din munca noastră, pe care o prestăm cu drag, cu devotament fiecare la locul nostru, adică la locul în care putem da la maximum.

Parlamentul nu este o răsplătă, ci un câmp de luptă, în care eu am obligația de a trimite pe cei mai apți, pentru a duce lupta în cele mai bune condițiuni și pentru a obține victoria.

II. Pentru a fi biruitori, trebuie să începem prin a ne birui pe noi. A ne birui, înfrângând în noi orice dorinți, orice veleități deșarte, orice poftă de mărire, orice interese personale.

Gândiți-vă în ce zări de lumină ridicăm această Mișcare Legionară, atunci când nici o poftă nu frământă sufletele noastre; în timp ce alături, în zeci de consilii și comitete, mânați de patimi, de pofte și stăpâniți de interese, se vor sfâșia prietenii între ei pentru fiecare loc de pe listă.

III. Am fixat candidaturile în toate județele, fără consilii, fără ciocniri de patimi și interese. În fixarea acestor candidaturi, n-am înțeles să fac nici o favoare și să servesc nici un fel de interes, afară de acela de a alege dintre noi pe cei mai vrednici pentru îndeplinirea funcțiunii de

parlamentar.

IV. Șefii de județe vor candida ultimii pe liste. Pentru că voiesc să distrugă mentalitatea că un județ este proprietatea politică a unui șrf județean, în care acesta își investește capital, pentru a-l recupera mai târziu din diurne, intervenții și afaceri.

V. Eu nu voi candida nicăieri în fruntea listelor, ci al doilea de pe listă.

VI. Candidații vor fi aruncați în județe necunoscute. Masa românilor nu are nevoie să-i cunoască personal, deoarece nici un deputat legionar nu va avea voie să se ocupe de satisfacerea intereselor sau afacerilor diverselor rude, cumetri, partizani”.

În declarațiile Căpitanului din ajunul deschiderii acestei campanii electorale, există câteva puncte importante care trebuie semnalate:

a) Demnitatea parlamentarului este înălțată de rangul unei funcții socio-politice. El este nu reprezentantul unei clase, al unei regiuni, al unui segment de opinie, al câtorva interese particulare, ci al țării întregi. Deputații ori senatorii legionari vor trebui să se orienteze, în activitățile lor parlamentare, după interesele ansamblului națiunii, conform liniei ei de viață și de moarte.

b) Campania electorală nu va fi ușoară pentru legionari. Spre deosebire de celelalte partide, nenumărate și grele obstacole îi așteaptă pe membrii Legiunii. Iarăși vor avea loc arestări, conflicte cu jandarmii, brutalități și torturi. Și nu este exclus ca morminte noi să îngroașe numărul acelor care deja există.

c) Partidul “Totul pentru Țară” va evita să intre în campanie lansând un “Program” de guvernământ, așa cum fac toate partidele, Mișcarea Legionară nu promite; dimpotrivă, ea cere tuturor cetățenilor sacrificii pentru mărirea patriei. Nici un manifest adresat neamului nu poate fi mai elocvent decât jertfa lui Moța și Marin, decât toate suferințele îndurate de legionari de fondarea Legiunii. Poporul nu poate să nu înțeleagă că aceste enorme jertfe au fost făcute pentru el, pentru salvarea lui și pentru salvarea patriei. Corneliu Codreanu are certitudinea că, mai mult decât un program politic, aceste sacrificii vor determina masele populare să-și îndrepte speranțele către partidul “Totul pentru Țară”.

Ședința s-a redeschis după-amiază, și a fost consacrată chestiunilor de ordin practic. Plicuri conținând indicații asupra modului de a proceda la înscrierea candidaților au fost distribuite șefilor de județe. Căpitanul s-a întreținut cu fiecare șef în parte, le-a dat ultimele sfaturi pentru lupra care-i aștepta. După care, într-o atmosferă de mare încredere și de entuziasm, cei prezenți și-au luat rămas bun de la Căpitan, fiecare plecând spre provincia lui, hotărât să-și îndeplinească misiunea potrivit deciziilor luate.

18) ÎN 48 DE ORE...

Paralel cu tensiunea crescândă a situației interne, care l-a impus o extremă vigilență, Căpitanul a urmărit, cu maximă atenție, desfășurarea evenimentelor externe. O țară mică sau mijlocie, ca România, resimțea totdeauna puternic orice schimbare în politica internațională.

Corneliu Codreanu observa, cu o anumită neliniște, colaborarea tot mai strânsă dintre cele două

state ale Revoluției Naționale: Germani și Italia. Această apropiere – era de prevăzut – se va sfârși printr-o alianță formală, care fatalmente, va modifica radical situația europeană. Odată unite aceste două state într-un front comun, ele se vor converti într-o putere dominantă a continentului. În acest caz, democrațiile occidentale nu vor mai putea rezista, în eventualitatea unui conflict, presiunii militare a forțelor germano-italiene și vor fi obligate să capituleze.

Ce s-ar fi întâmplat cu România atunci? Luată de evenimente în tabăra anglo-franceză, poziția ei va deveni extrem de critică. Odată dispărut sistemul de alianțe, pe care se sprijinea până atunci, România ar fi rămas izolată, fără prieteni, înconjurată din toate părțile de vrăjmași. La Răsărit, ar avea de înfruntat Rusia sovietică, care n-aștepta decât un asemenea moment pentru a o invada. La Apus, se găsea față în față cu puterile victorioase, Germania și Italia, care nu puteau să-i mai fie de vreo utilitate, ele neavând nici-o obligație față de România, privind apărarea frontierelor sale. Soarta României apărea definitiv pecetluită.

Dacă în 1933, la venirea la putere a lui Hitler, se mai putea încă specula asupra solidarității și oportunității vechilor alianțe, în 1937, nici o iluzie nu mai era posibilă. Marile democrații occidentale erau la strâmtoare și ele, incapabile să se apere împotriva unui eventual atac combinat italo-german; ele erau tot la fel de puțin pregătite să nu vină în ajutorul nostru. România n-avea nici o posibilitate ca să se unească, fie cu Germania, fie cu Rusia sovietică. A persevera în cadrul vechiului sistem de alianțe, însemna să alergi orbește în fața dezastrului.

O apropiere cu Rusia sovietică nu surâdea nici vechilor partide. În eventualitatea unui dezastru anglo-francez, ele erau gata să se apropie mai curând de statele Revoluției Naționale decât de bolșevism. Dar aceste partide nu aveau forța de caracter necesară pentru a trage ultimele concluzii din situația de fapt. Preferau să se retranșeze, de fiecare dată când evenimentele impuneau o decizie fermă, în spatele formulei tradiționale de politică externă, care începea și se sfârșea cu stereotipa vocabulă, “marii noștri aliați”. Partidele din acea vreme refuzau să vadă că “marii noștri aliați” nu numai că nu erau “mari”, dar mai erau și incapabili să-și apere propria lor existență.

Pentru orice om politic conștient, țara noastră trebuia să se adapteze cât mai repede posibil noilor raporturi de forțe din Europa, optând pentru o alianță cu Germania și Italia. Evenimentele nu mai îngăduiau nici o îndoială. Între 25 și 29 Septembrie 1937, MUSSOLINI era oaspetele Cancelarului german Adolf HITLER. Întâlnirea a avut loc la Muenchen, după întrevvedere puțin cordială de la Veneția, câțiva ani mai devreme, când cei doi dictatori nu s-au înțeles.

De astă dată, încă de la primul schimb de cuvinte, toate neînțelegerile existente între cei doi șefi de stat s-au risipit. Mussolini nu s-a opus la punerea în aplicare a Anschluss-ului; mai mult, era gata să-și unească destinul cu traiectoria politică a Noului Reich german. Cu prilejul acestei vizite s-au pus și bazele “Pactului de oțel” dintre cele două puteri.

Corneliu Codreanu și-a dat imediat seama de importanța acestei întâlniri pentru soarta României. Alianța care se încheiase în timpul discuțiilor de la Muenchen va determina, într-un termen scurt, schimbări profunde în Europa răsăriteană, schimbări care vor afecta fără îndoială și securitatea externă a țării noastre.

Dacă Regele și guvernul nu înțelegeau grava semnificație a acestui eveniment, sau preferau să se facă a nu o înțelege, ca să continue să rămână în seveciul anumitor interese nemărturisite, datorită

lui, la fel ca a tuturor adevăraților patrioți, era să reacționeze cu vigoare, pentru a arăta lumii și puterilor Revoluțiilor Naționale că neamul românesc, în partea lui cea mai conștientă, nu împărtășește indiferența și ostilitatea oficialităților. Ca să compenseze absența României în acest pact fratern al Revoluțiilor Naționale, Corneliu Codreanu a adresat, la 28 Septembrie 1937, o telegramă lui Mussolini și Hitler, cu următorul text:

“Alături de întregul popor italian, alături de întregul popor german, alături de Roma și Berlin, legionarii români, adică tot ce are România mai tânăr, mai corect, mai hotărât și mai viteaz, salută cu elan nemărginit întâlnirea istorică a Ducei Mussolini și Fuehrerul Adol Hitler.

Nici o putere din lume nu va înfrânge puterea lor și nici o umbră nu va umbri gloria lor”.

Nu era o telegramă “politică”, în sensul că-și limita salutul la o formulă convențională. Corneliu Codreanu avea o imensă încredere în misiunea istorică a celor două națiuni, revenite la o nouă viață sub impulsul revoluției naționale. Văzute sub această perspectivă, tonul telegramei lui, cuvintele de admirație adresate celor doi șefi de stat și convingerea manifestată că “nici o putere din lume nu va înfrânge puterea lor”, nu aveau nimic exagerat. Căpitanul era profund preocupat de problema comunismului mondial și de apariția acestor doi șefi ai Revoluției Naționale. El îi saluta ca pe un semn al Providenței, care l-a trimis în momentul oportun, ca să apere Europa și creștinătatea de pericolul venit de la Răsărit.

În cursul campaniei electorale s-a ivit o nesperată ocazie pentru reluarea temei de politică externă și precizarea poziției Mișcării Legionare. Căpitanul a făcut-o în termeni de o claritate și o fermitate nemaîntrebuințate în declarațiile sale.

Din cauza “pactului de neagresiune”, atacurile contra lui și împotriva lui Maniu făceau din toate părțile fără oprire. Cum nu se putea răspunde fiecăruia din aceste atacuri perfide, el a invitat pe ziaristi, ca să le expună, odată pentru totdeauna, semnificația exactă a acestui “pact de neagresiune”.

“În politica internă – a declarat el presei la 30 Noiembrie 1937 – fiecare grupare își păstrează independența sa politică și este liberă să-și propage ideologia proprie”. A arătat apoi în ce constă deosebirea de guvernare între concepția lui și aceea a lui Maniu.

În politica externă, diferențele între cele două formațiuni erau și mai accentuate. Iuliu Maniu era partizanul vechilor alianțe, Mica Înțelegere, și a tuturor organismelor internaționale create după primul război; în timp ce Corneliu Codreanu cerea ieșirea României din acest sistem, pe care-l socotea depășit de evenimente și neviabil, preconizând apropierea de statele Revoluțiilor Naționale:

“Eu sunt contra marilor democrații ale Occidentului, eu sunt contra Micii Înțelegeri, eu sunt contra Înțelegerii Balcanice, și n-am nici un atașament pentru Societatea Națiunilor, în care nu cred.

Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma și Berlin. Alături de statele Revoluțiilor Naționale. În contra bolșevismului. În 48 de ore după Biruița Mișcării Legionare, România va accepea o alianță cu Roma și Berlinul, intrând astfel în linia misiunii sale istorice în lume: apărarea Crucii, a culturii și a civilizației în creștine”.

Evident, atari declarații, așa de categorice, au părut și pot și astăzi părea împrudente comentariilor politici și istoricilor. În plină campanie electorală, declarațiile acestea nu puteau decât să întărească decizia luată de “camarilă”, după înmormântarea lui Moța și Marin, de a distruge cu orice chip Mișcarea Legionară. După părerea ei, era singurul mijloc de a păstra România în clanul conspirației comuniste. “Poate ar fi fost mai bine ca șeful Legiunii să-și fi atenuat expresiile” – s-a spus ulterior. Mai ales că, în acel moment, Legiunea nu luase contact nici cu Germania, nici cu Italia.

Cine gândește astfel uită de interesele supreme ale țării. Căpitanul vedea departe în viitor și-și dădea seama că rămânând prizonierul vechiului sistem de alianțe, România risca nu numai să-și vadă frontierele mutilate, ci chiar să dispară ca stat. Trebuia creată o alternativă; trebuia, de asemenea, ca puterile AXEI să știe că neamul românesc nu împărtășea atitudinea factorilor răspunzători ai țării, Regele și guvernul, care continuau politica dușmănoasă față de Roma și Berlin, politica inaugurată de Titulescu. O necesitate impetioasă îl obliga pe Căpitan să se arunce în direcția opusă, cu întreaga forță a organizației sale, pentru a evita deznodământul fatal – prăbușirea frontierelor și dispariția statului nostru – deznodământ spre care-l împingeau inconștiența unora, servilitatea și perfidia altora.

Eș s-a gândit la crearea unei rezerve umane, neangajate în politica externă de atunci, gata să-și asume răspunderea unei schimbări în momentul în care vechiul sistem de alianțe se năruia.

Corneliu Codreanu nu era un filo-german. El iubea înainte de toate țara. Reclama apropierea României de AXĂ din motive de salvare națională. Dacă o altă forță putea garanta securitatea țării noastre în fața amenințării comuniste, Franța, de exemplu, s-ar fi îndreptat infailibil în această direcție. Cu acest prilej, a ținut să precizeze, pentru a evita interpretări răuvoitoare, că orientarea Mișcării Legionare spre Roma și Berlin nu înseamnă defel dușmănie față de poporul francez:

“Aceasta nu înseamnă că urâm Franța și poporul francez, căci el va face tot ca noi, reintrând și el în aceeași misiune istorică în divagație iudeo-masonică, de care poporul francez, în ceasul învierii, se va scutura cu o energie hotărâtoare”.

19) “PACTUL DE NEAGRESIUNE”

Regele Carol a rezolvat criza gunavernamentală într-o manieră care a consternat întreaga țară. După ce a jucat comedia – câteva zile – cu șefii partidelor de opoziție, invitându-i la Palat, sub pretextul că le ascultă punctul lor de vedere, la sfârșitul acestor false consultări, l-a însărcinat pe fostul Președinte al Consiliului, Gh. Tătăărăscu, cu formarea noului guvern.

Nimenea nu se aștepta la o asemenea soluție. Opinia publică era ostilă liberalilor și reclama, cu surle și tobe, îndepărtarea lor de la putere. Pe de altă parte, însuși Partidul Liberal era complet epuizat și dispersat, după patru ani de guvernare.

Decizia Regelui a declanșat o furie generală în opoziție. Toate cercurile politice criticau atitudinea Regelui și preziceau o răsunătoare înfrângere a Partidului Liberal în alegerile următoare.

Ceea ce a indignat cel mai mult pe șefii de partide a fost lipsa de considerație din partea Regelui. Părerile lor fuseseră pur și simplu ignorate, iar ei înșiși îndepărtați, ca și cum era vorba de concedierea unor servitori. Dublul joc al Regelui ieșea în relief într-un chip manifest: în cursul

consultărilor, Regele părea ferm decis să formeze un nou cabinet cu membrii partidului de opoziție; și toate discuțiile se purtau numai asupra compoziției lui – ce partid sau ce combinație de partide să ia succesiunea. Eventuala reîntoarcere a lui Tătărăscu era în întregime exclusă.

Totuși, Regele a înșelat pe toți șefii de partide chemați în audiență, dându-le iluzia că alegerea sa ar putea cădea chiar asupra aceluia cu care se întreținea în acel moment. Astfel, l-a întrebat pe Const. ARGETOIANU, șeful Partidului AGRARIAN, dacă nu venise timpul ca el să formeze un guvern în afara partidelor, ai cărui membri să fie aleși dintre oamenii de încredere; și care, totodată, să fie tehnicieni și buni administratori. Argetoianu care de multă vreme preconiza un regim autoritar, a încurajat pe Rege în acest sens. La sfârșitul audienței, Argetoianu era convins că suveranul va face apel pentru a lua conducerea unui guvern eliberat de tirania partidelor și fluctuațiile corpului electoral. Cu toate acestea, când a venit în audiență Ion MIHALACHE, șeful Partidului Național-Țărănesc, discuțiile s-au desfășurat în marja legalității constituționale. Regele abandonase formula autoritară și-l asigura pe Ion Mihalache că Partidul Național-Țărănesc era cel mai indicat pentru succesiune. Mihalache a plecat de la Palat, la rândul lui, cu convingerea că zarurile fuseseră aruncate și nu mai exista nimic ca să poată împiedica formarea unui guvern național-țărănesc.

Dar a doua zi, revenit la Palat, ca să primească un mandat formal din partea Regelui, el s-a izbit de condiții exorbitante. După ce a consultat biroul politic al partidului, Mihalache a renunțat să mai formeze noul guvern. Regele Carol îi ceruse să se înțeleagă în prealabil cu VAIDA-VOIEVOD și să formeze împreună cu el guvernul; apoi, să accepte ca miniștrii Apărării Naționale, de Interne și al Afacerilor Străine să fie numiți direct de suveran, fără imixtiunea partidului. Condițiile erau așa de grele, încât partidul ar fi pierdut orice inițiativă în executarea mandatului său, devenind un simplu prizonier al “camarilei”.

Același inelegant procedeu l-a întrebuițat Regele în timpul audiențelor cu Gh.BRĂTIANU și Oct. GOGA. I-a lăsat și pe ei să creadă că sunt favoriți în cursa pentru cucerirea puterii.

Preferința Regelui pentru Tătărăscu se explică prin sevilismul acestuia din urmă. Tătărăscu nu era un șef de guvern în sensul constituțional al cuvântului, care să se considere răspunzător de actele lui în fața Parlamentului și a țării; el nu era decât un executor docil al ordinelor primite din partea Regelui. Într-o conversație avută cu o personalitate politică din epocă, Regele recunoscuse lui Tătărăscu o mare calitate: “El știe să asculte”. De altminteri, în rezolvarea crizei, Regele căuta numai mijlocul de a păstra frâiele guvernului în mâinile sale și, în această perspectivă, nu ar fi găsit, desigur, în rândurile partidelor un instrument mai bun decât Tătărăscu.

La național-țărăniști domnea cea mai mare deziluzie. Ei se socoteau frustrați de la succesiune, după ce lănceziseră patru ani în opoziție, în cursul căreia rezervele lor financiare fuseseră complet topite. În altă oridene de idei, nu numai că nu mai constituiau cel mai puternic partid de opoziție, dar Iuliu MANIU, șeful partidului, se sacrificase, retrăgându-se de la conducere, doar ca să nu diminueze șansele prietenilor din partid, în cazul unei schimbări guvernamentale.

Iuliu Maniu era considerat de Rege drept “dușmanul său de moarte”, din pricina atitudinii lui intransigente în legătură cu metresa Regelui. Maniu denunțase deseori intervenția Elenei Lupescu în afacerile statului. La rândul său, Regele afirmase că, atâta vreme cât Maniu se afla în fruntea partidului, național-țărăniștii nu vor mai veni la putere. În locul lui, fusese proclamat Ion Mihalache ca Președinte. Acesta întreținea raporturi mai suple cu Coroana; se spera că, grație

atitudinii lui moderatwe, neîncrederea Regelui va fi înfrântă și partidul ar putea veni la putere.

Când național-țărăniștii au văzut că Regele și-a bătut joc de ei, au hotărât să declanșeze o campanie violentă contra guvernului, în scopul de a provoca o cădere a lui la apropiatele alegeri. Primul lor act de ostilitate împotriva coaliției “Rege-Tătărăscu” a fost de a-l pune la loc pe Iuliu Maniu, în capul partidului. Nu mai exista nici o rațiune ca el să rămână în rezervă acum când cartea era jucată. Câteva zile numai după formarea noului guvern, Mihalache și-a prezentat demisia și a trecut lui Maniu direcția partidului. Cu Maniu în frunte, partidul câștiga în unitate, prestigiu și capacitate combativă, devenind un adversar important în lupta electorală.

A doua măsură luată de partid pentru neutralizarea planurilor Palatului a fost aceea de a propune partidelor de opoziție formarea unui front unit pentru perioada alegerilor, ca să împiedice falsificarea rezultatelor electorale. Era puțin probabil ca guvernul să poată atinge cota de 40 la sută, prevăzută prin legea electorală, și în asemenea condiții, acesta trebuia să-și înăsprească la maximum atitudinea în perioada alegerilor, pentru a-și asigura majoritatea parlamentară. În perspectiva aceasta, toate partidele erau amenințate prin teroarea guvernamentală, dar în mod special partidele mici, care riscau să iasă strivite din această competiție de forță.

Ideea național-țărăniștilor a fost primită cu satisfacție în toate cercurile politice; totuși din pricina neînțelegerilor existente între partidele de opoziție, nu s-a ajuns la un acord general. “Partidul de neagresiune” – așa s-a numit declarația comună a partidelor coalizate în perioada alegerilor – n-a fost semnat la început decât de trei partide: Partidul Național-Țărănesc, Partidul “Totul pentru Țară” (Garda de Fier) și Partidul Liberal dizident; mai târziu, Const. Argetoianu, șeful Partidului Agrarian, și-a dat și el adeziunea. Prin pactul acesta, partidele semnatare își luau angajamentul de a nu se ataca unii pe alții, în timpul campaniei electorale, și de păzi împreună urnele contra eventualelor ingerințe guvernamentale. Iată textul acestui acord:

“Între partidele semnatare s-a încheiat o înțelegere în scopul apărării libertății și a asigurării de alegeri corecte.

Aceste partide încheie, pentru perioada alegerilor actuale, un fel de pact de neagresiune.

Acest pact de neagresiune înseamnă că se va împiedica recurgerea la acte și la un limbaj de violență și de denigrare, dar aceasta nu împiedică afirmarea ideologiilor proprii și discuția de bună credință.

O scrisoare va fi adresată celorlalte partide, pentru ca ele să se alăture acestei înțelegeri.

O comisie comună va stabili modul de a proceda și demersurile ce vor trebui întreprinse dacă se produc infracțiuni.

Semnatori:

CORNELIU Z. CODREANU- Șeful Mișcării Legionare

IULIU MANIU –Președintele Partidului Național-Țărănesc

GHEORGHE I.C.BRĂȚIANU – Președintele Partidului Național Liberal

O chestiune importantă în legătură cu acest subiect este aceea de a se vedea cum a putut fi

efectuat acordul dintre Mișcarea Legionară și Partidul Național-Țărănesc. Raporturile dintre cele două formațiuni politice fuseseră încordate în ultimii ani, din cauza alunecării spre stânga a Partidului Național-Țărănesc. De la începutul lui 1936, Partidul Național-Țărănesc devenise pivotul unui “Front popular” embrionar, orientare care, deși mai puțin accentuată, se menținuse în 1937.

Alianța Partidului Național-Țărănesc cu partidele marxiste a durat atât în vremea plecării lui VAIDA-VOEVOD din partid, cât și a înlăturării lui Iuliu Maniu din viața politică și, apoi, din conducerea partidului. Ion MIHALACHE, succesorul lui, rupsese echilibrul dintre dreapta și stânga a partidului, pe care Maniu se străduise să-l păstreze intact. Mihalache înclinase puternic partidul spre stânga, căutând colaboratori de genul “frontului popular”. El își justifica politica pro-marxistă prin necesitatea contrabalansării creșterii curentului naționalist.

Pentru o mai bună înțelegere a acestei slăbiciuni, trebuie să reamintim că Partidul Național-Țărănesc avea o structură hibridă. Era format din două ramuri distincte, care niciodată n-au reușit să constituie un organism unic, fiecare păstrându-și caracteristicile inițiale:

-ramura ardelenescă ieșise din luptele naționaliste ale românilor din această provincie împotriva opresiunii maghiare, în vreme ce

-ramura valahă iscată din Partidul Țărănesc, avea un caracter de clasă puternic influențată de socialismul revoluționar rusesc.

În istoria acestui partid a predominat rând pe rând, una ori alta din aceste două tendințe – ideea națională sau ideea de clasă – dând impresia unei nave fără cârmă, care plutește dusă de valuri.

Relațiile Mișcării Legionare cu Partidul Național-Țărănesc au suferit aceleași fluctuații: erau bune, atunci când predomina în sferele conducerii național-țărăniste curentul naționalist; și proaste, când ramura marxist-țărănistă guverna destinele partidului. Nu trebuie să uităm că prima dizolvare a Gărzii de Fier a fost decretată de Ion Mihalache, în 1931, pe când el era Ministrul de Interne.

Dar, abstracție făcând de toate aceste oscilații, Corneliu Codreanu a manifestat mereu un mare respect față de Iuliu Maniu, considerându-l drept un om corect și un ireproșabil patriot. Ceea ce l-a apropiat, dincolo de divergențele lor politice, era aversiunea profunde pentru orice imixtiune străină în mecanismul statului. Atât Maniu, cât și Codreanu, erau neliniștiți în fața abuzurilor Regelui, care, în loc să-și exercite rolul constituțional de arbitru al vieții publice, se constituise parte interesată în procesul politic, și organizase o clientelă politică, cu ajutorul căruia voia să nimicească partidele. Totuși, ceea ce l-a determinat cel mai mult pe Maniu și Codreanu să se opună politicii aventuroase a Regelui a fost totala lui supunere influenței Elenei Lupescu. Aceasta nu se mulțumea cu rolul de favorită a Regelui, voia să dirijeze din umbră treburile statului. Iuliu Maniu denunțase, după 1932, existența “Forței Oculte” și ceruse Regelui să se elibereze de nefasta înrâurire a anturajului său.

E de remarcat că, în perioada în care Iuliu Maniu s-a retras de la conducerea partidului, și în care Ion Mihalache îi luase locul, cu cât legăturile dintre Mișcarea Legionară și Partidul Național-Țărănesc se înrăutățeau, cu atât se îmbunătățeau cele cu Iuliu Maniu personal. Căpitanul a întreținut cu el contacte permanente, prin intermediul anumitor personalități, și chiar l-a trimis o delegație de conducători studenți, cu viorel TRIFA în frunte, pentru a-l saluta și a-l asigura de

bune sentimente.

În decursul schimburilor de vederi care au avut loc între Maniu și conducătorii studenților, Președintele Partidului Național-Țărănesc s-a plâns că nu dispunea, în organizația lui, de elemente devotate și ferme, cum existau în Mișcarea Legionară.

Revenirea lui Maniu la conducerea partidului a restabilit bunele raporturi dintre Mișcarea Legionară și Partidul Național-Țărănesc. Axa partidului s-a deplasat iarăși spre național, spre interesele generale ale țării; în timp ce marxismul camuflat, lupta de clasă, reprezentate de forțele de stânga din partid, au recăzut pe al doilea plan.

Acestor schimbări din conducerea partidului i se datorează “pactul de neagresiune” semnat. Cu Mihalache, ca Președinte, înțelegerea ar fi fost dificilă, dacă nu chiar imposibilă, deși, față de reaua credință a Regelui, el se convertise într-un fervent susținător al “pactului”.

Climatul politic, care făcuse posibilă stabilirea pactului de neagresiune din noiembrie 1937, era asemănător stării de spirit a națiunii după dizolvarea Gărzii de Fier și sălbaticile alegeri care au urmat. Aceleași cauze au condus la aceleași efecte. În timpul dezolvării, partidele de opoziție, revoltate de teroarea dezlănțuită de guvern în perioada alegerilor – care ajunseseră să suprima mandatele lor parlamentare – își manifestară furia împotriva liberalilor, luând apărarea Mișcării Legionare. Toți șefii de partide defilaseră la bara tribunalelor în procesul din 1934, și făcuseră guvernul răspunzător de evenimentele sângeroase care se desfășurau.

În împrejurimile prezente, soluția dată crizei de către regele Carol, acum la putere, împotriva tuturor uzuanțelor constituționale, un guvern deprecia după patru ani de administrație și lipsit de orice bază populară, a provocat aceeași mișcare de nemulțumire generală și de apropiere între partidele de opoziție. Decizia Regelui era o provocare aruncată țării întregi. Opoziția I-a răspuns, creând instrumentul necesar împiedicării unei alte falsificări a alegerilor a unui nou triumf al coaliției Rege-Țărărescu, prin fraudă și violență. Deși n-au aderat la pact toate partidele – unele chiar l-au criticat aspru – toate au profitat de el: urnele fiind de data asta bine păzite, guvernul a pierdut alegerile și, drept urmare, toate partidele de opoziție și-au văzut locurile dublate în Cameră.

“Pactul de neagresiune” a fost salutat cu insulte și calomnii, atât de guvernul liberal, cât și de grupările care nu l-au aprobat sau au refuzat să-l semneze. Propaganda guvernamentală s-a concentrat în special asupra lui Iuliu Maniu, acuzându-l că ar fi pactizat cu “extremiștii”, pentru răsturnarea monarhiei. Cum e posibil – scriau ziarele guvernamentale – ca Iuliu Maniu să meargă acum cu Garda de Fier, când partidul lui scosese pe legionari în afara legii, câțiva ani mai înainte? Maniu era atacat, în toate zilele, în adunările mari sau mici ale parlamentului Liberal, ori în discursurile electorale de la radio; totodată, era împiedicat să se apere și să răspundă. Căpitanul, revoltat de nedreptatea făcută lui Maniu, dă un Comunicat în care condamnă procedeele infame ale guvernului:

un protest public!

“Duminică s-au ținut în țară, în Capitală și la radio, zeci de discursuri, toate lovind în Iuliu Maniu, în timp ce el a fost împiedicat, cu gaze lacrimogene, de a vorbi.

A ataca din zeci de părți un om – orice ar avea el – punându-i în sarcină mai mult decât merită, și

în același timp interzicându-i a se apăra, este un act de lașitate care înalță pe cel atacat și înjosește pe toți atacatorii lui.

Dacă prin ilegalități cineva mai poate birui, lașitatea n-a ridicat niciodată biruitori.

Cei ce uzează de ea sunt condamnați la înfrângere”.

București, 14 Decembrie 1937

Corneliu Z. Codreanu

Căpitanul se afla prins între două focuri. Avea de înfruntat, de-o parte, valurile de calomnii care ieșeau din mașina de propagandă guvernamentală; și, de alta, trebuia să apere flancurile de atacurile Partidului Național Creștin. S-a văzut, altminteri, că acest partid se născuse din fuziunea grupării prof. CUZA cu Partidul Național-Agrar al lui Oct. GOGA. Noua organizație naționalistă se bucura, încă de la debut, de protecția Palatului, care calculase că ea poate să se opună cu succes Mișcării Legionare.

În alegerile acestea, urmând sugestia Palatului, Partidul Național Creștin nu mai afișa atâta zel în combaterea guvernului, ca restul opoziției. În schimb, nu menaja deloc Mișcarea Legionară, căreia îi rezervase cele mai crude lovituri. Or, se știe că atacurile Partidului Național Creștin contra Mișcării Legionare erau îndreptate direct de la Palat, prin intermediul oamenilor de încredere ai Regelui, infiltrați în sânul acestui partid.

O primă acuzație aruncată ca o provocare Căpitanului printr-o personalitate a partidului, cade de altfel se declarase “PRIETEN” al lui Codreanu, se referea la efectele “pactului de neagresiune” asupra voturilor populației evreiești. Datorită faptului că pactul voia să asigure libertatea alegerilor, evreii nu vor beneficia și ei de aceeași libertate?-:

“Ce răspunde Corneliu Codreanu dacă pactul, pentru asigurarea libertății alegerilor, nu presupune și apărarea voturilor evreilor?”

corneliu Codreanu a răspuns în felul următor:

“Eu cer libertate la alegeri pentru neamul meu, pentru tinerețea neamului meu, care, acum patru ani, la alegerile din urmă, din ordinul puterii iudaice, sub teroarea cea mai nemiloasă, o parte apuca drumul spitalelor, o alta, de peste zece mii, drumul tuturor închisorilor.

Eu cer libertate pentru neamul meu, tocmai pentru ca el să-și poată sfârâma și scutura jugul puterii iudaice, care-l apasă în țara sa, pe pământul său, la plugul său, la masa sa, în legile sale”.

Un alt atac, care voia să zdruncine încrederea electorilor în linia politică, a Mișcării, a fost formulat de prof. Ion SÂN GIORGIU, intrat de numai câteva luni în Partidul Național Creștin, și binecunoscut pentru legăturile lui cu Palatul:

“Partidul Național Creștin – declară sentențios profesorul – este singurul organism ce se prezintă cu un program naționalist fără târguieli, în timp ce celelalte formațiuni au capitulat, fie în mâinile liberalilor, cum este cazul d-lor VAIDA și IORGA, fie în brațele “Frontului popular”, organizat de d-l Iuliu Maniu, cu concursul evreilor și al comuniștilor, cum este cazul cu partidul “Totul pentru Țară”, condus de d-l Corneliu Codreanu”.

Ceea ce spunea prof. Sân Giorgiu despre Iorga și Vaida era adevărat. Aceștia își desființaseră grupările politice, începând cu momentul în care au acceptat să fie candidați pe listele guvernului. Declarația lui era însă absurdă și indiscutabil de rea credință, când afirma că partidul “Totul pentru Țară” capitulase în brațele “Frontului popular” organizat de Maniu, cu concursul evreilor și al comuniștilor.

Înțelegerea lui Corneliu Codreanu cu Iuliu Maniu era limitată strict la perioada alegerilor și nu urmărea alt țel decât asigurarea liberei lor desfășurări. În afară de asta, cele două partide n-aveau nimic în comun. Fiecare se prezenta la alegeri pe listele proprii, cu semnul său distinctiv și cu programul lui aparte. Nu era posibilă nici o confuzie. Ceea ce făcuse Partidul Național-Țărănesc în anii precedenți sau ceea ce va face mâine, era o treabă care privea exclusiv conducerea acestui partid.

În ceea ce privește acuzația de “front popular”, Maniu era mult mai puțin răspunzător de organizarea lui în România decât Mihalache și aripa stângă a partidului, formată din Armand CĂLINESCU, M.GHEMEGEREANU, M.RALEA, Petre ANDREI și alții. Evident, își avea și el partea de vină prin faptul de a se fi retras din viața publică activă și de a fi lăsat lucrurile să meargă de la sine. De asemenea, trebuie să subliniem că la ora în care Sân Giorgiu arunca aceste acuzații, moda “frontului popular” era depășită, înlocuită cu alte evenimente: reîntoarcerea lui Maniu la conducerea partidului era o garanție de revenire la normal, după tribulațiile precedente către stânga. Profesorul nu vorbea din proprie convingere, ci pentru că se afla în slujba camarilei regale, iar interesele imediate reclamau ca să vorbească așa, pentru a semăna neîncredere în spirite.

Aceste atacuri nu erau decât preludiul unui atac mai moșelnic, venit din partea unei alte personalități din același partid: Istrate MICESCU. Erau doi frați, două destine!... Avocatul Dimitrie MICESCU s-a apropiat de Mișcarea Legionară și a devenit unul din apărătorii ei cei mai impetuoși. Mort în 1934, el fusese înmormântat cu onoruri legionare. În schimb, Istrate Micescu luase o altă cale. Profesor strălucit de drept civil și o celebritate a baroului din București, Istrate Micescu se întoarce înspre Palatul regal, ca să-și satisfacă ambițiile politice. Astfel, devine o unealtă a “Forței Oculte”.

La o reuniune a Partidului Național Creștin din sala “ASTRA”, din Capitală, Istrate Micescu, pentru a da satisfacție stăpânilor săi din umbră, a cerut guvernului anularea listelor partidului “TOTUL PENTRU ȚARĂ” în 18 județe, sub pretextul că, pe aceste liste, figurează “cetățeni străini”(!!).

Cine erau acești cetățeni străini? Erau bravii legionari care luptaseră în Spania și care acum se prezentau în diferite județe. Anularea din aceste liste, când termenul legal pentru depunerea altora trecuse deja, ar fi depozat Mișcarea Legionară de toate voturile în favoarea ei, în 18 județe. Un mijloc comod de a se debarasa de concurența legionară. În sprijinul tezei sale, Istrate Micescu invoca Constituția țării, care interzicea cetățenilor români să se înroleze și să lupte în armatele unui alt stat.

Odioasa intervenție a lui Istrate Micescu a provocat o așa de mare repulsie în opinia publică, încât chiar guvernul acesta al tuturor crimelor n-a îndrăznit să-și dea sprijinul. Aceasta ar fi însemnat că și MOȚA și MARIN, pe care întreaga țară îi plângea, își pierduseră calitatea de români. Autorul acestei teorii, ofensante pentru memoria morților noștri din Spania, a acelora ce

se acoperiseră de glorie în luptă, drept recompensă, a fost numit Ministru al Afacerilor Străine în guvernul care a urmat.

În fine, Maniu și Codreanu erau atacați în comun de același partid, sub alegația că “pactul de neagresiune” constituia în realitate un “front anti-dinastic”. Or, nici Maniu, nici Codreanu, nu întreprinseseră nici o acțiune ostilă Regelui sau monarhiei. Ei au denunțat mereu același lucru: pe persoanele din anturajul suveranului care se amestecau în treburile statului și puneau pe Rege în conflict cu poporul:

“Pot declara – a răspuns Corneliu Codreanu la această acuzație – că d-l Maniu ca și mine personal, considerăm ca o crimă orice acțiune sau faptă care ar putea nu numai să atingă Dinastia, dar chiar să-i umbrească strălucirea gloriei sale.

Există ceva adevărat în această chestiune, și eu îi voi explica la timpul potrivit, prin declarații atât de limpezi, încât vor fi înțelese chiar de acei care se prefac că nu înțeleg de ceea ce este vorba”.

Făcându-se centrul și ecoul atacurilor inspirate de camarilă contra lui Iuliu Maniu și Corneliu Codreanu, Partidul Național Creștin voia să-și aranjeze intrarea la Palat, pentru o eventuală perioadă de guvernare. Neavând o suficientă bază populară, pentru a cere puterea, numai datorită bunăvoinței suveranului putea spera să prindă succesiunea cu ocazia unei crize noi. Și această bunăvoință o plătea cu atacuri tot mai nedrepte și violente contra Mișcării Legionare și a Partidului Național-Țărănesc.

20) GUVERNUL PIERDE ALEGERILE

regele Carol al II-lea reînnoiește mandatul de Președinte al Consiliului lui Tătărăscu, cu indicația să formeze un guvern “pe baze politice largite”. Prin această formulă, suveranul înțelegea să captureze cel mai mare număr posibil de grupări din opoziție, ca să se prezinte pe o listă comună cu guvernul. Firește, se subînțelegea excluderea național-țărăniștilor și a Gărzii de Fier.

Tătărăscu a întreprins imediat sondaje în toate direcțiile, însă fără rezultat. Singurul șef politic care și-a oferit serviciile fără rezerve, pentru a consolida baza electorală a guvernului, a fost Nicolae IORGA. Vaida-voevod a refuzat la început propunerea guvernului, temându-se (și pe drept cuvânt) că o colaborare cu guvernul I-ar putea ruina partidul. Totuși, rezistența fostului Președinte de Consiliu n-a durat decât până în momentul în care a fost chemat la Palat. În prezența Regelui, a acceptat, fără murmur și fără rețineri, să facă un cartel electoral cu liberalii.

În 1935, Regele îl determinase pe Vaida-Voevod să rupă cu Iuliu Maniu și să constituie un nou partid: “FRONTUL ROMÂNESC”; acum iarăși Regele, printr-un ciudat ascendent îl obliga să renunțe la ceea ce realizase în trei ani de activitate politică, pentru a-l însărcina să salveze un guvern liberal în apropiatele alegeri, care păreau prea puțin propice liberalilor.

Câtă dreptate avusese Căpitanul în 1935, când refuzase să-și lege destinul de acela al lui Vaida!... Acum, cu această schimbare de neînțeles, el și-ar fi îngropat în mod lamentabil întreaga viață de luptător. Marele om politic ardelean devenise de nerecunoscut! Își pierduse toată mândria și întreaga demnitate, se înjosise în rolul de instrument al “camarilei”. La un simplu ordin al Palatului, anula toate speranțele legate de “Frontul românesc”, înșelând născădina oamenilor care avuseseră încredere în dânsul și îl urmăseră.

Partidul Liberal dizident al lui Gh. Brătianu, Partidul Radical-Țărănesc al lui G. Iunian și Partidul Poporului, al Mareșalului Averescu, au refuzat categoric oferta.

În situația aceasta, guvernul nu se prezenta la alegeri “cu o bază lărgită”, ci “cu o bază slăbită”. Partidul Liberal, compromis de patru ani de guvernare autoritară, nu mai putea spera la un reviriment al națiunii în favoarea lui. Aportul electoral al lui Iorga era nul, al lui Vaida-Voevod, iluzoriu. La fel, cadrele politice pe care masele populare le urmaseră când își anunțase programul naționalist l-au abandonat care mai de care, după această înțelegere cu liberalii: unii se întorceau la Maniu, alții își căutau refugiul în alte organizații de dreapta, în Partidul Național Creștin sau în Mișcarea Legionară.

Pe măsură ce se apropia data alegerilor – 20 Decembrie – raporturile prefectilor de județe, adresate Ministerului de Interne deveneau mai neliniștitoare. Popularitatea Partidului Național-Țărănesc și a Mișcării Legionare creștea. Dacă guvernul nu se decidea să aplice metoda forte în alegeri, adică teroarea și furtul de urne, soarta lui devenea incertă, întrucât era puțin probabil ca el să atingă cota de 40 la sută prescrisă de lege.

Situația era de o extremă complexitate pentru guvernul actual, dacă luă hotărârea de a înfrunta deschis voința țării. Sistemul tradițional de fraude nu mai putea fi folosit din cauza “pactului de neagresiune”. Cele patru partide coalizate se angajaseră să ducă electorală blândă și să vegheze la desfășurarea normală a alegerilor. Guvernul s-a resemnat să adopte o formulă mixtă: să lase toată libertatea alegătorilor, acolo unde opoziția era bine organizată, și să acționeze cu maximă severitate în județele în care nu era un front al opoziției puternic. În regiunea a X-a Banat, unde am supravegheat personal alegerile, ingerințele guvernului au fost aproape nule. Localurile de vot erau păzite în interior de delegații mixte ale partidelor coalizate, li, afară, de masele de țărani vigilenți care au așteptat până la sfârșit, târziu în noapte, proclamarea rezultatelor.

În județele amorfe, puțin structurate politic, cunoscute din toate alegerile că formează “dota electorală” a guvernului, s-au repetat scenele familiare de falsificare a votului popular: bande a agenți electorali intimidau pe alegători; în sate întregi era interzis accesul la secțiile de votare, sub pretextul că regiunile sunt contaminate de boli infecțioase; în fine, ultima operațiune, și cea mai însemnată, după despuierea urnelor, făcându-se să se treacă în profitul guvernului cea mai mare parte din voturile date partidelor de opoziție.

A curs și sânge. În localitatea Vințul de Jos (județul Alba), liberalii s-au bătut cu partizanii lui Maniu, lăsând pe teren trei morți și mai mulți răniți. Mișcarea Legionară a avut doi morți de plâns: Ion Târcolea și Gheorghe Țurcanu, în afara unui număr destul de ridicat de răniți.

Iuliu Maniu și Gh.Brătianu au trimis telegrame de protest Ministerului de Interne, Richard FRANSOVICI. Declarându-l răspunzător de teroarea dezlănțuită împotriva partidelor de opoziție. Corneliu Codreanu, deși solicitat, nu l-a urmat, cunoscând bine, din proprie experiență, inutilitatea oricărei reclamații, intervenții sau protest.

Cu prilejul acestor alegeri, Corneliu Codreanu a luat câteva hotărâri care merită a fi menționate. El interzisese, din 1931, ca membrii partidului “Apărarea Național Creștină”, prezidată de prof. CUZA (“cuziștii”) să adere la Mișcarea Legionară. Luase această decizie din pricina atacurilor infame lansate contra lui și a organizației sale de acești oameni. Adoptase aceeași dispoziție în 1934, împotriva liberalilor, deoarece partidul lor sprijinise sângeroasa teroare din anii

1933-1934, declanșată exclusiv contra legionarilor.

Dar, voind să ofere ocazie membrilor acestor partide să-și răscumpere dușmănia și reaua voință pe care le manifestaseră împotriva Mișcării Legionare, Căpitanul, printr-o Circulară din 30 Noiembrie 1937, a anulat acest obstacol și a fixat termenul de o lună, în timpul căruia cuziștii și liberalii puteau să se înscrie în Legiune:

“În adevăr, sunt 7 ani de când nici un cuzist n-a pătruns la noi. Și nici un liberal de 4 ani.

Aztăzi ridic acest zăgaz pentru termen de o lună de zile, adică până la data de 30 Decembrie. Luna care urmează se pot înscrie și vor putea deveni legionari și cuziști și liberali, în afară de acei care au atacat personal Legiunea. Aceștia nu pot deveni niciodată legionari.

Luna următoare va fi după alți 7 ani, adică în anul 1944, Decembrie.

Am luat această hotărâre pentru că știu că e ușor să te înscrii la cineva când îl aplaudă toată lumea. Eu vreau să văd în aceste vremuri când sunt atacat, cine bate la ușa casei mele”.

Circulara a avut o amplă repercursiune în rândurile Partidului Liberal, cu care noi n-aveam nici o afinitate ideologică și care, în plus se bucura de privilegiul puterii. “Cuziștii” au rămas prizonierii vechilor lor ranchiune; în decursul lunii respective, aproape nici una din personalitățile lor politice n-a călcat pragul Legiunii. Printre liberali, se constatară numeroase adeziuni, mai ales în provincie. Intrarea acestui grup liberal în mișcarea naționalistă demonstra că prestigiul Legiunii era atât de mare în acel moment, încât respectivele persoane, chiar dacă cu câțiva ani înainte contau drept dușmani, se considerau onorați de a fi primiți în rândurile noastre.

Bineînțeles, aceste persoane, mai în vârstă decât media legionarilor, și posedând un trecut politic remarcabil, erau tratate cu o anumită deferență, de la Căpitan până la cadrele provinciale, fără însă de a fi scutite să participe, ca tot legionarul, la ședințele de CUIB și la toate manifestările Mișcării.

A doua zi după alegerile pentru Camera Deputaților (21 Decembrie), partidele au așteptat ca guvernul să dea o informare globală asupra rezultatelor, astfel cum făcea la fiecare alegere, incumbând Comisiei Centrale Electorale să le anunțe sub o formă oficială și definitivă. De data asta, Comunicatul n-a apărut nici după-amiaza, nici seara. Ceva grav era. Întreaga Capitală fierbea. După informații extra-oficiale, guvernul ar fi pierdut alegerile și avea nevoie de câteva ore de răgaz, ca să găsească o formulă salvatoare. De aceea întârzia publicarea rezultatelor...

Prin calcule savante și noi retopiri de voturi obținute în toată țara, guvernul se apropia de cota cerută de legea electorală; dar, în ciuda tuturor eforturilor în vederea rotunjirii și modificării cifrelor, I-au mai lipsit aproximativ 150.000 de voturi. Acestea nu mai puteau fi scoase din nici un dosar județean. Jocurile erau făcute și puterea I-a scăpat din mâini.

În disperare de cauză. Prim-ministrul Tătărașcu a solicitat intervenția Comisiei Centrale Electorale pentru salvarea guvernului. În această împrejurare, se cerea magistraților să falsifice ei înșiși rezultatele generale, atribuind guvernului cota de 40 la sută indispensabilă pentru obținerea majorității. Comisia Centrală Electorală, formată din consilieri de la Curtea de Casație, a refuzat cu indignare să se preteze la o asemenea fraudă. Chiar intervenția Palatului nu putea determina pe acești cinstiți consilieri să-și violeze propria conștiință. Ministrul Internelor s-a văzut

constrâns să publice rezultatele, recunoscând înfrângerea guvernului.

În pofida tuturor artificiilor de ultimă oră, în cartel cu Vaida-Voevod, n-a putut obține decât 35 la sută din voturile exprimate. Național-țărăniștii veneau pe locul al doilea, cu 20 la sută în cifre rotunde. Urma partidul “Totul pentru Țară” (Garda de Fier) cu 16 la sută. Pe urmă, Partidul Național Creștin cu 9 la sută, Partidul Liberal dizident cu 4 la sută și Partidul Radical-Țărănesc cu 2 la sută.

În acest fel, partidul legionarilor obținea 66 de mandate, în timp ce național-țărăniștii dobândeau 86. Conform legii electorale românești din acea perioadă, prim majoritară n-a funcționând locurile partidelor de opoziție au fost dublate. Goga a obținut 39, Gh. Brătianu 16, G. Iulian 9. Partidele politice conduse de mareșalul Averescu și de Argetoianu n-au obținut nici un loc, neatingând procentajul de 2 la sută.

Pentru prima oară în istoria României, un guvern cădea la alegerile prezidate de el însuși. Multe alte guverne precedente ar fi trebuit, neîndoios, să împărtășească aceeași soartă, dacă alegerile s-ar fi desfășurat fără ingerințele autorităților. Însă partidul de la putere lua de fiecare dată toate măsurile necesare pentru ca urnele să nu-i aducă surprize. De la corupție până la acte de terorism, guvernul dispunea de un veritabil arsenal de mijloace pentru a jugula voința electoratului. De data aceasta însă, sistemul n-a funcționat. În fața unei opoziții îndrăznețe și hotărâte să apere drepturile fundamentale ale cetățeanului, guvernul n-a mai putut rezista și a trebuit să se încline. Era o răsunătoare victorie a opoziției: din nefericire, o victorie fără viitor...

21) TRIUMFUL GĂRZII DE FIER

ATÂT PRIETENII, CÂT ȘI DUȘMANII Legiunii erau conștienți de faptul că adevăratul învingător al alegerilor nu era nici Maniu, nici alt șef de partid de opoziție, ci Corneliu Codreanu. Fără prezența legionarilor, fără curajul și vigilența lor constantă, în timpul întregii campanii electorale, abuzurile de odinioară s-ar fi repetat și guvernul ar fi obținut ușor “prima majoritară”.

Regele și anturajul său au fost dureros surprinși de rezultatele scrutinului, mai mult decât Tătărașcu, șeful guvernului. Ei fuseseră, fără îndoială, avertizați de curentul legionar care crescuse în țară; însă nădăjduiau, totuși, că el nu va depăși o anumită limită, destul de joasă ca să nu compromită prestigiul guvernului. Se estima între 10 și 15, numărul de deputați legionari pentru noul Parlament, ceea ce ar fi lăsat liberalilor o majoritate confortabilă.

La această apreciere eronată a raporturilor de forță dintre guvern și opoziție, prefectii de județe au contribuit din plin, căci, direct interesați să-și păstreze posturile pentru o nouă perioadă de patru ani, ei raportau centrului tot ce putea face plăcere guvernului: de o parte, puterea lui și influența asupra maselor populare; de alta, slăbiciunea celorlalte formațiuni.

Îndată ce rezultatele au fost cunoscute, Corneliu Codreanu a convocat la sediul Mișcării, pentru 22 Decembrie 1937, pe toți legionarii din Capitală care aveau un grad sau o funcție importantă în organizație, ca să-i anunțe închiderea “bătăliei electorale”:

“Legionari din toată țara și prieteni,

De-a lungul frontului legionar nu s-a înregistrat nici o scădere.

Lupta s-a terminat.

De la un capăt la altul al țării, legionarul, singur sau în echipă, fără excepție, s-a purtat cu un eroism neîntrecut.

Plin de avânt și încărcat de o nebiruită credință, pretutindeni el s-a supus de bună voie la greutățile pe care le-a învins, la adversități pe care le-a înfrânt, la suferințe fizice și morale pe care le-a suportat cu bucurie.

În această luptă legionarul a făcut dovada unor mari devotamente care-i dau dreptul la alte victorii.

Toate aceste însușiri morale ale legionarilor care fac adevărata tărie a unei organizații și care pot fi mândria unui neam, n-au fost egalate de nimeni”.

(Urmează prezentarea celor mai bune județe și a celor mai slabe din punctul de vedere al voturilor obținute de Legiune). Apoi, el conchide în această manieră:

“Dragii mei,

Mulțumiți lui Dumnezeu și mergeți toți în corpore la mormintele morților noștri, spre a le spune că în lupta care s-a dat, am biruit.

Că sufletele lor le-am simțit alături de noi în toate clipele. Că stăm gata la orice luptă, cu orice putere. Că nici o jertfă nu există pe lume, care să nu ne simțim în stare să o facem.

Acum, **pace și odihnă, legionari”**.

Cum se poate vedea, Corneliu Codreanu nu exaltă aici victoria electorală a Mișcării, care a avut drept consecință aăderea guvernului, ci calitățile legionarilor, spiritul lor combativ și capacitatea lor de sacrificiu, constatate, o dată în plus, în cursul acestei penibile încercări.

Trebuie să ne întrebăm de ce a procedat el astfel, atunci când toată lumea avea pe buze același strigăt de admirație pentru amploarea biruinței. Nu era deloc satisfăcut de rezultatele obținute. Dar, această nemulțumire mergea într-un alt sens decât acela al dușmanilor lui. Victoria era prea mare, prea frumoasă, depășise chiar propriile lui speranțe. Garda de Fier părăsise periferia națiunii și se impusese în centrul vieții publice ca o forță care înspăimântă pe toți adversarii. Nu se mai putea imagina o singură combinație politică fără să se țină cont de factorul legionar.

Totuși, victoria aceasta a Legiunii, numai din cauza proporțiilor sale, ascundea în sine un grav pericol. Era de prevăzut (gândea Căpitanul, pe bună dreptate) ca vrăjmașii să nu se resemneze să fie măturați de avalanșa popularității legionare, mai ales știind în mod sigur că nu erau instrumente ale anumitor cercuri străine. Ei vor reacționa cu furia disperatului, ca să împiedice o a treia victorie naționalistă în Europa, după aceea din Italia și din Germania. Așadar, dintr-o legitimă prudență, Corneliu Codreanu n-a voit să sublinieze amploarea succesului obținut în alegeri.

La sediul central al Mișcării Legionare, rezultatul oficial al alegerilor care atribuiau Gărzii de Fier 66 de locuri de deputați, a fost primit cu un entuziasm de nedescris. Sute de legionari din Capitală, adunați în fața clădirii și-au manifestat bucuria cu elanul caracteristic tinereții lor. Toți

căutau să-l vadă pe Șeful suprem al Legiunii, pentru ca să aibă plăcerea să citească în ochii lui aceeași bucurie. O viață întreagă de lupte și de suferințe era răsplătită prin încrederea poporului. Cum ar fi putut să nu se bucure!

Totuși, realitatea era alta...

În acea zi, în timp ce legionarii din toată țara se împărtășeau de aceeași mare bucurie privind încrezători viitorul, un singur om stătea gânditor în biroul lui de la sediul central: CĂPITANUL.

.....